AVENTURILE LORDULUI PETER WIMSEY

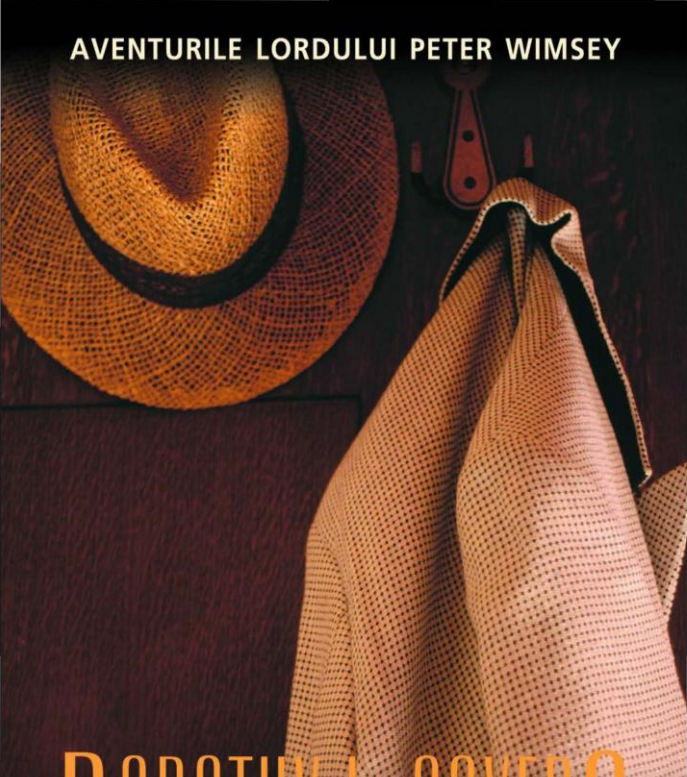

DOROTHY L. SAYERS

RECLAMA UCIGAȘĂ

SUSPANS

SUSPANS

crimă și mister

În seria
AVENTURILE LORDUL PETER WIMSEY,
au apărut la Editura Nemira:

Cinci piste false
O moarte suspectă

DOROTHY LEIGH SAYERS (1893, Oxford–1957, Essex) este o celebră scriitoare de romane polițiste. A studiat limbile moderne și literatura medievală la Oxford, unde a și debutat cu piese de teatru, a fost profesoară de limbi moderne, a lucrat într-o agenție de publicitate londoneză, iar în 1923 a început să publice seria de romane polițiste clasice *Aventurile lordului Peter Wimsey*, în cincisprezece volume. Mare amatoare de literatură polițistă, a fost mai întâi membră a Detection Club, alături de Agatha Christie și John Dickson Carr, devenind apoi președinte, în 1940. Spre sfârșitul vieții, s-a consacrat literaturii clasice și filozofiei și a tradus întreaga operă a lui Dante. Seria de romane polițiste clasice *Aventurile lordului Peter Wimsey* cuprinde: *Whose Body?* (1923), *Clouds of Witness* (1926), *Unnatural Death* (1927 – *O moarte suspectă*, Editura Nemira, 2008), *The Unpleasantness at the Bellona Club* (1928), *Strong Poison* (1930), *Five Red Herrings* (1931 – *Cinci piste false*, Editura Nemira, 2007), *Have His Carcase* (1932), *The Nine Tailors* (1934), *Gaudy Night* (1935) și *Busman's Honeymoon* (1937). Alte romane polițiste: *The Floating Admiral* (1931), *Ask a Policeman* (1933), *The Sultry Tiger* (1936), *Double Death: a Murder Story* (1939).

DOROTHY L. SAYERS

RECLAMA UCIGAȘĂ

Traducere din limba engleză
IRINA NEGREA

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAYERS, DOROTHY L.
Reclama ucigașă / Dorothy L. Sayers; trad.: Irina Negrea. - București, Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8073-64-4

I. Negrea, Irina (trad.)

821.111-31=135.1

Dorothy L. Sayers
MURDER MUST ADVERTISE
© The Trustees of Anthony Fleming (deceased), 1933

© Nemira Publishing House, 2009

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Fed Print S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8073-64-4

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România

NOTA AUTOAREI

Nu cred că există în lume vreo categorie de oameni atât de inofensivi și corecți față de lege, cum sunt specialiștii în advertising din Marea Britanie. Ideea posibilității ca o crimă să fie comisă în lumea publicității nu ar putea încolți decât în fantezia debordantă a unui autor de romane polițiste, deprins să arunce vinovăția asupra celei mai improbabile persoane. Dacă, pe parcursul acestei fabulații, s-a întâmplat să folosesc, fără să vreau, un nume sau un slogan care ar putea sugera vreo persoană, firmă sau produs din realitate, acest lucru ține doar de hazard și nu urmărește să transmită nici cea mai mică opinie despre vreun produs, firmă sau persoană, care ar exista aievea.

Capitolul 1

DEATH[1] VINE ÎN AGENȚIA DE PUBLICITATE PYM'S

– Și, apropo, spuse domnul Hankin, oprind-o pe domnișoara Rossiter, care se ridica, pregătindu-se să plece. Începând de astăzi, va lucra aici un nou copywriter.

– Oh, da, domnule Hankin?!

– Îl cheamă Bredon. Nu știu mare lucru despre el; domnul Pym l-a angajat, personal; dar ai grijă, te rog, să nu ducă lipsă de nimic.

– Da, domnule Hankin.

– Va ocupa camera domnului Dean.

– Da, domnule Hankin.

---

[1] *Death* (în engl.) este deopotrivă un substantiv comun, însemnând „moarte", „deces", și un substantiv propriu folosit ca prenume masculin (n. tr.).

– Ar trebui să-l preia domnul Ingleby și să-i arate ce are de făcut. Fii bună, te rog, și trimite-l la mine pe domnul Ingleby, dacă are un moment liber.

– Da, domnule Hankin.

– Asta e tot. Și, oh, da! Roagă-l pe domnul Smayle să-mi dea dosarul companiei Dairyfields.

– Da, domnule Hankin.

Domnișoara Rossiter își vârî sub braț carnețelul de însemnări, închise fără zgomot ușa cu geam și porni în pas zglobiu pe culoar. Trăgând cu ochiul prin geamul altei uși, îl zări pe domnul Ingleby așezat pe un scaun pivotant, cu picioarele pe caloriferul rece și discutând foarte însuflețit cu o tânără în verde, cocoțată pe colțul biroului.

– Scuzați-mă, spuse domnișoara Rossiter, cu o politețe mecanică, dar domnul Hankin a zis că, dacă aveți un moment liber, să treceți pe la el, domnule Ingleby, da?

– Dacă e pentru Tom-Boy Toffee, ripostă domnul Ingleby, defensiv, se bate la mașină chiar acum. Uite, ia și chestiuțele astea două și dă-le la dactilografiat. În felul ăsta vom face să pară verosimil ceea ce altminteri...

– Nu e pentru Tom-Boy. Este pentru un nou copywriter.

– Poftim?! Deja? exclamă tânăra. Nici nu s-a răcit bine mortul! Păi, abia l-au îngropat, vineri, pe amărâtul ăla de Dean.

– Face parte din sistemul modern dă-din-coate-și-du-te, spuse domnul Ingleby. Extrem de deprimant într-o distinsă firmă de modă veche. Presupun că va trebui să-l dau pe brazdă și pe pripășitul ăsta. De ce mie îmi revine mereu sarcina să fac pe dădaca?

– Aiurea! spuse tânăra. Nu trebuie decât să-l avertizezi să nu folosească toaleta directorilor și să nu se dea de-a berbeleacul pe scara de fier.

– Ești o femeie foarte dură, domnișoară Meteyard. În fine, măcar dacă n-ar intenționa să-l pună în aceeași încăpere cu mine...

– Nici o problemă, domnule Ingleby. Va ocupa biroul domnului Dean.

– Aha! Și cum e tipul?

– Domnul Hankin a zis că el nu știe, domnul Pym l-a adus.

– Ei, drăcie! E prieten cu conducerea, mormăi domnul Ingleby.

– Atunci, înseamnă că eu l-am văzut, spuse domnișoara Meteyard. Un individ spălăcit și înfumurat. M-am ciocnit de el ieri, când ieșea din biroul lui Pymmie. Rame de baga. O corcitură între Ralph Lynn[1] și Bertie Wooster[2].

---

[1] Ralph Lynn (1882–1962), actor de comedie britanic, cu un nelipsit monoclu (n. tr.).

[2] Bertram Wilberforce „Bertie" Wooster, personaj fictiv din seria de romane *Jeeves* a autorului britanic P.G. Wodehouse (n. tr.).

– Moarte, unde este boldul tău?[1]. Mda, hai mai bine să mă urnesc de-aici și să mă ocup de problemă.

Domnul Ingleby își coborî picioarele de pe calorifer, se extrase ușor, cât era de lung, din scaunul pivotant și porni abătut în căutarea prăzii.

– Ei, da, viața pare mai palpitantă așa, spuse domnișoara Meteyard.

– Hm, nu crezi că am avut parte deja de prea multe evenimente palpitante în ultima vreme? Apropo, ai putea să-mi dai contribuția dumitale la coroana funerară? Mi-ai zis să-ți amintesc.

– Da, sigur. Cât face? Un șiling? Uite o jumătate de coroană, din care să iei și banii de pariuri.

– Mulțumesc frumos, domnișoară Meteyard. Sper sincer să vă iasă un cal de data asta.

– Ar fi și timpul. S-au împlinit cinci ani de când sunt în firma asta păcătoasă și nu mi s-a întâmplat vreodată nici măcar să mă calific în primii trei. Am senzația că voi măsluiți extragerile.

– Exclus, domnișoară Meteyard, fiindcă altminteri n-am lăsa noi ca toții caii să le revină celor de la tipografie. N-ai vrea, de data asta, să faci dumneata extragerile? Domnișoara Parton tocmai dactilografiază numele.

– Perfect.

---

[1] *Epistola întâi a Sfântului apostol Pavel către corinteni*, 15:55, în Biblia, Fundația pentru Literatură și Artă Regele Carol al II-lea, 1939, București (n. tr.).

Domnișoara Meteyard se împinse în jos, puse tălpile pe podea și porni după domnișoara Rossiter, spre biroul dactilografelor, o cămăruță incomodă, care în acel moment era ticsită de lume. O tânără dolofană și ochelaristă, cu capul înclinat spre spate și cu sprâncenele încreștite ca să nu-i intre în ochi fumul de țigară, zdrăngănea de zor la mașina de scris numele cailor participanți la derby, fiind ajutată de o prietenă care îi dicta lista din coloanele ziarului *Morning Star*. Un june molâu care renunțase la veston rămânând doar în cămașă decupa numele pariorilor cotizanți de pe o foaie dactilografiată, și răsucea fâșiuțele în formă de spirale anonime. Un tinerel uscățiv și aprig, cocoțat pe un coș de gunoi răsturnat, întorcea copiile scrise la mașină pe hârtie pelur, de pe tava domnișoarei Rossiter, și adresa comentarii sarcastice despre textul respectiv unui tânăr brunet și trupeș, cu ochelari, care era cufundat într-un roman de P.G. Wodehouse și șterpelea încontinuu biscuiți dintr-o cutie mare de tablă. Drapați de o parte și de cealaltă a tocului ușii și blocând intrarea pentru orice nou-venit, o fată și un alt tânăr care păreau musafiri dintr-un alt departament fumau mahorci și discutau despre tenisul de câmp.

– Salutare, îngerașilor! spuse domnișoara Rossiter, cu voioșie. Domnișoara Meteyard va face extragerile astăzi. Și ne vine un nou copywriter.

Tânărul trupeș ridică privirea ca să spună „Amărâtul!" și se adânci din nou în cartea lui.

– Un șiling pentru coroană și șase penny pentru pariu, continuă domnișoara Rossiter, scormonind prin mărunțișul dintr-o cutie de tablă. Are cineva să schimbe doi șilingi într-un florin? Ia să văd, unde ți-e lista, Parton? Șterge-o de-acolo pe domnișoara Meteyard, da? De la dumneata am primit banii, domnule Garrett?

– Nici un sfanț până sâmbătă, răspuse prompt cititorul-de-Wodehouse.

– I-auzi la el! exclamă indignată domnișoara Parton. De parcă noi am fi milionari, ca să finanțăm mereu acest departament!

– Trage un câștigător pentru mine, ripostă domnul Garrett, și n-ai decât să-ți scoți suma din banii de premiu. N-a mai venit odată cafeaua aia?

– Aruncă dumneata o privire, domnule Jones, sugeră domnișoara Parton, adresându-se domnului de la ușă, și vezi dacă nu vine băiatul. Hai să confruntăm împreună numele alergătorilor de-aici, scumpete. Meteor Bright, Tooralooral, Pheidippides II, Roundabout...

– Roundabout s-a accidentat, spuse domnul Jones. Vine și băiatul.

– S-a accidentat?! Nu se poate, când? Ce păcat! Și când te gândești că l-am trecut pe listă la concursul din *Morning Star!* Dar cine-a zis asta?

– *Evening Banner*, în ediția de prânz. A alunecat în grajd.

– La naiba! înjură domnișoara Rossiter. Și uite-așa se duce mia mea de lire! Of, da, asta-i viața. Mulțam,

băiete. Pune-o pe masă. N-ai uitat de castravete, da? Bun, bravo. Cât costă? Un șiling și cinci penny? Împrumută-mă și pe mine cu un penny, Parton! Poftim, ține. Stai numai un pic, domnule Willis, te rog! Vreau un creion și o radieră pentru tipul ăla nou.

– Cum îl cheamă?

– Bredon.

– De unde vine?

– Hankie n-a știut să-mi spună. Dar l-a văzut domnișoara Meteyard. Zice că e un fel de Bertie Wooster cu rame de baga.

– Mai bătrân, totuși, spuse domnișoara Meteyard. Cam de vreo patruzeci de ani, dar se ține bine.

– Oh, Doamne! Și când vine?

– În dimineața asta. Să fi fost în locul lui, eu aș fi amânat până mâine și m-aș fi dus la derby. Oh, uite-l pe domnul Ingleby. El știe mai bine. O cafea, domnule Ingleby? Ați mai aflat ceva?

– Star of Asia, Twinkletoes, Sainte-Nitouche, Duke Humphrey...

– Patruzeci și doi de ani, spuse domnul Ingleby. Fără zahăr, te rog. Nu a mai lucrat niciodată în advertising. *Balliol.*

– *Ce nasol!* spuse domnișoara Meteyard.

– Bine zis. Nu există ceva mai dezgustător decât *balliolitatea*, îi dădu dreptate domnul Ingleby, care învățase la Trinity.

Bredon la Balliol a fost
La picioarele lui Gamaliel în post,
declamă domnul Garrett, închizând cartea.
Și cum te-așteptai de fapt,
Niciodată n-a fost apt,
completă domnișoara Meteyard. „Hai să vedem dacă mai găsești o rimă în continuare", îl provocă ea.

– Flittermouse, Tom Pinch, Fly-by-Night...

Și fiind el așa anost

– Ba nu, *agnost* sună mai bine.

– Vax!

– Răsucește strâns de tot hârtiuțele alea, păpușel. Și pune-le în capacul de la cutia cu biscuiți. Fir-ar să fie! Asta-i soneria domnului Armstrong. Trage o farfurioară peste cafeaua mea. Unde mi-e carnețelul?

– ...două duble greșeli la rând, eu așa zic c-a fost...

– ...nu găsesc copia la indigo de la schema aia cu *Magnolia*...

– ...a început cu cincizeci la unu...

– Cine mi-a șparlit foarfeca?

– Scuze, dar domnul Armstrong vrea copiile lui pentru Nutrax...

– ...și să-i scuture bine de tot...

– ...aferim, vă comprim și vă reprim, ce sublim...

– Domnule Ingleby, aveți timp un moment?

La intonația ușor sarcastică a domnului Hankin, scena se bruie ca prin farmec. Cei doi care drapau cadrul ușii și prietena pieptoasă a domnișoarei Parton

se topiră pe coridor. Domnul Willis, ridicându-se grăbit, cu tava de copii la indigo în mână, culese o foaie la întâmplare și se încruntă furios la ea. Țigara domnișoarei Parton căzu neostentativ pe podea, domnul Garrett, neizbutind să se descotorosească de cana de cafea, zâmbea vag, încercând să lase impresia că o luase din neatenție de pe masă, fără nici măcar să-și fi dat seama, domnișoara Meteyard, cu o mare prezență de spirit, puse taloanele pariurilor pe un scaun, așezându-se pe ele, domnișoara Rossiter, strângând în mână copiile domnului Armstrong, avea posibilitatea să pară că muncește, și chiar îi reușea. Doar domnul Ingleby, disprețuind orice prefăcătorie, puse jos cana, cu un surâs cumva insolent, și ieși în față, ca să răspundă la ordinul șefului.

– El este domnul Bredon, spuse domnul Hankin, ignorând cu tact toate dovezile de indisciplină. Te rog... ăăă... să-i arăți dumneata ce are de făcut. Am cerut ca dosarele Dairyfields să fie trimise în biroul lui. Dă-i întâi să se ocupe de margarină. Ăăă... nu cred că domnul Ingleby era deja la facultate pe vremea dumitale, domnule Bredon – el a studiat la Trinity. *Trinity* de la voi, adică, nu de la noi. (Domnul Hankin era absolvent al Universității Cambridge).

Domnul Bredon întinse o mână bine îngrijită.

– Încântat de cunoștință.

– Încântat de cunoștință, îngână ca un ecou și domnul Ingleby.

Se studiau reciproc, cu un vag resentiment, ca doi motani la prima lor întâlnire. Domnul Hankin le zâmbea blajin amândurora.

– Și, când vei produce câteva idei despre margarină, domnule Bredon, vino cu ele la mine în birou, ca să ne uităm împreună peste ele.

– Sigur că da, spuse simplu domnul Bredon.

Domnul Hankin zâmbi din nou și se retrase, pășind înfundat.

– Păi, hai mai bine să faci cunoștință cu toată lumea, spuse domnul Ingleby, rapid. Domnișoara Rossiter și domnișoara Parton sunt îngerii noștri păzitori – ne dactilografiază textele, ne corectează greșelile gramaticale, ne aprovizionează cu creioane și hârtie, ne hrănesc cu prăjituri și cafea. Domnișoara Parton este blonda și domnișoara Rossiter, bruneta. Domnii preferă blondele, dar, personal, eu le consider pe amândouă deopotrivă de serafice.

Domnul Bredon se înclină.

– Domnișoara Meteyard – din Somerville. Unul dintre ornamentele strălucite ale departamentului nostru. Compune cele mai vulgare *limericks*-uri[1] care s-au recitat vreodată între acești neprihăniți pereți.

– Atunci, înseamnă că vom fi prieteni, spuse domnul Bredon, cordial.

---

[1] *Limerick*, în engleză, poezie umoristică bazată pe absurdități, alcătuită din cinci versuri, rimând *aabba* (n. tr.).

– Domnul Willis, în dreapta dumitale, domnul Garrett, în stânga – amândoi buni camarazi în vremuri de restriște. Acesta este tot departamentul, în afară de domnul Hankin și de domnul Armstrong, care sunt directori, și domnul Copley, care, fiind un om cu greutate și experiență, nu vine să se prostească în biroul dactilografelor. Iese în oraș pentru gustarea de la ora unsprezece și se dă mare, deși nu e.

Murmurând politicos, domnul Bredon strângea mâinile întinse spre el.

– V-ar plăcea să participați la pariurile pentru derby? se interesă domnișoara Rossiter, cu un ochi la cutia de bani. Ați picat la țanc pentru extrageri.

– Oh, sigur, spuse domnul Bredon. Cât face?

– Șase penny.

– Oh, da, sigur, foarte drăguț din partea dumitale. Bineînțeles, categoric – cum să nu particip și eu la minunatele pariuri pentru cursele de cai?!

– În felul acesta, premiul întâi se ridică la o liră sterlină, rotund, spuse domnișoara Rossiter, oftând mulțumită. Mi-a fost teamă să nu trebuiască să cumpăr până la urmă două bilete. Trece-l și pe domnul Bredon pe listă, Parton. B,R,E,D,O,N – ca în vacanță la Bredon?

– Exact.

Amabilă, domnișoara Parton dactilografie numele și mai adăugă un bilet în alb în grămăjoara din capacul cutiei de biscuiți.

– Ei, cred că acum ar trebui să te conduc spre cotețul dumitale, spuse domnul Ingleby, cu un aer melancolic.

– Perfect! zise domnule Bredon. Oh, desigur. Da.

– Toți suntem plasați în lungul acestui coridor, explică domnul Ingleby, luând-o înainte, ca să-i arate drumul. Cu timpul, te vei orienta singur. Biroul lui Garrett e acolo și al lui Willis, dincolo, iar aici e biroul dumitale, între domnișoara Meteyard și subsemnatul. Scara aceea de fier, din fața ușii mele, duce jos, la etajul de dedesubt, unde se află, în principal, managerii de produse și sălile de ședință. Apropo, ai grijă să nu cazi pe trepte. Tipul care a stat înainte în biroul dumitale s-a rostogolit pe scară, săptămâna trecută, și a murit.

– Zău?! Extraordinar, spuse domnul Bredon, uimit.

– Și-a frânt gâtul și și-a spart țeasta, spuse domnul Ingleby. Un nit dintr-acela ieșit în relief.

– N-am înțeles niciodată de ce se pun nituri proeminente la scările metalice?! se revoltă domnul Bredon. Ca să-și spargă oamenii capul din cauza lor? Nu e drept, pe cuvânt.

– Nu e, într-adevăr, spuse domnișoara Rossiter, apărând cu brațele încărcate de carnete pentru ciorne și hârtie sugativă. Rostul lor, chipurile, ar fi să-i împiedice pe puștani să patineze în jos pe balustradă, însă în realitate scările propriu-zise sunt făcute parcă – oh, nu știu – să îți dea brânci la vale. Apropo, domnul

Armstrong urcă acum. Nu îi prea convine când se discută despre scara de fier.

– Poftim, acesta e biroul dumitale, spuse domnul Ingleby, însușindu-și sfatul. Nu diferă mult de restul încăperilor, doar că aici caloriferul nu funcționează prea bine. Oricum, deocamdată nu asta e grija dumitale. Înainte, aici a lucrat Dean.

– Tipul care a căzut pe scări?

– Da.

Privind în jurul lui prin mica încăpere, care conținea o masă de lucru, două scaune, un birou șubred și o etajeră pentru cărți, domnul Bredon spuse:

– Oh!

– A fost *ceva* groaznic, zise domnișoara Rossiter.

– Sunt convins, se grăbi Bredon să-i dea dreptate.

– Domnul Armstrong tocmai îmi dicta ceva, când am auzit un trosnet *oribil*. „Doamne sfinte, ce mai e și asta?", a zis el. M-am gândit că o fi fost vreunul dintre băieți, fiindcă știam că unul dintre ei a căzut anul trecut, când căra o mașină de scris Elliot-Fisher, iar zgomotul s-a auzit exact la fel, doar că mai rău parcă. „Probabil că unul dintre băieți a căzut pe scări, domnule Armstrong", i-am răspuns eu, iar el a zis: „Drăcușorii ăștia neastâmpărați nu se mai învață minte odată", după care a continuat să dicteze, deși mie îmi tremura mâna atât de rău, încât abia mai reușeam să scriu; pe urmă, domnul Ingleby a trecut alergând pe coridor, ușa domnului Daniels s-a deschis

și, după aceea, am auzit cel mai înfiorător țipăt cu putință, iar domnul Armstrong a spus: „Ia du-te să vezi ce s-a întâmplat", așa că am ieșit din birou și am privit în jos, fără să pot vedea, însă, ceva, din cauza mănunchiului de oameni adunați în jur, și pe urmă domnul Ingleby s-a rupt de-acolo, năpustindu-se în sus, cu *o mutră* – alb ca varul erai la față, domnule Ingleby, pe cuvânt.

– Posibil, zise domnul Ingleby, un pic descumpănit. Deși practic de trei ani profesia asta care îți înăsprește sufletul, se vede că nu mi-am pierdut complet simțul omeniei. Dar va veni și asta cu timpul.

– Și, atunci, domnul Ingleby a spus: „S-a prăpădit cu zile!" La care eu am zis: „Cine?" și el mi-a răspuns: „Domnul Dean", și eu am zis: „Sper că nu vorbești serios", iar el a spus: „Ba, din păcate, da", după care m-am întors la domnul Armstrong și i-am zis: „A murit domnul Dean", și el a exclamat: „Cum adică «a murit»?", dar atunci a intrat în birou domnul Ingleby, iar domnul Armstrong, după ce i-a aruncat o privire, a ieșit și a coborât pe cealaltă scară și i-a văzut cum îl cărau pe domnul Dean în sala de consiliu și, săracul, cum îi atârna capul într-o parte.

– Se întâmplă des asemenea lucruri? se interesă domnul Bredon.

– Nu cu asemenea consecințe catastrofale, replică domnul Ingleby, însă categoric scara aceea reprezintă un pericol de moarte.

– Și eu am căzut odată pe scara aia, spuse domnișoara Rossiter, și mi-am rupt tocurile: A fost groaznic de neplăcut, fiindcă nu aveam altă pereche de pantofi la mine și...

– Am tras un cal, dragilor! anunță domnișoara Meteyard, apărând fără nici o ceremonie. N-ai avut noroc, din păcate, domnule Bredon.

– De când mă știu am fost un ghinionist.

– Te vei simți și mai ghinionist după o zi de margarină Dairyfields, spuse domnul Ingleby, pe un ton sumbru. Nimic pentru mine, presupun?

– Nimic, din păcate. Bineînțeles, domnișoara Rawlings a tras favoritul – mereu face așa.

– Sper ca animalul ăla să-și scrântească un picior, spuse domnul Ingleby. Intră, Tallboy, intră. Pe mine mă cauți? Nu te formaliza că îl deranjezi pe domnul Bredon. Curând, se va obișnui cu ideea că biroul lui este un loc public, în sensul propriu al cuvântului. Dânsul este domnul Tallboy, manager de produse pentru Nutrax și alte câteva produse agasante. Domnul Bredon, noul nostru copywriter.

– Îmi pare bine, spuse sec domnul Tallboy. Auzi, e vorba despre reclama asta la Nutrax pe două coloane de douăzeci și opt de centimetri. N-ai putea să tai vreo treizeci de cuvinte din text?

– Nu, exclus, spuse domnul Ingleby. Am tăiat deja din ea până la măduvă.

– Știi, din păcate, va trebui să mai tai, totuși. Nu e loc pentru toată gargara aia cu un subtitlu pe două rânduri.

– Ba e loc destul.

– Nu, nu este. Înseamnă să intrăm peste careul pentru „Cincizeci și șase de pendule oferite gratis".

– Dă-le dracu' de pendule cu careul lor cu tot! Cum naiba vor ăia să expun toate ideile în jumătate din spațiul inițial?

– Habar n-am, dar așa vor. Auzi, n-am putea scoate chestia aia despre „Când nervii încep să-ți joace feste" și să începem direct cu „Nervii necesită Nutrax"?

– Lui Armstrong i-a plăcut schema aia cu festele. Interes uman și așa mai departe. Nu, mai bine scoate porcăria aia despre sticla cu dop ermetic și clip metalic original.

– Nu renunță ei la asta! E invenția lor preferată, opină domnișoara Meteyard.

– Doar nu-și imaginează că lumea cumpără un supliment alimentar pentru nervi de dragul sticlei?! Oh, bine. Nu pot să rezolv chestia asta pe loc. Dă foaia-ncoace.

– Ăia o vor la tipar până la două, cel târziu, spuse domnul Tallboy, sceptic.

Domnul Ingleby înjură tipografia, înșfăcă șpaltul și începu să măcelărească textul, bombănind agresiv printre dinți.

– Dintre toate zilele nasoale ale săptămânii, remarcă el, marțea este cea mai scârboasă. N-o să avem tihnă până nu scăpăm de mizeria asta de reclamă pe două coloane de douăzeci și opt de centimetri. Poftim, gata! Am tăiat douăzeci și două de cuvinte, așa că ar trebui să-ți încapă. Poți să muți „cu" deasupra și salvezi un rând întreg, adică îți faci loc pentru celelalte opt cuvinte.

– În regulă, o să încerc, conveni domnul Tallboy. Fac orice numai să fie pace. O să arate cam burdușit, totuși.

– Ți-arăt *eu* ție *burdușit* imediat! se zborși domnul Ingleby. Pleacă odată cu asta de-aici, ce naiba, dacă vrei să nu fac moarte de om.

– Am plecat, am plecat, gata, zise domnul Tallboy și se evaporă rapid.

Domnișoara Rossiter dispăruse în timpul controversei, iar acum domnișoara Meteyard se pregătea să se retragă, remarcând: „Dacă o să câștige Pheidippides, primiți o prăjitură la ceai".

– Hai acum să te inițiem și pe *dumneata*, spuse domnul Ingleby. Acesta este dosarul. Cel mai bine este să îl răsfoiești ca să te familiarizezi cu stilul, iar, apoi, poți să te gândești la câteva titluri. Trebuie să urmărești, desigur, ideea că margarina „Pășuni Verzi" de la Dairyfields seamănă exact cu untul cel mai bun, dar nu costă decât nouă penny la jumătate de kilogram. Și le place să aibă o vacă în poză.

– De ce? Se face din lapte de vacă?

– Păi, cam așa e, dar nu ai voie să spui. Lumea n-ar agrea chestia asta. Imaginea vacii sugerează gustul untului, atâta tot. Și denumirea – Pășuni Verzi – sugerează vaci, înțelegi?!

– Mie îmi sugerează niște cioroi, spuse domnul Bredon. Piesa de teatru, dacă știi la ce mă refer.

– Să nu bagi cioroi în text, se zbârli domnul Ingleby. Nici religie, firește. Să nu amesteci cumva Psalmul 23. Ar fi un sacrilegiu.

– Am înțeles. Doar ceva în genul „Mai bună decât untul și la jumătate de preț". Țintește direct la buzunarul omului.

– Da, dar nu trebuie să distrugi untul. Tipii vând și unt.

– Oh!

– Poți să spui că e la fel de bună ca untul.

– Dar, în cazul ăsta, obiectă domnul Bredon, care mai sunt atuurile untului? Adică, dacă margarina aia e la fel de bună și pe deasupra e și mai ieftină, de ce-ar mai trebui să cumperi unt?

– Nu ai nevoie de argumente ca să cumperi unt. Este un instinct omenesc și natural.

– Oh, am priceput.

– Oricum, nu-ți bate capul cu untul. Concentrează-te doar la margarina „Pășuni Verzi". După ce ai creionat câteva idei, le duci la dactilografiat și, pe

urmă, treci pe la domnul Hankin, ca să îi arăți ce-ai produs. Clar? Te-ai lămurit acum?

– Da, mulțumesc, zise domnul Bredon, cu o mutră consternată.

– Vin să te iau pe la ora unu și mergem să-ți arăt cel mai civilizat loc unde se poate lua prânzul.

– Mulțam din suflet.

– Bun, salutare!

Și domnul Ingleby se întoarse în biroul lui.

– *Ăsta* nu ține la tăvăleală, își spuse el, în barbă. Dar are un croitor al naibii de bun. Mă întreb...

Ridică din umeri și se așeză jos ca să conceapă o mică broșură de lux despre birourile cu structură metalică fabricate de Slider.

Rămas singur, domnul Bredon nu atacă imediat subiectul margarinei. Pășind tiptil și curios ca un motan, se apucă să cerceteze noul lui bârlog. Nu avea prea multe de văzut acolo. Deschise sertarul de la birou și găsi înăuntru o riglă ciobită și pătată de cerneală, niște radiere, care arătau de parcă mușcase cineva din ele, câteva idei strălucite despre ceai și margarină, mâzgălite pe petice de hârtie, și un stilou spart. Etajera conținea un dicționar, un volum nesuferit intitulat *Director de directori*, un roman de Edgar Wallace, o cărțulie arătoasă numită *Totul despre cacao,* un exemplar din *Alice în Țara Minunilor*, volumul de *Citate familiare* al lui Bartlett, ediția *Globe* din *Opere de Wm. Shakespeare* și cinci numere disparate din *Enciclopedia*

copiilor. Interiorul pupitrului propriu-zis oferea mai multe pretexte de investigație: era plin cu hârtii vechi și prăfuite, incluzând un Raport guvernamental despre legea (restricțiile) din 1926 privind conservanții alimentari, o serie de crochiuri grosolane (din toate punctele de vedere) realizate cu o mână de amator, un sul cu șpalturi de la diverse reclame privind produsele Dairyfields, câteva scrisori personale și niște facturi vechi. Domnul Bredon, scuturându-și de praf degetele pedante, abandonă acest spațiu de depozitare, inventarie cuierul și umerașul de haine de pe perete, iar apoi fișierul hârtănit din colțul camerei, după care se așează în scaunul pivotant de la masa de lucru. Aici, aruncând întâi o privire fugară spre un borcănel cu lipici, o foarfecă, un creion nou și un top de hârtie sugativă, două carnete pentru ciorne și o cutie de carton jegoasă plină cu fleacuri de tot felul, își propti în față dosarul Dairyfields și se apucă să studieze capodoperele predecesorului său în materie de margarină „Pășuni Verzi".

Peste un ceas, domnul Hankin intră, împingând ușa, și veni să vadă ce făcea domnul Bredon.

– Cum merge? se interesă el, amabil.

Domnul Bredon țâșni în picioare.

– Nu prea grozav, din păcate. Se pare că nu reușesc să prind spiritul problemei, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun.

– Va veni și asta, spuse domnul Hankin, un om binevoitor, care considera că noii copywriteri au

nevoie de încurajare ca să dea randament. Ia să văd și eu ce faci acolo. Ai început cu titlurile? Foarte bine. Cu un slogan reușit înseamnă că bătălia e aproape câștigată. DACĂ AI FI O VACĂ – nu, nu, din păcate nu putem să-l facem „vacă" pe cumpărător. În plus, am mai avut practic același titlu în – ia să vedem – da, prin 1923, cred. Domnul Wardle l-a născocit, îl găsești în antepenultimul dosar. Suna așa: „DACĂ AI ȚINE O VACĂ ÎN BUCĂTĂRIE, tot nu ai putea întinde pe pâine ceva mai bun decât margarina P.V." – și așa mai departe. A fost un slogan excelent. Sărea în ochi, crea o imagine sugestivă și transmitea tot mesajul într-o singură frază.

Domnul Bredon înclină spăsit capul, de parcă ar fi auzit cuvântul Legii și al Profeților. Șeful grupului de copywriteri plimbă gânditor creionul peste variantele de titlu notate la repezeală pe hârtie, bifând una dintre ele.

– Îmi place asta.

SFÂRÂIE CA UNTUL
COSTĂ MAI PUȚIN

Sugestia e potrivită. Scrie un text pentru asta și, eventual, și pentru asta:

AI PUTEA PARIA CĂ-I UNT...

deși nu sunt prea sigur, aici. Ăștia de la Dairyfields sunt destul de stricți în privința pariurilor.

– Zău?! Ce păcat! Făcusem mai multe variante pe tema asta. FII PE FELIE CU... Nu-ți place asta?

Domnul Hankin scutură din cap, cu părere de rău.

– Din nefericire, e prea direct. Încurajează clasa muncitoare să își irosească banii.

– Dar toți fac asta – pe cuvânt, femeile sunt înnebunite după orice chilipir.

– Știu, știu. Însă, sigur, clientul nu ar accepta așa ceva. Vei descoperi în curând că obstacolul cel mai mare în calea unei reclame reușite este însuși beneficiarul. Toți au maniile lor. Un titlu de felul ăsta ar merge pentru Darling, dar în nici un caz pentru Dairyfields. Am avut mare succes, în 1926, cu un titlu care făcea trimitere la pariurile sportive – „PENTRU RUFELE TALE, mizează pe suportul rezistent Towel-Horse de la Darling"; s-au vândut optzeci de mii de bucăți în săptămâna curselor de cai de la Ascot. Deși, parțial, a fost jocul hazardului, fiindcă noi am menționat un cal real în text și a ieșit cu o cotă de 50 la 1, iar toate femeile care au câștigat bani, pariind pe el, au dat buzna și au cumpărat „suportul rezistent Towel-Horse", din pură recunoștință. Piața și cumpărătorii reacționează foarte ciudat.

– Da, spuse domnul Bredon. Așa o fi. Se pare că lumea reclamelor ascunde sensuri pe care ochiul nu le poate vedea.

– Exact, spuse domnul Hankin, pe un ton funest. Păi, ce să zic, scrie un text și adu-l la mine. Știi unde am biroul, da?

– Oh, sigur – în capătul culoarului, lângă scara de fier.

– Nu, nu, acolo stă domnul Armstrong. În celălalt capăt al culoarului, lângă cealaltă scară – nu scara de fier. Apropo...

– Da?

– Oh, nimic, zise domnul Hankin, pe un ton vag. Adică voiam să spun... nu, nimic.

Domnul Bredon privi lung în urma domnului Hankin și scutură din cap, cu un aer meditativ. Apoi, apucându-se de treabă, compuse, relativ repede, două paragrafe laudative despre margarină și ieși din birou, cu hârtia în mână. Luând-o la dreapta, se opri vizavi de ușa încăperii lui Ingleby și se holbă nehotărât la scara de fier. Cum stătea acolo, în cealaltă parte a coridorului se deschise o ușă cu geam, iar din încăpere țâșni un bărbat între două vârste. Văzându-l pe Bredon, își întrerupse cursa spre capul scării și întrebă:

– V-ați rătăcit sau căutați ceva?

– Oh, mulțumesc. Nu... adică, da. Eu sunt noul copywriter. Caut biroul dactilografelor.

– În celălalt capăt al culoarului.

– Oh, am înțeles, mulțam frumos. E cam derutant pe aici. Unde duce scara asta?

– Jos, la o mulțime de departamente – majoritatea birouri ale directorilor de produse, săli de consiliu, biroul domnului Pym, câteva birouri ale directorilor și tipografia.

– Oh, înțeleg. Încă o dată mulțumesc. Și unde te poți spăla pe mâini?

– Tot la etajul de dedesubt. Îți arăt eu dacă vrei.

– Oh, mulțumesc. Mulțumesc din suflet.

Interlocutorul domnului Bredon se repezi în jos pe scara abruptă și zdrăngănitoare, de parcă ar fi scăpat dintr-un resort. Bredon îl urmă, ceva mai precaut, însă.

– Cam prăpăstios, nu-i așa?

– Da. Trebuie să ai mare grijă. Deunăzi, un tip din departamentul dumitale – *zob* s-a făcut aici.

– Nu, zău?!

– Și-a rupt gâtul. Era mort când l-am ridicat.

– Vai de mine, zău? Chiar așa? Dar cum naiba s-a putut întâmpla o asemenea nenorocire? Nu s-a uitat și el pe unde calcă?

– A alunecat, presupun. Probabil că mergea prea repede. Scara în sine nu are nimic. Eu n-am pățit niciodată vreun accident. Este foarte bine luminată.

– Bine luminată? îngână domnul Bredon, zgâindu-se cu gura căscată la luminator, apoi într-o parte și în cealaltă a culoarului care, la fel ca acela de la etajul de deasupra, era înconjurat de pereți despărțitori din sticlă. Oh, da, într-adevăr. E foarte bine luminată.

Bineînțeles că o fi alunecat. E foarte ușor să aluneci pe trepte. Avea blacheuri la pantofi?

– Habar n-am. Nu m-am uitat la pantofii lui. Nu mă gândeam decât cum să-l adun de pe jos.

– Dumneata l-ai luat de-acolo?

– Păi, am auzit un zgomot infernal când a căzut, m-am năpustit afară și am ajuns printre primii la fața locului. Apropo, pe mine mă cheamă Daniels.

– Ah, da? Daniels, oh, da. Dar la anchetă nu s-a aflat nimic despre pantofii lui?

– Nu-mi aduc aminte de așa ceva.

– Oh, atunci presupun că nu avea blacheuri. Adică, dacă ar fi avut, cineva ar fi pomenit de acest lucru. Vreau să zic, chestia asta ar putea fi un fel de scuză, nu-i așa?

– Scuză pentru cine? se interesă Daniels.

– Pentru firmă; adică, atunci când construiești niște scări, iar oamenii riscă să se ducă de-a berbeleacul pe ele, cei de la asigurări vor, în general, să afle de ce. Cel puțin, așa mi s-a spus. Eu n-am căzut niciodată pe vreo scară – să bat în lemn.

– Nici nu ți-aș dori s-o faci, i-o trânti Daniels, evitând chestiunea asigurărilor. Ca să te speli pe mâini, intri pe ușa aceea și e pe coridor, pe partea stângă.

– Oh, mulțumesc frumos.

– Pentru puțin.

Domnul Daniels îşi făcu vânt spre o încăpere plină de birouri, lăsându-l pe domnul Bredon să-şi încâlcească mădularele într-o uşă batantă masivă.

La toaletă, Bredon dădu peste Ingleby.

– Oh! spuse acesta. Văd că te-ai descurcat. Mi s-a spus să te duc peste tot, dar am uitat.

– Mi-a arătat domnul Daniels cum să ajung. El cine e?

– Daniels? E un director de produse. Se ocupă de câţiva clienţi – Sliders, Harrogate Bros şi alţii. Supraveghează machetarea şi trimite clişeele la ziare, chestii de-astea. Nu-i băiat rău.

– Pare un pic cam irascibil în legătură cu scara de fier. Adică, a fost foarte comunicativ, până în clipa în care am făcut presupunerea că s-ar putea ca tipii de la asigurări să vrea să cerceteze accidentul care a dus la moartea colegului vostru – şi atunci am simţit că a devenit de-a dreptul opac.

– E de foarte multă vreme în firmă şi nu vrea să se lege nimeni de ea. Mai ales un tip nou-venit. De fapt, e de preferat să nu-ţi umfli muşchii pe-aici, dacă n-ai făcut purici prin firmă cel puţin zece ani. Nu se încurajează asemenea atitudini.

– Oh? Oh, mulţam frumos că mi-ai spus.

– În firma asta, e ca la guvern, continuă Ingleby. Tupeul este proscris, iar iniţiativa şi curiozitatea sunt poftite politicos afară.

– Aşa e, se băgă în vorbă un roşcovan cu mutră de bătăuş, care îşi freca degetele cu o piatră ponce, de ai fi zis că voia să le jupoaie. Le-am cerut cincizeci

de lire pentru o lentilă nouă – și ce credeți că mi-au răspuns? Economie, vă rugăm, în toate departamentele – amprenta Whitehall, eh? – dar, în schimb, pe voi vă plătesc ca să compuneți texte cu sloganul *cheltuind-economisești!* Oricum, mă consolez cu gândul că n-o să mai rămân mult pe-aici.

– El este domnul Prout, fotograful nostru, spuse Ingleby. De cinci ani de zile tot e pe punctul să ne părăsească, dar când vine momentul să o facă își dă seama că nu ne-am putea descurca fără el și cedează la lacrimile și rugămințile noastre.

– *Pftcia!* pufni domnul Prout.

– Conducerea îl prețuiește atât de mult pe domnul Prout, continuă Ingleby, încât l-au băgat într-o cameră mare...

– Da, așa de mare, de nici nu ai loc să învârți de coadă un pisoi, interveni domnul Prout. Și fără pic de ventilație. Te omoară cu zile, asta fac aici domniile lor. Chițimii întunecoase ca la Calcutta și scări pe care oamenii își sparg capul. Ceea ce ne trebuie nouă, în țara asta, este un Mussolini, care să organizeze condițiile de muncă. Dar ce rost are să tot vorbim? Nu contează, cât de curând, o să vedeți voi.

– Domnul Prout este agitatorul nostru inofensiv, remarcă Ingleby, cu indulgență. Haide, Bredon, vii?

– Da, trebuie să dau chestia asta la dactilografiat.

– *Peeer*-fect! Poftim pe-aici și pe urmă sus, pe scara asta de lângă lift, pe la Expediții, și gata, am ajuns – exact vizavi de British Beauty. Fetelor, a venit domnul Bredon, cu un text drăguț, de bătut la mașină.

– Daţi-l încoace, spuse domnişoara Rossiter. Ah, domnule Bredon, vreţi, vă rog, să vă treceţi numele complet şi adresa pe cartonaşul acesta – au nevoie de datele astea, la parter, pentru dosarul de personal.

Docil, Bredon luă cartonaşul.

– Cu litere mari de tipar, vă rog, adăugă domnişoara Rossiter, privind cumva îngrozită la foile pe care tocmai le primise.

– Oh, ţi se pare că am un scris oribil? Personal, am considerat întotdeauna că am un scris îngrijit. Sigur, îngrijit, dar nu caligrafic. Oricum, dacă eşti de părere...

– Litere mari de tipar, repetă cu fermitate domnişoara Rossiter. Hei! Ia uite-l pe domnul Tallboy. Presupun că pe dumneata te caută, domnule Ingleby.

– Ce, iarăşi?

– Nutrax a anulat reclama care trebuia să intre pe jumătate din spaţiul iniţial, triumfă domnul Tallboy, pe un ton cam pleoştit. Au trimis adineauri un mesaj din şedinţă, prin care se spune că vor ceva special, ca să contracareze noua campanie publicitară Slumbermalt, aşa că domnul Hankin te roagă să găseşti rapid o idee şi să-i dai textul într-o jumătate de ceas.

Ingleby trase un urlet răsunător, iar Bredon, punând jos cartonaşul pentru fişa personală, se holbă la el cu gura căscată.

– Lua-i-ar dracu' pe-ăia de la Nutrax, cu produsele lor cu tot, spuse Ingleby. Vedea-i-aş pe toţi directorii

lor cu elefantiazis, ataxie locomotorie și unghii crescute în carne la picioare.

– Oh, sigur, spuse Tallboy. Dar o să ne dai ceva, nu-i așa? Dacă aș putea transmite textul la tipar înainte de ora trei... Salutare!

Privind fără țintă în jur, ochii domnului Tallboy se opriseră asupra cartonașului pe care Bredon începuse să-și treacă datele personale. Privirea domnișoarei Rossiter urmă același traseu. Scris frumos pe cartonaș se vedea un singur cuvânt:

DEATH

– Ia uită-te-aici! spuse domnișoara Rossiter.

– Oh! exclamă Ingleby, privind peste umărul ei. Vasăzică de-astea mi te ții dumneata, Bredon!? Păi, tot ce pot să spun este că stilul dumitale ar trebui să prindă la oricine. Țintă universală și așa mai departe.

Domnul Bredon zâmbi, încercând să se scuze.

– M-ai speriat rău de tot, zise el, când mi-ai țipat așa în ureche.

Și, luând din nou cartonașul, termină de scris:

DEATH BREDON,
12A, Great Ormond Street,
W.C.1.

Capitolul II

DOUĂ DACTILOGRAFE COMIT O INDISCREȚIE JENANTĂ

Pentru a douăzecea oară, domnul Death Bredon studia raportul anchetei efectuate de poliția judiciară în cazul decesului lui Victor Dean. Ajunsese acum la declarația domnului Prout, fotograful:

„Era cam pe la trei și jumătate, cu aproximație ora la care se ia ceaiul. Ieșeam din încăperea mea de la etajul de sus, cărând aparatul de fotografiat și trepiedul. Domnul Dean a trecut pe lângă mine. Mergea repede pe coridor înspre scara de fier. Nu alerga – doar pășea iute. Căra sub braț un volum mare și greu. Acum știu că era atlasul *Times*. M-am întors, pregătindu-mă să pornesc în aceeași direcție în care mergea și el. L-am văzut când a început să coboare scara de fier, care este destul de apruptă și în spirală.

După vreo zece trepte în jos, s-a chircit parcă de tot și a dispărut. S-a auzit o trosnitură cumplită. A fost ca un fel de zdrăngănit – în sensul că zgomotul trosniturii s-a prelungit cumva. Am început să alerg, când tocmai s-a deschis ușa de la biroul domnului Daniels, care a ieșit pe culoar, lovindu-se cu picioarele de trepiedul meu. În timp ce noi încercam să ne degajăm din învălmășeala produsă, domnul Ingleby a trecut alergând pe lângă noi. Am auzit un țipăt ascuțit, venind de dedesubt. Am lăsat din mână camera și, împreună cu domnul Daniels, m-am dus spre capul scărilor. Ni s-au mai alăturat și alte persoane – domnișoara Rossiter, parcă, plus câțiva dintre copywriteri și funcționari. Îl vedeam pe domnul Dean zăcând ghemuit la picioarele scării. Nu-mi dădeam seama cum căzuse acolo – pe scări în jos sau prin balustradă. Cert este că zăcea grămadă la parter. Scara aceasta în spirală are balustrada pe partea dreaptă, iar într-un punct face o rotire completă. Treptele sunt fabricate din fier, cu o lucrătură cu găuri. Rezemătoarea are o serie de noduri de fier pe ea, cam de mărimea unor alune mici. E o scară pe care poți aluneca ușor. Dar este bine luminată. Există un luminator deasupra și primește lumină și prin geamurile de la biroul domnului Daniels, precum și prin coridorul cu pereți despărțitori din sticlă, de la etajul de dedesubt. Am aici o fotografie pe care am făcut-o ieri la trei și jumătate după-amiaza – adică a doua zi

după accident. Se vede clar capul scării în spirală. Fotografia a fost făcută la lumina zilei. Am folosit o placă Actinax Special Rapid, cu H&D de 450. Expunerea a fost de 1 secundă cu obiectivul la *f*.16. În momentul fotografierii, lumina era similară cu cea existentă în momentul morții domnului Dean. Soarele strălucea în ambele situații. Coridorul este plasat, aproximativ, pe direcția nord-sud. În momentul în care defunctul a coborât scara, lumina venea, probabil, de deasupra și din spatele lui; nu este posibil ca lumina soarelui să-l fi orbit."

Urma, apoi, depoziția domnului Daniels:

„Eram în picioare la masa mea de lucru, consultându-mă cu domnul Freeman în privința tehnoredactării unei reclame. Am auzit trosnitura. Am presupus că unul dintre băieți a căzut pe scări. S-a întâmplat, cu alt prilej, ca un băiat să cadă pe scara aceea. Nu consider că este o construcție periculoasă. Cred că băiatul a mers prea repede. Nu-mi amintesc să-l fi auzit pe domnul Dean când a trecut pe coridor. Nu l-am văzut. Eram cu spatele la ușă. Pe coridorul acela, se circulă încontinuu; nu aveam de ce să fiu atent la ce se petrecea în afara biroului meu. Am ieșit repede pe coridor, când am auzit bufnitura. Am dat peste domnul Prout și m-am împiedicat de trepiedul lui. Propriu-zis, nu am căzut, dar

m-am dezechilibrat și a trebuit să mă prind de el. Nu era nimeni pe coridor când am ieșit eu, cu excepția domnului Prout. Pot să jur asta. Domnul Ingleby a trecut pe lângă noi, în timp ce încercam să ne revenim după ciocnire. Nu venea din biroul lui, ci din capătul sudic al culoarului. A coborât pe scara de fier, iar eu și domnul Prout ne-am dus după el, cât am putut de repede. Am auzit pe cineva țipând, pe palierul de dedesubt. Cred că a fost exact înainte sau imediat după ce eu m-am lovit de domnul Prout. Eram destul de derutat în momentul respectiv și nu pot spune cu precizie când a fost. L-am văzut pe domnul Dean zăcând la picioarele scării. Câteva persoane stăteau în jurul lui. Pe urmă, domnul Ingleby a venit în sus pe scări, foarte grăbit, și a strigat: «A murit!» sau «S-a prăpădit cu zile.» Nu mai știu exact ce cuvinte a folosit. La început, nu l-am crezut; mă gândeam că exagerează. Am continuat să cobor scara. Domnul Dean zăcea ghemuit, cu capul în jos. Avea picioarele proptite pe trepte, în sus. Cred că încercaseră deja să-l ridice, până să ajung eu acolo. Nu era prima oară când mă confruntam cu un mort sau cu accidente fatale. Am fost brancardier în război. L-am examinat, așadar, și am spus că era mort. Cred că domnul Atkins formulase deja o opinie similară. Am pus umărul și, împreună cu alte persoane, am ridicat trupul inert și l-am cărat în sala de consiliu. L-am întins

pe masă și ne-am străduit să-i acordăm primul ajutor, dar nici o clipă nu m-am îndoit că nu ar fi fost mort. Nu ne-a trecut prin minte să-l lăsăm acolo unde era până venea poliția, fiindcă, desigur, exista posibilitatea să fie încă în viață, așa că nu-l puteam abandona zăcând cu capul în jos pe trepte."

Urma, apoi, domnul Atkins, care preciza că lucra ca secretar într-un departament de produse de la parter:

„Tocmai ieșeam din biroul meu, de pe pragul căruia se vede bine scara de fier. Ușa nu este plasată direct vizavi de ultimele trepte, însă oferă vizibilitate spre jumătatea inferioară a acestei scări. Coborând pe scară, când pășești de pe ultima treaptă pe pardoseală, vii cu spatele spre ușa mea. Am auzit o trosnitură puternică și l-am văzut pe defunct cum se prăvălește grămadă în jos, pe scări. Nu mi s-a părut să fi schițat gestul de a se prinde de ceva. Ținea strâns în brațe o carte mare, pe care nu a scăpat-o pe jos, când a căzut. Parcă ar fi făcut un carambol dintr-o parte în cealaltă a scării, prăbușindu-se ca un sac de cartofi, pe cuvânt. A căzut cu capul în jos, la picioarele scării. Eu căram o tavă mare plină cu borcane de sticlă. Am pus-o jos și am alergat spre el. M-am căznit să-l ridic, dar în clipa în care l-am atins am fost sigur că murise. Părerea mea era că își rupsese gâtul. Doamna Crump se afla pe culoar în

acel moment. Doamna Crump este șefa femeilor de serviciu. I-am zis: «Doamne sfinte! Și-a rupt gâtul», iar ea a țipat. Alte câteva persoane au sosit aproape imediat la fața locului. Cineva a zis: «Poate și-a dislocat doar o vertebră». Domnul Daniels mi-a zis: «Nu-l putem lăsa aici». Cred că domnul Armstrong a fost cel care a sugerat să îl ducem în sala de consiliu. Am ajutat și eu să-l cărăm acolo. Defunctul rămăsese cu mâinile încleștate atât de strâns pe cartea aceea, încât abia am reușit să i-o smulgem. După ce a căzut, nu a mai făcut nici o mișcare și nici nu a încercat să vorbească. N-am avut nici un dubiu că nu murise din clipa în care a căzut."

Doamna Crump a confirmat această relatare, cum s-a priceput ea mai bine. A spus:

„Sunt șefa femeilor de serviciu de la firma Pym's Publicity, Ltd. Intră în atribuțiile mele să plimb căruciorul cu ceai prin clădirea de birouri, cam pe la trei și jumătate, în fiecare după-amiază. Adică, îmi încep rondul pe la trei și un sfert și îl închei pe la patru fără un sfert. Aproape terminasem la primul nivel și mă întorceam spre lift, ca să duc ceaiul și la etajul de sus. Asta înseamnă că era cam trei și jumătate. Mergeam pe coridor și eram cu fața spre picioarele scării de fier. L-am văzut pe domnul Dean când a căzut. S-a prăbușit ca un sac. A fost

groaznic. Nu a țipat și nici nu a scos vreun sunet, căzând. S-a dus în jos ca un lucru mort. Am crezut că îmi stă inima în loc. Am rămas ca trăsnită, de nici n-am mai putut să mă mișc un minut sau două. Pe urmă, domnul Atkins a venit alergând ca să-l ridice. A zis: «Și-a rupt gâtul», iar eu am tras un urlet. Nu m-am putut controla, atât de tulburată eram. Consider că scara aceea este un loc înfiorător de periculos. Mereu, le avertizez pe celelalte femei să aibă grijă când merg pe-acolo. Dacă s-ar întâmpla să aluneci, nu mai ai cum să te agăți de ceva, cu atât mai mult dacă și cari ceva în brațe. Oamenii coboară și urcă în fugă scara aia, toată ziua, iar marginile treptelor s-au lustruit cu timpul și alunecă teribil, unele dintre ele fiind tocite de-a binelea pe margini."

Depoziția medicală de specialitate a fost dată de către doctorul Emerson:

„Locuiesc în Queen's Square, Bloomsbury, adică la o distanță de aproximativ cinci minute față de sediul firmei Pym's Publicity, din Southampton Row. Am primit un mesaj telefonic la patru fără un sfert după-amiaza și m-am dus acolo imediat. Victima era moartă când am ajuns. Am conchis că decesul survenise în urmă cu aproximativ cincisprezece minute. Avea gâtul rupt la nivelul celei de-a patra vertebre cervicale. De asemenea, prezenta o rană prin contuzie

la tâmpla dreaptă, unde craniul era spart. Oricare dintre aceste răni, separat, era suficientă pentru a provoca moartea. Aș spune că murise pe loc, în momentul căzăturii. De asemenea, avea o fractură la tibia stângă, probabil din cauză că își prinsese piciorul în balustrada scării. Mai prezenta, desigur, o serie de zgârieturi și contuzii minore. E posibil ca rana de la cap să fi fost provocată în timpul căderii, în contact cu unul dintre nodurile proeminente de pe rezemătoare. N-aș putea preciza dacă moartea a fost provocată de această lovitură sau de vertebra ruptă, dar, în ambele cazuri, decesul a fost instantaneu. Sunt de acord că această chestiune nu are o importanță majoră. Nu am identificat nici o urmă a vreunei boli de inimă sau a vreunei alte maladii, care să poată sugera că defunctul ar fi suferit de amețeli sau de stări de leșin frecvente. Nu am observat urme de alcoolism sau de dependență de droguri. Am văzut scara și consider că se poate aluneca foarte ușor pe ea. Din câte îmi pot da seama, vederea defunctului părea să fi fost normală."

Domnișoara Pamela Dean, sora decedatului, a depus mărturie că fratele ei era perfect sănătos în momentul accidentului și că nu suferise niciodată de crize în urma cărora să-și piardă cunoștința. Nu era miop. Uneori, îl mai supăra bila. Era un bun dansator și, de obicei, era foarte agil și sprinten. În copilărie,

își scrântise odată glezna, dar din câte știa ea nu rămăsese cu nici un fel de sechelă.

Au fost solicitate, de asemenea, depoziții care să evidențieze că, anterior, în câteva ocazii, și alte persoane suferiseră diverse accidente coborând pe acea scară; alți martori și-au exprimat părerea că scara nu era periculoasă, dacă erai suficient de atent. Juraților au dat verdictul de moarte accidentală, cu mențiunea că, în opinia lor, scara de fier în spirală ar trebui să fie înlocuită cu o structură mai solidă.

Domnul Bredon scutură din cap. Apoi, trase o foaie de hârtie de pe etajera din fața lui și notă:

1. S-a chircit parcă de tot.
2. Nu a schițat gestul de a se prinde de ceva.
3. Nu a scăpat cartea pe jos.
4. A căzut cu capul înainte, la picioarele scării.
5. Gâtul rupt, craniul crăpat; ambele răni fatale.
6. Sănătos; vedere bună; dansator bun.

Își umplu o pipă și rămase un timp pe gânduri, privind fix la lista lui. Apoi, căută într-un sertar și scoase o foaie de blocnotes, care părea să conțină o scrisoare neterminată sau ciorna abandonată a unei scrisori.

„Dragă domnule Pym,

Consider că e just să vă aduc la cunoștință faptul că în firmă se petrec lucruri nedorite, care ar putea duce la grave..."

După ce mai reflectă câteva momente, puse deoparte respectivul document și începu să mâzgălească pe o altă foaie, ștergând și scriind de zor din nou. Un surâs molatic începu să-i încolțească în colțul buzelor.

„Pot să jur că e ceva la mijloc", mormăi el. „Ceva destul de important. Dar slujba presupune să te ocupi de problemă. Trebuie să faci bani – dar de unde vin ei? Nu de la Pym, îmi închipui. Nu pare să fie el vioara întâi, dar nici nu poți șantaja toată firma. Și totuși. În fond, probabil că ar da bani frumoși ca să împiedice..."

Se cufundă iarăși în tăcere și meditație.

– Și ce părere ai tu de domnul Bredon al nostru? se interesă domnișoara Parton, împungând încă un ecler cu ciocolată.

– Cine, Pila Pimlico? zise domnișoara Rossiter. O să te faci cât o batoză, scumpete, dacă mai mănânci atâta dulce. În fine, mi se pare un fel de mielușel, iar cămășile lui sunt, pur și simplu, prea fine. Nu va putea să mențină un asemenea standard din salariul lui Pym, indiferent dacă ia primă sau nu. Și nici șosetele de mătase.

– Așa e, se vede că a crescut în puf, conveni și domnișoara Parton. Vreunul dintre noii faliți, presupun. S-o fi ruinat și el în criza economică, pesemne.

– Ori asta, ori familia lui s-o fi săturat să-l mai întrețină și l-a trimis să scoată un ban și el, sugeră domnișoara Rossiter, care era mai strictă cu dieta

decât colega ei și mai puțin sentimentală. L-am întrebat deunăzi cu ce se ocupa înainte de a veni aici și mi-a zis, cu tot felul de lucruri, menționând că avea mult de-a face cu motoarele. O fi fost vreun filfizon șmecher care plasa mașini cu comision din vânzări, iar, când afacerea s-a dus de râpă complet, a fost nevoit să își ia o slujbă pe muncă – dacă *muncă* se poate numi ceea ce face un copywriter.

– Eu cred că e foarte deștept, spuse domnișoara Parton. Ai văzut titlul ăla cretin pe care l-a scos ieri pentru margarină: NU E UNT, DAR E UNTOASĂ. Hankie a rânjit de era să i se facă rău. Eu cred că Pilosul își bătea joc de el. Ce vreau să spun e însă că n-ar fi putut născoci o asemenea tâmpenie dacă nu i-ar zbârnâi mintea.

– Va ieși din el un copywriter, declară categoric domnișoara Rossiter, care văzuse atâția copywriteri noi venind și plecând ca vapoarele noaptea, încât se pricepea deja să-i evalueze la fel de bine ca șefii lor. Tipul are fler, dacă înțelegi ce vreau să spun. Va rămâne în firmă, o să vezi.

– Sper să fie așa, spuse domnișoara Parton. Are maniere alese. Nu-ți aruncă materialul în silă, de parcă ai fi un gunoi, cum face junele Willis. Și își achită nota de plată la ceai, ca un adevărat gentleman.

– E-abia la început, ricană domnișoara Rossiter. A achitat până acum *o singură* notă de plată. Mă calcă pe nervi câtă tevatură fac unii dintre ei, pe cuvânt.

Uită-te la Garrett. A fost de-a dreptul bădăran, când m-am dus la el, sâmbătă. Insinua că eu aș scoate bani din ceaiuri. Probabil că lui i s-a părut nostim. Mie, nu.

– A spus așa doar în glumă.

– Ba nu, n-a fost nici o glumă. Știu eu. Fiindcă veșnic are de bombănit ceva. Că sunt fursecuri sau rulade cu gem, mereu ceva nu-i convine. I-am spus: „Domnule Garrett", fac eu, „dacă *dumitale* ți-ar plăcea să renunți la pauza *dumitale* de masă în fiecare zi, încercând să găsești exact ceva pe gustul *fiecărui om* din firmă, n-ai decât s-o faci." „Oh, nu", a zis el, „eu nu sunt băiatul de mingi". „Și eu cine-ți închipui dumneata că aș fi", fac eu atunci. „Curiera dumitale sau ce?!" La care mi-a spus să nu-mi ies din țâțâni. N-ar fi mare lucru, sigur, dar până la urmă ajungi să te saturi de toate mofturile astea, mai ales pe canicula asta, când te spetești muncind ca o roabă.

Domnișoara Parton aprobă din cap. Ceaiurile erau un permanent motiv de supărare.

– Oricum, zise ea, amicul Bredon nu creează necazuri. Un biscuit simplu și o cană cu ceai, în fiecare zi. Asta e comanda lui. Și a zis că e dispus să cotizeze cu aceeași sumă ca toată lumea, deși în realitate ar trebui să aibă o reducere de șase penny. Îmi place când omul e generos și îți vorbește frumos.

– Oh, limba Pilosului merge ca unsă pe rulmenți, spuse domnișoara Rossiter. Dar ce băgăreț e!

– Las' că nu-i nici unul mai breaz! ripostă domnișoara Parton. Dar dacă ai ști ce-am făcut ieri! A fost groaznic. Apare Bredon și îmi cere copiile la indigo ale domnului Hankin. Eram într-un iureș teribil, cu o porcărie de la moș Copley – ăsta mereu vrea să fie totul gata în cinci minute –, așa că i-am zis „Servește-te singur". Ei, bine, stai să vezi ce-a făcut dumnealui! La vreo zece minute după aceea, m-am dus să caut ceva pe raft și am constatat că Bredon plecase cu biblioraftul personal al domnului Hankin. O fi avut orbul găinilor, fiindcă scrie pe cotor PERSONAL cu litere roșii de-o șchioapă. Bun, o tulesc eu imediat la Bredon și, ce crezi? Dumnealui, s-avem pardon, citea calm scrisorile personale ale lui Hankie. „Ai luat din greșeală alt dosar, domnule Bredon", i-am zis eu. Și nu i-a fost deloc rușine. Pur și simplu, mi l-a dat înapoi, cu un rânjet, și a spus: „Asta începeam să cred și eu. E foarte interesant să vezi ce salariu are fiecare." Da, dragă, tipul citea lista cu lefurile angajaților. „Oh, domnule Bredon", i-am spus eu. „Nu aveți voie să citiți documentele acelea. Sunt groaznic de confidențiale." La care mi-a răspuns: „Zău?!" Și, culmea, părea de-a dreptul surprins.

– Ce nătărău! spuse domnișoara Rossiter. I-ai spus, sper, să nu ducă vorba mai departe prin firmă. Toți *sunt* atât de sensibili, când vine vorba despre salariile lor. Nici nu-mi dau seama de ce. Dar mor de curiozitate toți să afle cât primesc ceilalți, îngrozindu-se în

schimb la gândul că s-ar putea afla cât încasează ei de fapt. Dacă Bredon se-apucă să dea din gură, s-ar putea să se lase cu scandal.

– Eu l-am prevenit, spuse domnișoara Parton. Dar lui i s-a părut teribil de nostim și m-a întrebat cam în cât timp ar putea ajunge și el la salariul lui Dean.

– Stai un pic, cât avea Dean?

– Șase, replică domnișoara Parton. Dar nici nu merita mai mult, după părerea mea. În departament, atmosfera va fi mai calmă fără el, zic eu. Îi cam agasa pe toți, uneori.

– Dacă ar fi să mă întrebe pe mine cineva, spuse domnișoara Rossiter, eu nu cred că ideea asta de a-i amesteca pe cei care au făcut o facultate cu cei din cealaltă categorie funcționează prea bine. În grupul celor care au absolvit Oxford și Cambridge, totul e pe apucatelea și se vorbește urât, dar ceilalți nu par să se acomodeze cu stilul lor. Au veșnic impresia că sunt luați peste picior.

– Ingleby ăsta îi enervează rău. Niciodată nu ia nimic în serios.

– Las' că toți fac la fel, zise domnișoara Rossiter, punând un deget sigur și experimentat pe punctul de frecuș dintre cele două categorii. Pentru ăia e doar un joc, pe când pentru Copley și Willis totul e cumplit de serios. Când Willis începe cu metafizica, Ingleby recită *limericks*-uri. Personal, eu sunt destupată la minte. Aș putea spune că-mi place cum stau lucrurile.

Şi aş mai adăuga că licenţiaţii nu se ciondănesc aşa de rău cum fac ceilalţi. Dacă Dean n-ar fi căzut pe scări, ar fi ieşit iarăşi o ceartă pe cinste, între el şi Willis.

– N-am înţeles niciodată care era mobilul, în fond, remarcă domnişoara Parton, amestecând gânditoare în cafea.

– *Eu* zic că la mijloc era o fată, spuse domnişoara Rossiter. Willis obişnuia să iasă adesea cu Dean, în weekend, după care totul a încetat brusc. S-au certat îngrozitor într-o zi, în martie. I-a auzit domnişoara Meteyard, cum zbierau ca bezmeticii în biroul lui Dean.

– Dar a auzit şi care era cauza scandalului?

– Nu. Tipic pentru domnişoara Meteyard, întâi le-a bătut în peretele despărţitor, după care s-a dus peste ei şi le-a zis să tacă din gură. Femeia asta habar n-are de sentimentele oamenilor. O ciudată, asta e. Mda, păi, cred că ar trebui să ne urnim spre casele noastre, dacă vrem să mai fim bune de ceva mâine dimineaţă. Bun spectacolul, nu-i aşa? Unde-i nota de plată? Tu ai avut două prăjituri în plus, faţă de mine. Partea ta face un şiling şi un penny, iar partea mea face nouă penny. Dacă eu îţi dau ţie un şiling, iar tu şi chelneriţa îmi daţi mie câte doi penny şi achităm totul la casă, suntem chit.

Cele două fete ieşiră din Corner House prin intrarea de pe Coventry Street, iar apoi cotiră la dreapta şi traversară terenul cu caruselul din Piccadilly, îndreptându-se spre staţia de metrou. Păşind din nou

pe trotuar, domnișoara Rossiter, emoționată, o strânse de braț pe domnișoara Parton, șoptind:

– Uite! Pila! La țol festiv, dar *el* e!

– Fugi de-aici! i-o trânti domnișoara Parton. Nu e Pila! Stai, ba e! Uită-te ce frac are și ce gardenie, *și*, mamă, Doamne, un monoclu!

Habar neavând de acest comentariu, gentlemanul respectiv pășea nonșalant spre ele, fumând o țigară. Când ajunse în dreptul lor, domnișoara Rossiter afișă un surâs vesel și spuse „Bună!".

Bărbatul își săltă pălăria, mecanic, și scutură din cap. Manierat, pe fața lui nu se citea nimic. Obrajii domnișoarei Rossiter se colorară subit într-un roșu violent.

– Nu era el. Ce *groaznic!*

– Te-a luat drept o târfă! spuse domnișoara Parton, cu oarecare nedumerire, dar și un pic de satisfacție.

– Extraordinar, mormăi domnișoara Rossiter, vexată. Aș fi putut jura...

– Nu seamănă deloc cu el, zău, când îl vezi de aproape, spuse domnișoara Parton, arătându-și vitejia după război. Eu ți-am zis că nu era el.

– Ba ai zis că el era.

Și domnișoara Rossiter privi în spate, peste umăr, exact la timp ca să asiste la un mic incident ciudat.

O limuzină, rulând încet pe direcția de mers spre Leicester Square, opri lângă bordură, vizavi de intrarea în Criterion Bar. Bărbatul în ținută de gală se

apropie de automobil și adresă câteva cuvinte șoferului, dând un bobârnac țigării și apucând mânerul portierei, ca și cum ar fi vrut să urce și el. Înainte de a avea timp să facă acest lucru, doi bărbați ieșiră brusc și silențios din cadrul ușii unui magazin. Unul dintre ei îi spuse ceva șoferului; celălalt puse mâna pe brațul gentlemanului elegant. Urmă un scurt schimb de cuvinte, după care unul dintre cei doi bărbați se urcă în mașină lângă șofer, în timp ce celălalt deschise portiera. Bărbatul în haine de seară se urcă în limuzină, urmat de celălalt tip, iar vehiculul se puse în mișcare, cu toate aceste persoane la bord. Totul se petrecuse atât de rapid, încât până ca domnișoara Parton să apuce să se întoarcă și ea, ca reacție la exclamația domnișoarei Rossiter, scena se încheiase deja.

– O arestare! șuieră domnișoara Rossiter, cu ochii strălucitori. Ăia doi erau detectivi. Mă întreb ce-o fi învârtind amicul nostru cu monoclu.

Domnișoara Parton palpita de emoție.

– Și când te gândești că noi am vorbit cu el și l-am confundat cu Bredon.

– *Eu* am vorbit cu el, o corectă domnișoara Rossiter.

Degeaba încerca domnișoara Parton să-și aroge acum vreun merit, din moment de în urmă cu numai câteva minute se disociase, destul de înțepată, de indiscreția aceea comisă pe stradă.

– Așa e, conveni domnișoara Parton. Mă mir, Rossie, cum ai tupeul să minți în halul ăsta. Oricum, dacă Bredon nu apare mâine la serviciu, înseamnă că el a fost.

Dar nu se putea să fi fost domnul Bredon, din moment ce acesta se afla la locul de muncă, a doua zi dimineață, exact ca de obicei. Domnișoara Rossiter îl întrebă dacă avea o sosie.

– Nu, din câte știu eu, spuse domnul Bredon. Unul dintre verii mei seamănă un pic cu mine.

Domnișoara Rossiter îi relată incidentul, cu mici modificări. Cugetând mai profund, ajunsese la concluzia că era mai bine să nu menționeze faptul că fusese luată drept o damă de moravuri ușoare.

– Oh, nu cred să fi fost vărul meu, replică domnul Bredon. El e o persoană teribil de cuviincioasă. Foarte cunoscut la palatul Buckingham și așa mai departe.

– Continuă, spuse domnișoara Rossiter.

– Eu sunt oaia neagră a familiei, zise domnul Bredon. Dacă mă vede pe stradă, se face că nu mă cunoaște. Probabil că a fost o cu totul altă persoană.

– Și pe vărul dumitale tot Bredon îl cheamă?

– Oh, da, spuse domnul Bredon.

Capitolul III

CONVERSAȚIILE ISCODITOARE ALE UNUI NOU COPYWRITER

După o săptămână de când lucra în firma Pym's Publicity, domnul Bredon învățase câteva lucruri. Învățase numărul aproximativ de cuvinte care puteau fi înghesuite într-un text de zece centimetri; aflase că domnului Armstrong îi erau pe plac machetările concepute minuțios, în timp ce domnul Hankin considera că viziunea artistică era o pierdere de timp pentru un copywriter; că „pur" era un cuvânt periculos, deoarece, folosit fără discernământ, făcea ca beneficiarul reclamei să fie expus incriminărilor inspectorilor guvernamentali, în timp ce expresiile „cea mai înaltă calitate", „cele mai fine ingrediente", „ambalat în cele mai bune condiții" nu aveau nici o semnificație legală, fiind prin urmare lipsite de riscuri; că formularea „oferind de lucru mai multor mii de funcționari

britanici în fabrica noastră model" nu era nicidecum același lucru cu „produs integral britanic"; că nordul Angliei prefera ca untul și margarina să fie sărate, în timp ce sudul le agrea proaspete; că *Morning Star* nu accepta nici un fel de reclamă conținând cuvântul „a vindeca", deși nu făcea nici o obiecție în cazul unor termeni ca „a alina" sau „a ameliora", și că, mai mult, orice produs care pretindea că poate „să vindece" ceva antrena riscul de a trebui să fie înregistrat drept un medicament aprobat, cu obligația de a folosi un timbru scump; că întotdeauna cel mai convingător text era scris pe un ton glumeț, deoarece o apreciere sinceră a valorii produsului determina – nu se știa de ce – un stil sărăcăcios și plat; că dacă, prin cea mai improbabilă fantezie cu putință, vreun sens indecent ar putea fi deslușit în titlul unei reclame, exact *acela* era sensul pe care mărețul *public britanic* l-ar descifra negreșit în cuvintele respective; că marele țel și obiectiv al graficianului era să condenseze textul din reclamă și că, invers, copywriterul era un creator ticălos, a cărui ambiție era să ticsească spațiul reclamei cu vorbărie, fără să mai lase loc pentru grafică; că tehnoredactorul, un măgar spăsit între două poveri, se căznea tot timpul să-i împace pe acești adversari; și, mai mult, că toate departamentele, fără deosebire, erau unite în ura lor față de client, care ținea morțiș să strice niște tehnoredactări reușite, încărcându-le cu cupoane, oferte de cadouri, liste cu agenți locali

și portrete realiste sub forma unor benzi desenate neinteresante și hidoase, totul în detrimentul propriilor lui interese și spre agasarea tuturor persoanelor implicate.

Mai învățase, de asemenea, să se orienteze, fără ajutor, pe cele două etaje ocupate de agenția de publicitate, reușind chiar și să ajungă sus pe acoperiș, unde curierii își făceau genuflexiunile și flotările sub ochiul sergentului de poliție, și de unde, în zilele senine, puteai avea o priveliște superbă asupra Londrei. Făcuse cunoștință cu o serie de directori de produse, iar, uneori, reușea chiar să își amintească spontan care erau clienții de care se ocupa fiecare dintre ei, în timp ce cu majoritatea celor care lucrau în departamentul său ajunsese să aibă relații amicale. Departamentul de creație avea doi șefi care coordonau activitatea copywriterilor – domnul Armstrong și domnul Hankin –, fiecare strălucit în felul său și fiecare cu toanele lui. Domnul Hankin, bunăoară, nu ar fi acceptat niciodată un titlu conținând cuvântul „magnific"; domnul Armstrong nu putea suferi tehnoredactările care implicau imaginea unui judecător sau a unui evreu, și fusese atât de amărât când proprietarii țigaretelor Whifflets scoseseră un nou brand de tutun numit Amestecul „Bunul Judecător", încât se văzuse nevoit să-i paseze domnului Hankin dosarul acelui client, cu tot cu arme și bagaje. Domnul Copley, un bărbat vârstnic și serios, care intrase în advertising înainte

de mania modernă de a avea copywriteri școliți la facultate, se făcea remarcat prin predispoziția la dispepsii și prin abilitatea absolut miraculoasă de a scrie texte apetisante pentru diverse alimente preambalate și conservate. Orice ieșea dintr-o conservă sau un pachet alimentar era otravă pentru el, așa că regimul lui consta din biftec în sânge, fructe și pâine neagră. Singurul text pe care îl scria cu plăcere era cel pentru făina integrală Bunbury și suferea neconsolat când elogiile sale meticuloase, presărate cu detalii medicale utile, erau refuzate în favoarea vreunei prostii superficiale de-a lui Ingleby, bazată pe ideea că „folosind făina integrală Bunbury pâinea se face singură". Însă, în materie de sardele și conserve de somon, era imbatabil.

Ingleby era specializat în texte pedante despre ceaiurile Twentyman („Preferate de răsfățații mondeni"), Whifflets („în loja regală la Ascot, în clubul regal de iahting la Cowes, vei găsi bărbații distinși care fumează Whifflets) și încălțămintea Farley („La vânătoare sau la bal, cu Farley trăiești pe picior mare"). Locuia în Bloomsbury, avea concepții comunizante în sensul literar al cuvântului și se îmbrăca aproape exclusiv în pulovere și pantaloni din casa gri. În mod desăvârșit și precoce, era un deziluzionat, fiind unul dintre cei mai promițători copywriteri produși vreodată de agenția Pym's. Când ieșea din Whifflets și încălțămintea la modă, putea fi amuzant aproape în

orice subiect, virând spre textul „inteligent", acolo unde inteligența nu părea deplasată.

Domnișoara Meteyard, cu o structură mentală cumva similară, putea să scrie practic despre orice, cu excepția produselor pentru femei, de care se ocupau mai competent domnul Willis și domnul Garrett, dintre care primul, îndeosebi, se pricepea să abordeze corsetele și crema de față cu un șarm plângăcios special, pentru care merita mai mult decât salariul pe care îl primea. În general, angajații Departamentului de creație colaborau bine împreună, scriindu-și textele unii altora, într-un lăudabil spirit de întrajutorare, și năvălind unii în birourile celorlalți la orice oră din zi. Singurii doi colegi cu care Bredon nu reușise să stabilească relații cordiale erau domnul Copley, care se comporta distant cu toată lumea, și domnul Willis, care adoptase față de el o atitudine rezervată, pe care Bredon nu și-o putea explica. Altminteri, în mod ciudat, departamentul i se părea un loc plin de prietenie.

Și cât se mai vorbea acolo! În viața lui, Bredon nu întâlnise un grup de oameni atât de guralivi și care, aparent, să aibă atât timp pentru bârfe. Era un miracol că se mai și muncea, dar, în fine, cumva treaba mergea. Așa era și pe vremea studenției lui la Oxford, când, în mod misterios, eseurile se scriau parcă singure, în intervalele dintre întâlnirile la club și sporturile în aer liber, și când cei mai mulți dintre cei care

obțineau calificativele maxime se lăudau că niciodată nu învățaseră mai mult de trei ore pe zi. Atmosfera îl aranja destul de bine. Suflet bonom, mânat de o curiozitate nesățioasă, ca un pui de elefant, Bredon era în culmea fericrii când se întâmpla ca vreun coleg de serviciu, plictisit de reclame și dornic de sporovăială, să vină să-l întrerupă din elaborarea unor elogii despre Sopo („Face din orice zi o sărbătoare") sau aspiratorul Whoosh („Cât ai zice Whoosh, curățenia-i gata").

„Hei!" exclamase domnișoara Meteyard într-o dimineață. Intrase în biroul lui Bredon, ca să-l consulte referitor la loviturile *googlies*[1], deoarece proprietarii mărcii Tomboy Toffee se lansaseră într-o serie de reclame inspirate din crichet, care, începând cu „La-la-la, ce lob!" sau „Ye-ye, a fost un yorker!", conduseseră pe căi ocolite la meritele caramelelor Toffee, iar acum venise rândul expresiei *Gosh! it's a Googly*. Bredon îi explicase ce înseamnă loviturile „googlies", desenându-i cu creionul pe hârtie, și, de asemenea, exemplificându-i concret, pe coridor, cu o cutiuță rotundă de tutun „Bunul judecător" (evitând la milimetru să nu-l nimerească pe domnul Armstrong drept în cap), iar apoi discutase despre avantajele de a folosi în titlu

[1] Cuvânt englezesc din terminologia crichetului, care desemnează o tehnică de a lovi mingea, astfel încât traiectoria reală a acesteia să fie alta decât cea aparentă (n. tr.).

„Gosh" sau „Golly"[1]; dar domnișoara Meteyard nu vădea nici o intenție de a se retrage. Se așezase la masa de lucru a lui Bredon și schița caricaturi care relevau o oarecare iscusință, iar acum scotocea prin tăvița cu creioane, în căutarea unei radiere, când a exclamat, așa cum s-a menționat, „Hei!"

– Ce e?

– Uite scarabeul lui Dean. Ar fi trebuit să ajungă înapoi la sora lui.

– Oh, ăsta! Da, știam că e acolo, dar habar n-aveam al cui era. E destul de reușit, din onix veritabil, deși bineînțeles că nu e egiptean și nu e vechi.

– Probabil, dar Dean îl adora. Era pentru el ca o mascotă care îi purta noroc. Întotdeauna, îl ținea în buzunarul de la vestă sau îl așeza în fața lui, când lucra. Dacă l-ar fi avut la el în ziua aceea, nu ar mai căzut pe scări sau, cel puțin, el așa ar fi spus.

Răsucind mâna, Bredon puse gândacul în palmă. Mare aproape cât unghia de la degetul mare, scarabeul atârna greu și era sculptat la suprafață, neted, cu excepția unei mici ciobituri laterale.

– Ce fel de tip era Dean?

– Mda. *De mortuis* și așa mai departe, dar, personal, nu pot spune că mă dădeam în vânt după el. Mi se părea un fel de mică bestie nesănătoasă.

---

[1] În engleză, interjecții (derivate din cuvântul *god* – „dumnezeu", „zeu"), denotând iritare sau uimire (n. tr.).

– De ce?

– În primul rând, nu-mi plăcea anturajul lui.

Bredon arcui o sprânceană, cu un aer întrebător.

– Nu, spuse domnișoara Meteyard. Nu mă refer la ceea ce presupui dumneata. Cel puțin, oricum, nu mă pot pronunța în această privință. Dar obișnuia să umble cu gașca lui de Momerie. I se părea că e șic, probabil. Din fericire pentru el, a ratat faimoasa seară în care tipa Punter-Smith și-a pus capăt zilelor. Pym's n-ar mai fi putut scoate capul în lume, dacă unul dintre angajații agenției s-ar fi compromis, implicându-se într-un asemenea scandal de prost-gust. Pym's este o firmă importantă.

– Câți ani ziceai că avea podoaba asta?

– Oh, douăzeci și șase sau douăzeci și șapte, aș zice.

– Cum a ajuns să lucreze aici?

– Povestea obișnuită. Avea nevoie de bani, presupun. Trebuia să aibă și el o slujbă. Nu poți duce o viață de distracții, fără un sfanț în buzunar, și oricum Dean nu era chiar un nimeni, să știi. Taică-său a fost director de bancă sau așa ceva, dar, după ce a murit, presupun că tânărul Victor a trebuit să pună osul la treabă și să își câștige existența. Se pricepea perfect să-și poarte singur de grijă.

– Și, atunci, cum a ajuns să se înhăiteze cu tipii aceia?

Domnișoara Meteyard îi adresă un zâmbet larg.

– L-a agățat careva, presupun. Era destul de arătos, în felul lui. Există o *nostalgie a mahalalei*, la fel cum

există și o nostalgie a *mocirlei.* Dar dumneata vrei să mă păcălești, domnule Death Bredon, fiindcă știi toate astea, la fel de bine ca mine.

– E un compliment la adresa sagacității mele sau o reflecție asupra virtuților mele?

– Modul în care *dumneata* ai ajuns aici este mult mai interesant decât felul în care a făcut-o Victor Dean. În firma asta, un copywriter fără experiență pornește de la patru lire sterline pe săptămână – probabil suficient pentru a cumpăra una dintre perechile de pantofi pe care îi porți dumneata.

– Ah! exclamă Bredon. Cât de înșelătoare pot fi aparențele! Dar este evident, stimată doamnă, că dumneata nu îți faci cumpărăturile în adevăratul West End. Dumneata aparții acelei părți a societății care plătește pentru ceea ce cumpără. Respectele mele, dar nu te pot imita. Din nefericire, există unele lucruri pe care nu le poți obține fără bani. Biletele de tren, bunăoară, sau benzina. Dar mă bucur că îți plac pantofii mei. I-am luat de la Rudge, în Arcade, și, spre deosebire de Farley's Fashion Footwear, sunt cu adevărat din categoria încălțămintei care poate fi văzută în loja regală de la Ascot, precum și oriunde aleg să se întâlnească bărbații distinși. Au și un sector pentru doamne, iar dacă vei pomeni acolo numele meu...

– Încep să înțeleg de ce ți-ai ales advertisingul ca sursă de aprovizionare, decretă domnișoara Meteyard, expresia de suspiciune de pe chipul ei cedând

locul unui aer vag zeflemitor. Mda, cred că ar fi bine să mă întorc la caramelele Tomboy Toffee. Mersi pentru lămuririle despre *googlies*.

Bredon scutură din cap cu un aer sumbru când ușa se închise în urma interlocutoarei lui. „Imprudent", bombăni el. „Cât pe-aci să te dai de gol. Oh, în fine, hai mai bine să lucrez ceva și să par cât mai autentic cu putință."

Trase spre el un dosar cu șpalturi de la reclamele Nutrax, lipite pe foi de hârtie, și le studie cu un aer gânditor. Nu avu parte de tihnă, însă, fiindcă după vreo două minute Ingleby intră șleampăt în birou, trăgând dintr-o pipă puturoasă și cu mâinile înfundate adânc în buzunarele de la pantaloni.

– Auzi, Brewer e pe-aici?

– Nu-l cunosc. Dar, adăugă Bredon, fluturând nonșalant din mână, îți dau voie să cauți. Tainița și scara secretă îți stau la dispoziție.

Ingleby scormoni zadarnic prin bibliotecă.

– L-a șparlit careva. În fine, cum se ortografiază *chrononhotonthologos*?

– Oh! Sigur că da. Și *aldiborontophoscophornio*, de asemenea. Cuvinte încrucișate? Torquemada?

– Nu, titlul pentru Bunii judecători. Așa-i că-i tare, ce zici? Și acum presupun că vom avea parte de o săptămână de praf și bocănituri.

– De ce?

– Sentința și-a făcut efectul. Scara de fier este condamnată.

– De către cine?

– Consiliu.

– Oh, ce porcărie! Nu trebuiau să facă asta!

– Cum adică?

– Recunoașterea responsabilității, nu crezi?

– Dar era timpul, totuși.

– Mda, așa presupun.

– Pari surprins. Începeam să cred că ai vreun motiv personal în toată chestia asta.

– Doamne sfinte, nu, de ce aș avea? E doar o chestiune de principiu. Exceptând faptul că scara aceasta pare să-și fi împlinit menirea de a elimina ceea ce era nepotrivit. Înțeleg că răposatul Victor Dean nu era îndrăgit de toată lumea.

– Oh, nu știu. Nu m-a deranjat niciodată ca persoană, doar că nu era prea valabil și nici nu absorbise pe deplin spiritul Pym's, cum s-ar spune. Bineînțeles, dama Meteyard îl ura.

– De ce?

– Oh! Știi, ea e o tipă cumsecade, dar nu acceptă compromisurile. Mottoul meu este *trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască, dar protejează-ți propriile interese.* Cum te descurci cu Nutrax?

– N-am ajuns încă la ei. Până acum, am încercat să găsesc un slogan pentru ceaiul Twentyman de un șiling. Din câte am reușit să înțeleg de la Hankin,

produsul ăsta nu are alte calități care să-l recomande în afara faptului că e ieftin, iar în plus e făcut, în principal, din resturi de la alte ceaiuri. Numele trebuie să sugereze ideea de soliditate și respectabilitate.

– De ce nu-i spui „amestec autohton"? Nimic nu ar putea suna mai onorabil și, evident, nimic nu ar putea sugera atât de mult o economie sordidă.

– Bună idee. O să-i propun titlul ăsta. Am mâncat prea mult la prânz, spuse Bredon, căscând. Omul nu e făcut să lucreze la ora două și jumătate după-amiaza. Este ceva nefiresc.

– Totul este nefiresc în slujba asta. Oh, Dumnezeule! Vine cineva cu o tavă! Pleacă de-aici! Pleacă *de-aici!*

– Îmi pare rău, spuse veselă domnișoara Parton, intrând cu șase farfurioare pline cu un terci cenușiu aburind. Dar domnul Hankin a zis că vă roagă să gustați din mostrele acestea de porridge și să vă spuneți părerea?

– Draga mea, dar uită-te cât e ceasul!

– Da, știu, e groznic, nu-i așa? Sunt numerotate, A, B și C, iar aici este hârtia cu chestionarul aferent, și dacă vreți să-mi dați lingurile înapoi, ca să le spăl pentru domnul Copley, da?!

– O să vărs, gemu Ingleby. De la cine sunt? Peabody's?

– Da – urmează să scoată pe piață o conservă de porridge, „Piper Parritch". Nu se fierbe, nu se

amestecă – doar încălzești conserva cu totul. Căutați Piper pe etichetă.

– Uite ce e, zise Ingleby. Ce-ar fi să fugi de-aici cu mostrele astea și să le testezi pe domnul McAllister!

– Am făcut deja asta, dar opiniile lui nu sunt dactilografiabile. Conține zahar, sare și o cană cu lapte.

– Câte avem noi de pătimit în slujba poporului! exclamă Ingleby și atacă terciul, cu o adulmecare scârbită și o lingură leșinată.

Bredon plimbă solemn prin gură cele trei porții și o reținu pe domnișoara Parton.

– Stai, te rog, și notează asta, cât am totul proaspăt în minte. Rețeta A: Gustoasă, consistentă, aromă dulce de nuci bine concentrată; un porridge masculin excelent. Rețeta B: produs extrasec, rafinat, delicat, necesitând doar...

Domnișoara Parton scoase un chicot de încântare, iar Ingleby, care ura chicotelile, o șterse din birou.

– Spune-mi și mie, nemuritoare hurie, se interesă domnul Bredon, ce nu era în regulă cu regretatul meu predecesor? De ce domnișoara Meteyard îl ura și de ce Ingleby îl laudă înfierându-l?

Asta nu era nici o problemă pentru domnișoara Parton.

– Păi, fiindcă nu juca deloc cinstit. Mereu dădea târcoale și își vâra nasul pe furiș în birourile celorlalți, furându-le ideile și prezentându-le drept ale lui. Și, dacă se întâmpla să-i dea careva vreun titlu, iar domnul

Armstrong sau somnul Hankin îl accepta, niciodată nu spunea de la cine îl avea.

Explicația aceasta păru să-l intereseze pe Bredon. Ieși pe culoar și vârî capul pe ușa lui Garrett. Acesta, care își redacta impasibil raportul despre porridge, ridică privirea, mârâind.

– Sper că nu te deranjez într-un moment de rar extaz, turui Bredon, dar voiam doar să te întreb ceva. Adică, e vorba despre o chestiune de etichetă, știi, ce se face și ce nu. Bun, uite cum e! Hankie-sanchi mi-a spus să-i prezint o listă cu posibile denumiri pentru un ceai de un șiling, iar eu n-am găsit decât niște soluții mizerabile, ca pe urmă să apară Ingleby, pe care l-am întrebat „Tu cum ai numi ceaiul ăsta?", așa pur și simplu, iar el mi-a spus „Zi-i «amestec autohton»". La care, am exclamat „Ohoho, ce idee bubuitoare". Fiindcă efectiv mi s-a părut o găselniță genială.

– Hm, și ce-i cu asta?

– Păi, chiar adineaori vorbeam cu domnișoara Parton despre tipul ăla Dean, știi, individul care a căzut pe scări, și motivul pentru care mulți de-aici nu prea îl înghițeau, iar ea mi-a zis că era din cauză că omul prelua idei de la alții și să lăuda că erau ale lui. Bun, ce voiam eu să știu era dacă e frumos să-i întrebi pe ceilalți. Ingleby nu a zis nimic, dar bineînțeles, dacă eu aș da lovitura cu asta...

– Uite cum stă treaba, zise Garrett. Există un fel de lege nescrisă – în capătul nostru de coridor, oricum.

Poți să primești ajutor de la cine vrei tu și să prezinți textul cu inițialele tale pe el, dar, dacă Armstrong ori altcineva se entuziasmează și începe să te umple de lauri, datoria ta e să murmuri că, de fapt, sugestia a venit de la cutare sau cutare și că ți-a plăcut și ție mult.

– Oh, am înțeles. Oh, mulțam frumos. Și dacă, pe de altă parte, tipul explodează nervos și spune că în viața lui n-a citit o tâmpenie mai mare, presupun că înghiți gălușca și taci.

– Bineînțeles. Dacă e o tâmpenie chiar atât de mare, ar fi trebuit să-ți dai seama și să nu te duci la el cu așa ceva.

– Oh, da.

– Necazul cu Dean era că, întâi, le fura oamenilor ideile, fără să le spună, și pe urmă nu le acorda nici un merit în fața lui Hankin. Dar, dacă vrei părerea mea, în locul dumitale nu m-aș aștepta la prea mult sprijin din partea unora de-alde Copley sau Willis. N-au fost învățați să le împrumute colegilor notițele de la curs. Au o concepție cam de internat, potrivit căreia fiecare trebuie să tragă la rame pentru barca lui.

Bredon îi mulțumi din nou lui Garrett.

– Și, în locul dumitale, continuă acesta, nici nu i-aș pomeni lui Willis de Dean. Există acolo un fel de animozitate – nu știu exact ce. Oricum, m-am gândit că e bine să te pun în gardă.

Bredon îi mulțumi cu o recunoștință aproape înflăcărată.

– E atât de ușor să calci în strâchini, când abia ai venit într-o firmă, nu?! Efectiv, îți rămân teribil de îndatorat.

În mod limpede, domnul Bredon nu era nicidecum o persoană rezonabilă, din moment ce peste o jumătate de ceas se afla în biroul lui Willis și adusese vorba deja despre răposatul Victor Dean. Rezultatul a fost rugămintea neechivocă formulată de domnul Willis ca domnul Bredon să-și vadă mai bine de treaba lui. Domnul Willis nu avea nici un chef să discute despre domnul Dean. În plus, Bredon a sesizat că Willis suferea de un sentiment de jenă acută și dureroasă, aproape ca și cum conversația ar fi luat o turnură indecentă. Era contrariat, dar a perseverat. Willis, după câteva momente de sumbră mutenie, sucind nervos între degete un creion, ridică în fine privirea.

– Dacă ești din șleahta lui Dean, spuse el, fă bine și șterge-o. Nu mă interesează.

Poate că pe el nu-l interesa, dar pe Bredon, da. Nasul lui lung palpita de curiozitate.

– Care șleahtă? Nu l-am cunoscut pe Dean. N-am auzit niciodată de el, până n-am venit aici. Care-i necazul?

– Dacă nu-l cunoșteai pe Dean, de ce aduci vorba despre el? Se înhăitase cu o gașcă de indivizi care nu-mi plăceau, asta e tot, iar după cum arăți, aș fi zis că faci parte din aceeași bandă teribilistă.

– Gașca lui de Momerie?

– Degeaba te prefaci că habar n-ai, văd eu! spuse Willis, rânjind batjocoritor.

– Ingleby mi-a povestit că Dean umbla cu Tinerii Teribiliști, ripostă Bredon, blajin. Dar nu cunosc pe nimeni din grupul lor. M-ar considera toți matusalemic. Pe cuvânt. În afară de asta, nu mi se par deloc simpatici. Unii dintre ei sunt de-a dreptul grosolani. Dar domnul Pym știa că Dean era unul dintre Tinerii Teribiliști?

– N-aș prea crede, fiindcă altminteri i-ar fi dat un șut afară, de-i zbârnâiau creierii. Care-i treaba dumitale cu Dean, apropo?

– Absolut nici una. Eram doar curios în privința lui, atâta tot. Mi se părea că nu-și avea locul aici. Nu era prea pătruns de spiritul Pym's, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Nu, nu era. Dacă vrei să asculți sfatul meu, lasă-l baltă pe Dean cu prețioșii lui amici cu tot, fiindcă altminteri s-ar putea să-ți atragi antipatia multora de pe-aici. Cel mai bun lucru pe care Dean l-a făcut vreodată în viața lui a fost să cadă pe scara aia.

– Nimic nu i s-a potrivit mai bine în viață decât moartea? Dar pare un pic cam dur, oricum. Nu se poate să nu-l fi iubit și pe el cineva. „A avut și el o mamă", cum se spune în popor. Nu existau rude? Parcă avea o soră, totuși, nu-i așa?

– De ce naiba te interesează sora lui?

– Nu mă interesează. Am întrebat doar, atâta tot. Bun, cred că e mai bine să fac pași. Mi-a făcut plăcere mica noastră conversație.

Willis privi furios în urma lui Bredon, care plecase să-și culeagă informațiile din altă parte. Ca de obicei, dactilografele erau bine documentate.

– Doar o soră, spuse domnișoara Parton. Lucrează, mi se pare, la Silkanette Hosiery. Ea și Victor aveau un apartament împreună. Scoasă ca din cutie, dar destul de proastă, mi s-a părut, singura dată când am văzut-o. Am senzația că domnului Willis al nostru i-au cam sfârâit călcâiele după ea la un moment dat, dar se pare că n-a ieșit nimic până la urmă.

– Oh, am înțeles, spuse domnul Bredon, edificat.

Se întoarse în birou, la dosarele lui. Dar nu se putea concentra. Se plimbă prin încăpere, se așeză jos, se ridică, privi pe fereastră, reveni la masa de scris. Pe urmă, dintr-un sertar, scoase o foaie de hârtie. Conținea o listă cu date din anul precedent, în dreptul fiecăreia fiind trecută o literă a alfabetului:

Ian.	7	G
„	14	O?
„	21	A
„	28	P
Febr.	5	G

Mai erau și alte hârtii în sertar, cu același scris de mână – probabil al lui Victor Dean –, însă lista aceasta părea să-l intereseze pe domnul Bredon, în mod inexplicabil. O examină cu o atenție pe care alții ar fi considerat că nu o merita, iar în cele din urmă o împături cu grijă și o puse în agenda lui de buzunar.

„Cine a târât pe cine, de câte ori, la cheremul cui și prin ce locuri?" se întrebă domnul Bredon, retoric. Pe urmă, râse. „Probabil, vreo schemă sublimă pentru a vinde Sopo unor nătărăi", remarcă el, iar de data asta se apucă serios să lucreze la dosarele lui de serviciu.

Domnul Pym, geniul din fruntea firmei Pym's Publicity, Ltd., lăsa de obicei să treacă aproximativ o săptămână înainte de a-i lua la întrebări pe noii angajați. Potrivit teoriei lui, era inutil să le ții discursuri oamenilor despre munca lor, înainte ca aceștia să-și fi făcut o idee despre ce însemna, de fapt, munca respectivă. Era un om scrupulos și urmărea cu strictețe să stabilească, în mod obligatoriu, o relație amicală personală cu fiecare bărbat, femeie și copil din subordinea lui, de la șefii de departamente la curieri, dar, nefiind înzestrat cu spontaneitate și șarm în materie de comunicare socială, elaborase o formulă rigidă pentru a rezolva această necesitate. Cam pe la sfârșitul săptămânii, îi convoca pe angajații recent recrutați în firmă, le punea întrebări despre activitatea și preocupările lor și le ținea faimoasa lui prelegere despre

Munca în Advertising. Dacă supraviețuiau acestei înspăimântătoare ordalii, sub flagelul căreia se întâmplase ca unele dactilografe tinere și emotive să cedeze nervos și să-și dea demisia, temerarii erau trecuți pe lista pentru recepția lunară, care avea loc la ora ceaiului de după-amiază. Ceremonia se desfășura în sala mică de ședințe. Douăzeci de persoane, selectate din toate ierarhiile și departamentele, se întruneau sub privirea oficială a domnului Pym, pentru a bea obișnuitul ceai luat în firmă, la care se adăugau sandviciuri cu șuncă de la cantină și prăjituri furnizate contra cost de Dairyfields, Ltd., un prilej pentru cei prezenți de a se întreține unii cu alții timp de exact o oră. Această reuniune avea menirea de a promova cordialitatea interdepartamentală, iar grație ei întregul personal, inclusiv cei care se ocupau de publicitatea exterioară erau supuși unei stricte examinări o dată la șase luni. Pe lângă aceste delectări, se mai organizau, pentru directorii de departamente și de produse, dineuri neoficiale la reședința domnului Pym, unde erau chinuite de fiecare dată șase victime, procedurile încheindu-se hilar prin completarea a două mese de bridge, prezidate de domnul și, respectiv, doamna Pym. Pentru secretarii departamentelor de produse, copywriterii debutanți și graficienii începători erau emise invitații la o petrecere acasă, de două ori pe an, cu o formație muzicală și dans până la ora zece; era de datoria angajaților cu vechime în firmă să participe

la aceste evenimente și să joace rolul de amfitrioni. Pentru funcționari și dactilografe, se organiza petrecerea în aer liber a dactilografelor, cu tenis și badminton, iar pentru curieri, tratația de Crăciun. În fiecare an, în mai, avea loc un mare dineu dansant, cu participarea întregului personal, cu această ocazie anunțându-se valoarea primelor pentru angajați și, printre declarații de lealitate entuziaste, toată lumea ciocnea și bea în sănătatea domnului Pym.

În conformitate cu primul punct al acestui program riguros, domnul Bredon a fost convocat la Prezența divină, după zece zile de când își făcuse apariția în agenția Pym's.

– Domnule Bredon, spuse domnul Pym, comutând pe zâmbet automat, decuplându-l însă imediat cu o bruschețe ce denota nervozitate. Ce mai faci dumneata?

– Oh, foarte bine, mulțumesc, domnule.

– Munca ți se pare complicată?

– Este un pic dificilă, recunoscu Bredon, până ajungi să-i prinzi șpilul, cum s-ar spune. Și un pic contrariantă, dacă știți la ce mă refer.

– Sigur, sigur, spuse domnul Pym. Te înțelegi bine cu domnul Armstrong și domnul Hankin?

Domnul Bredon spuse că amândoi i se păreau foarte amabili și săritori.

– Mi-au vorbit foarte frumos despre dumneata, zise domnul Pym. În opinia lor, ai stofă de copywriter.

Domnul Pym zâmbi din nou, iar Bredon îi surâse și el, cu tupeu.

– Ceea ce e foarte bine, ținând seama de situație, nu-i așa?

Domnul Pym se ridică subit în picioare și deschise brutal ușa care despărțea încăperea lui de micul birou al secretarei.

– Domnișoară Hartley, vrei dumneata să te duci până la domnul Vickers și să-l rogi să-mi caute planul detaliat de finanțare pentru Darling's? Poți să aștepți până ți-l dă și să mi-l aduci după aceea.

Domnișoara Hartley, dându-și seama că urma să fie lipsită de posibilitatea de a auzi discursul domnului Pym despre Munca în Advertising, care – datorită subțirimii peretelui despărțitor din lemn și a timbrului răsunător al glasului domnului Pym – îi era excesiv de familiar, se ridică și plecă, disciplinată. Asta însemna că va putea să aibă o conversație plăcută cu domnișoara Rossiter și cu domnișoara Parton, în timp ce domnul Vickers căuta documentele cerute. Și nici nu trebuia să se grăbească. Domnișoara Rossiter insinuase că domnul Willis sugerase tot felul de posibilități înspăimântătoare referitor la domnul Bredon, așa că abia aștepta să afle și ea ce se întâmpla.

– Bun, zise domnul Pym, trecându-și rapid limba peste buze și părând să se oțelească la gândul unei discuții neplăcute. Ce ai să-mi spui?

Domnul Bredon, foarte dezinvolt, se aplecă în față, cu coatele pe biroul directorului-general, și vorbi o lungă bucată de timp cu voce joasă, în timp ce obrajii domnului Pym păleau din ce în ce mai mult.

Capitolul IV

REMARCABILELE ACROBAȚII ALE UNUI ARLECHIN

S-a mai făcut deja aluzie la faptul că marțea era o zi de calvar general în Departamentul de creație al Agenției de publicitate Pym's. Necazurile erau provocate de domnii Toule & Jollop, proprietarii mărcilor Nutrax, Maltogene și ai tabletelor concentrate Lactobeef pentru călători. Spre deosebire de majoritatea clienților de publicitate care, deși obositori cu toții în felul lor, își exercitau opresiunea prin poștă, de la o distanță decentă și la intervale rezonabile, domnii Toule & Jollop descindeau la Pym's în fiecare marți pentru o ședință săptămânală. Pe durata vizitei, revizuiau reclamele pentru săptămâna următoare, revocând deciziile adoptate la ședința precedentă, surprinzându-i cu noi idei pe domnul Pym și domnul Armstrong, sechestrându-i în sala de ședințe pe acești

doi domni importanți ore în șir, cu riscul de a întrerupe activitatea firmei, și în general făcând ca prezența lor acolo să fie o mare pacoste. Una dintre chestiunile discutate la această ședință săptămânală a fost reclama Nutrax pe două coloane de douăzeci și opt de centimetri, pentru numărul de vineri al ziarului *Morning Star*, care ocupa o poziție însemnată în acest organ de presă central, în colțul din dreapta sus al paginii de social, lângă editorialul special de vineri. Ulterior, avea să apară în alte poziții în alte publicații, desigur, însă *Morning Star* de vineri era ceea ce conta cu adevărat.

Procedura uzuală cu privire la această reclamă exasperantă se desfășura după cum urmează. Cam la fiecare trei luni, domnul Hankin trimitea un S.O.S la Departamentul de creație, anunțând că era nevoie urgent de noi texte despre Nutrax. Prin ingeniozitatea combinată a departamentului, aproximativ douăzeci de texte erau produse imediat și supuse spre analiză domnului Hankin. Prin intervenția aspră și critică a acestuia, numărul materialelor se reducea cam la douăsprezece, acestea plecând apoi la Grafică pentru a fi machetate și dotate cu schițe ilustrative. Apoi, erau trimise sau înmânate domnilor Toule & Jollop, care respingeau cu frenezie jumătate dintre ele, reținând cam șase texte pe care le subțiau și le distrugeau prin modificări și completări prostești. Departamentul de creație era pedepsit din nou și obligat să mai facă încă zece eforturi, dintre care, după un proces de eliminare

și modificare similar, alte șase texte izbuteau să supraviețuiască criticii aspre, furnizând astfel cele douăsprezece jumătăți de două coloane de reclame necesare pentru următoarele trei luni. Departamentul își trăgea sufletul, momentan, iar cele douăsprezece machete erau ștampilate cu cerneală roșie – „Omologat de client" – și se întocmea o notă cu ordinea propusă pentru publicarea lor.

Lunea, în fiecare săptămână, domnul Tallboy, directorul de produs pentru Nutrax, strângea din dinți și ataca misiunea de a publica în *Morning Star* reclama pe două coloane din fiecare vineri. Căuta textul pentru acea săptămână și cerea să i se aducă schița finisată de la Grafică. Dacă schița finisită era efectiv finisată (ceea ce rar se întâmpla), o trimitea jos la zincografi, împreună cu textul și cu o machetă frumos desenată. Zincografii, bombănind că întotdeauna erau nevoiți să lucreze pe fugă, făceau un clișeu de tipar al schiței. Clișeul în zinc mergea apoi la zețari, care culegeau titlurile și textul pentru tipar, alegeau un corp de literă necorespunzător, închideau totul în forma de tipar, trăgeau un șpalt și trimiteau înapoi rezultatul la domnul Tallboy, atrăgându-i atenția, într-o notă arțăgoasă, că întregul clișeu de tipar ieșise cu peste un centimetru mai lung decât trebuia. Domnul Tallboy corecta greșelile de tipar, îi înjura pe toți fiindcă nu aveau ochi de tipografi, din moment ce aleseseră un corp de literă necorespunzător, le spunea explicit că

titlul fusese cules cu un caracter greşit, tăia şpaltul în fâşii, le lipea din nou în dimensiunea finală corectă şi expedia totul înapoi la tipar. În acel moment al dimineţii de marţi, ceasul arăta de obicei ora unsprezece, iar domnul Toule sau domnul Jollop ori amândoi erau deja ferecaţi în sala de şedinţe, cu domnul Pym şi domnul Armstrong, unde vociferau tare şi des că ei voiau să vadă şpaltul reclamei lor pe două coloane de douăzeci şi opt de centimetri. De îndată ce noul şpalt sosea de la tipografie, domnul Tallboy îl trimitea jos în sala de şedinţe, cu un curier, şi o ştergea, dacă putea, la gustarea lui de la ora unsprezece. Domnul Toule sau domnul Jollop le arăta atunci domnului Pym şi domnului Armstrong un număr incredibil de mare de neajunsuri, atât în ilustraţie, cât şi în textul reclamei. Domnul Pym şi domnul Armstrong, linguşitori, îi dădeau dreptate clientului în toate privinţele, mărturiseau că ei nu ştiau ce să mai facă şi îl invitau pe domnul Toule (sau pe domnul Jollop) să le dea nişte sugestii. Acesta, aidoma majorităţii clienţilor, adoptând de preferinţă o critică distructivă, şi nu constructivă, se concentra atât de intens, încât mintea lui se golea complet de orice idee, iar spiritul persuasiv al argumentelor formulate de domnul Pym şi domnul Armstrong începea să exercite asupra lui un efect hipnotic. După o jumătate de oră de tratament abil, domnul Jollop (sau domnul Toule) îşi dădea seama că revenise, cu un sentiment de uşurare şi revigorare,

la macheta respinsă inițial. Descoperea atunci că *acea* machetă reprezenta aproape tot ce voia el. Nu mai era nevoie decât de modificarea unei propoziții și de introducerea unui anunț privind cupoanele-cadou. După aceea, domnul Armstrong trimitea din nou macheta la domnul Tallboy, cu rugămintea de a opera respectivele modificări. Domnul Tallboy, dându-și seama cu încântare că acele solicitări implicau, nici mai mult, nici mai puțin, decât realizarea unei noi machete și rescrierea completă a textului, se ducea să-l caute pe copywriterul ale cărui inițiale apăreau pe textul dactilografiat original, cerându-i să taie trei rânduri și să introducă îmbunătățirile clientului, în timp ce el se ocupa de remachetarea reclamei.

După ce se făceau toate astea, textul era returnat zețarilor pentru a fi cules din nou, forma de tipar era trimisă la zincografie, unde se realiza un nou clișeu tipografic al întregii reclame, apoi un nou șpalt era retrimis sus, spre aprobare. Dacă șansa făcea să nu se descopere nici o greșeală în tiparul de probă, stereotipiștii intrau în acțiune și confecționau un număr suficient de matrițe de stereotipie, pentru a fi trimise celorlalte ziare în care urma să mai apară reclama Nutrax, împreună cu câte un șpalt de probă. Marți după-amiaza, matrițele de stereotipie erau distribuite, prin Departamentul de expedieri, ziarelor din Londra, cu un curier, iar la cotidienele din provincie, cu poșta sau cu trenul, iar, dacă totul decurgea

conform planului, reclamele apăreau, cum era prevăzut, în ediția de vineri a ziarului *Morning Star* și în celelalte gazete la datele stabilite în grafic. Așadar, aceasta este lunga și anevoioasa istorie din spatele imboldurilor înflăcărate de a consuma „Nutrax, nutrimentul nervilor", care îi sar cititorului în ochi, când deschide ziarul *Morning Star* în metrou, între Gidea Park și Liverpool Street.

În această marți anume, exasperarea s-a intensificat. În primul rând, vremea era teribil de închisă, o furtună amenințând să izbucnească din clipă în clipă, iar etajul de sus al agenției de publicitate Pym's devenise ca un cuptor încins, sub acoperișul plat din tablă plumbuită și luminatoarele largi din sticlă. În al doilea rând, erau așteptați în vizită doi directori de la Brotherhoods, Ltd., o firmă extrem de conservatoare și religioasă ca orientare, producătoare de dropsuri și băuturi nealcoolice. Fusese trimisă o avertizare către personalul din birouri, cu recomandarea ca toate salariatele să nu fumeze în acest interval de timp, iar orice șpalturi de reclame pentru bere și whisky să dispară din calea clienților. Prima restricție nu a avut aproape nici un efect asupra domnișoarei Meteyard și a dactilografelor din Departamentul de creație, ale căror țigări erau, dacă nu încurajate, cel puțin acceptate tacit, în mod obișnuit, de către conducere. Pe lângă asta, domnișoara Parton se necăjise, din cauza unei remarci inofensive din partea domnului

Hankin, care îi atrăsese atenția că își expunea gâtul și brațele mai mult decât ar considera, probabil, cei doi directori de la Brotehrhoods, Ltd. că ar fi fost cuviincios; din pură perversitate, domnișoara Parton își acoperise acele părți ale trupului, caracterizate drept indecente, cu un sveter gros și, în mod ostentativ, fierbea în suc propriu, bombănea și se rățoia la oricine se apropia de ea. Domnul Jollop, care era, dacă se poate spune, și mai tipicar decât domnul Toule, sosise foarte devreme pentru ședința săptămânală Nutrax și se remarcase făcând praf cu fermitate nu mai puțin de trei reclame pe care domnul Toule le aprobase anterior. Acest lucru făcuse ca domnul Hankin să fie nevoit să lanseze obișnuitul S.O.S. cu aproape o lună mai devreme decât de obicei. Pe domnul Armstrong îl dureau dinții, așa că fusese extrem de laconic cu domnișoara Rossiter și oricum ceva nu fusese în regulă cu mașina de scris a domnișoarei Rossiter, din moment ce spațierea dintre rânduri era complet aleatorie.

La domnul Ingleby, care asuda peste dosarele lui, intră silueta detestată a domnului Tallboy, cu o foaie de hârtie în mână.

– Textul acesta e al dumitale?

Domnul Ingleby întinse mâna molatic, luă hârtia, aruncă o privire asupra ei și i-o înapoie.

– De câte ori trebuie să vă spun, incompetenți patentați ce sunteți, exclamă el, amiabil, că prezența acelor inițiale în text are scopul de a-l indentifica pe

autor? Dacă dumneata crezi că inițialele mele sunt „DB", înseamnă că ești ori orb, ori țicnit.

– Și cine e „DB", mă rog?

– Colegul ăla nou, Bredon.

– Unde-l găsesc?

Domnul Ingleby îndreptă degetul mare spre încăperea alăturată.

– Nu e nimeni acolo, anunță domnul Tallboy, după o scurtă incursiune.

– Păi, atunci caută-l în altă parte, sugeră Ingleby.

– Da, dar uită-te un pic aici, spuse domnul Tallboy, pe un ton persuasiv. Nu vreau decât o sugestie. Ce să înțeleagă ăia de la Grafică din chestia asta? Vrei să spui că Hankin a aprobat titlul ăsta?

– Probabil, zise Ingleby.

– Păi, cum își imaginează el sau Bredon sau cine-o-mai-fi-ăla că am putea ilustra așa ceva? Clientul o fi văzut asta? Niciodată n-ar accepta o chestie ca asta! De ce să ne mai chinuim cu machetarea? Nu-mi dau seama cum a putut Hankin să aprobe așa ceva.

Ingleby întinse mâna din nou.

– Scurt, strălucit și sentimental, remarcă el. Care-i problema, de fapt?

Sloganul era:

----------!

ȚI SE PARE PUSTIE VIAȚA?
ÎNCEARCĂ NUTRAX

– Și, în orice caz, bombăni Tallboy, *Morning Star* n-o să publice așa ceva. Ăia nu bagă nici un text în ziar dacă limbajul li se pare nepotrivit.

– Asta presupui dumneata, zise Ingleby. N-ar fi mai bine să-i întrebi pe ei?

Tallboy mormăi ceva nepoliticos.

– Oricum, dacă Hankin a aprobat textul, va trebui să fie machetat, presupun, spuse Ingleby. Precis, Grafica... Oh! Salutare! Uite-l pe omul tău. Ia-l pe el la întrebări. Bredon!

– Eu! spuse domnul Bredon. Prezent la datorie!

– Unde te-ai ascuns ca să nu te găsească domnul Tallboy? Știai că e pe urmele dumitale.

– Am fost pe acoperiș, recunoscu Bredon, scuzându-se. E mai răcoare, oricum. Care-i problema? Ce-am făcut?

– Păi, titlul acesta al dumitale, domnule Bredon. Cum vă închipuiți că vor reuși graficienii să-l ilustreze?

– Habar n-am. Mă bizui pe inventivitatea lor. Întotdeauna, am considerat că trebuie să-i lași pe oameni să-și folosească imaginația.

– Cum naiba să deseneze un spațiu gol?

– N-au decât să joace la Irish Sweep. Le-arată ăia cum se face, spuse Ingleby.

– Eu aș zice că ar fi, mai degrabă, ca o multitudine, sugeră Bredon. Lewis Carroll, știți. Ai văzut vreodată un desen care să reprezinte o multitudine?

– Oh, lasă prostiile, mârâi Tallboy. Trebuie să rezolvăm într-un fel. Dumneata chiar crezi că este un titlu bun, domnule Bredon?

– N-am scris ceva mai bun până acum, spuse Bredon, cu entuziasm, în afară de capodopera aceea pe care Hankie n-a aprobat-o. N-ar putea să deseneze un om cu privirea goală? Sau, de ce nu, un om cu o expresie absentă, ca în reclamele acelea – „N-ați pierdut cumva aceste trăsături"?

– Oh, presupun că *ar putea*, recunoscu Tallboy, nemulțumit. O să le sugerez, oricum. Mulțam, adăugă el, cu întârziere, și o zbughi afară.

– Cam nervos tipul, nu-i așa? spuse Ingleby. Căldura asta groaznică e de vină. Ce ți-a venit să te duci sus pe acoperiș? Cred că-i ca o plită încinsă, acolo.

– Exact, dar m-am gândit să văd cum e. De fapt, am aruncat monede peste parapet, în fanfara aia de jos. Am nimerit în tubă, de două ori. Moneda cade ca un proiectil și, când toți ridică privirea să vadă de unde a picat, tu te pitești în spatele parapetului. E extraordinar de înalt parapetul ăla, ai observat? Cred că au vrut să creeze impresia că e o clădire foarte înaltă. Oricum, e cea mai înaltă de pe stradă. De-acolo de sus ai o priveliște foarte bună. „Nu se laudă pământul cu ceva mai frumos." O să plouă cu găleata. Uite ce negru s-a făcut cerul.

– Las' că și dumneata te-ai umplut tot de negreală, remarcă Ingleby. Uită-te un pic la turul pantalonilor.

– Da' pretențios mai ești, îi reproșă Bredon, sucindu-și șira spinării periculos de mult. E plin de funingine acolo sus. M-am așezat pe luminator.

– Arăți de parcă te-ai fi târât în sus pe o țeavă.

– Păi, m-am târât pe o țeavă, dar în jos. Și ce mai țeavă – mi-a căzut cu tronc.

– Te-ai țăcănit la cap, spuse Ingleby, dacă faci acrobații pe țevi murdare pe căldura asta. Ce te-a apucat?

– Mi-a scăpat ceva din mână, se lamentă domnul Bredon. A picat pe acoperișul de sticlă de la toaletă. Puțin a lipsit să nu trec cu piciorul prin geam. Îți dai seama cât de stupefiat ar fi fost Smayle al nostru dacă aș fi căzut în chiuvetă, peste capul lui! Și, pe urmă, am constatat că nu era nevoie să cobor pe țeava aia; am venit înapoi pe scară – ușa de la acoperiș era deschisă la ambele etaje.

– Da, în general le lasă deschise când e foarte cald afară, spuse Ingleby.

– Păcat că n-am știut. Ah, ce sete mi s-a făcut.

– Foarte bine, bea un pahar de Sparkling Pompayne.

– Asta ce mai e?

– Una dintre băuturile răcoritoare nealcoolice produse de Brotherhood's, rânji Ingleby. Preparată din cele mai bune mere de Devon, e proaspătă, înviorătoare și acidulată ca șampania. Garantat antireumatică și nespirtoasă. Un produs recomandat de medici.

Bredon se scutură scârbit.

– Cred că profesia noastră este înfiorător de imorală. Zău, eu așa zic. Gândește-te numai cum le stricăm noi oamenilor digestia.

– Ah, da, dar gândește-te și cât de mult ne străduim să le-o reparăm. Cu o mână îi subminăm, iar cu cealaltă îi consolidăm. Vitaminele pe care le distrugem prin conservare le redăm prin Revito; din fibrele și tărâțele pe care le îndepărtăm la fabricarea mărcii Peabody's Piper Parritch facem un produs alimentar și îl comercializăm sub denumirea de Bunbury's Breakfast Bran; mucoasa stomacală pe care o distrugem cu Pompayne o regenerăm cu Peplets care favorizează digestia. Și, forțându-i pe tolomacii de cumpărători să plătească dublu – o dată pentru ca hrana lor să fie sărăcită și o dată pentru a o îmbogăți din nou –, roata negoțului continuă să se învârtă și mii de oameni pot beneficia de o slujbă, inclusiv dumneata și eu.

– Ce lume minunată! oftă extaziat Bredon. Câți pori crezi că are pielea omului, Ingleby?

– Să fiu al naibii dacă știu. De ce?

– Un titlu pentru Sanfect. Crezi că aș putea spune, la nimereală, nouăzeci de milioane? Mi se pare o cifră rotundă acceptabilă. „Nouăzeci de milioane de porți deschise prin care microbii pot intra. Încuie-le pe toate cu Sanfect." Sună convingător, nu crezi? Uite altul: „Ți-ai lăsa copilul în cușca leilor?" Asta le impresionează pe mame.

– Ar ieși o ilustrație faină. Ohoho! Începe furtuna!

Lumina vie a unui fulger și bubuitura colosală a unui tunet se dezlănțuiră brusc chiar deasupra capetelor lor.

– Eram sigur că o să înceapă, spuse Bredon. De asta m-am dus să mă plimb pe acoperiș.

– Cum adică, de asta?

– Ca s-o pândesc, îi explică Bredon. În fine, bine că plouă. Ptiu! Ce-o să mai toarne! Ah, ce-mi plac mie furtunile. Apropo, ce-o fi având Willis împotriva mea?

Ingleby se încruntă, ezitând.

– Pare să nu aibă o părere prea bună despre mine, explică Bredon.

– Păi, eu te-am avertizat să nu vorbești cu el despre Victor Dean. I-a intrat în cap, se pare, că ai fost prieten cu el sau așa ceva.

– Dar ce *nu* era în regulă cu Victor Dean?

– Frecventa persoane dubioase. Dar, de fapt, de ce ții atât de mult să afli cum era Dean?

– Știi, eu sunt o fire foarte scormonitoare. Îmi place întotdeauna să aflu cum sunt oamenii. Uite, bunăoară, am o curiozitate în privința curierilor din firmă. Băieții fac genuflexiuni și flotări pe acoperiș, știai? Au voie să se ducă pe acoperiș când vor ei sau doar când fac gimnastică?

– Dacă-i prinde sergentul pe acoperiș în timpul orelor de program, au încurcat-o. De ce?

– Mă întrebam și eu. Sunt destul de neastâmpărați, presupun; ca toți flăcăii, de altfel. Cum îl cheamă pe roșcovanul ăla? Pare cam obrăznicuț, băiatul.

– Ăla e Joe – poreclit Morcoveață, evident. Ce-a făcut?

– Oh, nimic. Cred că bântuie o mulțime de pisici pe-aici.

– Pisici? N-am văzut niciodată vreo pisică. Deși parcă există una la cantină, dar nu cred că vine și pe-aici. Ce ți-a venit acum cu pisicile?

– Nu știu, în fine, dar presupun că e plin de vrăbii, nu-i așa?

Ingleby începea să creadă că vremea caniculară avusese un efect negativ asupra minții lui Bredon. Un trăsnet sinistru îi înghiți complet răspunsul. În tăcerea care urmă, zgomotele străzii se propagau anemic de-afară, apoi, picături groase începură să împroaște geamurile. Ingleby se ridică în picioare și închise fereastra.

Ropotul ploii torențiale, ca o perdea continuă de apă, huruia pe acoperiș. Șiroaiele dansau și țopăiau prin streșini, revărsându-se în pârâiașe prin burlane. Domnul Prout, ieșind zorit din biroul lui, se trezi cu un potop de apă scursă de pe acoperiș pe ceafă și zbieră să vină un băiat care să dea o fugă și să închidă odată luminatoarele alea. Căldura apăsătoare și morocăneala se ridicau din încăperile firmei ca o plapumă dată la o parte. De la fereastra biroului său situat la

etajul șase al clădirii, Bredon privea în jos spre trecătorii grăbiți care își deschideau umbrelele sub potopul venit din ceruri sau, luați pe nepregătite, alergau să se adăpostească în intrarea magazinelor. Mai jos, în sala de ședințe, domnul Jollop, zâmbind subit, aprobă șase machete, plus un pliant în trei culori și consimți ca din reclama pentru săptămâna în curs să fie scoasă mențiunea despre cele „cincizeci și șase de pendule oferite gratis". Harry, liftierul, o conduse în cabina ascensorului pe o tânără udă ciuciulete și, exprimându-și compasiunea pentru marea pierdere suferită de aceasta, încercă să o scuture de apă cu o cârpă de praf. Tânăra îi zâmbi, îl asigură că putea să facă față tragediei și întrebă dacă putea să discute cu domnul Bredon. Apoi, Harry i-o încredință lui Tompkin, recepționerul, care se pregăti imediat să o anunțe sus, rugând-o să îi spună numele:

– Domnișoara Dean – domnișoara Pamela Dean – într-o problemă personală.

Funcționarul se arătă dintr-odată binevoitor și plin de solicitudine.

– Sora domnului Dean al nostru, domnișoară?

– Da.

– Oh, da, domnișoară. Ce nenorocire cumplită cu săracul domn Dean, domnișoară. Toți am regretat enorm că s-a prăpădit. Luați dumneavoastră, vă rog, un loc, domnișoară, iar eu îl anunț pe domnul Bredon că ați venit.

Pamela Dean se așeză și privi în jurul ei. În holul recepției, situat la primul etaj al agenției, se aflau doar masa semicirculară a funcționarului, două scaune simple, o banchetă din lemn și un ceas. Ocupa spațiul care, la etajul de deasupra, era destinat Expedierilor, iar pe culoar, exact în fața ușii se aflau liftul și scara principală, care urca în spirală, în jurul casei liftului, până sus la acoperiș, deși liftul nu mergea decât până la ultimul etaj. Ceasul arăta unu fără un sfert, și deja angajații începuseră să se perinde prin hol sau coborau bocănind pe scări de la etajul de deasupra, pentru a merge la toaletă și a se aranja un pic, înainte de a ieși în oraș la masă. Domnul Bredon trimise vorbă că avea să coboare într-un minut, așa că Pamela Dean își ocupă timpul studiindu-i pe diverșii salariați, care treceau prin holul de la recepție. Un tânăr fercheș și agil, afișând o fizionomie imaculată, cu păr șaten ondulat, o mustăcioară negricioasă și o dantură foarte albă (domnul Smayle, pe care i-ar fi plăcut să-l cunoască, director de produs pentru Dairyfields, Ltd.); un bărbat masiv și pleșuv, cu o față stacojie, bine bărbierită, și o emblemă masonică (domnul Harris de la Publicitatea Exterioară); un bărbat de treizeci și cinci de ani, cu trăsături frumoase, dar cam posomorât, cu ochi deschiși la culoare și foarte mobili (domnul Tallboy, meditând la nedreptățile domnilor Toule & Jollop); un bărbat mai vârstnic, uscățiv și îngrijit (domnul Daniels); un ins bondoc, cu un zâmbet cumsecade

și cu părul blond, sporovăind cu un tip roșcovan, cu nas cârn și maxilare colțuroase (domnul Cole, director de produs pentru Harrogate Bros., bănuit că ar lua mită, și domnul Prout, fotograful); un bărbat cărunt, la vreo patruzeci și ceva de ani, chipeș și îngrijorat, însoțindu-l pe un chel prosper (domnul Armstrong, escortându-l pe domnul Jollop la un dejun costisitor, cu intenția de a-i intra în grații); un individ dezordonat și ursuz, cu mâinile îndesate adânc în buzunarele de la pantaloni (domnul Ingleby); un bărbat slab, cu mutră rapace, cocârjat de spate și gălbejit la ochi (domnul Copley, întrebându-se dacă îi va prii mâncarea de prânz); apoi, un tânăr uscățiv, blond și îngrijorat, care, văzând-o, s-a oprit, s-a înroșit ca un rac și, după aceea, și-a continuat drumul. Acesta era domnul Willis; domnișoara Dean îl privi și, înclinând rece din cap, primi din partea tânărului un salut la fel de glacial. Tompkin, recepționerul, căruia nu-i scăpa nimic, înregistră tresărirea, înroșirea la față, privirea și mișcările scurte din cap, adăugând mental încă o informație la bagajul lui de cunoștințe utile. Veni, apoi, un bărbat zvelt, de vreo patruzeci de ani, cu un nas lung și cu părul de culoarea paielor, purtând ochelari cu ramă de baga și o pereche de pantaloni gri bine croiți, care păreau să fi fost cam maltratați; se apropie de Pamela și spuse, mai mult afirmativ, decât interogativ:

– Domnișoara Dean.

– Domnul Bredon?

– Da.

– Nu trebuia să fi venit aici, spuse domnul Bredon, scuturând din cap, cu reproș. E un pic cam indiscret, să știi. Totuși – hei, Willis, aveai treabă cu mine?

În mod evident, nu era ziua norocoasă a domnului Willis. Reușind să-și stăpânească nervozitatea, acesta se întorsese cu intenția vădită de a intra în vorbă cu Pamela, dar constatase stupefiat că Bredon i-o luase deja înainte. Răspunse, așadar, „Oh, nu, nicidecum" – cu o sinceritate atât de transparentă, încât Tompkin, jubilând în sinea lui pentru această nouă informație, se văzu nevoit să se lase jos repede în spatele biroului lui, ca să-și ascundă zâmbetul radios. Bredon rânji încântat, iar Willis, după un moment de ezitare, ieși în fugă pe ușă.

– Îmi pare rău, spuse domnișoara Dean. N-am știut...

– Nu contează, zise Bredon, iar, apoi, continuă cu glas tare: Ați venit să luați lucrurile fratelui dumneavoastră, nu-i așa? Le am aici; lucrez în fostul lui birou, dacă nu știați. Ce-ar fi, ăăă, să îmi faceți onoarea de a lua masa cu mine, da?

Domnișoara Dean acceptă invitația; Bredon își aduse pălăria și, apoi, ieșiră amândoi din clădire.

– Ohoho! își șopti Tompkin în barbă. Ohoho! Care-o fi jocul aici? E dată naibii fata asta, pe cuvânt.

Ăluia tinerel i-a ars un șut, iar acum umblă după tipul ăsta nou, știu eu sigur. *Și* bine face, bravo ei.

Domnul Bredon și domnișoara Dean ieșiră împreună, tăcuți, evitând cu bună știință să alimenteze urechile iscoditoare ale lui Harry-liftierul, dar, când păși afară pe Southampton Row, fata se întoarse spre tovarășul ei:

– Am fost destul de surprinsă când am primit scrisoarea dumitale...

Domnul Willis, care pândea în cadrul ușii tutungeriei din apropiere, auzi cuvintele și se îmbufnă. Apoi, trăgându-și pălăria peste sprâncene și înfășurându-se strâns în impermeabil, porni în urmărirea lor. Prin ploaia care se mai rărise, cei doi se îndreptară spre cea mai apropiată stație de taximetre și se urcară într-un taxi. Domnul Willis, așteptând cu viclenie ca automobilul lor să demareze, se sui în următorul taximetru.

„Urmărește taxiul ăla", spuse el, exact ca în cărți. Și șoferul, nonșalant de parcă descinsese dintre paginile unui roman de Edgar Wallace, replică: „S-a făcut, domnule", după care băgă în viteză.

Urmărirea nu-i oferi nici o emoție, încheindu-se în cel mai pașnic mod cu putință, la Simpson's, pe Strand. Domnul Willis îi achită taximetristului cursa și urcă, pe urmele celor doi, în salonul unde doamnelor li se făcea favoarea de a fi primite și servite. Prăzile vânate găsiră o masă lângă fereastră; domnul

Willis, ignorând eforturile ospătarului de a-l pilota spre un colț liniștit, se înghesui forțat la masa de lângă ei, unde un bărbat și o femeie, care în mod evident și-ar fi dorit să dejuneze singuri, îi făcură loc și lui, indignați. Chiar și așa, însă, poziția lui nu era foarte bună, fiindcă, deși putea să-i vadă, Bredon și fata stăteau totuși cu spatele la el, iar el nu reușea să audă nimic din conversația lor.

– E loc destul la cealaltă masă, domnule, îi sugeră ospătarul.

– Stau foarte bine aici, ripostă Willis, nervos.

Vecinul de la masă se uită furios la el, iar chelnerul, cu o privire ce spunea parcă „E țicnit de-a binelea – dar ce să-i fac?", îi prezentă meniul. Willis comandă vag niște friptură de berbec, cu cartofi și sos de coacăze, privind fix spre spinarea subțire a lui Bredon.

– ...foarte bună azi, domnule.

– Ce?

– Conopida, domnule, e foarte bună azi.

– Adu ce vrei.

Distanța dintre pălărioara neagră și creștetul bălai lucios părea să se fi micșorat mult. Bredon scosese din buzunar un obiect micuț, pe care i-l arăta tinerei de lângă el. Un inel? Willis își încordă privirea...

– Ce doriți să beți, domnule?

– Bere, spuse Willis, la întâmplare.

– Să fie Pilsener, domnule, sau Barclay's London?

– Oh, Pilsener.

– Blondă sau neagră, domnule?

– Blondă, neagră – nu, adică blondă.

– O bere Pilsener mare, domnule?

– Da, da.

– O halbă, domnule?

– Da, nu – ce naiba! Ad-o în ce vas vrei dumneata, numai să aibă o gaură deasupra.

Întrebările despre bere păreau să nu se mai isprăvească. Fata luase obiectul și făcea ceva cu el. Oare ce? Pentru numele lui Dumnezeau, *ce?*

– Cartofi prăjiți sau cartofi noi, domnule?

– Noi.

Ospătarul plecă, în sfârșit. Bredon o ținea de mână pe Pamela Dean – ba nu, întorcea obiectul din palma ei. Femeia din fața lui Willis se întinse peste masă ca să ia zaharnița – capul ei îi bloca vizibilitatea – în mod intenționat, i se părea lui. Când femeia reveni la poziția dinainte, Bredon încă mai cerceta obiectul.

Lângă Willis apăru un cărucior încărcat cu bucăți de carne aburinde sub niște capace imense din argint. Un capac se ridică – aroma de friptură de oaie îl izbi în față.

– Doriți să fie un pic mai gras, domnule? Vă place mai în sânge?

Doamne sfinte! Ce porții monstruoase se serveau în localul ăsta! Ce grețoasă era chestia asta de oaie! Ce scârboși puteau fi buleții aceia gălbejiți din cartofi, pe care chelnerul îi îngrămădea în farfurie! Și ce oribil

arăta garnitura aia de conopidă – ca un fel de varză închegată! Ciugulind scârbit din cea mai renumită friptură de oaie din Londra, Willis simțea că i se apleacă de la stomac și că îi tremură picioarele.

Ce mult dura dejunul acesta infect. Indignați, comesenii lui terminară de mâncat plăcinta cu agrișe și, ca să-și arate indignarea, plecară, fără să mai aștepte cafeaua. Acum, Willis putea vedea mai bine. Ceilalți doi râdeau și discutau cu însuflețire. Într-o acalmie subită, câteva cuvinte rostite de Pamela se propagară clar în spate până la el: „Trebuie să fie costumație de bal mascat, ca să se poată pune ușor." Apoi, coborî vocea din nou.

– Mai vreți niște friptură de oaie, domnule?

Oricât se strădui, Willis nu mai reuși să audă nimic. Rămase și el la Simpson's, până când Bredon, aruncând o privire la ceas, spuse, probabil atât pentru el, cât și pentru tovarășa lui, că în advertising copywriterii mai și lucrau uneori. Willis achitase nota de plată, așa că putea pleca odată cu ei. Trebuia, însă, să se ascundă în spatele ziarului cu care venise, până când cei doi treceau pe lângă el și după aceea – ce? Să iasă după ei? Să-i urmărească, iarăși, într-un taxi, întrebându-se tot timpul cât de lipiți stăteau unul de celălalt, ce își spuneau, ce întâlniri își mai dădeau, ce noi neplăceri o mai pândeau pe Pamela, acum că Victor Dean nu le mai stătea în cale, și ce putea el să facă în continuare pentru a o proteja?

Până la urmă, nu va mai trebui să ia nici o hotărâre. Când cei doi ajunseră în dreptul lui, Bredon, aplecând brusc capul peste ediția de prânz a gazetei *Evening Banner*, observă vesel:

– Salut, Willis! A fost bună mâncarea? Excelentă friptura, nu-i așa? Păcat că n-ai luat și mazăre. Vrei să te duc cu mașina înapoi la fabrică?

– Nu, mulțumesc, mârâi Willis, dându-și seama prea târziu că, dacă ar fi acceptat, ar fi împiedicat un tête-à-tête înfocat în taxi.

Nu putea, totuși, să meargă în același taxi cu Pamela Dean și Bredon.

– Din păcate, domnișoara Dean trebuie să ne părăsească, zise Bredon. Vino măcar dumneata cu mine și consolează-mă, ținându-mă de mână.

Pamela era deja la jumătatea drumului, spre ieșire. Willis nu-și putea da seama dacă Pamela știa cu cine discuta însoțitorul ei și se îndepărtase intenționat ca să-l evite sau dacă presupunea că Bredon se întâlnise cu vreun prieten pe care ea nu-l cunoștea. Brusc, Willis se decise.

– Păi, s-a făcut cam târziu, spuse el. Dacă iei un taxi, vin și eu cu dumneata.

– Așa mai merge, spuse Bredon.

După ce Willis se ridică de la masă, porniră amândoi spre Pamela, care aștepta.

– Cred că îl cunoști pe domnul Willis.

– Oh, da, spuse Pamela, cu un surâs crispat. Victor și el au fost buni prieteni într-o vreme.

Ușa. Scările. Ieșirea. Ajunseră afară, în cele din urmă.

– Acum, trebuie să plec. Mulțumesc frumos pentru invitația la masă, domnule Bredon. Și să nu uiți!

– În nici un caz! Cum aș putea?

– Bună ziua, domnule Willis.

– Bună ziua.

Pamela se îndepărtă, pășind iute cu pantofiorii ei cu toc înalt. Tumultul de pe Strand o înghiți repede. Din spate, apăru un taxi, torcând ușor, care opri în dreptul lor.

Bredon dădu adresa și îl invită pe Willis să urce înaintea lui.

– Drăguță fetișcană, surioara asta a lui Dean, remarcă Bredon, pe un ton vesel.

– Uite ce e, Bredon. Nu știu exact ce joc faci dumneata, dar te sfătuiesc să ai grijă. I-am spus lui Dean și îți spun și dumitale: dacă o implici pe domnișoara Dean în afacerile voastre murdare...

– „Afaceri murdare"?!

– Știi foarte bine la ce mă refer.

– Poate că știu. Ei, și ce dacă? O să mă aleg și eu cu gâtul rupt, ca Victor Dean?

Întorcându-se, Bredon îl sfredeli cu privirea pe Willis.

– O să te alegi, începu Willis, dar se stăpâni. Nu contează, spuse el, sumbru. O să te alegi cu ce ți-e scris. Voi avea eu grijă de asta.

– Sunt convins că vei face asta cu foarte multă competență, replică Bredon. Dar vrei, te rog, să-mi spui și mie unde te încadrezi dumneata în toată schema asta? Din câte văd, domnișoara Dean nu pare foarte entuziasmată de protecția dumitale cavalerească.

Willis se făcu stacojiu la față.

– Nu e treaba mea, firește, continuă Bredon, cu dezinvoltură, în timp ce taxiul lor pufăia nervos într-un ambuteiaj, la stația de metrou Holborn. Dar, totodată, nici treaba dumitale nu s-ar zice că e, așa-i?

– Ba e treaba mea, i-o trânti Willis. Este treaba oricărui domn respectabil. Am auzit-o pe domnișoara Dean când și-a dat întâlnire cu dumneata, continuă el, furios.

– Ai fi un bun detectiv, spuse Bredon, admirativ. Dar ar trebui să ai grijă ca, atunci când urmărești pe cineva, persoana respectivă să nu stea vizavi de o oglindă sau de orice altă suprafață care ar putea funcționa ca o oglindă. În fața mesei la care am stat noi, se află un tablou în care se poate vedea jumătate din sală. E un lucru elementar, dragă Watson. Nu mă îndoiesc că, exersând, vei face progrese. Oricum, nu-i nici un secret în privința acelei întâlniri. Vom merge la un bal mascat, vineri. Eu mă întâlnesc cu domnișoara Dean, la ora opt, ca să luăm cina la Boulestin's, iar de-acolo plecăm la banchet. Ți-ar plăcea să ne însoțești?

Poliţistul din intersecţie coborî braţul, iar taxiul se năpusti înainte pe Southampton Row.

– Şi dacă accept? mârâi Willis.

– Personal, aş fi încântat, replică Bredon. Dumitale îţi revine sarcina să apreciezi dacă pe domnişoara Dean ar deranja-o sau nu prezenţa dumitale alături de noi. Ei, iată-ne aşadar înapoi la birou, unde ne simţim ca în familie. Va trebui să lăsăm deoparte mica noastră dispută şi să ne dedicăm produselor Sopo, Pompayne şi Peabody's Piper Parritch. O îndeletnicire minunată, deşi cam plictisitoare. Dar hai să nu ne văităm. Nu ne putem aştepta să avem parte de bătăi, crime şi decese subite, mai mult decât o dată pe săptămână. Apropo, dumneata unde erai când a căzut pe scări Victor Dean?

– La toaletă, spuse sec Willis.

– Da?! exclamă Bredon, uitându-se încă o dată la el, cu mai multă atenţie. La toaletă? Ciudat, dar în acelaşi timp interesant.

Atmosfera în Departamentul de creaţie se mai relaxase la ora ceaiului de după-amiază. Domnii Brotherhood veniseră şi plecaseră, fără să fi văzut vreun lucru care să-i scandalizeze; domnul Jollop, înmuiat de prânzul cu care se delectase, aprobase, cu un entuziasm indiferent, trei schiţe de postere mari, şi acum era cu domnul Pym, care reuşise aproape să-l convingă să majoreze fondurile alocate pentru campania publicitară

de toamnă. Suferindul domn Armstrong, eliberat de obligația de a-l întreține pe domnul Jollop, plecase la dentist. Domnul Tallboy, intrând să cumpere un timbru de la domnișoara Rossiter, pentru corespondența lui personală, anunță cu încântare că reclama Nutrax pe două coloane fusese trimisă la tipar.

– Care dintre ele – „Kittle Cattle"[1]? întrebă Ingleby. Mă uimești. Mă așteptam să avem probleme cu ea.

– Eu zic că am avut, spuse Tallboy. Ba că ar avea, cumva, o tentă scoțiană și ar exista riscul ca oamenii să nu știe ce înseamnă! Ba că ar sugera, poate, că ne permitem să le facem pe femei vaci! Și, ilustrația este un pic cam prea modernistă. Dar Armstrong a reușit cumva să le-o bage pe gât. Pot să pun asta în coșul de „ieșiri", domnișoară Rossiter?

– Mare șmecher, replică amuzată doamna, întinzând coșul ca să ia scrisoarea. Toate bilețelele de amor se bucură de atenția noastră promptă și sunt imediat trimise destinatarului, cu cea mai mare rapiditate și discreție.

– Ia să vedem noi, spuse Garrett. Pun pariu că e pentru vreo cucoană! Și când te gândești că e om însurat. Tallboy, tocmai tu, te-ai apucat să faci pe craiul, ei? Nu, stai un pic, nu te mișca! Haide, domnișoară Rossiter, spune-ne și nouă pentru cine e.

[1] În engleză, *kittle* (vb.), „a gâdila", „a linguși"; *cattle* (subst.), „bovine", „vite" (n. tr.).

– K. Smith, Esq., zise domnișoara Rossiter. Ai pierdut pariul.

– Ce plasă am luat! Dar presupun că totul e ascuns cu grijă. Sunt convins că Tallboy al nostru întreține un harem pe undeva. În masculii ăștia chipeși cu ochi albaștri nu poți avea încredere niciodată.

– Tacă-ți fleanca, Garrett. În viața mea, pe cuvânt, n-am întâlnit o șleahtă de băgăreți ca în departamentul ăsta, declară domnul Tallboy, extrăgându-se din strânsoarea brațelor lui Garrett și simulând în glumă că îi trage un pumn. Nimic nu e sacru pentru voi, nici măcar corespondența de afaceri a colegilor voștri.

– Cum ar putea fi ceva sacru pentru cineva care lucrează în advertising?! exclamă retoric Ingleby, servindu-se cu patru cuburi de zahăr. Ne petrecem timpul punându-le întrebări intime unor persoane complet străine, ceea ce e firesc să ne tocească orice sensibilitate. „Mămico! Puișorul tău a învățat să ceară la oliță?"; „Vă simțiți balonat după masă?"; „Aveți un tranzit intestinal mulțumitor?"; „Sunteți *sigur* că folosiți o hârtie igienică fără germeni?"; „Nici cei mai apropiați prieteni nu îndrăznesc să vă pună această întrebare"; „Aveți o pilozitate excesivă?"; „Vă place când lumea se uită la mâinile dumneavoastră?"; „Te-ai întrebat vreodată cum miroși?"; „Dacă ți s-ar întâmpla o nenorocire, persoanele dragi ție ar fi în siguranță?"; „De ce să petreci atât de mult timp în bucătărie?"; „Crezi că acel covor e curat – dar este cu adevărat?"; „Ești

victima mătreții?" Pe-onoarea mea, mă întreb uneori cum de opinia publică îndură de atât timp aceste indiscreții, fără să sară și să ne ucidă?

– Lumea nici nu știe că existăm, spuse Garrett. Toți își imaginează că reclamele se scriu singure. Când le spun oamenilor că lucrez în advertising, sunt întrebat întotdeauna dacă desenez postere – asta fiindcă nimeni nu se gândește la textul reclamei.

– Își închipuie că îl face producătorul, spuse Ingleby.

– Mai bine ar vedea ce chestii sunt în stare să scornească fabricanții, atunci când vor să-și încerce talentul la reclame.

– Ah, ce bine ar fi, rânji Ingleby. Apropo de asta. Mai știi tâmpenia aia pe care a scos-o Darling's deunăzi – perna de aer pentru călători, cu o păpușă fixată în mijloc, care se ridică în șezut, ținând între mâini anunțul OCUPAT?

– Pentru ce? întrebă Brendon.

– Păi, ideea e să pui perna în compartimentul de tren și păpușa va proclama că locul este rezervat.

– Bine, dar perna ar face asta și fără păpușă.

– Sigur că da, dar știi și tu cât de stupizi sunt oamenii. Le plac inutilitățile. În fine, oricum, tipii – mă refer la ăia de la Darling's – au scos de capul lor reclama la tâmpenia asta, și nici nu-ți poți închipui cât de încântați erau de găselnița lor. Voiau să le-o prelucrăm noi pentru tipar, dar i-a pus la punct Armstrong, când a izbucnit în râs și i-a făcut să roșească.

– Dar cum arăta?

– O imagine cu o tânără drăguță, care se apleacă să pună perna în colțul unui compartiment de tren. Și titlul? NU-I LĂSA SĂ-ȚI FURE LOCUL.

– Bravo, excelent! spuse domnul Bredon.

Noul copywriter s-a dovedit surprinzător de sârguincios în acea zi. Era încă în biroul lui, trudind la reclama pentru Sanfect („Unde există murdărie, există și pericol!"; Scheletul din closetul cu apă", „Asasinii stau la pândă în bucătărie!"; Mai periculoși decât obuzele – MICROBII!"), când doamna Crump apăru în prag cu armamentul ei femeiesc, pentru a ataca murdăria acumulată peste zi – înarmată, în mod regretabil, nu cu Sanfect, ci cu săpun de rufe și apă.

– Intră, intră! strigă prietenos domnul Bredon, când această doamnă de treabă se opri reverențios la ușa lui. Vino și mătură-mă cu lucrările mele cu tot, odată cu restul gunoaielor.

– Vai, domnule, dar, vă rog, o să am grijă să nu vă deranjez, fiți liniștit, spuse doamna Crump.

– Am terminat, de fapt, spuse Bredon. Presupun că se adună multe chestii de aruncat aici, în fiecare zi.

– Ah, sigur că da, domnule – nici nu v-ați putea închipui. Hârtie – în fine, probabil că hârtia o fi ieftină, dar prea multă se prăpădește parcă aici. În fiecare seară, saci peste saci plini cu hârtii, care se aruncă. Desigur, sunt trimiși la fabrici, dar cred că e o cheltuială

îngrozitoare. Și mai sunt cutii și cartoane și tot felul de obiecte și resturi – dacă ați vedea câte putem aduna de pe-aici când facem curat! Uneori, îmi vine să cred că doamnele și domnii vin înadins la serviciu cu toate vechiturile, de care nu mai au nevoie, ca să se descotorosească de ele aici.

– Nici nu m-ar mira.

– Și cele mai multe sunt azvârlite pe jos, reluă doamna Crump, bucuroasă că avea ocazia să discute despre subiectul ei preferat. Nici măcar nu le bagă în coșurile de gunoi, deși, slavă Domnului, acum și astea sunt suficient de mari, așa că ar avea unde să încapă.

– Probabil că aveți mult de furcă din cauza asta.

– Oh, Doamne, să știți că noi nu ne plângem. Noi strângem toată mizeria și trimitem sacii jos, cu liftul. Deși, câteodată, ne amuzăm și noi când vedem ce ciudățenii am găsit. De obicei, mă uit repede prin toate gunoaiele adunate, ca să fiu sigură că nu s-a aruncat ceva din greșeală. Odată, am găsit două bancnote de o liră, pe jos, în biroul domnului Ingleby. Dânsul e foarte neglijent, se știe asta. Și nu de mult – chiar în ziua când s-a întâmplat nenorocirea cu săracul domn Dean –, am găsit pe coridor un fel de piatră sculptată, părea un fel de amuletă sau breloc sau ceva de genul ăsta. S-o fi rostogolit probabil din buzunarul bietului domn, când a căzut, fiindcă doamna Doolittle a zis că o văzuse în biroul lui, așa că am adus obiectul acela aici, domnule, și l-am pus în cutiuța aceea.

– Despre asta e vorba?

Și, vârând două degete în buzunarul de la vestă, Bredon pescui scarabeul de onix, pe care, în mod inexplicabil, uitase să i-l înapoieze Pamelei Dean.

– Exact, domnule, ăsta era. E nostim, nu-i așa? Parcă ar fi o gânganie. Era într-un colț întunecos, sub scara de fier, și, la început, am crezut că era doar o pietrică, la fel ca ailaltă.

– *Care* ailaltă?

– Păi, știți, domnule, am găsit o pietricică rotundă, exact în același loc, cu vreo câteva zile înainte. Atunci mi-am zis: „Hm, ce ciudat să găsești așa ceva acolo." Dar presupun că pietricica aia provenea din biroul domnului Atkin, pentru că dumnealui a fost în vacanță la mare, mai pe la începutul anului, din cauză că fusese bolnav. Eh, știți și dumneavoastră cum le place oamenilor să-și umple buzunarele cu scoici, pietricele și chestii dintr-astea.

Bredon scormoni din nou în buzunar.

– Cum arăta, cam ca asta?

Și îi arătă o pietricică lucioasă, rotunjită de valuri, cam de mărimea unghiei de la degetul mare.

– Da, semăna foarte mult cu asta. Pe-asta o aveți de pe coridor, dacă nu vă supărați că întreb?

– Nu. Am găsit-o sus, pe acoperiș.

– Ah! făcu doamna Crump. E de la băieții ăia, care se joacă pe-acolo. Când sergentul nu-i cu ochii pe ei, te poți aștepta la orice din partea lor.

– Își fac exercițiile fizice acolo sus, nu-i așa? Bună treabă. Își întăresc mușchii și își dezvoltă corpul. Când fac gimnastică? În pauza de masă?

– Oh, nu, domnule. Domnul Pym nu le dă voie să se zbânțuie după ce-au mâncat. Zice că li se apleacă și îi apucă durerile de burtă. Foarte strict, da, domnul Pym. La opt și jumătate punct, băieții trebuie să fie la datorie, domnule, în pantaloni scurți și maiouri. Douăzeci de minute au la dispoziție pentru gimnastică, după care se schimbă și se apucă de treabă. După masa de prânz, se odihnesc un pic în camera curierilor, unde citesc sau se joacă frumos, după cum au chef, bambilici sau fotbal cu nasturi ori așa ceva. Dar sunt obligați, domnule, să stea în încăperea lor; domnul Pym nu permite să circule nimeni prin firmă la ora prânzului, decât cu treabă, firește, cum e cazul băiatului care trece cu dezinfectantul.

– Ah, sigur că da! Stropește cu Sanfect și vei fi sănătos.

– Asta este, domnule, numai că ei folosesc Jeyes lichid.

– Oh, așa vasăzică, spuse domnul Bredon, surprins din nou de ciudata reticență a firmelor de advertising de a utiliza produsele din care își câștigau existența, ridicându-le în slăvi. Păi, înțeleg că ni se poartă foarte bine de grijă pe-aici, doamnă Crump, nu-i așa?!

– Oh, da, domnule. Domnul Pym ține mult la sănătatea salariaților. Dacă ați ști cât e de cumsecade!

Săptămâna viitoare, avem ceaiul femeilor de serviciu, jos în cantină, când o să organizăm întreceri, cum ar fi cursa cu oul-în-lingură, și o tombolă. Avem voie să venim și cu ăia mici. Fetițele lui fie-mea abia așteaptă petrecerea asta, domnule.

– Păi, cum să nu, normal, spuse domnul Bredon. Și precis le-ar plăcea să poarte fundițe noi în păr sau ceva frumos...

– Sunteți un om foarte amabil, domnule, spuse doamna Crump, plină de recunoștință.

– Deloc, răspunse domnul Bredon, în clinchetul câtorva monede. Ei, hai s-o iau din loc acum și să vă las să vă terminați treaba.

Un gentleman foarte drăguț, în opinia doamnei Crump, și deloc înfumurat.

Lucrurile se desfășuraseră exact cum se așteptase domnul Willis. Își urmărise prada, pornind de la Boulestin's, iar de data asta era absolut sigur că nu fusese depistat. Fusese foarte ușor să-și pună, peste hainele obișnuite, costumul de travesti – o sutană neagră cu glugă care-i acoperea capul și umerii, cu orificii în dreptul ochilor, așa cum purtau membrii tribunalului medieval secret Vehmgericht. Înfășurat strâns într-un imperbeabil cu dublură ecosez, domnul Willis se ascunsese în spatele unui furgon în Covent Garden, unde așteptase ca Bredon și Pamela Dean să iasă din local; taxiul care îl aștepta era imediat după colț.

Sarcina lui fusese mult simplificată de faptul că cei pe care îi urmărea plecaseră de-acolo nu cu un taxi, ci într-o limuzină enormă, la volanul căreia se afla însuși Bredon. Aglomerația din jurul teatrelor se risipise deja dinainte ca urmărirea să înceapă, așa că nu generase suspiciuni apropiindu-se prea mult de restaurant. Cursa cu taxiul, în spatele limuzinei, îl purtase spre vest, prin Richmond, și apoi în aceeași direcție, încheindu-se în fața unei clădiri spațioase, aflată în mijlocul unui parc privat pe malul fluviului. Înainte de a ajunge la destinație, li se mai alăturaseră alte automobile și taxiuri, mergând în aceeași direcție; când ajunseseră, constataseră că aleea de acces era ocupată de numeroasele vehicule parcate acolo. Bredon și domnișoara Dean intraseră direct în clădire, fără să arunce nici o privire în spate.

Willis se temuse că îi va fi greu să își pună costumul în taxi, dar temerile lui se dovediseră nefondate. Un servitor îl întâmpinase la ușă, întrebându-l dacă era membru. William replicase cu tupeu că da și se prezentase drept William Brown, ceea ce, în opinia lui, era o soluție deopotrivă ingenioasă și plauzibilă. După toate aparențele, clubul avea nenumărați membri cu numele de William Brown, din moment ce servitorul nu obiectase, invitându-l numaidecât într-un hol decorat somptuos. Chiar în fața lui, pierdut în mulțimea invitaților care beau cocteiluri, se afla Bredon, deghizat în arlechin, cu un costum în negru

și alb, pe care Willis îl remarcase încă de când acesta se suise în mașină, după cină. Pamela Dean, într-un costum minuscul din finet, reprezentând un puf de pudrat, stătea în picioare lângă el. Dintr-o încăpere alăturată răsunau acordurile unui saxofon.

– Aici e un adevărat loc al pierzaniei, își spuse domnul Willis.

Și, de data asta, domnul Willis nu se înșela prea mult.

Îl uimea cât de neglijenți erau cei care organizaseră evenimentul. Fără întrebări sau ezitări, orice ușă i se deschidea. Unii jucau cărți pe bani. Alți se înecau în băutură. În altă parte, se dansa. Așa i se povestise domnului Willis că erau orgiile. Și, dincolo de toate aceste aparențe, intuia că mai exista altceva, deși el nu prea înțelegea; și, chiar dacă propriu-zis această enigmă nu îl excludea, știa că nu avea cheia necesară pentru a o dezlega.

Desigur, el nu avea parteneră, dar în scurt timp se trezi într-un grup de tineri extraordinar de extravaganți, urmărind împreună cu ei mișcările unei *danseuse*[1] dezbrăcate, a cărei goliciune era pusă în evidență de câteva accesorii: un joben, un monoclu și niște cizme de lac. Era aprovizionat cu pahare pline, pe care arareori trebuia să le plătească, majoritatea oferite cu insistență. Își dădu însă brusc seama că ar fi putut să fie mai eficient ca detectiv, dacă nu ar fi amestecat licorile.

[1] Dansatoare, în lb. franceză în orig. (n. tr.).

Capul începu să-i zvâcnească dureros. Bredon și Pamela se pierduseră în mulțime. Curând, începu să-l obsedeze ideea că se duseseră împreună într-una dintre acele odăițe sinistre cu draperii groase pe care le văzuse și în care se aflau un pat și o oglindă. Se rupse de grupul din jurul lui și începu să caute frenetic prin casă. Se încinsese în costumul acela greu, iar sudoarea îi șiroia pe față, pe sub cutele negre ale glugii, în care simțea că se sufocă. Ajunse într-o seră plină de perechi de amorezi beți, dar cuplul pe care îl căuta el nu se număra printre ei. Împinse o ușă și ajunse în grădină. Ceva mai departe, se auzeau chiote și pleoscăituri de apă. Se năpusti într-acolo, pe o alee cu parfum de trandafiri, care ducea, pe sub o pergolă, spre o pajiște, care avea în mijloc o fântână cu un bazin rotund în jur.

Un bărbat trecu pe lângă el în fugă, ținând o fată în brațe; roșu la față și chicotind, purta o tunică din piele de leopard, pe jumătate sfâșiată la umeri, iar frunzele de viță îi cădeau din păr, în timp ce alerga. Fata țipa ascuțit ca o locomotivă. Tipul era voinic, cu umeri lați, iar când, în ciuda protestelor prizonierei, o azvârli, cu costum cu tot, în bazin, mușchii dorsali luciră proeminenți sub razele lunii. Hohote generale de râs îi salutară isprava, care se înteți ră, atunci când fata, udă leoarcă și șiroind de apă, reuși să se salte peste marginea bazinului și izbucni într-un potop de invective. În momentul acela, Willis îl zări pe arlechinul în negru și alb.

Se cățăra pe grupul statuar din centrul bazinului – o sculptură sofisticată, cu sirene încolăcite și delfini, pe care se sprijinea o cupă, cu un Cupidon ghemuit înăuntru, suflând dintr-o scoică mare un jet înalt de apă scânteietoare și spumoasă. Sus, și mai sus, urca silueta zveltă în carouri bicolore, udă și strălucitoare, ca o creatură acvatică fantastică. Arlechinul se prinse cu mâinile de marginea vasului, se balansă câteva clipe și se ridică. În acel moment, Willis îl admiră cu invidie, pentru agilitatea de atlet bine antrenat și demonstrația de forță musculară, făcută fără nici un efort. Pe urmă, genunchiul arlechinului ajunse în interiorul vasului. Era în picioare și se cățăra pe Cupidonul de bronz. Peste câteva momente, îngenunchease pe umerii curbați ai statuii – ridicându-se în picioare pe ei, în mijlocul stropilor de apă din fântâna arteziană.

„Doamne sfinte!" se gândi Willis. „Tipul ăsta ori e un mare acrobat, ori e atât de beat, încât a rămas împietrit acolo." Lumea ovaționa și aplauda, iar o tânără începu să țipe isteric. Pe urmă, o femeie foarte înaltă, într-o rochie argintie din satin sidefiu, care se dăduse în spectacol în mijlocul celui mai gălăgios grup de acolo, trecu pe lângă Willis și se opri la marginea bazinului; în jurul obrajilor îmbujorați, părul ei blond deschis forma un nimb străveziu.

– Aruncă-te în apă! strigă ea. Sari! Hai să te vedem dacă ai curajul! Aruncă-te în bazin!

– Taci din gură, Dian! o admonestă unul dintre bărbații mai puțin piliți și, apucând-o de umeri, îi astupă gura cu podul palmei. Bazinul nu-i suficient de adânc – își poate rupe gâtul.

Femeia îl dădu la o parte.

– Lasă-mă în pace. O să sară. Fiindcă așa vreau eu! Du-te dracu' de-aici, Dickie. Tu n-ai avea curajul s-o faci, dar el o să aibă.

– Bineînțeles că n-aș sări de-acolo. Încetează odată!

– Haide, arlechinule, sari odată!

Silueta în negru și alb ridică brațele deasupra creștetului său fantastic și rămase neclintită.

– Nu fi prost, omule, răcni Dickie.

Dar celelalte femei preluaseră entuziasmate ideea, așa că urletele lor frenetice îi acoperiră glasul.

– Sari, arlechinule, sari!

Trupul zvelt țâșni în jos prin jetul artezian, lovi aproape fără nici un pleoscăit suprafața bazinului și alunecă prin apă ca un pește. Lui Willis i se tăiase respirația de uimire. O săritură executată perfect. Extraordinar! Uită de ura furibundă pe care i-o purta acelui om și se alătură aplauzelor generale. Dian, femeia care îl îndemnase să sară, alergă spre bazin și îl prinse pe înotător, când ieșea din apă.

– Oh, ești superb, efectiv superb! exclamă ea, agățându-se de el, în timp ce picăturile de apă se impregnau în satinul rochiei. Ia-mă acasă cu tine, Arlechinule! Te ador!

Arlechinul își aplecă fața mascată și o sărută. Dickie, bărbatul care era cu Dian, încercă să-l dea la o parte, dar o piedică îl făcu să plonjeze în bazin, printre hohotele de râs ale celor din jur. Arlechinul ridică fata pe umeri.

– Un premiu! strigă el. Un premiu!

Pe urmă, balansând-o ușor, o puse jos și o luă de mână.

– Aleargă, strigă el. Aleargă! Hai să fugim de-aici și să vedem dacă sunt în stare să ne prindă!

Dintr-odată, se dezlănțui un tropăit general. Willis văzu mutra furioasă a lui Dickie, când acesta se năpusti înainte pe lângă el și îl auzi înjurând. Cineva îl prinse de mână. Alerga acum pe aleea cu trandafiri, gâfâind. Poticnindu-se, se împiedică și căzu. Cel care îl trăsese de mână îl lăsă acolo și fugi mai departe, huiduind. Se ridică în șezut și, constatând că avea în continuare gluga pe cap, se căzni să și-o scoată.

O mână îl atinse pe umăr.

– Vino, domnule Willis, îi șopti la ureche o voce zeflemitoare. Domnul Bredon mi-a spus să te conduc acasă.

Reuși să-și smulgă de pe cap cârpa neagră și, cu greutate, se ridică în picioare.

Lângă el se afla Pamela Dean. Nu mai purta mască, iar în ochii ei scăpărau licăriri maliţioase.

Capitolul V

SURPRINZĂTOAREA METAMORFOZĂ A DOMNULUI BREDON

Lordul Peter Wimsey venise în vizită la inspectorul-şef Parker, de la Scotland Yard, care era cumnatul lui.

Se aşezase într-un fotoliu mare şi confortabil, în apartamentul din Bloomsbury al inspectorului-şef. În faţa lui, cuibărită pe canapea, şedea sora lui, lady Mary Parker, care tricota de zor un pieptăraş de copil. Pe bancheta de la fereastră, cu palmele petrecute peste genunchi şi fumând o pipă, se afla domnul Parker însuşi. Pe o masă plasată la îndemână, erau două carafe şi un sifon. Pe covorul din faţa şemineului stătea tolănită o pisică mare şi tărcată. Scena era aproape ostentativ de paşnică şi casnică.

– Vasăzică te-ai alăturat clasei muncitoare, Peter, spuse lady Mary.

– Da, încasez substanțiala sumă de patru lire pe săptămână. O senzație uluitoare. E prima oară, în viața mea, când câștig un ban prin muncă. În fiecare săptămână, când primesc plicul cu leafa, îmi sclipește fața de mândrie îndreptățită.

Lady Mary zâmbi și se uită spre soțul ei, care râdea jovial. Dificultățile care riscă să survină atunci când un bărbat sărac se căsătorește cu o nevastă bogată fuseseră rezolvate amiabil, în cazul lor, printr-un aranjament ingenios, conform căruia toți banii lui lady Mary fuseseră încredințați fraților ei, ca depozite bancare pentru viitoarele odrasle ale familiei Parker, tutorii având obligația de a-i remite soției, trimestrial, o sumă egală cu câștigul soțului pe durata respectivului interval. În felul acesta, se păstra un echilibru convenabil între cei doi parteneri; iar neînsemnata anomalie care făcea ca inspectorul-șef Parker să fie, în realitate, sărac, în comparație cu micuțul Charles Peter și surioara lui mai mică, Mary Lucasta, care acum dormeau cuminți în pătuțurile lor de la etajul de deasupra, nu deranja pe nimeni. Lui Mary îi făcea plăcere să administreze venitul lor moderat, realizat prin contribuția amândurora, și, întâmplător, lucrul acesta îi făcea foarte bine. Acum, îl privea cu condescendență pe fratele ei bogat, tratându-l cu tipica superioritate pe care muncitorul o resimte față de un om care doar posedă bani.

– Dar despre *ce* este vorba, de fapt? se interesă Parker.

– Să fiu al naibii dacă știu, recunoscu Wimsey, cu sinceritate. M-am trezit târât în povestea asta de nevasta lui Freddy Arbuthnot – fostă Rachel Levy, dacă știți. Îl cunoaște pe bătrânul Pym, care s-a întâlnit cu ea la un dineu, unde i-a povestit despre scrisoarea asta care îl neliniștea, iar ea i-a sugerat să angajeze pe cineva ca să investigheze cazul; când el a întrebat „pe cine", ea i-a spus că știe pe cineva – fără să menționeze numele meu, însă. Pe scurt, Pym a rugat-o să-mi spună să trec pe la el, așa că m-am dus, și acum iată-mă.

– Ai un stil narativ foarte vioi, spuse Parker, dar un pic cam eliptic. N-ai vrea să începi cu începutul și să continui cursiv până ajungi la sfârșit, iar când ai ajuns, dacă se poate, să te și oprești?

– O să încerc, spuse lordul, dar îmi vine întotdeauna atât de greu când trebuie să mă opresc. În fine, uite! Într-o luni după-amiază – pe 25 mai, mai precis –, un tânăr, pe nume Victor Dean, copywriter la Pym's Publicity, Ltd., Advertising Agents, a căzut pe o scară de fier în spirală, în sediul firmei, situat pe Southampton Row, în capătul de sus al străzii, și a murit pe loc din cauza leziunilor suferite: gâtul rupt, craniul spart, un picior fracturat, plus felurite răni minore și contuzii. Din câte s-a putut stabili, acest dezastru s-a produs la ora trei și jumătate după-amiaza.

– Hm! făcu Parker. Leziunile mi se par mult prea grave pentru o căzătură de acest fel.

– Așa m-am gândit și eu, până să văd scara. Dar să reluăm. A doua zi după acest incident, sora defunctului îi trimite domnului Pym un fragment dintr-o scrisoare neterminată, pe care o găsise pe biroul fratelui ei. Textul misivei îl avertiza pe domnul Pym că în firmă se petrece ceva dubios. Scrisoarea este datată cu aproximativ zece zile înainte de deces și pare să fi fost lăsată deoparte, ca și cum autorul ar fi vrut să reflecteze la exprimare și cuvinte. Foarte bine, până aici. Acum, domnul Pym este un om cu principii morale rigide – exceptând, desigur, ceea ce are legătură cu profesia lui, care prin esență înseamnă că spui minciuni plauzibile pentru bani...

– Cum rămâne cu adevărul în publicitate?

– Bineînțeles, există o *parte* de adevăr în advertising. Tot la fel, există drojdie în pâine, dar nu poți să faci pâine doar din drojdie. Adevărul în publicitate, rosti sentențios lordul Peter, este ca maiaua pe care gospodina o ascunde în trei măsuri de făină. Dospeala produce o cantitate de gaz adecvată, cu ajutorul căreia ai posibilitatea să expandezi o masă de denaturări grosolane într-o formă pe care publicul să o poată înghiți. Ceea ce, întâmplător, m-a adus la delicata, dar importanta distincție dintre cuvintele „cu" și „din". Să presupunem că vrei să faci reclamă la limonadă sau, ca să nu supărăm pe nimeni, vom spune „cidru de pere". Dacă vei zice: „Cidrul nostru este făcut numai din pere proaspete", atunci trebuie să fie făcut numai

din pere, fiindcă altminteri declarația poate fi atacată în justiție; dar, dacă spui doar că este făcut „din pere", fără „numai", poți deduce că este făcut probabil în principal din pere; însă dacă spui: „făcut *cu* pere" înseamnă, în general, că folosești un kilogram de pere la o tonă de napi, iar legea nu te poate atinge – asta ca să vedeți câte subtilități are limba engleză.

– Reține, Mary, iar, data viitoare când te duci la cumpărături, să ai grijă să nu cumperi nici un produs care nu e obligatoriu „din, numai". Continuă, Peter – și hai să scurtăm un pic limbuția ta britanică.

– Da. Ei, bine, iată un tânăr care începe să compună o scrisoare de avertizare. Înainte de a o termina, tipul cade pe scări și moare. Este sau nu aceasta o întâmplare de-a dreptul dubioasă?

– Atât de dubioasă, încât este probabil o pură coincidență. Dar, din moment ce tu ai o pasiune pentru melodramă, vom conveni că este o întâmplare dubioasă. Cine l-a văzut murind?

– Eu, spuse musca. Adică un domn Atkins și o doamnă Crump, care au văzut de dedesubt cum a căzut, și un domn Prout, care a văzut de deasupra cum Dean s-a prăbușit pe scară. Toate mărturiile lor sunt interesante. Domnul Prout spune că scara era bine luminată și că victima nu mergea repede, în timp ce ceilalți susțin că Dean a căzut ca un sac, în față, ținând atât de strâns atlasul *Times*, încât după aceea

abia au reușit să i-l smulgă din mâinile încleștate. Ție ce-ți sugerează chestia asta?

– Doar faptul că moartea a fost subită, pentru că asta se întâmplă când un om își rupe gâtul.

– Știu. Dar ascultă un pic! Cobori pe o scară și îți alunecă piciorul. Ce se întâmplă? Te prăbușești în față și cazi în cap? Sau nimerești brusc cu fundul pe o treaptă și continui coborârea în această poziție?

– Depinde. Dacă într-adevăr mi-a alunecat piciorul, probabil că aș pica în fund. Dar, dacă m-am împiedicat, e foarte posibil să mă precipit în față, cu capul în jos. Nu-ți poți da seama, atâta vreme cât nu știi exact cum s-a întâmplat.

– În regulă. Tu găsești întotdeauna un răspuns. Bun, acum, să vedem: mori cu degetele încleștate pe obiectul pe care îl cari ori îl arunci și încerci să te salvezi, agățându-te de balustradă?

Domnul Parker reflectă în tăcere câteva clipe.

– Probabil că aș încerca să mă prind de balustradă, rosti el, rar, doar dacă nu aș duce o tavă cu pahare sau ceva casabil. Dar chiar și atunci... nu știu. Poate că instinctual nu lași să-ți scape din mână lucrul pe care îl ții. Dar, tot la fel, există și instinctul de a încerca să îți salvezi viața. Nu știu. Toată argumentația asta despre ceea ce ai face tu sau aș face eu și ceea ce ar face orice om rezonabil nu folosește la nimic.

Wimsey mârâi.

– Hai să ne gândim în felul următor, Toma necredinciosul ce ești. Dacă încleștarea degetelor după moarte s-a datorat unei *rigor mortis* survenite subit, se poate presupune că Dean a murit atât de repede, încât nu a apucat să se gândească să-și salveze viața. Bun, în cazul lui, există două cauze posibile ale morții: fracturarea gâtului, care s-a produs probabil când a căzut cu capul în jos la picioarele scării, și fisura de la tâmplă, care se presupune că a survenit atunci când s-a lovit cu țeasta de unul dintre nodurile proeminente de pe balustradă. Bun, a cădea pe o scară e cu totul altceva decât a cădea de pe un acoperiș – prăbușirea se produce în etape și ai timp să te gândești la ce ți se întâmplă. Dacă Dean a murit lovindu-se de balustradă, înseamnă că întâi a căzut și după aia s-a lovit. Același lucru este valabil, cu și mai multă forță, în cazul fracturii fatale de gât. Dar de ce, atunci când și-a dat seama că va cădea, nu a lăsat totul din mână, ca să încerce să-și oprească rostogolirea pe trepte?

– Știu ce ai vrea să auzi de la mine, spuse Parker. Că i-a dat cineva cu ceva în cap și l-a omorât înainte de a se prăbuși pe scară. Dar eu nu văd lucrurile așa. Mai degrabă, aș zice că și-a prins vârful pantofului în ceva, s-a împiedicat în față, s-a lovit la cap și a murit din cauza asta. Este o ipoteză plauzibilă.

– Hai să mai încerc o dată. Ia să vedem cum îți sună asta. În aceeași seară, doamna Crump, șefa femeilor de serviciu, a găsit pe jos acest scarabeu din onix,

pe coridorul care se află exact sub scara de fier. După cum se vede, este rotunjit, neted și destul de greu pentru dimensiunea lui, care este aproximativ aceeași cu mărimea nodurilor de fier de pe scară. De asemenea, așa cum se vede, este un pic ciobit într-o parte. Scarabeul acesta a fost al răposatului Dean, care obișnuia să îl poarte în buzunarul de la vestă sau să îl țină pe birou, lângă el, atunci când lucra. Ce zici de asta?

– Aș zice că i-a căzut din buzunar, când a căzut pe trepte.

– Și ciobitura?

– Dacă nu exista dinainte...

– Nu exista; sora lui e sigură de acest lucru.

– Atunci, s-a ciobit când a căzut.

– Asta crezi tu?

– Da.

– Eu cred că ai fost făcut să crezi asta. Dar să continuăm: în urmă cu câteva zile, doamna Crump a găsit o piatră netedă, cam de aceeași mărime cu scarabeul, pe coridorul de la baza aceleiași scări de fier.

– Zău?! spuse Parker, descolăcindu-se de pe bancheta de la fereastră și apropiindu-se de carafe. Și ea ce spune despre asta?

– Zice că nici nu ți-ai putea închipui ce obiecte ciudate poate găsi când face curățenie în birouri. Ea crede că pietricica îi aparține domnului Atkins, care

a fost în vacanță la mare, din cauza problemelor de sănătate pe care le-a avut.

– Mda, spuse Parker, ridicând mâna de pe mânerul mobil al sifonului. Și de ce?

– De ce nu, într-adevăr? Cealaltă pietricică, pe care uite-o aici, a fost găsită de mine pe acoperișul toaletei. A trebuit să cobor pe o țeavă ca să o iau, distrugându-mi frumusețe de pantaloni de casa.

– A, daa?

– OK, șefu'. Eu acolo am găsit-o. Am mai descoperit, de asemenea, un loc pe luminator de unde a sărit vopseaua.

– Ce luminator?

– Luminatorul care se află chiar deasupra scării de fier. E o construcție dintr-aceea ascuțită, ca o seră de puieți, și are ferestre care se deschid de jur împrejur – știi modelul la care mă refer –, care rămân deschise permanent când e vreme caniculară. Și a fost foarte cald când tânărul Dean a plecat dintre cei vii.

– Ideea fiind că, probabil, cineva i-a aruncat cu o piatră în cap prin luminator?

– Tu ai zis-o, maestre. Sau, mai precis, nu cu *o* piatră, ci cu *piatra.* Cu scarabeul.

– Și cum rămâne cu celelalte pietre?

– Lovituri de antrenament. M-am convins că firma este aproape întotdeauna pustie la ora prânzului. Nu se prea duce nimeni pe acoperiș, în afară de băieții

de la curierat, care își fac gimnastica de înviorare dimineața, la opt și jumătate.

– Persoanele care au luminatoare în clădire nu ar trebui să arunce cu pietre. Vrei cumva să sugerezi că, azvârlind cu o pietricică dintr-asta într-un om, ai putea să-i spargi capul și să-l faci să-și rupă gâtul?

– Nu dacă doar o arunci, desigur. Dar ce-ai zice de o praștie, ca un fel de catapultă?

– Oh, în cazul ăsta, n-ar trebui decât să-i întrebi pe salariații din birourile învecinate dacă n-au văzut poate pe cineva jucându-se de-a David și Goliat pe acoperișul agenției Pym's, și atunci ai prins făptașul.

– Nu-i chiar atât de simplu. Acoperișul este destul de înalt, în comparație cu cele ale clădirilor învecinate, și are un parapet solid din zidărie, de jur împrejur, cam de un metru – pentru prestanță, presupun. Ca să proiectezi cu praștia o piatră prin acoperiș până pe scara de fier, ar trebui să te așezi în genunchi, într-o anumită poziție, între acel luminator și următorul; și nu are cum să te vadă nimeni din nici o parte – doar dacă întâmplarea face ca *pe scară* să fie cineva și să se uite în sus, exact în acel moment! Or, în mod evident, nu a fost nimeni acolo, cu excepția lui Victor Dean, bietul de el. Nu e o clădire periculoasă.

– Foarte bine, atunci. Află dacă vreunul dintre angajați a rămas frecvent în sediul firmei, la ora prânzului.

Wimsey scutură din cap.

– N-ajută la nimic. Salariații pontează la venire, în fiecare dimineață, dar la ora unu, la amiază, nu se mai ține nici un fel de evidență. Recepționerul pleacă și el la masă, iar cât lipsește îi ține locul unul dintre băieții mai mari, în eventualitatea în care s-ar primi vreun mesaj sau vreun colet, dar înlocuitorul nu are obligația de a sta acolo tot timpul. Pe urmă, mai e băiatul care trece în fugă și stropește cu dezinfectant lichid Jeyes, dar el nu urcă pe acoperiș. Nimic nu împiedică pe nimeni să se ducă sus, dacă ar vrea, să zicem la douăsprezece și jumătate, și să rămână acolo până își face treaba, iar apoi, pur și simplu, să coboare frumos pe scară. Liftierul sau cel care îl înlocuiește în acel moment se află la datorie, dar, cum vii de pe acoperiș, dacă vrei să nu te vadă, trebuie să ai grijă să rămâi în porțiunea care formează un unghi mort, privind dinspre ascensor. În afară de asta, e foarte posibil ca liftul să fie la subsol în acel moment. Așadar, tipul n-ar trebui decât să-și calculeze bine timpul, apoi să iasă din clădire. Nu-i mare scofală. La fel s-a întâmplat și în ziua în care s-a produs nenorocirea. Omul se îndreaptă spre toaletă, unde se ajunge de la scări. Când are cale liberă, se suie pe acoperiș. Stă la pândă, până când vede că victima începe să coboare pe scara de fier, ceea ce fac toți, de cincizeci de ori pe zi. Aruncă proiectilul și pleacă. Ceilalți, dedesubt, culeg de pe jos cadavrul, exclamând și oftând, când iată că

apare și prietenul nostru, cu o mutră nevinovată, de la toaletă. E simplu ca bună ziua.

– Dar n-ar remarca nimeni dacă lipsește din birou atât timp?

– Dragul meu domn, dacă ai știi cum e la Pym's! Toată lumea circulă de colo-colo și nimeni nu prea zăbovește prin birou. Dacă nu stai la taclale cu cei din Departamentul de creație sau nu te ții de șotii pe lângă dactilografe, ești la Grafică, să-ți recuperezi o machetă, sau la tipografie, unde te plângi că nu-ți place vreun pliant, sau la Serviciul de relații cu presa, unde te interesezi de vreo finanțare, sau la Arhivă, verificând cine știe ce numere de ziar, ori, dacă nu ești în nici unul dintre aceste locuri, cu siguranță ești în altă parte – fofilându-te la o cafea sau la frizer. Cuvântul alibi nu are nici o semnificație într-o companie ca Pym's.

– Te vei simți minunat acolo, îmi dau seama perfect, spuse Parker. Dar ce fel de neregulă ar putea apărea într-un asemenea loc, astfel încât să se ajungă la crimă?

– Îți spun imediat. Tânărul Dean se înhăitase cu gașca lui de Momerie...

Parker fluieră.

– Păcătuia cu cei de rang superior lui?

– Ohoho, ba bine că nu. Dar știi cum e Dian de Momerie. O excită în special să corupă burghezia măruntă – îl place să se lupte cu conștiințele lor meschine.

E soi rău, fata asta. Am condus-o acasă aseară, așa că știu ce spun.

– Peter! exclamă lady Mary. Făcând abstracție de moravurile tale, care mă alarmează, cum ai ajuns în gașca aia? Nu m-aș fi mirat să-l coopteze pe Charles, bunăoară, sau pe comisarul-șef. Dar nu m-aș fi așteptat niciodată la așa ceva, tocmai de la tine.

– Oh, am fost incognito. Un fel de bal mascat. Și n-ai de ce să-ți faci griji pentru moravurile mele. Tânăra despre care vorbim era atât de beată când am ajuns acasă la ea, încât i-am dat un brânci până în vilișoara ei simandicoasă de pe Garlic Mews, unde am întins-o pe un divan din salonaș, ca s-o lase mască pe cameristă a doua zi dimineață. Deși presupun că nimic n-o mai poate uimi la stăpâna ei. Dar important e că am aflat destul de multe despre Victor Dean.

– Stai un pic, îl întrerupse Parker. Tipul se droga?

– Aparent, nu, deși pot să jur că n-a fost vina lui Dian dacă o făcea. Conform surorii lui, Victor Dean era un tip prea încăpățânat. Probabil că a încercat să se drogheze o dată și s-a simțit atât de oribil, încât n-a mai încercat niciodată după aceea... Da, știu la ce te gândești. Dacă era cumva drogat, e foarte posibil să fi căzut oricum pe scara aceea. Dar nu cred că este o ipoteză plauzibilă. Lucrurile de acest fel ies la iveală, în general, la autopsie. S-a pus întrebarea... și nu, n-a fost vorba despre asta.

– Și ce părere avea Dian despre acest personaj?

– Mi-a zis că tipul nu era salon. Asta nu înseamnă, totuși, că nu l-a lăsat să se țină după ea cam de la sfârșitul lui noiembrie până la sfârșitul lui aprilie – aproape șase luni, ceea ce înseamnă o perioadă lungă pentru una ca Dian. Mă întreb ce a atras-o la el. Presupun că o fi avut fantele ăsta ceva șarm, oricum.

– Asta e versiunea surorii?

– Da, dar tot ea zice că Victor „avea mari ambiții". Nu prea-mi dau seama ce înțelege ea prin asta.

– Era conștientă, bănuiesc, că Dian trăia cu el. Sau nu știa?

– Ba cred că da. Dar, din câte am dedus, sora lui își imagina, mai degrabă, că Victor Dean intenționa să se căsătorească.

Parker râse.

– În fond, remarcă lady Mary, probabil că nu-i spunea chiar totul surorii lui.

– Teribil de puțin, îmi imaginez. Mi s-a părut sincer revoltată de mascarada de aseară. Din câte se pare, petrecerea la care a dus-o Dean nu a fost chiar atât de dezlănțuită. De ce a dus-o acolo? Asta e altă problemă. I-a zis că voia să o cunoască pe Dian, și fata și-o fi închipuit, probabil, că urma să fie prezentată viitoarei cumnate. Dar Dean nu credea că a vrut să o introducă pe sora lui în anturajul lui. Nu se poate să fi intenționat să o pervertească, așa cum susține Willis.

– Cine e Willis?

– Willis este un tânăr care face spume la gură când aude de Victor Dean, care a fost cândva cel mai bun prieten al lui Victor Dean, care este îndrăgostit de sora lui Victor Dean; este cumplit de gelos pe mine, își imaginează că am aceleași vicii ca Victor Dean și se ține permanent după mine, cu un zel incompetent, demn de cincizeci de Watson la un loc. Scrie reclame pentru creme de față și corsete, este fiul unui postăvar din provincie, a învățat la un liceu clasic și poartă, regret profund să o spun, costum cu haină la două rânduri. Ăsta e cel mai sinistru lucru la el – în afară de faptul că a recunoscut că era în toaletă când Victor Dean a căzut pe scară, iar toaleta, așa cum v-am spus, este următorul pas spre acoperiș.

– Mai era cineva în toaletă?

– Nu l-am întrebat încă. Este teribil de frustrant pentru munca de detectiv, când nu trebuie să se știe că faci pe detectivul, fiindcă nu te prea încumeți să pui întrebări. Dar, dacă cine-o-fi-fost făptașul ar ști că eu fac pe detectivul, atunci orice întrebări aș pune tot n-aș primi nici un răspuns. N-ar conta dacă n-aș avea decât o idee foarte vagă despre persoana sau acțiunea pe care aș încerca să o descopăr, însă a-l căuta pe autorul unei crime care n-a fost catalogată ca atare, printre vreo sută de inși, este destul de dificil.

– Credeam că tu cauți un ucigaș.

– Asta și fac, dar nu cred că-l voi putea depista până nu voi afla mobilul crimei. În afară de asta, Pym

m-a angajat special ca să descopăr neregulile din firmă. Bineînțeles, omorul în sine este o neregulă, dar nu este cea pe care am fost însărcinat să o decelez. Iar singura persoană la care aș putea identifica un motiv de crimă este Willis – și nici măcar nu e genul de motiv pe care îl caut eu.

– De ce s-au certat Willis și Dean?

– Pentru o stupizenie incredibilă. Willis obișnuia să meargă în vizită la Dean, în weekend. Apropo, Dean locuia într-un apartament împreună cu sora lui – nu există părinți sau rude. Willis s-a îndrăgostit de sora lui Dean. Ea nu prea știa ce să facă. Dean a dus-o pe soră-sa la una dintre petrecerile dezmățate organizate de Dian. A aflat Willis, care, fiind un mare imbecil, s-a apucat să-i facă morală fetei. Ea i-a spus lui Willis că e un pisălog arogant, indiscret, idiot, absurd și scârbos. Willis s-a luat de Dean. Dean i-a spus lui Willis să se ducă dracului. Scandal gălăgios. Intervine și sora. La unison, familia Dean îi spune lui Willis să se ducă învârtindu-se și să-i lase în pace. Willis i-a spus lui Dean că dacă (Dean) persistă să o corupă pe sora lui (Dean), el (Willis) o să-l împuște ca pe un câine. Așa cum mi s-a spus, acestea au fost exact cuvintele lui.

– Willis pare să gândească în clișee, remarcă Mary.

– Evident, de-asta și scrie atât de bine texte de reclamă la corsete. Oricum, așa a fost. Dean și Willis au fost la cuțite timp de trei luni. Pe urmă, Dean cade pe scară. Acum Willis a început să se ia de mine. Am

convins-o pe Pamela Dean să îl ducă acasă aseară, dar nu știu ce-a ieșit până la urmă. Am încercat să o lămuresc că petrecerile astea deocheate sunt realmente periculoase și că Willis are, totuși, o logică în nebunia lui, deși e un mare nătărău în materie de tact și cunoștințe despre sex. Să-l fi văzut pe Willis, ce comic era, când s-a furișat după noi, deghizat într-un fel de costum Ku Klux Klan – fofilându-se incredibil, dar încălțat cu aceiași pantofi pe care îi poartă la serviciu și având pe degetul mic un inel cu pecete, după care l-ai putea recunoaște de la o poștă.

– Bietul băiat! Presupun că nu Willis i-a dat un brânci pe scară amicului Dean.

– Nu cred, Polly, dar nu se știe niciodată. E-așa un catâr melodramatic! Poate i s-o fi părut un păcat superb. Dar nu cred că l-ar fi dus mintea să pună la punct toate detaliile. Și, dacă ar fi făcut-o, îmi imaginez că s-ar fi repezit direct la secția de poliție, s-ar fi bătut sonor cu pumnul în piept peste vestonul lui la două rânduri și ar fi declarat: „Am făcut-o în numele purității." Dar ca argument contra există faptul neîndoielnic că legătura lui Dean cu Dian & Co. a luat definitiv sfârșit în aprilie, așa că de ce să fi așteptat până la sfârșitul lui mai ca să dea lovitura de grație? Cu Dean, s-a certat în martie.

– E posibil, Peter, ca sora lui Dean să te fi indus în eroare. Poate că legătura nu s-a terminat în momentul indicat de ea. Tot la fel, nu este exclus ca sora lui

Dean să fi rămas în anturajul respectiv pe cont propriu. E posibil să se drogheze și ea, mai știi?

– Sigur, tot ce se poate, dar în general e posibil să facem niște supoziții destul de perspicace. Nu, nu cred ca Pamela Dean să fie o persoană duplicitară. Pot să jur că dezgustul pe care l-a manifestat aseară era autentic. Era o atmosferă destul de infectă, trebuie să recunosc. Apropo, Charles, de unde naiba își procură drogurile tipii ăștia? Erau atâtea stupefiante în casa aceea, încât ai fi putut otrăvi un oraș întreg cu ele.

– Dacă aș ști asta, spuse domnul Parker, pe un ton amar, om m-aș face. Tot ce-ți pot spune este că marfa vine în țară cu vaporul, nu se știe de unde, și este distribuită pe scară largă, nu se știe de unde. Întrebarea este încotro? Desigur, și mâine am putea sălta pe puțin cincizeci de mici dealeri, dar la ce bun? Nici ei n-au habar care e proveniența mărfii sau cum este distribuită. Toți debitează aceeași poveste. Marfa le este dată pe stradă, de către niște oameni pe care nu i-au mai văzut niciodată înainte și pe care nu i-ar mai putea identifica ulterior. Sau le este băgată în buzunar, în omnibuze. Nu se pune problema întotdeauna că nu ar vrea să spună, ci pur și simplu habar n-au. Și, dacă îl prinzi pe omul care vine imediat deasupra lor în ierarhie, nici el n-ar ști nimic. Îți vine să înnebunești, pe cuvânt. Cineva scoate milioane din afacerea asta, crede-mă.

– Da. Bun, ca să revenim acum la Victor Dean. Uite încă o problemă. Omul ăsta avea o leafă de șase lire pe săptămână la Pym's. Cum reușește cineva să umble cu gașca lui de Momerie, când venitul lui e de numai trei sute de litre pe an? Chiar și dacă nu era un tip culant, tot nu ar fi putut să frecventeze anturajul acela, fără un sfanț în buzunar.

– Probabil că îl întreținea Dian.

– Da, posibil. Ce căpușă! Pe de altă parte, mă gândesc și la altceva. Să presupunem că Victor Dean credea într-adevăr că avea șanse să ia în căsătorie o reprezentantă a aristocrației, sau ceea ce își imaginează el că ar fi aristocrația. La urma urmei, Dian este o *de Momerie*, deși familia a renegat-o, lucru care nu mi se pare deloc de condamnat. Hai să presupunem că Dean cheltuia mult mai mult decât își putea permite, în încercarea de a ține pasul cu anturajul lui. Hai să mai presupunem că situația durase mai mult decât crezuse el și că fusese nevoit să se îndatoreze foarte mult. Și, apoi, să încercăm să înțelegem, în lumina acestei teorii, sensul acelei scrisori neterminate adresate lui Pym.

– Ei, bine... începu Parker.

– Oh, dar apăsați odată pe accelerație! izbucni Mary. Scumpii de voi, ce mult vă place vouă să vă tot învârtiți în jurul subiectului, nu-i așa? Șantaj, bineînțeles. E mai mult decât evident. Mi-am dat seama de-o oră deja. Individul ăsta, Dean, e în căutarea unor

surse de venituri suplimentare și descoperă că există cineva la Pym's, care se ține de matrapazlâcuri – contabilul-șef care măsluiește cifrele sau vreun funcționar neînsemnat care șterpelește din mărunțișul pentru comisioanele zilnice, în fine, ceva de genul ăsta. Și, atunci, intră el pe fir, vrând să-l sperie: „Dacă nu mă mituiești, te spun lui Pym", așa că se apucă să compună o scrisoare. Probabil, să știți că nici nu avea de gând, de fapt, să îi trimită vreodată scrisoarea aceea domnului Pym; era doar o amenințare. Tipul vizat îi închide gura, pe moment, plătindu-i șperțul cerut. Dar, pe urmă, se răzgândește: „Nu există scăpare, așa că ia, mai bine, să-l lichidez eu pe ticălosul ăsta." Zis și făcut: l-a lichidat. Poftim, asta e tot.

– Chiar atât de simplu? spuse Wimsey.

– Bineînțeles că e simplu; doar că bărbaților le place să se complice cu mistere și enigme.

– Și femeilor le place să tragă concluzii pripite.

– Hai să lăsăm generalizările, spuse Parker. Întotdeauna, conduc la raționamente greșite. Bun, și eu unde intru în toată chestia asta?

– Tu mă sfătuiești pe mine cum să procedez în continuare și stai pregătit să intervii cu mirmidonii tăi, în eventualitatea în care se lasă cu bătaie. Apropo, să-ți dau adresa vilei unde am fost aseară. Droguri și jocuri de noroc, în mod sigur, ca să nu mai pomenesc de origiile incredibile care se dezlănțuie acolo.

Îi comunică adresa, pe care inspectorul-șef o memoră.

– Deși nu putem face mare lucru, recunoscu el. Este o casă particulară, care îi aparține unui oarecare maior Milligan. Am luat-o la ochi și noi de ceva vreme. Și, chiar dacă am reușit să intrăm acolo, probabil tot nu ne-ar fi de folos pentru ceea ce urmărim. Presupun că nimeni din gașca aceea nu știe de unde provin stupefiantele. Oricum, important e să avem dovezi certe privind destinația drogurilor. Apropo, avem cu ce să-i înfundăm pe cei doi inși arestați, cu ajutorul tău, acum două seri. Vor lua probabil șapte ani pentru infracțiunile comise.

– Bun. Am fost la un pas de a mă da de gol, atunci, să știi. Două dactilografe de la Pym's umblau brambura prin oraș și m-au recunoscut imediat. M-am holbat impasibil la ele, iar a doua zi dimineață le-am explicat că am un văr, care seamănă leit cu mine. Faimosul Wimsey, îl știți și voi. E o mare greșeală să fii un personaj atât de cunoscut.

– Dacă șleahta lui de Momerie se prinde ce hram porți, ai încurcat-o, poți să fii sigur. Cum ai ajuns prieten la toartă cu Dian?

– Am sărit de pe o fântână arteziană, în bazinul cu apă de dedesubt. Merită să te dai în spectacol. Tipa mă crede a opta minune a lumii. Formidabil, fantastic și fabulos!

– Mda, dar să ai mai multă grijă de viața ta, spuse Mary, cu blândețe. Noi ținem mult la tine, iar micuțul Peter nu știu ce s-ar face fără unchiul lui drag!

– Nici nu-ți închipui ce bine îți va prinde să te confrunți și tu, măcar o dată, cu un caz într-adevăr complicat, remarcă sever cumnatul lui. După ce îți vei fi bătut capul o vreme cu un deces care, teoretic, ar fi putut să fie provocat de oricine și pentru orice motiv imaginabil, s-ar putea să nu mai strâmbi din nas cu atâta superioritate când vei auzi de crime răzlețite prin toată țara, pe care poliția eșuează *cu brio* să le dezlege. Sper să fie o lecție pentru tine. Mai vrei un păhărel?

– Mulțam, voi încerca să trag toate învățămintele din acest caz. Între timp, voi continua să amăgesc clientela și să fiu „domnul Bredon", care va lua legătura cu tine la această adresă. Și ține-mă la curent, te rog, cu orice noutăți legate de grupul Momerie–Milligan.

– Așa voi face. Te-ar interesa să intri în echipa noastră la următorul raid contra drogurilor?

– Sigur că da. Când crezi că va fi?

– Ne-au parvenit informații despre contrabandă cu cocaină în zona coastei, în Essex. Cea mai proastă măsură pe care guvernul a luat-o vreodată a fost abolirea serviciului care se ocupa cu paza de coastă. Pentru noi, necazurile s-au dublat, mai ales de când au apărut atâtea bărci cu motor deținute de particulari. Dacă ai chef într-o seară să te distrezi în oraș, vino și tu, dar nu uita să aduci și automobilul ăla. E mai rapid decât tot ce avem noi în dotare.

– Am înțeles. Tu împuști doi iepuri o dată, iar eu doar unul. Dar ai dreptate. Vin cu voi. Trimite-mi vorbă oricând. Termin serviciul la cinci și jumătate.

Între timp, trei inimi se frământau din cauza domnului Death Bredon.

Domnișoara Pamela Dean spăla o pereche de ciorapi de mătase în apartamentul ei solitar.

„Ce superb a fost aseară... Nu se cuvenea, presupun, să mă simt atât de bine, când abia l-am îngropat pe bietul Victor, dragul de el... dar, bineînțeles, am mers, de fapt, în amintirea lui Victor... Mă întreb dacă detectivul acela va afla ceva... nu spune mai nimic, dar, după părerea mea, consideră că felul în care a murit Victor e cumva ciudat... oricum, Victor bănuia că nu era ceva în regulă și *precis* ar vrea să fac tot posibilul pentru a scoate adevărul la iveală... Nu știam că detectivii particulari pot fi așa... Îmi imaginam că sunt niște inși afurisiți și vicleni... vulgari... Îmi place vocea lui... și ce mâini frumoase are... oh, vai de mine! uite o gaură... neapărat, să prind firele până nu se duc de la talpă, în sus... și ce maniere elegante, doar că teamă mi-e să nu se fi supărat pe mine că am venit la agenție... Cred că e un sportiv desăvârșit, dacă a putut el să se cațăre așa de sus, pe fântâna aia... înoată ca un pește... noul meu costum de baie... plajă la soare... slavă Domnului că am picioare decente... Obligatoriu, o să trebuiască să-mi

mai cumpăr niște ciorapi lungi, ăștia nu vor mai ține mult... Ce păcat că, în negru, arătam așa de ștearsă la față... Săracul Victor!... Ce să mă fac, totuși, cu Alec Willis?... Măcar dacă n-ar fi așa de încrezut... Nu mă deranjează domnul Bredon... are perfectă dreptate când spune că șleahta aia nu e bună de nimic, dar el știe ce vorbește, și nu e doar o idee fixă de-a lui... De ce-o fi Alec ăsta așa de gelos și pisălog?... Și ce penibil arăta îmbrăcat cu chestia aia neagră... făcând pe copoiul după oameni prin oraș... Un incompetent – mie îmi plac oamenii competenți... Domnul Bredon pare teribil de competent... și nu *doar* pare, chiar și este... când îl vezi, ai zice că toată viața lui n-a făcut decât să meargă la petreceri simandicoase... Probabil că așa or fi detectivii cu ștaif... Alec ar fi o catastrofă ca detectiv... Nu-mi plac bărbații urâcioși... Oare ce s-o mai fi întâmplat după ce domnul Bredon a plecat cu Dian de Momerie... e frumoasă tipa... lua-o-ar naiba, dar arată bine... și cât poate să bea femeia asta!... se zice că băutura te îmbătrânește înainte de vreme... și ți se îngroașă vocea... tenul meu arată bine, dar eu nu sunt genul de tipă mondenă... Dian de Momerie e înnebunită după persoanele care fac lucruri țicnite... Nu-mi plac blondele platinate... Oare mie mi-ar sta bine dacă mi-aș decolora părul ca să fie blond-argintiu?..."

Alec Willis, dând cu pumnii într-o pernă destul de tare, ca să o facă mai confortabilă, în dormitorul

lui din pensiunea unde locuia, se căznea zadarnic să adoarmă:

„Doamne! Ce cap aveam azi-dimineață... bruta aici sclifosită, nemernicul!... e ceva între Pamela și el... să i-o spună lu' mutu' că o ajută să rezolve niște treburi de-ale lui Victor!... Tipul e pus pe rele... a mai și plecat aseară cu târfa aia cu părul spălăcit... ce jignire oribilă... sigur că Pamela ar fi în stare să-i lingă și tălpile... femeile astea... sunt în stare de orice... ah, ce bine era dacă n-aș fi băut atât... lua-l-ar naibii de pat! lua-o-ar naibii de pensiune împuțită... Va trebui să plec de la Pym's... e riscant acolo... Crimă?... oricine s-ar da la Pamela... Pamela... N-a vrut să mă lase să o sărut... porcul ăla de Bredon... în jos pe scara de fier... să-mi înfig mâinile în beregata lui... Aș vrea eu, sigur! saltimbanc afurisit... Pamela... Aș fi în stare de orice pentru ea... bani, bani, bani... dacă n-aș fi lefter... Dean era o pramatie, oricum... Eu n-am făcut decât să-i spun Pamelei adevărul... ducă-se dracului toate femeile!... Nu le plac decât derbedeii... N-am plătit încă ultimul costum... oh, fir-ar să fie! Nu trebuia să fi băut așa de mult... Am uitat să-mi iau niște bicarbonat... N-am plătit nici ghetele alea... toate femeile alea goale în piscină... negru cu argintiu... m-a ochit, lua-l-ar naiba!... „Salutare, Willis!", azi-dimineață, rece ca un pește... se aruncă în apă ca un pește... peștii nu se aruncă în apă... peștii nu dorm... sau da?... Eu nu pot să dorm... «Macbeth a

ucis somnul»... Omor... în jos pe scara de fier... să-mi înfig mâinile în beregata lui... oh, la naiba! la naiba! la naiba..."

Dian de Momerie dansa:

„Dumnezeule! Ce plictiseală... Dă-te de pe picioarele mele, vacă proastă ce ești... Bani, tone de bani... dar mă plictisesc... N-am putea face altceva?... M-am săturat de melodia asta... M-am săturat de toate și toți... încep să i se aprindă călcâiele... cred că mai bine aș marșa... eram praf aseară... oare unde s-o fi dus arlechinul... oare cine e, de fapt?... tâmpita aia de Pamela Dean... femeile astea... Va trebui să mă împac cu ea, presupun, dacă vreau să obțin adresa tipului... i l-am furat aseară, nu mai contează... ce păcat că eram așa de pilită... nu mai țin minte... s-a cocoțat pe fântâna aia... negru și argintiu... ce corp frumos are... Cred că m-ar putea excita... Dumnezeule! Mă plictisesc îngrozitor... e atrăgător... cam misterios... va trebui să-i scriu Pamelei Dean... ce proastă poate fi... presupun că mă urăște... îmi cam pare rău că i-am dat cu piciorul lui Victor săracul... a căzut pe scări și și-a rupt gâtul, nătărăul... în fine, bine c-am scăpat de el... aș putea s-o sun... dar nu e în cartea de telefon... ce chestie de prost-gust să nu fii în cartea de telefon... dacă melodia asta nu se oprește odată, o să încep să urlu... băutura lui Milligan e o porcărie... de ce naiba ne-om duce la el?... Trebuie să fac ceva... Arlechinul... nici măcar nu-i știu numele... Weedon...

Leader... ceva de genul ăsta... oh, la naiba! poate știe Milligan... Nu mai suport chestia asta... negru și argintiu... slavă Domnului! bine că s-a oprit!"

Peste tot în Londra, reclamele luminoase pâlpâiau, incitându-i pe cetățeni să fie sănătoși și la pungă groși: CU SOPO SCAPI DE FRECAT – NUTRAX PENTRU NERVI – COVRIGEII SUNT MAI CROCANȚI – MĂNÂNCĂ PIPER PARRITCH – BEA POMPAYNE – HUȘTI, ȘI S-A FĂCUT CURAT – OH, BOY! E CARAMEAUA TOMBOY – NERVII NECESITĂ NUTRAX – CU FARLEY TRĂIEȘTI PE PICIOR MARE – NU E SCUMP, E DARLING – DARLING'S PENTRU OBIECTELE CASNICE – TRĂIEȘTE ÎN SIGURANȚĂ CU SANFECT – WHIFFLETS FASCINEAZĂ. Bubuind și huruind, tipografiile râșnesc aceleași chemări cu miile: ÎNTREABĂ LA BĂCĂNIE – ÎNTREABĂ LA DOCTOR – ÎNTREABĂ-I PE ALȚII CA SĂ TE CONVINGI – MAMELOR! LUAȚI-LE ȘI VOI COPIILOR VOȘTRI – GOSPODINELOR! ECONOMISIȚI BANI! – SOȚILOR! ASIGURAȚI-VĂ PE VIAȚĂ – FEMEILOR! VĂ DAȚI SEAMA? – NU SPUNE SĂPUN, SPUNE *SOPO!* Indiferent ce faci, oprește-te imediat și fă altceva! Indiferent ce cumperi, renunță și cumpără altceva. Lasă-i să te convingă să alegi sănătatea și prosperitatea! Să nu te dai bătut niciodată! Să nu dormi niciodată! Să nu fii niciodată mulțumit. Dacă o singură dată vei fi mulțumit, toate motoarele

noastre se vor cala. Rezistă în continuare, iar dacă nu poți, ÎNCEARCĂ NUTRAX PENTRU NERVI!

Lordul Peter Wimsey s-a dus acasă și a dormit.

Capitolul VI

O ARMĂ LETALĂ BIZAR DE NEATINSĂ

– Știi, cel mai nou copywriter al nostru este de-a dreptul scrântit, îi zise domnișoara Rossiter domnului Smayle.

– Scrântit?! Ei, nu mai spune, domnișoară Rossiter! zâmbi cuceritor domnul Smayle, arătându-și toți dinții. Cum adică, scrântit?

– În fine, țăcănit, explică domnișoara Rossiter. Sonat. Zurliu. Una-două, se duce sus pe acoperiș și se joacă mereu cu o praștie. Nici nu vreau să mă gândesc *ce* ar zice domnul Hankin dacă ar ști.

– Cu o praștie?! repetă domnul Smayle, făcând o mutră mirată. Asta nu prea mi se pare în regulă. Numai că noi, cei din alte sfere, domnișoară Rossiter, întotdeauna am invidiat, dacă se poate spune, spiritul juvenil și dezinvolt al Departamentului de creație. Grație, negreșit, adăugă domnul Smayle,

fermecătoarei influențe a doamnelor de-acolo. Permite-mi să-ți mai aduc o cană cu ceai.

– Mulțumesc, ce drăguț ești.

Ceaiul lunar era în toi, iar în mica sală de ședințe, ticsită de lume, aerul era închis. Curtenitor, domnul Smayle porni în căutarea ceaiului și, ajuns lângă masa lungă, prezidată de doamna Johnson (neobosita matroană care conducea Expedierile, curierii și dulapul cu trusa de prim ajutor), se trezi îmbrâncit de domnul Harris de la Publicitatea Exterioară.

– Scuze, bătrâne, spuse domnul Smayle.

– Sigur, zise domnul Harris, tinerii fascinanți ca dumneata au privilegiul de a răzbate întotdeauna înaintea oricui. Ha, ha, *ha!* Te-am văzut făcând pe galantul cu domnișoara Rossiter – ți s-au cam aprins călcâiele, nu?

Domnul Smayle rânji disprețuitor.

– N-ai vrea să ghicești din trei încercări care era subiectul conversației noastre? sugeră el. Unul cu lapte și fără zahăr și unul cu lapte și zahăr, doamnă Johnson, vă rog.

– Dintr-o încercare e suficient, replică domnul Harris. Îți spun imediat. Discutați despre domnișoara Rossiter și domnul Smayle, nu-i așa? Cele mai minunate subiecte de conversație din lume – pentru domnul Smayle și domnișoara Rossiter, nu?

– Ei, bine, n-ai nimerit-o, spuse domnul Smayle, triumfător. Discutam despre un alt membru al acestei

comunități. Mai precis, despre noul copywriter. Domnișoara Rossiter îmi spunea că tipul e scrântit.

– Toți sunt scrântiți în departamentul ăla, dacă vrei părerea mea, spuse domnul Harris, încleștându-și maxilarele. Infantili. Retardați.

– Așa se pare, îi dădu dreptate domnul Smayle. Că dezleagă cuvinte încrucișate nu mă surprinde, fiindcă toată lumea face asta, nici că mâzgălesc desene ca la grădiniță, dar chiar să te joci cu praștia pe acoperiș e ceva de-a dreptul pueril. Deși ce să mai zici și de domnișoara Meteyard, care și-a adus la serviciu un yoyo.

– Îți spun eu de la ce li se trage, Smayle, decretă domnul Harris, înșfăcându-l de reverul hainei pe colegul lui și împungându-l sentențios cu degetul arătător. De la faptul că au făcut o facultate. Dar știi de ce? Simplu, deoarece studenții tinerii continuă să fie întreținuți și să aibă timp de zburdălnicii, pe când dacă s-ar înhăma la greutățile vieții s-ar confrunta imediat cu realitatea... Oh, salutare, domnule Bredon! Acela era bombeul dumitale? Îmi pare rău, n-am vrut. E o încăpere mult prea mică pentru aceste reuniuni mondene. Aud că dumitale îți plac spațiile deschise, sus pe acoperiș.

– Oh, da. Aer curat, să știi. Mișcare. Apropo, am tras și cu praștia în vrăbiuțe. E un antrenament teribil de bun pentru ochi, pe cuvânt. Vino sus într-o zi și organizăm o întrecere.

– Nu e genul meu, mulțumesc, replică domnul Harris. Sunt prea bătrân pentru așa ceva. Deși când eram puștan mi-aduc aminte cum am tras cu o piatră drept prin răsadnița de castraveți a mătușă-mii, săraca bătrânică. Doamne! Ce papară mi-a mai tras, ohoho!

Și domnul Harris deveni brusc nostalgic.

– N-am mai ținut o praștie în mână de vreo treizeci de ani, presupun, adăugă el.

– Păi, ar fi timpul să încerci din nou, îl îndemnă domnul Bredon și trase parțial din buzunarul lateral un elastic încâlcit pe un băț, împingând apoi totul înapoi, cu un zâmbet ghiduș pe la spatele domnul Pym, care se apropiase de ei, discutând condescendent cu un tinerel recent sosit în mijlocul lor. Fie vorba între noi, Harris, dumitale nu ți se pare cam tracasant aici, uneori?

– Tracasant? se băgă în vorbă domnul Tallboy, extrăgându-se din mulțimea adunată lângă masă și evitând în ultima clipă să nu răstoarne cele două căni de ceai obținute, în fine, de domnul Smayle. Tracasant? Habar n-aveți ce vorbiți. Doar cine lucrează la machetare poate ști ce înseamnă să fii *tracasat*.

– Ar trebui să-ți faci de cap cu noi, spuse domnul Bredon. Dacă machetarea te scoate din machetă, vino să-ți întinerești sufletul cu plăcerile acoperișului, împreună cu copywriterii. Am nimerit un graur în dimineața asta.

– Cum adică, ai *nimerit* un graur?

– Of, Doamne, nu pot să mint. Am tras în pasăre cu praștia. Dar dacă se află, adăugă domnul Bredon, cu însuflețire, presupun că vor da vina pe mâța de la cantină.

– Felina din latină?! spuse domnul Harris.

Se uită la domnul Tallboy să vadă dacă jocul său de cuvinte fusese apreciat, dar, observând că acesta părea neobișnuit de opac și obtuz, încercă în continuare să demonstreze cât era el de spiritual.

– Sau, cum se mai spune, felină, nu carabină!

– Ce tot îndrugi acolo? întrebă domnul Tallboy, încruntându-se din cauza efortului de a se concentra.

– Haide, domn'le, nu te mai uita la mine ca mâța în calendar! îi spuse domnul Harris.

– Ha! Ha! Bună poanta! zise domnul Tallboy.

– Tallboy, te pricepi să tragi cu praștia? se grăbi să întrebe domnul Bredon, de parcă s-ar fi temut că, dacă nu schimba subiectul imediat, ar fi putut să se lase cu scandal.

– N-am ochi buni pentru asta, scutură din cap domnul Tallboy, cu părere de rău.

– Ochi pentru ce?

– Pentru praștie.

– Oh, haida-de, domnule Tallboy. Tocmai dumneata spui asta, un campion la tenis?!

– Nu-i chiar același lucru, explică domnul Tallboy.

– Haide, domn'le, că bate la ochi, nu crezi?

– Și dacă nu bate la ochi, atunci sare în ochi, interveni și domnul Harris, destul de vag. Ai aruncat vreodată cu săgeți la țintă, domnule Bredon?

– Am câștigat cupa de bronz, trei ani consecutiv, la Festivalul Laptelui, ripostă acel gentleman, cu mândrie. Plus dreptul la vânătoare – adică bere gratis în fiecare vineri seară, timp de douăsprezece luni. A devenit destul de costisitor, totuși, fiindcă de fiecare dată când îmi beam halba mea de bere gratis trebuia să le fac cinste cu vreo cincisprezece beri tipilor care veneau să mă vadă cum beau. Așa că, până la urmă, m-am retras din competiție și m-am limitat doar la distracțiile oferite de concursurile propriu-zise.

– De ce-ați pomenit de aruncarea săgeților la țintă?

Întrebarea venise din partea domnului Daniels, care apăruse în peisaj.

– L-ați văzut vreodată pe tânărul Binns aruncând săgeți la țintă? Remarcabil, de-a dreptul, efectiv.

– N-am avut încă plăcerea de a face cunoștință cu domnul Binns, recunoscu domnul Bredon. Mărturisesc, cu rușine, că mai există încă unii membri ai acestui extraordinar colectiv pe care nu-i cunosc decât din vedere. Care dintre toate chipurile joviale pe care le zăresc fugitiv pe coridoare este tânărul domn Binns?

– Nu aveai cum să-l fi văzut, zic eu, spuse domnișoara Rossiter. Îl ajută pe domnul Spender la Arhivă. Du-te acolo într-o zi și cere să consulți un număr mai vechi din cine-știe-ce publicație periodică obscură

și o să vezi că domnul Binns va fi trimis să ți-l aducă. E dat naibii la toate jocurile.

– În afară de bridge, mârâi domnul Daniels. L-am târât după mine într-o seară la un campionat – ții minte, domnișoară Rossiter, acum doi ani, de Crăciun, și s-a apucat să liciteze trei fără atu, având în mână asul de pică solist, cinci cupe cu popă, damă și...

– Ce memorie ai, domnule Daniels! Nu-l uiți și nu-l ierți niciodată pentru alea trei fără atu de atunci. Bietul domn Binns. Probabil că îi simte lipsa domnului Dean – luau prânzul împreună adesea.

S-ar fi zis că domnul Bredon acorda acestei remarci mai multă atenție decât ar fi meritat, căci se uită la domnișoara Rossiter ca și cum ar fi vrut să-i pună o întrebare, însă conclavul se destrămă odată cu sosirea doamnei Johnson, care, terminând acum de servit ceaiul și predând ceainicul bucătăresei de la cantină, considera că avea dreptul și ea să savureze latura mondenă a evenimentului. Era o femeie agreabilă, văduvă, cu o cantitate surprinzătoare de păr șaten-roșcat și un ten roz luminos, așa că, înzestrată de la natură cu aceste trăsături maiestuoase, părea, în mod inevitabil și nemilos, înțepată la limbă.

– Măi, măi, spuse ea, pe un ton vesel. Și ce mai face domnul Daniels, astăzi?

Domnul Daniels, deși suportase această metodă de adresare timp de peste doisprezece ani, rezistă

acceptabil de bine actualului atac, replicând simplu că făcea foarte bine.

– Este prima oară când participi la una dintre reuniunile noastre, domnule Bredon, continuă văduva. Ar fi *trebuit* să fie pentru dumneata un bun prilej de a face cunoștință cu restul personalului, să știi, dar văd că dumneata nu te-ai rupt deloc de departamentul în care lucrezi. Ah, da, noi, care am ajuns la etatea de patruzeci de ani și ne-am făcut durdulii, glumi chicotind doamna Johnson, nu putem pretinde să ne bucurăm de aceeași atenție din partea domnilor, ca aceste june domnițe, nu-i așa?!

– Te asigur, spuse domnul Bredon, că numai această extraordinară veneratie față de autoritatea dumitale m-a putut împiedica până acum de a te asalta cu atențiile mele impertinente. Sincer să fiu, știu că am fost neascultător și nu m-ar mira să mă bați cu linia peste degete, dacă ai știi dumneata ce-am făcut.

– Asta doar dacă mi-ai pervertit băieții, ripostă doamna Johnson. Zgâmboii ăia neastâmpărați! Cum îi scapi din ochi un minut, au și început cu jocurile. Poți să-ți închipui dumneata că pușlamaua aia mică, poreclită Morcoveață, a venit cu un yoyo la serviciu și a spart fereastra de la camera băieților, jucându-se de-a morișca, în pauza de prânz! Contravaloarea geamului se va recupera din leafa tânărului Morcoveață.

– Jur că plătesc și eu dacă sparg vreo fereastră, făgădui solemn domnul Bredon. Voi mărturisi cuminte: am spart geamul cu praștia...

– Cu *praștia?!* exclamă doamna Johnson. Să nu mai aud de praștii. Tot Morcoveață ăsta, nici acum o lună: O dată dacă te mai prind, vezi tu ce pățești, așa i-am zis.

Domnul Bredon, încruntându-se, își expuse jucăria.

– Domnule Bredon, mi-ai umblat prin birou!

– Eu, să fac așa ceva?! N-aș îndrăzi niciodată, se apără acuzatul. Am un suflet prea neprihănit, ca să mă pretez să tâlhăresc biroul unei doamne.

– Sper să fie așa, spuse domnul Daniels. Doamna Johnson păstrează toate scrisorile de la admiratorii ei în biroul acela.

– Ajunge cu gluma, domnule Daniels. Încetează! Însă, efectiv, am crezut inițial că era praștia lui Morcoveață. Acum observ că e un pic diferită.

– Încă nu i-ai dat copilului praștia aia înapoi? Cum poți să fii atât de crudă?

– N-am încotro, ce să fac?!

– Ghinionul nostru, al tuturor, spuse domnul Bredon. Haide, doamnă Johnson, dă-i copilului praștia înapoi. Îmi place de băiatul ăsta. Spune frumos „'Neața, domnule", pe un ton care mă umple de o trufie măgulitoare. Și îmi plac roșcovanii. Fă-mi *mie* plăcerea, doamnă Johnson, și dă-i copilului înapoi arma aceea letală.

– În fine, spuse doamna Johnson, cedând. Eu ți-o voi da *dumitale*, domnule Bredon, iar dacă aflu că s-a mai spart vreo fereastră, dumneata răspunzi, să fie clar. Să vii până la mine, după ce se termină petrecerea. Acum, trebuie să mă duc să stau de vorbă și cu celălalt nou angajat.

Plecă zorită, negreșit ca să le povestească domnului Newbolt, domnului Hamperley, domnului Sidebotham, domnișoarei Griggs și domnului Woodhurst despre înclinațiile copilărești ale copywriterilor. Ora consacrată petrecerii de după-amiază era aproape pe sfârșite, când domnul Pym, aruncând o privire spre cadranul ceasului de pe perete, se repezi spre ușă, aruncând zâmbete vagi celor prezenți, în timp ce ieșea din sală. Cei douăzeci de aleși, eliberați din arest, se năpustiră după el pe coridor. Doamna Johnson se trezi cu silueta zveltă a domnului Bredon, aplecată cu amabilitate spre ea.

– Să vin după prăștie acum, până nu uităm amândoi de ea?

– Sigur că da, cum vrei, dar văd că *ești grăbit*, nu glumă, spuse doamna Johnson.

– Știu că așa voi avea plăcerea de a mai rămâne câteva minute în compania dumitale, spuse domnul Bredon.

– Ce *măgulitor* ești, spuse doamna Johnson, nu neapărat neplăcut impresionată.

În fond, nu era cu mult mai în vârstă decât domnul Bredon, iar o văduvă durdulie are întotdeauna farmecul ei. Porni înaintea lui pe scări în sus, spre Departamentul de expedieri, unde scoase un mănunchi de chei din poșetă și deschise un sertar.

– Văd că ești foarte grijulie cu cheile astea. Ai secrete în sertare, presupun, nu-i așa?

– Bani de timbre, atâta tot, spuse doamna Johnson și tot felul de fleacuri pe care trebuie să le confisc. Asta nu înseamnă că n-ar putea oricine să pună mâna pe cheile mele, dacă ar vrea, din moment ce de-atâtea ori se întâmplă să las geanta pe masă, câteva clipe. Dar băieții noștri sunt foarte cinstiți, aici.

Scoase o hârtie sugativă și o cutie pentru mărunțiș, după care se apucă să scotocească în fundul sertarului. Domnul Bredon o făcu să se oprească, punând mâna stângă pe mâna ei.

– Ce inel frumos ai pe deget.

– Îți place? E de la mama mea. Granate, știi. De modă veche, dar cochet, nu ți se pare?

– E un inel frumos și îți vine bine pe mână, spuse galant domnul Bredon, păstrând gânditor în palmă mâna ei. Dă-mi voie, spuse el, strecurându-și mâna dreaptă în sertar, de unde scoase praștia. Iată, se pare, faimoasa unealtă de distrugere – o praștie bună și solidă, din câte se vede.

– Te-ai tăiat la deget, domnule Bredon?

– Ah, o nimica toată: mi s-a deschis briceagul din greşeală. Oricum, cred că nici nu-mi mai curge sânge.

Domnul Bredon desfăcu batista pe care o avea înfăşurată pe mâna dreaptă, înveli cu ea praştia, nonşalant, şi le vârî pe amândouă în buzunar. Doamna Johnson privi degetul pe care Bredon îl îndreptase spre ea.

– Mai bine ţi-ai pune un pansament cu leucoplast, decretă ea. Stai aşa un pic, să-ţi aduc un plasture din dulăpiorul de prim ajutor.

Zis şi făcut. Doamna Johnson îşi luă cheile şi plecă. Domnul Bredon, fluierând încetişor, privi în jur. Pe o banchetă în capătul încăperii şedeau patru curieri, aşteptând să fie trimişi să rezolve vreo misiune. Dintre băieţii aceştia, ieşea în evidenţă Joe Morcoveaţă, cu capul lui roşcovan aplecat peste paginile ultimului număr din seria *Sexton Blake*[1].

– Morcoveaţă!

– Da, să trăiţi!

Băiatul se apropie în fugă şi rămase în poziţia de drepţi lângă birou.

– Când ieşi din tură diseară?

– Pe la vreo şase fără un sfert, domnule, după ce duc scrisorile jos şi fac ordine pe-aici.

---

[1] Un detectiv fictiv, care a apărut în nenumărate benzi desenate şi romane britanice din secolul XX, un fel de Sherlock Holmes al oamenilor săraci (n. tr.).

– Bine, te-aștept atunci la mine în birou. Vreau să-mi faci un serviciu. Nu trebuie să spui nimănui despre asta. E o chestiune personală.

– Da, să trăiți! rânji Morcoveață, cu un aer confidențial.

Vreun mesaj pentru o tânără doamnă, presupuse el, din experiența acumulată făcând asemenea comisioane. Domnul Bredon îi făcu semn să se ducă înapoi pe banchetă, când auzi pașii doamnei Johnson.

Leucoplastul se fixă unde trebuia.

– Și acum, spuse doamna Johnson, glumeață, trebuie să pleci, domnule Bredon. Văd că domnul Tallboy mi-a pregătit o surpriză, așa că am de împachetat și expediat cincizeci de clișee de stereotipie.

– Asta trebuie să ajungă urgent jos la tipografie, spuse domnul Tallboy, apropiindu-se cu un plic mare.

– Cedric! strigă doamna Johnson.

Un flăcău veni în fugă. Alt băiat, venind de pe scară, aruncă pe birou o tavă mare plină de clișee pentru tipar. Pauza se terminase. Doamna Johnson se dedică vioaie importantei sarcini de a veghea atentă ca fiecare formă de tipar să ajungă exact la ziarul căreia îi era destinată, toate formele trebuind să fie amabalate bine în carton ondulat și inscripționate corect.

La șase fără un sfert, punctual, Joe Morcoveață se prezentă la ușa domnului Bredon. În firmă nu mai rămăsese aproape nimeni; femeile de serviciu își începuseră raidurile prin birouri, iar pe coridoarele pustii

zumzăia acum aspiratorul, punctat rar de zăngănitul găleților metalice, în care pleoscăia apa cu săpun.

– Intră, Morcoveață. Asta e praștia ta?

– Da, domnule.

– E o praștie bună. Tu ai făcut-o?

– Da, domnule.

– Tragi bine cu ea?

– Destul de fain, domnule.

– Ai vrea să o primești înapoi?

– Sigur că da, domnule, vă rog.

– Stai, nu o atinge deocamdată. Vreau să văd dacă pot avea încredere să-ți las o praștie pe mână.

Morcoveață rânji sfios.

– De ce ți-a confiscat-o doamna Johnson?

– Nu avem voie să ținem chestii din-astea în buzunarele uniformei, domnule. Doamna Johnson m-a prins când le-o arătam colegilor mei, domnule, și mi-a consticat-o.

– Ți-a *confiscat-o?*

– Mi-a confiscat-o, da, domnule.

– Am înțeles. Ai tras cu ea când erai în firmă, Morcoveață?

– Nu, domnule.

– Îhî, mda. Tu ești șmecherașul care a spart o fereastră, nu-i așa?

– Da, domnule. Dar atunci n-a fost cu o praștie. A fost cu un yoyo, domnule.

– Așa, vasăzică. Sigur, deci, n-ai folosit niciodată praștia la serviciu?

– Oh, da, domnule, sigur, niciodată.

– Dar ce ți-a venit să aduci chestia asta la birou, de fapt?

– Păi, știți, domnule, începu Morcoveață, bâțâindu-se de pe un picior pe altul. Le povestisem băieților cum am tras eu cu praștia în motanul lui tanti Emily, domnule, și au vrut să vadă și ei, asta a fost.

– Ești o persoană periculoasă, Morcoveață. Nimic nu scapă în fața ta. Motani, ferestre, mătușici – toate astea sunt victimele tale, nu?

– Da, domnule.

Crezând că totul era o glumă, Joe rânjea încântat de isprava lui.

– Acum cât timp s-a produs această dureroasă pierdere, Morcoveață?

– Dureroasă pierdere, domnule? Vă referiți la cotoiul lui tanti?

– Nu, am vrut să spun acum cât timp ți-a fost confiscată praștia.

– Cam acum o lună și un pic, zic eu, domnule.

– Pe la mijlocul lui mai?

– Exact, domnule.

– Și de-atunci n-ai mai pus mâna pe ea?

– Nu, domnule.

– Mai ai și altă praștie?

– Nu, domnule.

– Dar vreunul dintre ceilalți băieți are praștie?

– Nu, domnule.

– Sau, în fine, orice fel de mașinărie infernală care să arunce cu pietre?

– Nu, domnule; cel puțin, nu aici, domnule. Tom Faggott are un pușcoci cu boabe de mazăre uscată, acasă, domnule.

– Eu am zis pietre, nu boabe de mazăre. Dar tu ai tras vreodată cu asta sau cu orice altă praștie de pe acoperiș?

– De pe acoperișul sediului, domnule?

– Da.

– Nu, domnule.

– Sau ai auzit să fi tras altcineva?

– Nu, domnule.

– Ești absolut sigur?

– Eu nu știu pe nimeni care să fi tras de pe acoperiș cu praștia, domnule.

– Bine, ascultă bine aici, băiete. Simt eu că tu ești un băiat de treabă, care n-ar pârî niciodată vreun coleg. Ești absolut sigur că nu știi tu, totuși, ceva despre această praștie, dar preferi să nu-mi spui și mie? Fiindcă, dacă e așa, să știi că înțeleg perfect și îți voi explica de ce anume ar fi mai bine să-mi spui și mie.

Uluit, Morcoveață făcu ochii mari.

– Pe-onoarea mea, domnule, dacă eu știu ceva despre vreo praștie, spuse el cu toată sinceritatea, decât

că doamna Johnson a luat-o pe-aia și a băgat-o la ea în birou. Să mor eu dacă mint, domnule, mă jur!

– În regulă. Ce carte citeai adineauri?

Morcoveață, învățat cu ciudatul obicei al adulților de a-i descoase pe tineri apropo de orice subiect care, fără nici o legătură, se întâmpla să le treacă aiurea prin minte, replică fără ezitare sau mirare:

– *Enigma stelei purpurii*, domnule. E cu Sexton Blake, știți, detectivul, domnule. E fainâ de tot.

– Îți plac povestirile polițiste, Morcoveață?

– Oh, da, domnule. Am citit o groază din astea. Vreau să mă fac detectiv, domnule. Fratele meu mai mare e polițist, domnule.

– Zău? Bravo lui. Ei, bine, primul lucru pe care un detectiv trebuie să-l învețe este să-și țină gura. Știai asta?

– Da, domnule.

– Dacă eu o să-ți arăt ceva acum, poți să păstrezi secretul?

– Da, domnule.

– Foarte bine. Uite o bancnotă de zece șilingi. Dă fuga acum până la cea mai apropiată farmacie și cumpără-mi, te rog, niște praf cenușiu și un pulverizator.

– Ce fel de praf, domnule?

– Praf cenușiu – pulbere de mercur – știe farmacistul. Și un pulverizator, adică o mică pară de cauciuc cu o duză la capăt.

– Da, domnule.

Joe Morcoveață o zbughi imediat.

„Un aliat, își spuse domnul Bredon. Mda, un aliat indispensabil, teamă mi-e, și am impresia că am ales chiar persoana potrivită."

Morcoveață se-ntoarse gâfâind într-un timp-record. Îi mirosea lui a aventură. Domnul Bredon, între timp, lipise o bucată de hârtie maro în geamul de la ușa biroului, ceea ce nu avea cum să o surprindă nicidecum pe doamna Crump. Procedeul acesta, care îi era familiar respectivei doamne, arăta de obicei că un domn urma să iasă în oraș și dorea să își schimbe pantalonii, într-o ambianță intimă și decentă.

– Și acum, spuse domnul Bredon, închizând ușa, vom vedea dacă praștia ta ne poate povesti ceva despre peripețiile ei, de când a ieșit din mâinile tale.

Acestea fiind zise, domnul Bredon turnă praf cenușiu în pulverizator și, apăsând scurt pe pompiță spre marginea biroului, se convinse că dispozitivul funcționa. Suflând apoi și restul de pulbere, făcu să apară un număr impresionant de amprente unsuroase. Morcoveață era entuziasmat.

– Oooh! exclamă el, uluit. Și acum o să verificați dacă există amprente pe praștie, domnule?

– Exact. Va fi foarte interesant dacă vom găsi niște amprente, dar și mai interesant dacă nu vom găsi *nici o* amprentă.

Cu ochii cât cepele, Morcoveață urmări întregul procedeu. Praștia părea lustruită, în urma unor utilizări frecvente, și prezenta o suprafață ideală pentru

niște eventuale amprente digitale, dar, deși acoperiseră cu pulbere cenușie fiecare centimetru de pe furca groasă în formă de „Y", rezultatul se dovedi nul. Morcoveață părea dezamăgit.

– Ah! făcu Bredon. Oare chiar nu există nimic acolo sau nu știe ea să vorbească? Vom lămuri și acest aspect. Morcoveață, ia praștia în mână și trage tare de ea, ca și cum ai vrea să lansezi un proiectil.

Morcoveață făcu întocmai și, cu o mutră crâncenă, apucă praștia în mâna lui murdară.

– Acum, precis or să apară, spuse noul lui prieten. Partea dinspre palmă a degetelor, în jurul mânerului, iar buricele degetelui mare pe furca propriu-zisă. Bine, hai să încercăm din nou.

Pulverizatorul intră din nou în acțiune, iar de data asta ieși la iveală un șir superb de amprente.

– Morcoveață, zise domnul Bredon. Tu, ca detectiv, ce deduci din asta?

– Că doamna Johnson o fi șters praștia cu o cârpă, domnule.

– Chiar crezi că ar fi posibil așa ceva, Morcoveață?

– Nu, domnule.

– Atunci, continuă-ți deducția.

– O fi șters-o altcineva, domnule.

– Și de ce să fi făcut altcineva așa ceva?

Morcoveață se orienta bine deja.

– Ca nu cumva să-l prindă poliția, domnule.

– Poliția, zău?

– Păi, da, domnule, poliția sau un detectiv ori poate cineva ca dumneavoastră, domnule.

– Deducția ta mi se pare fără cusur, Morcoveață. Ai putea împinge mai departe raționamentul și să-mi spui de ce acest maestru necunoscut, specialist în praștii de tot felul, și-ar fi dat osteneala să facă acest lucru?

– Nu, domnule.

– Haide, haide, gândește-te.

– Păi, domnule, după cum se vede, de furat n-a furat-o, mai ales că n-are nici o valoare praștia asta.

– Nu, dar, dacă n-a furat-o nimeni, s-ar zice că totuși cineva a împrumutat-o. Cine să fi făcut așa ceva?

– Io habar n-am, domnule. Doamna Johnson ține încuiat sertarul ăla.

– Asta așa e. Crezi că doamna Johnson o fi avut chef să se joace și ea un pic cu praștia?

– Oh, nu, domnule. Femeile nu se pricep să umble cu praștiile.

– Câtă dreptate ai! Bine, dar dacă totuși cineva a șterpelit cheile doamnei Johnson, a luat praștia, a spart vreo fereastră sau mai-știu-eu-ce cu ea, după care i s-a făcut frică să nu fie prins?

– Nu s-a mai spart nimic în firma asta de când doamna Johnson mi-a umflat mie praștia și până când am făcut eu țăndări geamul cu un yoyo. Și, chiar dacă vreunul dintre băieți o fi luat un pic praștia, tot nu cred să-i fi dat prin minte să șteargă amprentele de pe ea, domnule.

– Nu se știe niciodată. Poate s-o fi jucat de-a hoții și vardiștii și o fi șters amprentele de pe praștie, fiindcă așa i s-a părut lui mai spectaculos, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Da, domnule, îi dădu dreptate Morcoveață, pe un ton nemulțumit.

– Mai ales dacă o fi făcut vreo boroboață cu praștia asta. Sau, desigur, poate că nu a fost doar dorința de spectaculos. Tu îți dai seama, Morcoveață, că folosind o praștie ca asta ai putea foarte ușor să omori un om, dacă s-ar întâmpla să-l nimerești exact într-un punct fatal?

– Să omori un om? Chiar așa, domnule?

– N-aș vrea să încerc un asemenea experiment. Dar motanul mătușii tale a murit?

– Da, domnule.

– Asta înseamnă nouă vieți spulberate dintr-o lovitură, Morcoveață, iar un om nu are decât una. Băiete, tu ești foarte sigur că nimeni nu s-a ținut de șotii pe-aici cu praștia asta, în ziua în care domnul Dean a căzut pe scări?

Morcoveață se făcu stacojiu la față, apoi păli brusc, dar se pare că doar din cauza emoției puternice. Când răspunse, glasul lui era stins și răgușit:

– Nu, domnule. Să mor eu, dacă am văzut așa ceva. Doar nu credeți că a tras careva cu praștia în domnul Dean?

– Un detectiv niciodată nu „crede" ceva, replică domnul Bredon, pe un ton dojenitor. Un detectiv culege fapte și face deducții – Doamne, ajută!, șopti la final domnul Bredon, rugându-se să fie adevărat. Mai ții minte cumva dacă era sau trecea cineva pe-acolo, când doamna Johnson ți-a luat prăștia și a pus-o în biroul ei?

Morcoveață se gândi câteva clipe.

– Nu sunt chiar sigur, domnule. Tocmai venisem sus la Expedieri, când mi-a văzut prăștia. Știți, doamna Johnson era în spatele meu, iar buzunarul în care aveam prăștia era bombat. M-a tot mușt ruluit pe scări, iar când am ajuns sus mi-a înhățat prăștia și m-a trimis jos din nou, cu coșul la domnul 'Ornby. Așa că eu n-am văzut când a băgat-o în sertar. Dar or fi văzut ceilalți băieți, probabil. Bineînțeles, știam că o pusese acolo, fiindcă toate lucrurile pe care le confistichează...

– Pe care le *confiscă*.

– Da, domnule – pe care le confiscă, ajung acolo, în sertarul ăla. Dar, să-i întreb pe băieți, domnule.

– Vezi să nu se prindă de ce îi întrebi.

– Nu, domnule. Credeți că ar merge dacă aș spune că am impresia că mi-a șparlit careva odată prăștia și i-a rupt elasticul?

– Da, ar fi perfect, cu condiția...

– Da, domnule. Cu condiția să țin minte să îi rup elasticul.

Domnul Bredon, care își înfipsese deja un briceag în deget, în acea după-amiază, în slujba sacrei cauze a verosimilității, îi zâmbi afectuos lui Joe Morcoveață.

– Sunt mândru să lucrez cu tine, spuse el. Uite, mai e ceva. Ții minte când a murit domnul Dean. Tu unde erai atunci?

– Ședeam pe banchetă la Expedieri, domnule. Am un alibi, preciză el, rânjind.

– Fă-mi un serviciu, te rog, și află cine altcineva mai are un alibi.

– Da, domnule.

– Nu e ușor, să știi.

– O să mă străduiesc din răsputeri, domnule. Născocesc eu ceva, nu vă fie teamă. E mai simplu pentru mine să fac asta decât pentru dumneavoastră, îmi dau seama, domnule. Dar, știți, voiam să vă întreb ceva, domnule!

– Te rog.

– Sunteți un detectiv de la Scotland Yard?

– Nu, nu sunt de la Scotland Yard.

– Oh! Vă rog să mă scuzați că am întrebat, domnule. Dar am crezut, dacă ați fi, poate ați putea, iertați-mă, domnule, să puneți o vorbă bună pentru fratele meu.

– S-ar putea să reușesc să fac asta, oricum, Morcoveață.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Şi *eu* îţi mulţumesc, replică Bredon, cu acea curtoazie distinsă care îl caracteriza întotdeauna. Şi *mâlc*, acesta-i cuvântul de ordine, nu uita.

– Nici cu furca, declară Morcoveaţă, n-o să scoată nimeni vreun cuvinţel de la mine, aşa să ştiţi.

Şi ieşi în fugă. Doamna Crump, venind pe coridor cu o mătură, se miră că băiatul mai era încă în firmă. Încercă să-l descoasă, dar se alese cu un răspuns obraznic, aşa că îşi văzu de treaba ei, scuturând din cap indignată. După un sfert de ceas, domnul Bredon ieşi din chilia lui. Aşa cum bănuise ea, copywriterul era în ţinută de seară şi arăta într-adevăr ca un gentleman, se gândi ea. Amabilă, chemă liftul şi coborî cu domnul Bredon până la parter. În cabină, domnul Bredon, politicos ca întotdeauna, extinse jobenul pliant şi şi-l puse pe cap, parcă doar pentru a o putea saluta respectuos, ridicându-l de pe creştet, la ieşirea din ascensor.

În taxi, îndreptându-se spre partea de sud-vest a metropolei, domnul Bredon îşi scoase ochelarii de pe nas, se pieptănă, renunţând la cărarea pe o parte, îşi înfipse un monoclu şi, până să ajungă în Piccadilly Circus, redevenise lordul Peter Wimsey. Minunându-se parcă, privi lung spre reclamele care sclipeau sus pe clădiri, ca şi cum, aidoma unui astronom neştiutor, habar n-ar fi avut ce mâini dibace născociseră acolo aceste lumini menite să guverneze, mai prejos de stele, întunecata boltă a nopţii.

Capitolul VII

ALARMANTA PĂȚANIE A UNUI INSPECTOR-ȘEF

În aceeași seară sau, mai degrabă, noaptea târziu, inspectorul-șef Parker avu parte de o aventură foarte neplăcută. Incidentul îl deranjă cu atât mai mult cu cât el nu făcuse absolut nimic pentru a merita un asemenea tratament.

Avusese o zi grea și anostă la Yard – fără evenimente palpitante, fără dezvăluiri interesante, fără musafiri captivanți, nici măcar vreun rajah jecmănit de nestemate sau vreun chinez sinistru – doar plictiseala de a citi și rezuma douăzeci și una de întrevederi ale poliției cu diverși informatori, plus cinci sute treisprezece scrisori de la cetățeni, ca reacție la difuzarea unui S.O.S. privind un bărbat dat în urmărire, și încă vreo douăzeci și ceva de epistole anonime, toate scrise, probabil, de niște zănatici. În plus, fusese

nevoit să rămână peste orele de program, ca să aștepte un telefon de la un inspector de poliție, care se dusese în Essex pentru a investiga niște manevre dubioase ale unor bărci cu motor, prin estuarul de la Blackwater. În cazul în care mesajul ar fi confirmat suspiciunea inițială, nu era exclusă, probabil, necesitatea unei intervenții imediate, acesta fiind și motivul, de altfel, pentru care domnul Parker preferase să aștepte apelul telefonic la serviciu, în loc să se ducă acasă la culcare, unde ar fi planat riscul iminent de a fi iarăși smuls din pat la ora unu noaptea. Iată-l, așadar, așezat cuminte la birou, colaționând informații și întocmind graficul de activități pentru a doua zi, când telefonul începu să sune, așa cum era înțelegerea. Aruncă o privire spre ceas și văzu că era ora unu și zece noaptea. Mesajul se dovedi sec și nemulțumitor. Nu era nimic de raportat; barca suspectă nu-și făcuse apariția în apropierea țărmului; prin urmare, nu se preconiza nici o intervenție a poliției; inspectorul-șef Parker putea să se ducă acasă și să încerce să mai apuce câteva ore de somn, până nu se lumina de ziuă.

Dezamăgit, domnul Parker avu, totuși, înțelepciunea de a se resemna, asemenea gentlemanului din poemul lui Browning, care a risipit energie și bani ca să ia lecții de muzică, pentru improbabila eventualitate în care domnița inimii lui i-ar fi pretins să cânte *neapărat* ceva la lăută. O pierdere de timp, cum se dovedise până la urmă, dar – și dacă n-ar fi fost! În

fond, făcea parte și asta din activitatea lui zilnică la serviciu. Punând ordonat documentele la loc și încuind biroul, inspectorul-șef părăsi clădirea, se duse pe jos până la Embankment, luă un ultim metrou până la Theobald's Road, iar de acolo porni la pas, cu un aer grav, către Great Ormond Street.

Descuie ușa de la intrare și intră în casă. Era același imobil în care domnul Parker locuise multă vreme ca burlac, într-un spațiu modest, dar când se căsătorise preluase, în plus, și apartamentul de deasupra, în prezent deținând, de fapt, un apartament de sine stătător cu șapte camere, deși, din cauza unei reglementări enervante a municipalității, privind accesul pe acoperiș, în caz de incendiu, al locatarilor de la primul etaj, nu avea voie să izoleze complet cele două etaje ale lui printr-o ușă montată transversal pe scară.

Holul de la intrare, comun tuturor locatarilor, era cufundat în întuneric. Domnul Parker aprinse lumina și scormoni după scrisori în cutia poștală cu panou de sticlă pe care scria „Apartamentul 3 – Parker". Găsind înăuntru o factură și o circulară, deduse, foarte corect de altfel, că soția lui fusese acasă toată seara, dar, din cauza oboselii sau a comodității, poate, nu mai coborâse la parter ca să ridice corespondența de ora nouă și jumătate. Tocmai se pregătea să urce scara, când își aminti că era posibil să fi sosit și o scrisoare pentru Wimsey, sub pseudonimul de Bredon, în cutia poștală aferentă apartamentului 4. De regulă, desigur,

această cutie poștală nu era folosită, dar, când Wimsey începuse să lucreze incognito la Pym's, cumnatul său îi procurase o cheie și lipise frumos pe cutie o etichetă, pe care scria „Bredon", pentru ca poștașul să nu aibă nici un dubiu.

Într-adevăr, *era* o scrisoare în cutia poștală „Bredon" – ceea ce romancierii ar fi numit o „misivă grațioasă"; altfel spus, plicul era mov, cu chenar auriu, iar adresa era caligrafiată elegant de o gingașă mână feminină. Parker scoase scrisoarea din cutie, intenționând să i-o trimită lui Wimsey, a doua zi dimineață, împreună cu un bilețel din partea lui, o vârî în buzunar și porni spre primul etaj. Aici, stinse lumina din hol, care, la fel ca lămpile de pe scară, era prevăzută cu mai multe întrerupătoare plasate la distanță unele de altele, după care urcă spre etajul doi, unde se afla apartamentul 3, compus din salon, sufragerie și bucătărie. Aici, domnul Parker ezită, dar, din păcate pentru el, conchise că nu avea chef să mănânce nimic. Stinse lampa de la nivelul de dedesubt și apăsă pe întrerupătorul care ar fi trebuit să aprindă lumina de la etajul de sus. Lampa nu funcționa. Parker mârâi nervos, dar nu se miră. Lumina de pe casa scării intra în atribuțiile proprietarului imobilului, care, din zgârcenie, obișnuia să monteze becuri ieftine și să nu le înlocuiască decât după ce se ardeau. Obiceiul acesta punea greu la încercare nervii chiriașilor, pe lângă faptul că tot ceea ce, aparent, se economisea pe becuri se risipea

pe costurile suplimentare ale facturii electrice. Parker cunoștea scările, la fel de bine cum știa și năravurile proprietarului; urcă pe întuneric, așadar, fără să se obosească să mai aprindă un chibrit.

Ulterior, domnul Parker nu a reușit să se dumirească niciodată dacă acest mic inconvenient trezise vreo bănuială în subconștientul lui de polițist experimentat ori dacă, în ultima clipă, vreun foșnet infim sau vreun vag curent de aer pe palier nu îl pusese totuși în gardă. Avea cheia în mână și se pregătea să o introducă în încuietoarea broaștei când, subit și instinctiv, s-a smucit în dreapta, dar exact în acea clipă, cu o violență criminală, a fost lovit în umărul stâng. A auzit cum i-a trosnit osul claviculei, când s-a răsucit vijelios în bezna amenințătoare din jur, iar în momentul acela și-a zis: „Dacă nu m-aș fi ferit adineauri, melonul ar fi atenuat șocul loviturii și aș fi scăpat cu clavicula intactă." Cu mâna dreaptă nimeri într-un grumaz, dar gâtul omului era protejat de un fular gros și un guler ridicat spre ceafă. Se căzni să-și înfigă degetele înăuntrul acestui obstacol, în timp ce, simultan, cu brațul stâng pe jumătate invalid, reuși să pareze o a doua lovitură, care era pe punctul de a-l atinge. Adversarul invizibil gâfâia și înjura. Pe urmă, simți dintr-odată că mâna lui dreaptă nu mai întâmpina nici o rezistență, dar, până să apuce să-și tragă brațul înapoi, fiindcă altminteri risca să cadă în față, genunchiul celuilalt îl izbi atât de violent în stomac,

încât i se tăie complet respirația. În timp ce se clătina pe picioare, buimac, adversarul din întuneric îi trase un pumn în falcă. În ultimele secunde dinainte de a-și pierde cunoștința, lovindu-se cu capul de podea, se gândi la arma din mâna celuilalt și renunță la orice speranță.

Faptul că a fost doborât la pământ i-a salvat, probabil, viața. Zdruncinătura provocată de prăbușirea pe palier a domnului Parker a trezit-o din somn pe lady Mary. Câteva clipe, aceasta a rămas consternată în pat, neștiind ce se întâmplase. Pe urmă, gândul i-a zburat la copii, care dormeau în camera de alături. A aprins lumina, strigându-i în același timp, pentru a se convinge că nu pățiseră nimic. Neprimind nici un răspuns, a țâșnit ca arsă, și-a pus repede un capot și a alergat într-un suflet în odaia copiilor. Acolo, totul era în regulă. Contrariată, se întreba dacă nu cumva doar visase că aude o trosnitură. Pe urmă, însă, a auzit niște pași care coborau scara în goana mare. A alergat înapoi în dormitor, a scos revolverul, care stătea întotdeauna încărcat în sertarul de la masa de toaletă, și, trântind ușa de perete, a ieșit valvârtej pe palier. În conul de lumină proiectat din odaie în spatele ei, a văzut trupul soțului ei, căzut grămadă și, în timp ce se holba stupefiată la această imagine îngrozitoare, a auzit trântindu-se la parter ușa de la intrarea în imobil.

– În loc să te fi lamentat atâta pentru soarta mea, spuse caustic domnul Parker, mai bine fugeai la fereastră și încercai să îl zărești pe agresor când a ieșit pe stradă.

Lady Mary zâmbi cu indulgență la această remarcă absurdă, după care se întoarse spre fratele ei.

– Cam asta e tot ce pot să-ți spun despre ceea ce s-a întâmplat. Oricum, a avut mare noroc că a scăpat cu viață, așa că, în loc să tot bombăne acum, mai bine ar zice mersi că e relativ teafăr.

– Ce-ai mai bombăni și tu, spuse Parker, dacă ai avea un corset elastic, o durere de cap înfiorătoare și o senzație de parcă o cireadă întreagă de bivoli ți-a tropăit toată noaptea pe burtă.

– Nu pot să pricep, efectiv, spuse Wimsey, cum polițiștii ăștia se dau bătuți la cel mai banal incident. Joe Morcoveață, amicul meu, tocmai mi-a împrumutat o carte cu Sexton Blake, în care marele detectiv, după ce a căzut leșinat, când l-au trosnit în cap cu o bucată de țeavă de plumb și l-au legat fedeleș timp de vreo șase ore cu niște funii atât de strânse, încât îl tăiau în carne aproape până la os, este luat cu o barcă, pe o noapte vijelioasă, și dus într-o casă izolată de pe coastă, unde este trimis de-a berbeleacul pe niște trepte de piatră, într-o pivniță igrasioasă. Aici, izbutește să se elibereze din strânsoarea funiilor după ce, timp de trei ore, pilește plin de sârg una dintre legături cu un gât de sticlă spartă, când omul rău se prinde

de isprava lui și gazează pivnița. Printr-o șansă nemaipomenită, este salvat în al cincizeci și nouălea minut din al unsprezecelea ceas și, oprindu-se doar cât să înfulece câteva sandviciuri cu șuncă și o cană cu cafea tare, se alătură instantaneu acțiunii de urmărire a criminalilor, cu aeroplanul, iar cu acest prilej este nevoit să iasă pe aripa avionului, în timpul zborului, și să se lupte cu un tip, care tocmai a aterizat acolo agățat de o funie, cu gândul malefic de a arunca o grenadă în carlingă. Și mă uit, aici, la propriul meu cumnat – un om pe care îl cunosc de aproape douăzeci de ani –, bandajat și țâfnos, fiindcă un pârlit de pungaș l-a caftit un pic chiar pe confortabila scară din propria sa locuință.

Parker zâmbea strâmb.

– Încerc să-mi dau seama cine a putut să fie, spuse el. Nu era un spărgător sau vreun hoț oarecare, ci a fost o tentativă de omor. Becul de pe scară fusese deșurubat dinainte, iar infractorul stătea ascuns de câteva ore, probabil, în spatele lăzii cu cărbuni. Se pot vedea urmele tălpilor lui. Mă întreb cine Dumnezeu îmi poartă pică într-un asemenea hal încât să se preteze la așa ceva?! Nu poate fi vorba despre Gentleman Jim sau Dogsbody Dan, fiindcă ei nu activează în sfera asta. Dacă s-ar fi întâmplat săptămâna trecută, s-ar fi putut să fie Knock-out Wally – el operează cu o măciucă –, dar l-am băgat la pârnaie pentru afacerea aia de la Far, sâmbătă seara. Mai sunt vreo doi flăcăi isteți care au ciudă pe mine pentru una sau

alta, dar n-aș prea putea, totuși, cu mâna pe inimă, să-l acuz pe niciunul. Tot ce știu e că, indiferent cine-o fi fost, individul a intrat aici, probabil, înainte de unsprezece, ora când menajera închide ușa de la stradă și stinge lumina din hol. Doar dacă, desigur, tipul n-o fi avut o cheie de la intrare, dar asta pare puțin probabil. Oricum, n-a avut amabilitatea de a lăsa ceva în urma lui, ca să-l identifice, cu excepția unui creion Woolworth.

– Oh, vasăzică a uitat pe-aici un creion?

– Da, un pix cu arc, nu un creion din lemn, așa că nu-ți mai face iluzii că ai putea depista amprenta incisivilor lui pe acest obiect, domnule.

– Arătă-mi-l, arată-mi-l și mie! se rugă Wimsey.

– Bine, poți să-l vezi dacă ții neapărat. Am încercat să verific dacă există amprente, dar n-am descoperit mare lucru – doar niște pete vagi, suprapuse. L-am chemat pe specialistul nostru în amprente să se uite la ele, dar n-a găsit nimic. Mary, dragă, vezi tu, te rog, dacă poți găsi creionul acela pentru frățiorul tău. Oh, apropo, Peter, a venit o scrisoare pentru tine. Era să uit. În buzunarul stâng de la haină, Mary. Tocmai o scosesem din cutia poștală pentru apartamentul 4, când s-a întâmplat toată dandanaua asta.

Mary ieși în fugă, revenind peste câteva minute cu creionul și haina.

– N-am găsit nici o scrisoare.

Parker luă haina și, cu mâna teafără, scotoci atent prin buzunare.

– Ce ciudat, zise el. Acolo l-am pus. Un plic lung și elegant, mov cu chenar auriu și un scris de cucoană, destul de lăbărțat.

– Oh! spuse Wimsey. Scrisoarea a dispărut, nu-i așa?! exclamă el, cu ochi strălucitori. Foarte interesant. Și, mai mult, Charles, dacă vrei să știi, acest creion nu e de la Woolworth, ci de la Darling's.

– Darling's am vrut să zic și eu – oricum e același lucru. Oricine poate avea în haină așa ceva.

– Ah! spuse Wimsey. Aici, deja, eu sunt specialistul. Darling's nu vinde aceste creioane, ci le oferă gratis. Dacă te duci și cumperi produse în valoare de peste o liră sterlină, primești drept premiu de bună purtare un frumos creion. Dacă te uiți bine, vei observa că pe el e scris un slogan publicitar: NU ESTE SCUMP, ESTE DARLING[1]. (Una dintre cele mai reușite găselnițe de la Pym's, apropo.) Ideea e că, de fiecare dată când îți notezi ceva pe lista de cumpărături, îți amintești automat cât de mult poți economisi dacă achiziționezi de la Darling's cele necesare pentru gospodărie. Și, într-adevăr, firma aceasta e formidabilă, adăugă lordul, care se înflăcărase vorbind. Au dezvoltat principiul sistemului unitar până la perfecțiune, aș zice. Bunăoară, tu ședzi pe un scaun Darling,

[1] *Darling*, în lb. engleză, înseamnă „scump", „drag" (n. tr.).

asamblat din secțiuni cotate în șilingi și monede de șase penny, îmbinate cu șuruburi care costă șase penny o sută de bucăți. Dacă unchiul George, să zicem, rupe un picior al scaunului, tu cumperi un picior nou și îl montezi la loc. Dacă se întâmplă să cumperi mai multe haine decât ar putea încăpea în comoda ta cu sertare Darling, demontezi partea de sus, mai cumperi un sertar cu jumătate de coroană, îl asamblezi și pui la loc partea de sus. Totul numerotat foarte precis și cu multă amabilitate. Și, cum îți spuneam, dacă ai inspirația să cumperi suficient de multe produse, ți se oferă un creion. Dacă valoarea cumpărăturilor tale se ridică la cinci lire sterline, primești cadou un stilou frumos.

– Foarte util, ce să zic, remarcă Parker, sarcastic. Îmi închipui cât de ușor poate fi, în aceste condiții, să identifici un infractor care a cumpărat produse în valoare de o liră sterlină, de la Darling's, în ultimele șase luni, să zicem.

– Stai un pic: ți-am spus că sunt specialist în domeniu. Creionul acesta – un produs elegant, roșu-aprins, după cum se vede, cu litere aurii – nu provine din nici un departament al companiei Darling's. Nu s-a lansat încă pe piață. Nu există decât trei locuri de unde ar fi putut proveni: unu, de la fabricant, doi, de la sediul central al companiei Darling's, trei, din firma noastră.

– Adică de la Pym's?

– Exact. Acesta este noul prototip de creion, cu un mecanism îmbunătățit de împingere a minei. Creioanele distribuite acum la ofertă în magazine doar scot mina; modelul acesta are și posibilitatea de a retrage mina, printr-o simplă răsucire a tubului exterior. Darling's au avut amabilitatea de a ne pune la dispoziție vreo șaizeci de creioane de acest fel, pentru a le testa.

Domnul Parker se ridică în capul oaselor atât de brusc, încât niște junghiuri cumplite îl săgetară în umăr și în cap, făcându-l să geamă de durere.

– Mi se pare extrem de improbabil, continuă lordul Peter, pe un ton mieros, ca tocmai tu să ai un dușman de moarte la fabrica de creioane sau la Darling's. Mi se pare mult mai verosibil ca domnul acela cu bâta sau ciomagul sau bastonul sau țeava de plumb, pe scurt, domnul acela cu instrumentul netăios să fi venit de la Pym's, orientându-se după adresa pe care, cu amabilitatea ta obișnuită, mi-ai permis curtenitor să o dau drept a mea. Observând numele meu inscripționat frumos pe cutia poștală aferentă apartamentului 4, omul a urcat încrezător, înarmat cu bâta, ciomagul...

– Extraordinar, fir-ar să fie! exclamă lady Mary. Vrei să spui că de fapt tu, diavole, ar fi trebuit să zaci acolo schilodit și bătut, și nu bietul meu soțior?

– Cam așa ceva, spuse Wimsey, cu satisfacție. În mod cert, da, așa cred. Mai ales ținând seama de faptul că agresorul a șters-o cu corespondența mea privată.

Apropo, știu cine, sau ca să exprim corect, *de la* cine era scrisoarea aceea.

– Cine? se interesă Parker, ignorând bunele uzanțe ale limbii.

– Păi, de la Pamela Dean, în mod sigur. Am recunoscut-o după descrierea plicului.

– Pamela Dean? Sora victimei?

– Exact.

– Tipa lui Willis?

– Întocmai.

– Dar de unde să fi aflat agresorul de existența scrisorii?

– Presupun că de fapt n-a aflat. Cred, mai degrabă, că toată chestia asta este rezultatul reclamei pe care mi-am făcut-o singur ieri după-amiază la petrecerea de la firmă. Le-am spus clar și răspicat participanților că am făcut experiențe cu praștia pe acoperiș.

– Zău?! Cui, mai exact?

– Celor douăzeci de inși veniți la ceai, plus, evident, tuturor celorlalte persoane cărora aceștia s-au grăbit să le povestească după aceea.

– Un cerc destul de larg.

– Hm, da. Mă gândeam că voi primi o reacție. Ce păcat că în locul meu reacția te-a atins pe tine.

– Mare păcat, într-adevăr, îi dădu dreptate Parker, cu patos.

– Oricum, putea să fie și mai rău. Avem trei linii pe care putem merge. Persoanele care au aflat de praștie.

Cei care știau ori s-au interesat care e adresa mea. Și, desigur, tipul care a pierdut creionul. Aș spune însă... Wimsey se opri, pufnind în râs. Ce șoc o fi avut cine-o-fi-fost acela, când am apărut azi-dimineață, teafăr și nevătămat! Nici măcar cu un ochi vânăt, ha ha! De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu mi-oi fi dat tu toate detaliile astăzi încă de la prima oră, ca să fi fost mai atent la comportamentul colegilor?!

– Am fost ocupați cu altele, zise lady Mary.

– În afară de asta, nici nu ne-am gândit că ar avea vreo legătură cu tine.

– Trebuia să-mi fi dat seama. Oriunde apare vreun necaz, nu se poate să nu fiu eu implicat. Dar voi trece cu vederea de data asta. Ai fost pedepsit suficient, iar eu nu vreau să se spună că un Wimsey nu poate fi și mărinimos. Dar nemernicul ăla – n-ai apucat să-i lași și tu vreo urmă vizibilă, Charles?

– Din păcate, nu. Mi-am înfipt degetele în gâtul lui de animal, dar era foarte înfofolit.

– Aici ai greșit, Charles. Mai bine îl pocneai zdravăn. Dar, așa cum am spus, te-am iertat. Mă întreb dacă amicul nostru va mai încerca încă o dată să mă aranjeze.

– Nu la adresa asta, sper, zise Mary.

– Așa sper și eu. Mi-ar plăcea să dau ochii cu el, personal, data viitoare. Șmecher băiatul, dacă s-a gândit să ia scrisoarea aceea. De ce naiba – ah! acum am înțeles.

– Ce?

– De ce n-a leșinat nimeni când am apărut la serviciu azi-dimineață. Precis, tipul avea o lanternă la el. După ce te-a pus pe tine la pământ, a aprins lanterna ca să vadă dacă ai murit. Primul lucru pe care îl zărește este scrisoarea. O înșfacă – de ce? Pentru că revenim ulterior și la asta. O înșfacă și pe urmă contemplă trăsăturile tale sculpturale. Își dă seama că a făcut o confuzie, cotonogind pe altcineva, dar exact în acel moment o aude pe Mary făcând zgomot. Așa că își ia tălpășița. Până aici, am lămurit problema. Dar scrisoarea? Ar fi luat, oare, orice scrisoare găsită din întâmplare acolo sau a recunoscut scrisul de pe plic? Când a venit scrisoarea? Da, desigur, cu poșta de nouă și jumătate. Dar dacă, atunci când a venit să caute apartamentul meu, tipul a văzut scrisoarea în cutia poștală și și-a dat seama de la cine era?! Pornind de-aici, putem face numeroase presupuneri și, posibil, am putea găsi chiar și un alt mobil al acțiunii.

– Peter, spuse lady Mary. Să știi că nu-i face bine lui Charles să asculte toate speculațiile astea. Îl agiți și o să-i crească temperatura.

– Câtă dreptate are, pe-onoarea mea! În fine, bătrâne, îmi pare groaznic de rău că ai încasat-o așa de urât, în locul meu. Ai avut un ghinion teribil, dar slavă Domnului că n-a ieșit mai urât de-atât. Acum, gata, am șters-o. Oricum trebuia s-o fac. Am o întâlnire. La revedere!

Primul lucru pe care l-a făcut Wimsey după aceea a fost să o sune pe Pamela Dean, care, din fericire, era acasă. I-a explicat că scrisoarea ei se rătăcise cu poșta și a întrebat-o despre ce era vorba.

– Doar un bilet de la Dian de Momerie. Vrea să știe cine ești. Se pare că ai cucerit-o.

– Încercăm și noi să fim atrăgători, spuse Peter. Și ce i-ai spus?

– Nimic. Nu știam cum ai vrea să procedez.

– Sper că nu i-ai dat adresa mea?!

– Nu. De fapt, exact asta voia să afle. N-am vrut să fac din nou o greșeală, așa că ți-am transmis dumitale biletul de la ea, într-un plic.

– Foarte bine.

– Și?

– Spune-mi, știe că lucrez la Pym's?

– Nu, am fost foarte atentă și nu i-am spus absolut nimic despre dumneata. Cu excepția numelui, pe care i l-am comunicat, dar se pare că l-a uitat.

– Bine. Fii atentă, acum. Spune-i deșteptei de Dian că sunt un personaj misterios. Și că nu știi niciodată cum să iei legătura cu mine. Sugerează-i că sunt probabil la sute de kilometri distanță – la Paris sau Viena, sau în orice alt loc care să sune interesant. Sunt convins că vei reuși să îi induci exact ideea potrivită. Ca în romane. Phillips Oppenheim, cu un iz de Ethel M. Dell și Elinor Glyn.

– Oh, da, pot face asta.

– Și ai mai putea să-i spui că mă va vedea, probabil, exact atunci când se așteaptă cel mai puțin. Sugerează-i, dacă nu te deranjează să fii prea grosolană, că sunt un fel de fante terchea-berchea, după care aleargă toate femeile, dar pe care greu îl poate prinde vreuna. Stimulează-i imaginația. Trezește-i curiozitatea.

– Așa voi face. Trebuie să fiu și geloasă?

– Da, dacă vrei. Lasă-i impresia că încerci cumva să scapi de ea, ca posibilă rivală, în această anevoioasă tentativă de cucerire.

– În regulă. Asta nu va fi dificil.

– Ce-ai spus?

– Nimic. Am zis că pot face asta fără nici o problemă.

– Știu că te vei descurca de minune. Contez foarte mult pe dumneata.

– Mulțumesc. Cum decurge ancheta?

– Așa și-așa.

– Să-mi povestești totul și mie la un moment dat, da?

– Sigur! De îndată ce va exista ceva demn de relatat.

– Vrei să vii pe la mine, la ceai, într-o sâmbătă sau duminică?

– Cu multă plăcere.

– Te țin la curent.

– Oh, da, te rog! Păi, noapte bună, atunci.

– Noapte bună, fante terchea-berchea ce ești.

– Sărut mânușițele, cuconiță!

Wimsey puse receptorul în furcă. „Sper să nu facă vreo gafă", se gândi el. „Nu poți avea nici o încredere în tinerele astea. Nu sunt deloc consecvente. Doar dacă, desigur, nu cumva tu însuți abia aștepți să le vezi că au cedat."

Cu un surâs sec în colțul gurii, plecă de-acasă la întâlnirea cu o tânără care nu părea că ar avea de gând să cedeze avansurilor lui, iar ceea ce a spus sau a făcut lordul Wimsey cu acea ocazie nu are nici un fel de legătură cu povestea noastră.

Joe Morcoveață se săltă prudent în capul oaselor, în pat, și privi în jurul lui prin odaie.

Din fericire, fratele lui mai mare – nu polițistul, ci Bert, băgărețul, care avea șaisprezece ani – dormea încovrigat ca un câine și visa negreșit la motociclete. Lumina pală de la felinarul de pe stradă lăsa să se distingă conturul grămezii pasive, care era trupul lui sub plapumă, și proiecta o licărire anemică peste patul îngust al lui Morcoveață.

De sub pernă, băiatul scoase un caiet ieftin și un creion bont. Morcoveață nu prea avea parte de intimitate în viața lui, așa că trebuia să profite de orice ocazie când avea posibilitatea să fie singur, măcar aparent. Linse vârful creionului, deschise caietul și caligrafie vizibil în capul unei pagini: „Raport".

După care, se opri. Era de dorit ca textul să fie lăudabil, dar din păcate exercițiile de la orele de

compunere pe care le făcuse la școală nu îi erau de nici un ajutor. „Cartea mea preferată", „Ce aș vrea să fiu când mă fac mare", „Ce am văzut la grădina zoologică" – subiecte foarte bune, dar care nu-i erau de mare folos unui tânăr detectiv începător. Avusese odată privilegiul de a arunca un ochi peste blocnotesul lui Wally (polițistul) și reținuse că toate însemnările începeau cumva cam așa: „La 8.30 p.m., în timp ce mergeam pe Wellington Street" – altfel spus, un bun început de frază, dar nepotrivit în cazul de față. Tot la fel, stilul din *Sexton Blake*, deși viguros, era adecvat mai degrabă pentru nararea unor aventuri năvalnice decât pentru o înșiruire de nume și fapte. Și, peste toate astea, mai era și problema spinoasă a ortografiei – întotdeauna un obstacol aproape de netrecut. Morcoveață intuia, desigur, că un raport cu greșeli de ortografie ar putea părea cumva neserios.

Confruntat, așadar, cu această situație urgentă, apelă la bunul său simț înnăscut, care se dovedi o bună călăuză.

„Mai bine să încep cu începutul", își zise el și, apăsând tare pe hârtie, se încruntă îndârjit și începu să scrie.

„RAPORT

de Joseph L. Potts

(în vârstă de paisprezece ani și jumătate)"

Reflectând mai bine, conchise că era nevoie de mai multe detalii, pentru confruntare, așa că adăugă adresa lui și data. Apoi, raportul continua astfel:

„Am vorbit cu băieții despre *plaș* (ștersătură) prăște. Bill Jones zice că ține minte cum când stăteam eu odată la Expedieri a venit doamna Johnson și mi-a umflat prăștea. Sam Tabbit și George Pyke erau acolo de-asemenea. Ce le-am spus eu de fapt a fost că domnul Bredon mi-a dat înapoi prăștea și că avea o bucățică de piele ruptă și eu vreau să aflu cine-a făcut asta. Toți au zis că iei n-au pus mâna niciodată în sertarul doamnei Johnson și eu zic că ei spunea adevărul fiindcă Bill și Sam e amândoi de treabă și te prinzi întotdeauna când George trombonește după cum arată la moacă și acum arăta în regulă. Atunci am zis dacă n-o fi fost altcineva și iei a zis că nu au văzut pe nimeni cu prăștii așa că mă prefac că sunt foarte supărat și că e păcat că un băiat nu poate și el să i se *confict* confischeze prăștea lui fără ca altul să audă. Și atunci apare Clarence Matcalfe, care este șefu' la băieții curieri domnu' și întreabă care-i problema așa că îi povestesc, iar el a zis că e grav dacă a umblat careva în sertarul doamnei Johnson. Se-apucă și îi întreabă el pe toți și toți zice că nu, dar Jack Bolter ține minte cum doamna Johnson și-a lăsat poșeta pe birou într-o zi și cum domnișoara Parton a luat-o și a dus-o jos la cantină. Când, am zis eu? Și el zice că

a fost cam după două zile de când mi-a *confict* luat mie praștea, și exact după prânz domnu'. Așa că vedeți domnule că poșeta a stat acolo vreo oră când nu era nimeni în jur.

Acum domnule despre cine mai era acolo și putea să vadă cum a luat-o. Acum că mă gândesc mai bine țin minte pe domnul Prout că era acolo în capul scărilor fiindcă i-a zis ceva doamnei Johnson și pe mine m-a tras de urechi și mai era una din doamnele tinere cred că era domnișoara Hartley așteptând un curier. Și după ce eu m-am dus jos la domnul Hornby Sam zice că a venit domnul Wedderburn și că el și doamna Johnson au glumit un pic despre asta. Dar domnule eu socotesc că o grămadă de lume știa despre asta fiindcă precis doamna Johnson le-o fi povestit la cantină. Mereu le povestește despre ce facem noi băieții, fiindcă ei i se pare nostim.

Asta e tot ce am de raportat despre praște domnule. Nu am apucat încă să mă interesez despre cealaltă problemă, fiindcă am vrut să le iau pe rând, ca să nu creadă lumea că pun prea multe întrebări, dar am un plan și pentru asta.

Cu respectele mele, al dumneavoastră J. Potts"

– Ce mama dracu' faci acolo, Joe?

Morcoveață, prea absorbit de raportul lui ca să mai fi stat și cu ochii pe Bert, tresări violent și vârî imediat caietul sub pernă.

– Nu e treaba ta, spuse el, agitat. E ceva personal.

– Oh, nu mai spune?!

Bert dădu plapuma la o parte și se ridică amenințător.

– Ce, bă, scrii poezii? se interesă el, disprețuitor.

– Ce te privește pe tine?! i-o trânti Morcoveață. Lasă-mă în pace.

– Fă-te-ncoa' cu caietul ăla, s-aude?! zise Bert.

– Nu vreau.

– Nu vrei, *nu vrei?*

– Nu, nu vreau. Dă-te de-aici!

Morcoveață apucă documentul cu amândouă mâinile.

– Vreau să văd și eu – dă-i drumul!

Morcoveață era un băiat vânos pentru vârsta lui și sprinten, dar neputând face nimic cu mâinile, din cauza caietului, ca înălțime, greutate și poziție, avantajul era de partea lui Bert. Încăierarea era gălăgioasă.

– Dă-mi drumul, matahală, boule!

– Te-nvăț eu minte să mă mai faci pe mine bou, obrăznicătură ce ești.

– Auuu! se văită Morcoveață. Nu vreau, nu vreau, nu ți-l dau, e al meu!

Jap! Jap!

– Hei, ce-i asta? se auzi o voce impunătoare.

– Wally, spune-i lui Bert să mă lase în pace.

– A fost obraznic cu mine. Voiam doar să știu ce făcea acolo, de nu dormea și scria de zor poiezii.

– E ceva personal, perseveră Morcoveață. Pe cuvânt de-onoare că e foarte personal.

– De ce nu lași copilul în pace? se răți oi polițistul Potts, pe un ton pedagogic. Ce faci atâta gălăgie?! Poate reușiți să-l sculați pe tăticu', și-atunci o să vedeți voi cum o s-o încasați. Haideți, hop în pat, amândoi, dacă nu vreți să vă bag la zdup pentru tulburarea ordinii. Și chiar ar trebui să dormi, Joe, și să mai lași poieziile alea.

– Dar nu sunt poiezii. Am scris ceva pentru un domn de la serviciu, și mi-a zis să nu spun la nimeni.

– Păi, ascultă aici, spuse Wally Potts și, cu un aer oficial, desfăcu larg brațul. O să-mi predai mie caietul ăla, s-a înțeles? Eu îl pun bine în sertarul meu și ți-l dau înapoi mâine dimineață. Și acum la culcare amândoi, ce naiba.

– Dar să nu-l citești, Wally, da?

– Bine, n-o să-l citesc, dacă ții morțiș.

Morcoveață, reticent, dar bizuindu- se pe onoarea lui Willy, îi dădu caietul.

– Foarte bine, zise Willy, iar dacă mai aud gălăgie, ați băgat-o pe mânecă amândoi, s-a-nțeles?

Și Wally plecă, uriaș în pijamaua lui cu dungi.

Joe Morcoveață, frecându-și porțiunile din anatomie care avuseseră de suferit în timpul asaltului, se înfășură în plapumă și se consolă, povestindu-și în gând un nou episod din epopeea lui nocturnă, în care el era deopotrivă autor și erou.

„Maltratat şi bătut, dar nezdruncinat în curajul lui, celebrul detectiv se lungi din nou pe salteaua de paie din temniţa care colcăia de guzgani. Deşi rănile îl dureau, era fericit, ştiind că preţiosul document se afla în siguranţă. Rânji satisfăcut, gândindu-se la Prinţul Malefic, care scrâşnea din dinţi consternat, în salonul lui oriental poleit cu aur. «Mi-ai pus beţe-n roate din nou, Ochi-de-vultur!» mârâi doctorul ticălos. «Dar îţi vin eu de hac data viitoare!» Între timp..."

Grea mai e viaţa de detectiv.

Capitolul VIII

ZBUCIUMUL CONVULSIV DINTR-O AGENȚIE DE PUBLICITATE

În vinerea din săptămâna în care s-au petrecut toate aceste incidente răscolitoare, agenția Pym's Publicity Ltd. a fost zdruncinată de Marele Scandal Nutrax, care a cutremurat întreaga companie, de la cel mai înalt eșalon până la cel mai de jos nivel, transformând pașnicul sediu într-un câmp de luptă armată și riscând aproape să distrugă plăcerea meciului de crichet al personalului împotriva celor de la Brotherhood's Ltd.

Sârguincios și dispeptic, domnul Copley a fost principalul actor al întregii tevaturi. Asemenea majorității instigatorilor la dezbinare, domnul Copley a acționat, pe tot parcursul crizei, cu cele mai bune intenții – și, într-adevăr, dacă privești retrospectiv toată acea perturbare, din perspectiva senină pe care ți-o oferă distanța și imparțialitatea, e greu să crezi că ar

fi putut proceda altfel decât a făcut-o. Dar, cum remarca domnul Ingleby la momentul respectiv: „Nu importă ce *face* Copley, ci felul în care face"; iar, în vâltoarea și focul bătăliei, când patimile bărbaților puternici se încing, adesea raționamentul are lacune.

Totul a început astfel:

La șase și un sfert, joi seară, în firmă nu mai rămăsese nimeni, în afară de femeile de serviciu și domnul Copley, care, printr-o întâmplare cu totul excepțională, rămăsese peste program ca să lucreze la o serie de reclame urgente pentru reducerile de prețuri la jeleurile Jamboree. Treaba mergea bine și domnul Copley spera să termine până la șase și jumătate, ca să fie acasă la timp, pentru cina de la șapte și jumătate, când telefonul începu să sune violent și insistent în biroul de la Expedieri.

– Ce naiba! spuse domnul Copley, agasat de zbârnâitul continuu al aparatului. Ăștia nu știu că programul s-a terminat?! De parcă ar fi normal ca aici să se lucreze și noaptea, zău așa!

Își văzu de lucru mai departe, convins că țârâitul se va opri până la urmă. Ceea ce se și întâmplă, numai că nu așa cum se așteptase domnul Copley, care auzi vocea pițigăiată a doamnei Crump, informându-l pe apelant că nu mai era nimeni în firmă. Domnul Copley înghiți un antiacid. Fraza i se încondeia superb. „Aroma autentică a unei livezi cu pomi

fructiferi – caise coapte sub razele fierbinți ale soarelui într-o grădină cu ziduri vechi de piatră..."

– Scuzați-mă, domnule.

Doamna Crump, târșâindu-și timidă papucii de pâslă, vârî capul pe ușă, cu un aer aferat.

– Ce mai e acum? spuse domnul Copley.

– Oh, vă rog, domnule, este *Morning Star* la telefon, îl caută de urgență pe domnul Tallboy. Le-am spus că toată lumea a plecat acasă, dar au zis că e foarte important, domnule, așa că m-am gândit că mai bine să vă întreb pe dumneavoastră.

– Dar care-i problema?

– Ceva legat de reclama pentru mâine dimineață, domnul – nu știu ce nu e bine acolo, zic ei, și că ei mai bine nu o publică deloc sau dacă nu cică să le trimitem noi altceva, domnule.

– Oh, bine! exclamă domnul Copley, resemnat. Presupun că n-am încotro, decât să mă duc și să vorbesc eu cu ei.

– Eu nu știu dacă am făcut bine, domnule, continuă doamna Crump, venind îngrijorată în urma lui, dar m-am gândit, domnule, că dacă tot *este* un gentleman la birou mai bine să-i spun și lui, fiindcă eu nu știu, dar s-ar putea să fie ceva important...

– Foarte bine, doamnă Crump, foarte bine, zise domnul Copley. Sper să pot rezolva eu problema.

Păși spre telefon cu un aer competent și apucă ferm receptorul.

– Alo! spuse el, vioi. Pym's la telefon. Care-i problema?

– Oh! spuse o voce de la capătul firului. Cine-i la telefon, domnul Tallboy?

– Nu. Domnul Tallboy a plecat acasă. Toată lumea s-a dus acasă. Ar fi trebuit să știți că programul s-a terminat. Dar ce doriți?

– E în legătură cu reclama aceea Nutrax, pe două coloane, care trebuie să apară mâine în pagina cu articolul de fond.

– Ce-i cu ea? N-ați primit-o?

„Tipic pentru Tallboy, își spuse domnul Copley. Nici un pic de organizare. Nu poți pune nici o bază în tinerii din ziua de azi."

– Ba da, am primit-o, răspunse ezitant interlocutorul, dar domnul Weekes zice că nu se poate s-o băgăm în ziar. Știți...

– Nu se poate s-o băgați în ziar?!

– Exact. Știți, domnul...

– Eu sunt domnul Copley. Nu e sectorul meu de activitate. Nici măcar nu sunt la curent cu această problemă. Care-i problema cu reclama asta?

– Păi, dacă ați avea-o în fața ochilor, v-ați da seama la ce mă refer. Știți, titlul...

– Nu, nu știu, se răți exasperat domnul Copley. V-am spus că nu mă ocup de acest domeniu și că nici n-am văzut măcar reclama asta.

– Oh! spuse glasul celuilalt, cu o voioșie enervantă. Păi, uitați care e titlul: VĂ STOARCEȚI PREA MULT DE VLAGĂ? Și, combinând asta cu ilustrația aferentă, domnul Weekes consideră că ar putea da naștere la o interpretare nefericită. Dacă ați avea în față macheta, cred că v-ați da seama ce vreau să spun.

– Mda, spuse domnul Copley, căzând pe gânduri.

Experiența de cincisprezece ani în advertising îi spunea că se confrunta cu un dezastru. Nu exista contraargument la așa ceva. Dacă editorilor de la *Morning Star* le intra în cap că o reclamă conținea vreo eventuală indelicatețe, reclama respectivă nu putea fi publicată nici în ruptul capului. Într-adevăr, era mai bine să nu apară așa ceva în ziar. Asemenea erori știrbeau din prestigiul produsului și al agenției care se făcea răspunzătoare de asta. Domnul Copley nu avea nici un chef să vadă exemplare din *Morning Star* vândute cu jumătate de coroană bucata la bursa de mărfuri, pentru ca industria pornografiei să-și poată lua o mică vacanță.

În mijlocul acestor frământări, simți, ca Ieremia, un fel de euforie lăuntrică la gândul că profețiile lui se adeveriseră. Întotdeauna, fusese de părere că toți acești copywriteri din generația mai tânără *nu erau buni de nimic*. Prea multe ifose și spoială din universitate. Niște flușturatici. Lipsiți de un simț solid al afacerilor. Nici măcar nu fac efortul să gândească. Dar el avea o experiență solidă. Așa că mută imediat războiul pe terenul inamicului.

– Trebuia să ne fi anunțat mai devreme, spuse el, cu severitate. E ridicol să telefonați la șase și un sfert, când programul s-a încheiat pe ziua în curs. Nu știu ce-ați vrea de la noi să mai facem acum?!

– Nu e vina noastră, spuse glasul, cu vioiciune. Clișeul ne-a parvenit abia acum zece minute. Mereu l-am tot rugat pe domnul Tallboy să ne trimită matrițele mai din timp, tocmai pentru a preîntâmpina genul acesta de situații.

Noi și noi adeveriri ale profețiilor domnului Copley. O indolență generală – asta era toată chestia. Domnul Tallboy se grăbise să plece la cinci și jumătate. Îl văzuse chiar domnul Copley. Stau și pândesc toți ceasul și abia așteaptă s-o șteargă de la serviciu. Tallboy n-avea voie să plece de la birou până nu primea o confirmare din partea ziarului că intraseră în posesia formei de tipar și că totul era în regulă. Mai mult, dacă mesagerul nu livrase pachetul la *Morning Star* până la șase și cinci, însemna că ori plecase de-aici prea târziu, ori că o tândălise pe drum. Încă un exemplu de proastă organizare. Cucoana aia Johnson – nici un pic de control, nici un pic de disciplină. Înainte de război, n-ai fi văzut picior de femeie în firmele de publicitate și, firește, nici asemenea greșeli prostești.

Oricum, ceva tot trebuia făcut.

– Regretabil, spuse domnul Copley. În fine, să văd dacă pot să dau de careva. Până la ce oră mai puteți face o modificare?

– Trebuie s-o avem aici până pe la șapte, spuse vocea, pe un ton ineluctabil. De fapt, topitoria așteaptă acum exact acel clișeu. Ne mai trebuie doar matrița voastră ca să închidem forma. Dar am vorbit cu Wilkes, și a zis că vă mai poate păsui până la șapte.

– Vă sun eu, spuse domnul Copley și închise telefonul.

Cu rapiditate, mintea lui parcurse lista persoanelor apte să facă față situației. Domnul Tallboy, directorul de produs; domnul Wedderburn, secretarul diviziei de produse; domnul Armstrong, copywriterul-șef care răspundea de reclamă; autorul textului reclamei, cine-o fi fost acela; în ultimă instanță, domnul Pym însuși. Momentul era extrem de prost. Domnul Tallboy locuia în Croydon și, probabil, legănat de tren, se cocea încă în zăpușeala din vagon. Despre domnul Wedderburn, chiar nu avea idee unde stătea, doar că, probabil, era vorba despre vreo suburbie și mai îndepărtată. Domnul Armstrong locuia în Hampstead; nu figura în cartea de telefon, dar precis putea găsi numărul lui de-acasă pe biroul centralistei; existau ceva șanse de a-l prinde. Domnul Copley coborî în fugă, găsi lista și numărul, așa că sună imediat. După ce formă greșit de două ori, nimeri casa pe care o căuta. Îi răspunse menajera domnului Armstrong. Femeia nu știa unde plecase acesta și nici când urma să revină. Să îi transmită un mesaj? Domnul Copley

răspunse că nu avea nici un rost și închise telefonul. Ora șase și jumătate.

Consultă din nou lista telefonistei. Domnul Wedderburn nu figura pe ea și, probabil, nici în cartea de telefon. Numele domnului Tallboy era pe listă, însă. Fără prea multă speranță, domnul Copley formă numărul din Croydon, dar, așa cum se așteptase, află doar că domnul Tallboy nu se întorsese încă acasă. Deznădăjduit, domnul Copley telefonă la reședința domnului Pym. Domnul Pym tocmai ieșise din casă. Se știa unde plecase? Era ceva urgent. Domnul și doamna Pym cinau la Frascati, împreună cu domnul Armstrong. Iată o informație ceva mai îmbucurătoare. Domnul Copley telefonă la Frascati. Oh, da, domnul Pym rezervase o masă pentru șapte și jumătate. Nu sosise încă. Să-i transmită vreun mesaj când venea? Domnul Copley lăsă un mesaj, cu rugămintea ca domnul Pym sau domnul Armstrong să-l sune la birou, până în ora șapte dacă se putea, dar presimțea că nu avea să iasă nimic din chestia asta. Neîndoielnic, directorii aceștia petrecăreți se duseseră la vreun cocteil, înainte de cină. Se uită la ceas. Era șapte fără un sfert. Și, în timp ce se uita, telefonul sună din nou.

Așa cum se așteptase, erau cei de la *Morning Star*, nerăbdători să primească instrucțiunile cerute.

– N-am reușit să găsesc pe nimeni, explică domnul Copley.

– Și atunci ce facem? Scoatem de tot reclama?

Ei, bine, când vezi într-un ziar un spațiu alb, rămas netipărit și purtând legenda: ACEST SPAȚIU ESTE REZERVAT COMPANIEI X, pentru tine s-ar putea să nu însemne mare lucru, dar pentru cei care știu câte ceva despre cum funcționează agențiile de publicitate acele cuvinte poartă supremul și infamul stigmat al incompetenței și al dezastrului. Agenții publicitari care s-au făcut vinovați în asemenea situații au fost retrogradați sau și-au pierdut slujba; nimic nu poate fi invocat drept circumstanță atenuată pentru o asemenea neglijență. Este LUCRUL CARE NU ARE VOIE SĂ SE ÎNTÂMPLE NICIODATĂ.

Prin urmare, domnul Copley, reflectând crunt la învățătura de minte pe care ar merita să o tragă toată șleahta de indolenți și netoți din firmă, dacă spațiul acela *ar rămâne* gol, se pripi, totuși, să exclame:

– Nu, nu! În nici un caz. Rămâi un moment la aparat. Voi vedea ce pot face.

Reacționând astfel, domnul Copley a procedat foarte corect, ținând seama că în etica activității de advertising cea dintâi și aproape unica regulă spune că firma trebuie să fie întotdeauna pe primul plan.

Năpustindu-se în fugă pe coridor, intră în biroul domnului Tallboy, care se afla pe același palier cu Expedierile și Creația, în capătul dinspre scara de fier. Îi luă un minut să ajungă acolo și încă unul ca să scotocească prin sertarele domnului Tallboy, până când avu norocul să dea peste ce căuta – un șpalt al

afurisitei aceleia de reclame pentru Nutrax. Dintr-o privire, se lămuri că dubiile domnului Weekes erau perfect justificate. Deși fiecare, în sine, părea relativ inofensiv, împreună, totuși, desenul și titlul erau catastrofale. Fără să mai piardă vremea mirându-se cum o gafă atât de flagrantă putuse să se strecoare pe sub ochii de vultur ai șefilor departamentului, domnul Copley se așeză și își scoase creionul din buzunar. Cu ilustrația nu se mai putea face nimic acum; trebuia să rămână așa cum era; misiunea lui era să găsească un nou titlu, care să se armonizeze cu schița și cu primul rând din textul reclamei și care să conțină aproximativ același număr de litere ca titlul original.

Mâzgăli la repezeală câteva idei, tăindu-le însă una câte una. MUNCA ȘI GRIJILE TE VLĂGUIESC NERVOS – sloganul reda bine ideea, dar nu corespundea ca număr de litere. Era și destul de plat și, în plus, nici nu era prea adevărat. Textul reclamei nu incrimina de fapt munca, ci surmenajul. GRIJILE ȘI SURMENAJUL – nu mergea, n-avea ritm. SURMENAJUL ȘI TRACASĂRILE – mult mai bine, dar prea lung. În forma inițială, titlul sloganului umplea trei rânduri (prea mult, se gândi domnul Copley, pentru o reclamă pe două coloane), fiind spațiată astfel:

VĂ STOARCEȚI
PREA MULT
DE VLAGĂ?

Mâzgălea cu disperare, încercând să salveze câte o literă de ici și de colo. CONSUMĂ NERVOS? EXTENUEAZĂ NERVOS? EPUIZEAZĂ NERVOS? Minutele zburau. Ah? Cum sună asta?

SURMENAJUL &
TRACASĂRILE –
epuizează nervos!

Nu era ceva genial, dar pica fix pe idee, impecabil și fără dificultăți de spațiere. Tocmai când se pregătea să dea buzna pe ușă înapoi spre telefonul lăsat deschis, îi trecu prin minte că aparatul de pe biroul domnul Tallboy rămăsese, probabil, conectat la centrala telefonică. Bâzâitul din receptor îl arătă că nu se înșelase.

– Mai ești acolo? rosti el, cu sufletul la gură.

– Da.

– Ascultă aici. Puteți să scoateți complet titlul și să îl culegeți din nou cu Goudy Aldin?

– Daaa – da, sigur, putem, dacă ni-l dați imediat.

– Vi-l dictez.

– Perfect! Dă-i drumul.

– Începi exact unde începe acum cu VĂ STOARCEȚI. Primul rând cu verzale, aceeași mărime de literă ca majusculele pe care le ai în varianta inițială la PREA MULT. Așa. Uite rândul: SURMENAJUL & cu semnul „et". Ai înțeles?

– Da.

– Următorul rând. Același corp de literă. Începi cu două puncte mai la dreapta. TRACASĂRI. Pauză, cu liniuță de mijloc. Clar?

– Da.

– Bun, al treilea rând, Goudy, corp 24, litere de rând, cursiv. Începi de sub „T". „Epuizează nervos!" Semnul exclamării! Ai priceput?

– Da; o să repet. Primul rând, Goudy, verzale, începe de la A majusculă din tilul inițial. S,U,R,M,E, N,A,J,U,L, semnul „et"; rândul doi, același font, două puncte la dreapta, T,R,A,C,A,S,Ă,R,I, liniuță. Rândul trei. Începe sub „T", Goudy 24, litere de rând cursive: e,p,u,i,z,e,a,z,ă, și pe urmă n,e,r,v,o,s, semnul exclamării. E OK?

– Exact. Mulțam frumos.

– Cu plăcere. Și noi vă mulțumim. Scuze de deranj. La revedere!

– La revedere!

Domnul Copley se rezemă de spătar, tamponându-și fruntea. Gata, o rezolvase și pe-asta. Firma era salvată. Se cunoșteau cazuri în care un bărbat fusese decorat pentru fapte mai neînsemnate decât asta. Când intervenea o urgență, când toți trepădușii și neispraviții din firmă dezertaseră de la post, pe el, domnul Copley, omul experimentat de modă veche, trebuia să se bizuie Pym's Publicity. Un om care știa să se descurce în orice situație. Un om care nu fugea de

răspundere. Un om dedicat trup și suflet slujbei lui. Dacă ar fi dat buzna acasă și el, fix la cinci și jumătate, ca Tallboy, fără să-i pese dacă își făcuse treaba sau nu – ce s-ar fi întâmplat atunci? Pym's Publicity ar fi rămas pe butuci. Va avea un cuvânt de spus și el a doua zi dimineață. Spera să le fie învățătură de minte tuturor.

Trase în jos ruloul de deasupra biroului domnului Tallboy, acoperind harababura din compartimente și învălmășeala de hârtii de pe masă și, în timp ce făcea asta, avu o nouă dovadă a dezordinii ce îl caracteriza pe domnul Tallboy. Dintr-o firidă misterioasă unde rămăsese blocat, un plic purtând ștampila poștei căzu pe podea, cu un zgomot surd și greu.

Domnul Copley se aplecă imediat și îl ridică. Era adresat cu litere de tipar domnului J. Tallboy, la locuința lui din Croydon, și fusese deja deschis. Zgâindu-se înăuntru prin fanta unde fusese desfăcut, domnul Copley observă ceea ce nu putea fi decât un teanc grosuț de bancnote verzi. Cedând unui impuls deloc nefiresc, domnul Copley le scoase și numără, spre uimirea și indignarea lui, nu mai puțin de cincizeci de bancnote.

Un lucru pe care domnul Copley îl condamna drept Inconștiență și Incorectitudine (lunga activitate în advertising îl deprinsese să gândească cu majuscule, pentru a da greutate cuvintelor) era Plasarea Ispitei în Calea Omului. Poftim, bunăoară, această colosală

sumă de Cincizeci de Lire Sterline, abandonată cu atâta neglijență, încât la o simplă deschidere a biroului se și împrăștiase pe jos, la îndemâna doamnei Crump și a plutonului ei de femei de serviciu. Nimeni nu punea la îndoială onestitatea acestor femei, dar în Timpurile Grele din ziua de azi, cu greu ai fi putut blama o biată femeie dacă ar fi cedat unei asemenea tentații. Mai rău chiar, să presupunem că prețiosul plic ar fi fost măturat din greșeală și distrus odată cu restul gunoiului. Sau că ar fi căzut în coșul de hârtii, iar de acolo ar fi nimerit în sacii cu deșeuri destinate fabricilor de hârtie sau și mai rău chiar la furnale, pe post de combustibil. Posibil, atunci, ca o persoană nevinovată să ajungă să fie acuzată pe nedrept, rămânând marcată pe viață de stigmatul unei fărădelegi pe care nu o săvârșise. Pe scurt, domnul Tallboy avusese un comportament intolerabil. Efectiv, nefast.

Bineînțeles, domnul Copley își dădea seama exact ce se întâmplase. Domnul Tallboy primise această „sumă substanțială" (de la cine? nu exista nici o scrisoare însoțitoare în plic; dar până la urmă nici nu era treaba domnului Copley. Posibil să fie sume câștigate la cursele de câini, sau ceva la fel de indezirabil) și o adusese la birou, cu intenția de a o depune la Metropolitan & Counties Bank, de la colțul străzii Southampton Row, unde cea mai mare parte a salariaților din firmă își aveau conturile. Din nu se știe din ce cauză, nu reușise să facă asta înainte de ora de

închidere a băncii. În loc să bage frumos în buzunar plicul cu bani, el îl îndesase în birou, iar la ora cinci și jumătate o zbughise spre casă, în stilul lui aiurit, uitând complet să mai ia și plicul. Iar, dacă ulterior se gândise totuși la plic, reflectă indignat domnul Copley, se liniștise singur imediat, sugestionându-se că era „în perfectă siguranță". Omului ăstuia chiar merita să i se dea o lecție.

Prea bine, o să-l învețe el minte. Bancnotele urmau să fie puse într-un loc sigur, iar el, domnul Copley, îi va trage un perdaf domnului Tallboy, a doua zi dimineață. Dacă ar lua bancnotele acasă, exista riscul să fie tâlhărit pe drum, ceea ce ar fi fost un mare ghinion, plus că l-ar fi pus și la o mare cheltuială. Era preferabil, așadar, să ia plicul cu bani la el în birou și să-l încuie în sertarul de jos al mesei lui de lucru. Domnul Copley se felicită pentru prudența de a fi cerut ca unul dintre sertare să fie prevăzut cu cheie, ca să poată fi încuiat.

Așadar, plecă spre biroul lui, unde puse bine plicul cu bani, sub un teanc de hârtii confidențiale referitoare la niște campanii viitoare pentru conserve de alimente și pentru jeleuri, își făcu ordine pe birou și îl încuie, vârând cheile în buzunar, își perie pălăria și haina, după care plecă demn de la birou, neomițând înainte să pună receptorul în furcă, atunci când trecu prin dreptul Expedierilor.

Ieşi pe stradă şi traversă, pregătindu-se să pornească spre sud, înspre staţia terminus a tramvaiului de pe Theobald's Road. Când păşi pe trotuarul de vizavi, privi din întâmplare înapoi şi văzu silueta domnului Tallboy apropiindu-se pe cealaltă parte a străzii, venind dinspre Kingsway. Domnul Copley rămase pe loc, urmărind ce făcea domnul Tallboy. Acesta intră pe uşa clădirii unde se afla sediul Pym's şi dispăru înăuntru.

„Aha!", îşi zise domnul Copley. „Până la urmă, tot şi-a adus aminte că a uitat banii acolo."

Acesta este punctul în care se poate spune despre comportamentul domnului Copley că a lăsat de dorit. Un sentiment caritabil faţă de aproapele lui, ne putem imagina, ar fi trebuit să-l facă pe domnul Copley să se năpustească înapoi, traversând strada printre maşini, să intre în sediu, să urce cu liftul până la ultimul etaj, să îl caute nerăbdător pe domnul Tallboy şi să îi spună: „Hei, bătrâne, am găsit un plic de-al tău, cu ştampila poştei pe el, aruncat pe jos, şi l-am pus bine. Ah, şi apropo, legat de reclama aceea pe două coloane pentru Nutrax..." Dar el n-a făcut aşa.

Hai să ne reamintim, totuşi, ca o circumstanţă atenuantă, că se făcuse acum ora şapte şi jumătate, că domnul Copley nu mai avea nici o şansă să ajungă acasă, la cină, înainte de opt şi jumătate, că era predispus la dispepsii şi depindea de respectarea cu stricteţe a unor mese la intervale regulate şi că avusese

o zi lungă și grea, care se încheiase cu un episod nedorit de agitație și frământări, provocat de indolența domnului Tallboy.

„Lasă să sufere și el", mormăi domnul Copley, pe un ton funest. „Poate că așa o să se învețe minte."

Se urcă în tramvai, care avea să-l poarte pe același traseu anost, din fiecare seară, până în îndepărtata suburbie nordică unde locuia. Hâțâit și hurducăit, domnul Copley făcea planuri pentru a doua zi, imaginându-și cum îl va umili pe domnul Tallboy și cum va primi el niște frumoase și binemeritate laude din partea conducerii.

Domnul Copley omisese, totuși, să ia în calcul un anumit factor, atunci când își savurase triumful cu anticipație: pentru a beneficia pe deplin de efectul și splendoarea loviturii sale de teatru, era necesar ca domnul Copley să ajungă la serviciu înaintea domnului Tallboy. În visul său cu ochii deschiși, considerase acest lucru drept ceva de la sine înțeles – ceea ce părea perfect firesc, de altfel, din moment ce domnul Copley era punctual întotdeauna, în timp ce punctualitatea domnului Tallboy se manifesta, mai degrabă, la plecare, și nu la venire. Planul domnului Copley era ca, după ce îi prezenta un raport oficial domnului Armstrong, la ora nouă dimineața, când domnul Tallboy avea să fie convocat și admonestat după cum merita, el, domnul Copley, îl va lua deoparte pe deja spășitul director de produs, îi va ține o morală aspră,

despre ordine și grija față de semeni, apoi îi va înmâna cele cincizeci de lire, dojenindu-l patern. Între timp, domnul Armstrong le va povesti despre incidentul cu reclama Nutrax și celorlalți directori, care se vor considera norocoși că aveau un slujbaș experimentat, devotat și de nădejde, ca domnul Copley. Cuvintele se legau singure în mintea domnului Copley, formând un fel de mic slogan: „Contează pe Copley într-o criză."

Dar în realitate lucrurile n-au ieșit așa. În primul rând, ajungând târziu acasă, joi seară, domnul Copley s-a trezit zgâlțâit de o serie de turbulențe conjugale, care s-au prelungit până noaptea târziu, tunetele și fulgerele persistând chiar și a doua zi dimineață.

– Presupun că în timp ce îi sunai de zor pe toți oamenii aceia, spuse doamna Copley, pe un ton caustic, ți-a fost prea greu să te mai gândești și la *soția* ta. Eu nu contez deloc, bineînțeles. Nu înseamnă nimic pentru tine dacă eu stau și mă frământ, imaginându-mi tot felul de grozăvii. Păi, atunci, domnule, să nu dai vina pe mine dacă puiul s-a făcut scrum sau cartofii s-au fleșcăit, iar tu o să faci indigestie.

Într-adevăr, puiul se *făcuse* scrum; cartofii *erau* fleșcăiți și, în consecință, domnul Copley s-a ales cu o indigestie cruntă, pe care nevastă-sa s-a văzut nevoită să o trateze administrându-i niște bicarbonat, bismut și sticle cu apă fierbinte pe burtă, având grijă să-i spună de fiecare dată ce părere avea ea despre atitudinea lui.

Abia la șase dimineața, a reușit și domnul Copley să se cufunde într-un somn toropitor și neodihnitor, din care s-a trezit la opt fără un sfert, auzind-o pe doamna Copley care spunea:

– Frederick, dacă ai de gând să mai ajungi azi la birou, fă bine și scoală-te acum. Dacă *nu* te mai duci azi, însă, spune-mi și mie, ca să îi anunț. De trei ori te-am strigat până acum. Ți s-a răcit și micul dejun!

Domnul Copley, cu o durere de cap deasupra ochiului drept, provocată de bilă, și un gust infect în gură, ar fi împuternicit-o bucuros să anunțe absența lui de la serviciu – și bucuros s-ar fi răsucit pe cealaltă parte, îngropându-și suferințele în somn, însă amintirile legate de reclama Nutrax și de cele cincizeci de lire sterline îl năpădiră năvalnic, făcându-l să se ridice gemând din așternuturi. Văzut în lumina dimineții, în acompaniamentul petelor negre care îi dansau în fața ochilor, triumful său își pierduse mult din strălucire. Totuși, nu concepea să abandoneze și să se rezume la o simplă explicație prin telefon. Trebuia să fie acolo. Se bărbieri în grabă și, fiindcă îi tremura mâna, se tăie pe față. Nu reuși să oprească sângele, pătându-și cămașa. Se dezbrăcă și o strigă pe nevastă-sa, ca să-i pregătească o cămașă curată. Doamna Copley se conformă, dar nu fără mustrările de rigoare. Se părea că folosirea unei cămăși curate vineri dimineață dădea peste cap întreaga economie a gospodăriei. La ora opt și zece minute, domnul Copley coborî la micul

dejun, dar nu se simți în stare să mănânce nimic. Avea obrazul decorat cu un smoc de vată, peste tăietură, iar urechile îi țiuiau din cauza migrenei și a cicălelilor conjugale.

Era imposibil, acum, să mai prindă trenul de ora opt și un sfert. Posac, se urcă în cel de opt și douăzeci și cinci.

La nouă fără un sfert, trenul rămase blocat timp de douăzeci de minute, în fața la King's Cross, din cauza unui accident produs de un mărfar.

La ora nouă și jumătate, domnul Copley se târî prăpădit în sediul firmei, regretând amarnic ziua în care se născuse.

Când ieși din lift, recepționerul îi spuse că domnul Armstrong voia să-l vadă imediat. Domnul Copley, semnând furios în condică, în secțiunea rezervată întârziaților, dădu din cap spre recepționer, dar regretă imediat acest lucru din cauza durerii agonice care-i străbătu capul. Urcă scările și se întâlni cu domnișoara Parton, care îi spuse veselă:

– Oh, *ai venit*, domnule Copley! Credeam că te-ai rătăcit. Domnul Armstrong ar vrea să te vadă.

– Chiar la el mă duc acum, spuse domnul Copley, furios.

Intră în biroul lui și își scoase vestonul, întrebându-se dacă, înghițind un fenacetin, i-ar trece durerea de cap sau doar i s-ar accentua senzația de greață. Joe Morcoveață ciocăni la ușă.

– Domnule, vă rog, domnul Armstrong a zis că să vă duceți la el.

– Bine, bine! spuse domnul Copley.

Păși iute pe coridor, evitând în ultima clipă să nu-i cadă în brațe domnului Ingleby.

– Salutare! spuse acesta. Ești dat în urmărire, Copley! Tocmai voiam să trimitem toboșarul să dea sfoară în țară! Du-te fuguța la domnul Armstrong, dacă vrei sfatul meu. Tallboy ți-a pus gând rău.

– Ahhh! mârâi domnul Copley.

Îmbrâncindu-se pe lângă domnul Ingleby, trecu mai departe, dar dădu imediat de domnul Bredon, care se foia în ușa biroului, înarmat cu un rânjet imbecil și cu o drâmbă.

– A venit eroul cuceritor, strigă domnul Bredon, acompanindu-și aclamația cu un zbârnâit prelung din instrumentul lui muzical.

– Ce măgărie! exclamă domnul Copley.

La care, spre oroarea lui, domnul Bredon execută trei tumbe superbe în fața lui, pe coridor, oprindu-se chiar în fața ușii domnului Armstrong, dar în afara câmpului vizual al acestuia.

Domnul Copley ciocăni în panoul din sticlă, prin care îi putea vedea pe domnul Armstrong, așezat la biroul lui, pe domnul Tallboy, bătos și indignat, și pe domnul Hankin stând în picioare, blând și ezitant ca de obicei, în celălalt capăt al încăperii. Domnul

Armstrong ridică privirea și îi făcu semn domnului Copley să intre.

– Ah! zise domnul Armstrong. Iată și omul pe care îl așteptam. Cam târziu în dimineața asta, nu-i așa, domnule Copley?

Domnul Copley se apucă să explice că se produsese un accident pe șine.

– Trebuie făcut ceva, neapărat, cu accidentele astea de pe șine, spuse domnul Armstrong. Ori de câte ori personalul de la Pym's se află în vagon, trenul se strică. Va trebui să-i scriu, până la urmă, directorului căilor ferate. Ha, ha!

Domnul Copley identifică imediat tipica dispoziție glumeață și agasantă a domnului Armstrong. Nu spuse nimic.

– Bun, domnule Copley, zise domnul Armstrong. Ce-i toată chestia asta cu reclama pentru Nutrax? Tocmai am primit o telegramă agitată de la domnul Jollop. Nu reușesc să iau legătura cu tipul de la *Morning Star* – cum îl cheamă?

– Weekes, spuse domnul Tallboy.

– Weekes – ohoho, ce mai nume! Dar am înțeles sau domnul Tallboy a înțeles de la nu știu cine că dumneata ai modificat sloganul de la Nutrax, aseară. Nu mă îndoiesc că ai o explicație excelentă pentru asta, dar aș vrea să știu și eu ce o să-i spunem, de fapt, domnului Jollop.

Cu un efort de voință, domnul Copley își adună gândurile și se lansă într-o relatare despre criza din seara precedentă. Simțea că nu reușea să se pună în valoare. Cu coada ochiului, vedea cum ghemotocul de vată i se clătina absurd pe obraz, la fiecare cuvânt rostit. Sublinie cu emfază și înverșunare sugestia extrem de nefericită pe care o transmiteau ilustrația și sloganul reclamei în varianta originală.

Domnul Armstrong pufni într-un hohot de râs.

– Dumnezeule! strigă el. Aici, ne-au avut. Tallboy! Ho, ho, ho! Cine a scris sloganul? Trebuie să-i povestesc și domnului Pym. Cum naiba de nu te-ai prins, Tallboy?

– N-am observat, spuse acesta, înroșindu-se în mod inexplicabil.

Domnul Armstrong izbucni într-un nou hohot de râs.

– Cred că Ingleby l-a scris, adăugă domnul Tallboy.

– Tocmai Ingleby, incredibil! exclamă domnul Armstrong, cu o veselie de nestăvilit. Domnișoară Parton, spuse el, apăsând pe soneria de pe birou, roagă-l pe domnul Ingleby să vină până aici.

Domnul Ingleby își făcu apariția, flegmatic și insolent ca de obicei. Domnul Armstrong, pe care starea aceasta de euforie aproape îl amuțise, împinse spre domnul Ingleby șpaltul original, făcând un comentariu atât de deocheat încât domnul Copley se înroși ca racul.

Domnul Ingleby, fără să se fâstâcească, trânti peste acel comentariu o remarcă și mai stânjenitoare, iar domnișoara Parton, zăbovind în ușă, cu carnețelul în mână, se hlizi cu un aer sclifosit.

– Mda, nu sunt eu de vină, domnule, spuse Ingleby. Ciorna mea inițială era ilustrată cu o schiță elegantă, înfățișând un gentleman copleșit de grijile serviciului. Dacă inocenților de la Grafică li s-a năzărit să respingă sugestia mea delicată, optând pentru un (epitet masculin) și o (epitet feminin), care arată de parcă și-au făcut de cap toată noaptea, eu, unul, îmi declin orice răspundere.

– Ha, ha! spuse domnul Armstrong. Asta-i opera lui Barrow. Nu cred că Barrow...

Sfârșitul frazei flata mai degrabă virtutea șefului graficienilor decât virilitatea lui. Domnul Hankin începu să rânjească batjocoritor.

– Domnul Barrow preferă, în general, să respingă orice sugestie venită din partea Departamentului de creație, spuse domnul Copley. N-aș vrea să insinuez că ar exista, la mijloc, vreo invidie interdepartamentală, însă cert este...

Dar domnul Armstrong era de o veselie imbatabilă, așa că, fără să fie atent la cuvintele domnului Copley, se apucă să recite un limerick, în aplauzele asistenței.

– În fine, e-n regulă, domnule Copley, zise el, când își mai reveni un pic. Ai procedat foarte corect. Îi voi trimite o explicație domnului Jollop. Va face o criză.

– Se va mira că *tu* ai putut aproba așa ceva, spuse domnul Hankin.

– Foarte bine, n-are decât, conveni domnul Armstrong, fără să se supere. Nu mi se întâmplă prea des să dau drumul vreunei reclame indecente. Probabil că nu eram în apele mele în ziua aceea. Lucru valabil și pentru tine, Tallboy. Oh, Doamne! Abia aștept să aud ce va spune domnul Pym. Și să văd ce mutră o să facă. Păcat că n-au publicat reclama așa cum era. I-ar fi zburat pe toți de la Creație.

– Ar fi fost foarte grav, spuse domnul Copley.

– Bineînțeles. Mă bucur că *Morning Star* s-a prins la timp. În regulă, atunci. Am lămurit-o și pe-asta. Domnule Hankin, în legătură cu pagina aceea întreagă pentru Sopo...

– Sper că sunteți mulțumit de ceea ce am făcut, zise domnul Copley. Totul a fost foarte din scurt.

– Excelent, excelent, spuse domnul Armstrong. Îți sunt recunoscător. Dar, apropo, puteai să fi anunțat pe cineva, totuși. Am fost luat ca din oală în dimineața asta.

Domnul Copley ținu să-i explice că se străduise din răsputeri să ia legătura cu domnul Pym, domnul Armstrong, domnul Tallboy și domnul Wedderburn, fără nici un succes.

– Da, da, înțeleg, spuse domnul Armstrong. Dar de ce nu l-ai sunat pe domnul Hankin?

– Eu sunt întotdeauna acasă pe la ora șase, adăugă domnul Hankin. Și, rar, se întâmplă să mai ies în oraș după aceea. Iar, dacă totuși, plec de-acasă, las întotdeauna vorbă unde pot fi găsit. (Asta era o împunsătură la adresa domnului Armstrong.)

Pe domnul Copley îl cuprinse deznădejdea. Uitase complet de domnul Hankin, deși știa foarte bine că acesta, așa blajin cum părea, detesta violent orice jignire la adresa persoanei sale.

– Bineînțeles, se bâlbâi el. Da, bineînțeles, aș fi putut face asta. Dar fiindcă Nutrax este clientul dumneavoastră, domnule Armstrong, m-am gândit... nu mi-a trecut prin minte că domnul Hankin...

Aceasta era o greșeală tactică gravă. În primul rând, contravenea unui principiu sfânt la Pym's, care stipula că orice membru al Departamentului de creație trebuia să fie capabil în orice moment să continue activitatea altui coleg, dacă i se cerea acest lucru. Și, de asemenea, sugera că domnul Hankin era, în această privință, mai puțin maleabil decât domnul Copley.

– Nutrax, rosti din vârful buzelor domnul Hankin, nu este nicidecum una dintre mărcile mele preferate. Dar m-am ocupat și eu de asta, la vremea mea.

Aceasta fusese încă o lovitură sub centură dată domnului Armstrong, care avea perioade când îl apucau hachițele și era în stare să-i transfere domnului Hankin toți clienții lui, sub pretextul unei extenuări nervoase.

– Prin urmare, continuă domnul Hankin, Nutrax este un subiect care mă preocupă nemijlocit, așa cum trebuie să-i preocupe pe toți copywriterii din departament.

– Bun, bun, spuse domnul Armstrong, sesizând că domnul Hankin era pe punctul de a face greșeala indezirabilă de a-l dojeni pe un membru al departamentului, de față cu un membru al altui departament. Nu mai are importanță acum; ai făcut tot ce-ai putut într-o situație de criză majoră. Nimeni nu se poate gândi la toate. Cum spuneam, domnule Hankin – reluă el, făcând semn din cap plevuștii că se putea retrage –, hai să batem în cuie o dată pentru totdeauna chestiunea asta cu Sopo. Nu pleca, domnișoară Parton, vreau să notezi tot. Rezolv eu cu Nutrax, domnule Tallboy. Nu-ți face griji.

Ușa se închise în spatele domnilor Copley, Ingleby și Tallboy.

– Dumnezeule! spuse domnul Ingleby. Ce tam-tam! Trăsnet a fost, de la început până la sfârșit. Barrow mai lipsea ca să pună capac la toate. Apropo, ia să mă duc eu să-l iau un pic în bășcălie. Poate că așa o să se învețe minte să mai dea cu piciorul la toate sugestiile mele inteligente. Hei! Uite-o pe Meteyard. Mă duc să-i povestesc și ei ce-a zis Armstrong despre moș Barrow.

Plonjă în biroul domnișoarei Meteyard de unde se auziră în curând niște țipete de veselie, absolut

atipice pentru o doamnă. Domnul Copley, simţindu-se ca şi cum prin cap i se învârteau numeroase bile de piatră, care se loveau înfiorător de învelişul creierului, păşea crispat spre bârlogul lui. Când trecu prin dreptul Expedierilor, o zări fugitiv pe doamna Crump, care plângea în faţa biroului doamnei Johnson, dar ignoră scena. Singura lui dorinţă chinuitoare era să scape de domnul Tallboy, care călca sumbru pe urmele lui.

– Oh, domnule Tallboy!

Vocea piţigăiată a doamnei Johnson îi răsună în urechi domnului Copley ca un ordin de eliberare. O zbughi glonţ în vizuina lui, ca un iepure speriat. Trebuia să ia nişte fenacetin, indiferent de consecinţe. Cu gesturi febrile, înghiţi rapid trei tablete, fără să se mai obosească să-şi ia un pahar cu apă, după care se aşeză în scaunul lui pivotant şi închise ochii.

Trosc, trosc, trosc, făceau gâlmele de piatră în creierul lui. Dacă ar putea rămâne acolo, perfect liniştit, măcar o jumătate de oră.

Uşa se deschise cu o mişcare violentă.

– I-ascultă, Copley, spuse domnul Tallboy, cu o voce ca o bormaşină. Când mi-ai răscolit aseară prin birou, ai avut cumva crasa impertinenţă de a umbla şi prin lucrurile mele personale?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai zbiera aşa, gemu domnul Copley. Am o durere de cap înfiorătoare.

– Puțin îmi pasă mie de durerea ta de cap, ripostă domnul Tallboy, trântind ușa în spatele lui, cu un zgomot infernal. Aveam în birou, aseară, un plic cu cincizeci de lire sterline în el, iar acum a dispărut, și doamna Crump, baba aia (*epitet*), zice că te-a văzut scotocind prin hârtiile mele (*cuvânt vulgar*).

– Cele cincizeci de lire ale tale sunt aici, răspunse domnul Copley, căznindu-se să pară cât mai demn cu putință. Am pus plicul bine, ca să nu se piardă, dar să știi, Tallboy, mi se pare o mare neglijență din partea ta să lași un lucru de valoare la îndemâna femeilor de serviciu. Nu e corect. Ar trebui să ai mai multă considerație pentru cei din jurul tău. Oricum, nu am scotocit prin biroul dumitale, așa cum ai insinuat. Am căutat doar șpaltul pentru reclama la Nutrax, iar când am închis biroul, plicul a căzut.

Și, aplecându-se ca să descuie sertarul, simți că îi vine tot sângele în cap și i se face greață.

– Adică vrei să spui, zise domnul Tallboy, că ai avut tupeul ordinar de a-mi lua banii și de a-i duce în mizeria ta de birou?

– Spre binele tău, spuse domnul Copley.

– Binele meu, pe dracu'! De ce naiba nu i-ai lăsat într-un compartiment de sub rulou, în loc să te amesteci în treburi care nu te privesc?

– Dumneata nu-ți dai seama...

– Ba îmi dau seama că ești un mare cretin băgăreț, ramolit și despotic. Ce te-a apucat să-ți bagi nasul în...

– Zău, domnule Tallboy!

– Ce treabă aveai dumneata, în fond, cu chestia asta?

– Era treaba noastră, a tuturor, spuse domnul Copley, atât de furios, încât uită aproape de durerea de cap. Treaba oricăruia dintre noi, cei care ţinem la binele acestei firme. Sunt cu mult mai în vârstă decât tine, Tallboy, iar pe vremea mea, un director de produs nu şi-ar fi permis să părăsească sediul înainte să se asigure că totul este în regulă cu reclama pentru ziarul de a doua zi. Cum ai putut să dai drumul la tipar unei asemenea reclame este peste puterea mea de înţelegere. Ai mai şi întârziat cu matriţa. Poate nu ştii că matriţa nu a ajuns la *Morning Star* decât la ora şase şi cinci – *şase şi cinci minute*. Şi, în loc să fii la datorie, în birou, pentru orice eventuale corecturi...

– N-am nevoie să mă înveţi dumneata meserie, spuse domnul Tallboy.

– Ba, scuză-mă, eu cred că ai nevoie.

– Oricum, ce-are a face una cu alta?! Chestia e că ţi-ai băgat nasul în treburile mele personale.

– Nu-i adevărat. Plicul a căzut singur.

– Minţi cu nerușinare.

– Ba, scuză-mă, ăsta e adevărul.

– Şi mai termină odată cu atâta „scuză-mă, scuză-mă", de parcă ai fi un prăpădit de ospătar.

– Ieşi imediat din biroul meu! zbieră ascuţit domnul Copley.

– Nu ies de-aici, fir-ar să fie, până nu îți ceri scuze!

– Consider că tu îmi datorezi mie scuze.

– *Eu?!* exclamă sugrumat domnul Tallboy. Rușine să-ți fie! De ce mama naibii n-ai avut decența să mă suni și să-mi spui și mie, zi, *de ce?*

– Nu erai acasă.

– De unde știi? Ai încercat să îmi telefonezi?

– Nu. Știam că nu erai acasă, fiindcă te-am văzut pe Southampton Row.

– Vasăzică, m-ai văzut pe Southampton Row, dar n-ai avut totuși minima decență de a mă trage de mânecă și de a-mi spune ce făcuseși? Pe-onoarea mea, Copley, cred că *intenționat* ai vrut să îmi faci un rău. Și să bagi banii în buzunar, definitiv, probabil.

– Cum îndrăznești să sugerezi așa ceva?

– Și toate balivernele alea despre respectul față de femeile de serviciu! O mare ipocrizie, asta a fost totul. Cum să nu mă ducă pe mine gândul că vreuneia dintre femeile de serviciu i s-o fi lipit plicul de mână?! I-am spus doamnei Crump...

– Ai acuzat-o pe doamna Crump?

– Nu am acuzat-o pe ea. I-am spus că îmi lipsește suma de cincizeci de lire sterline.

– Asta ca să vezi câtă dreptate am avut, începu domnul Copley.

– Dar norocul a făcut ca doamna Crump să te fi văzut în biroul meu. Altminteri, presupun, ar fi trebuit să-mi iau adio de la banii ăștia.

– N-ai dreptul să vorbești așa.

– Am tot dreptul să spun ce vreau, spre deosebire de dumneata care n-aveai nici un drept să-mi furi mie banii.

– Adică mă faci pe mine hoț?

– Da, exact.

– Ești un mare nemernic, gâfâi domnul Copley, ieșindu-și din țâțâni. Obraznicule! Dacă ai fi câștigat cinstit banii ăștia, ceea ce mă îndoiesc, domnule, mă îndoiesc, efectiv...

Prin ușa întredeschisă acum, apăru nasul lung al domnului Bredon.

– Știți, behăi el îngrijorat, îmi pare rău să vă deranjez, dar Hankie are rugămintea să vorbiți un pic mai încet, dacă se poate. E cu domnul Simon Brotherhood în camera de alături.

Urmă o pauză, în care ambele părți își reamintiră cât de subțire era, de fapt, peretele despărțitor dintre biroul domnului Hankin și cel al domnului Copley. După care, domnul Tallboy vârî în buzunar plicul recuperat de la domnul Copley.

– În regulă, Copley, spuse el. O să te țin minte pentru chestia asta.

Și se repezi afară.

– Oh, vai, vai, vai, gemu domnul Copley, apucându-se cu mâinile de cap.

– Ai pățit ceva? se interesă domnul Bredon.

– Pleacă, te rog, îl imploră domnul Copley. Mi-e groaznic de rău.

Domnul Bredon se retrase tiptil, ca o pisică. Fața lui perspicace radia de maliţiozitate. Se luă după domnul Tallboy, pe care îl găsi la Expedieri, discutând pătimaș cu doamna Johnson.

– Hei, Tallboy, ce s-a întâmplat cu Copley? spuse domnul Bredon. Pare terminat. L-ai luat la scărmănat?

– Nu e treaba dumitale, oricum, i-o trânti domnul Tallboy, ursuz. În regulă, doamnă J., vorbesc eu cu doamna Crump și lămuresc lucrurile.

– Neapărat, domnule Tallboy, neapărat. Și, altă dată, dacă mai ai lucruri de valoare, te-aș ruga să mi le aduci ca să le pun în seif, jos, unde vor fi în siguranţă. Toate incidentele astea sunt foarte neplăcute, iar domnul Pym s-ar supăra rău dacă ar afla, să știi.

Domnul Tallboy fugi spre lift, fără să mai catadicsească să răspundă.

– Cam agitată atmosfera în dimineaţa asta, doamnă Johnson, remarcă domnul Bredon, așezându-se pe marginea biroului stimabilei cucoane. Până și geniul conducător al Expedierilor pare ușor zbârlit. Dar un aer de îndreptăţită indignare vă prinde de minune, doamnă Johnson. Ochii capătă mai multă strălucire, iar tenul vi se luminează.

– Ajunge, te rog, domnule Bredon. Ce-or să zică băieții mei, dacă te aud cum glumești pe seama mea?! Mda, în fine, cât de *agasanți* pot fi unii oameni. Mereu

trebuie să le iau apărarea băieților și femeilor mele, domnule Bredon. În sectorul meu, eu am încredere în toți subalternii și mi se pare incorect să li se aducă acuzații fără nici un suport.

– Foarte urât, într-adevăr, îi dădu dreptate domnul Bredon. Dar cine le-a adus acuzații?

– Păi, nu știu dacă am voie să plimb vorba în afara departamentului, spuse doamna Johnson, dar a fost cumplit de nedrept față de biata doamnă Crump să se spună...

Firește, în nici cinci minute, abilul domn Bredon reușise să se bage pe sub pielea doamnei Johnson și să afle astfel întreaga poveste.

– Dar nu-i nevoie să te apuci să bați toba în toată firma, spuse doamna Johnson.

– Vai de mine, doamnă Johnson, cum să fac eu așa ceva?! spuse domnul Bredon. Hei! Nu e el băiatul cu cafeaua noastră?

Sări sprinten de pe marginea biroului pe care se cocoțase și se grăbi spre camera dactilografelor, unde domnișoara Parton expunea, spre deliciul urechilor ciulite ale celor din jur, detaliile mai picante ale scenei de dimineață cu domnul Armstrong.

– Asta nu e nimic, decretă domnul Bredon. N-ați aflat ultimele noutăți.

– Oh, *ce* noutăți, ce noutăți, spune-ne și nouă! strigă domnișoara Rossiter.

– Am promis să nu spun nimănui, zise domnul Bredon.

– Ce păcat, ce păcat!

– De fapt, n-am promis, doar am fost rugat să nu spun.

– E ceva legat de banii domnului Tallboy?

– Păi, înseamnă că știți! Ce dezamăgire!

– Știu că biata doamnă Crump plângea azi-dimineață, fiindcă domnul Tallboy a acuzat-o că i-a luat niște bani din birou.

– Dacă tot știați despre asta, spuse domnul Bredon, cu naturalețe, spre lauda doamnei Crump trebuie spus...

Și gura lui turui în continuare.

– Mda, foarte urât din partea domnului Tallboy, spuse domnișoara Rossiter. Întotdeauna e grosolan cu bietul domn Copley. Ce rușine să te porți așa cu un om în vârstă! Și e o mare porcărie să acuzi pe nedrept femeile de serviciu.

– Da, așa e, îi dădu dreptate domnișoara Parton. Dar creatura aia de Copley mă calcă pe nervi. Un pârâcios și un urâcios, asta e. S-a apucat odată să-i spună lui Hankie că m-a văzut el pe mine la cursele de câini, cu un prieten. De parcă ar fi treaba lui să critice ce face o fată în afara orelor de serviciu. E groaznic de băgăreț. Dacă ești dactilografă nu înseamnă că trebuie să te trateze ca pe o roabă, zău așa! Oh, uite-l pe domnul Ingleby. O cafea, domnule Ingleby?

Apropo, ați auzit cum a șterpelit moș Copley de la domnul Tallboy cincizeci de lire?!

– Nu mai spune, zău?! exclamă domnul Ingleby, azvârlind diverse fleacuri din coșul de hârtii, înainte de a-l întoarce cu fundul în sus și de a se așeza pe el. Hai, repede, povestiți-mi și mie! Oho, ce zi avem astăzi, copii, ce zi!

– Păi, începu domnișoara Rossiter, povestind în continuare cu savoare, cineva i-a trimis domnului Tallboy cincizeci de lire într-un plic, prin poștă.

– Ce se întâmplă aici? o întrerupse domnișoara Meteyard, apărând cu niște foi scrise, într-o mână, și o pungă de fursecuri, în cealaltă. Uite dulciuri pentru copilașii mei. Și-acum, hai să auzim totul de la început. Ce n-aș da și eu să-mi trimită lumea cincizeci de lire sterline într-un plic, prin poștă! Cine a fost binefăcătorul?

– Nu știu. Dumneata știi, domnule Bredon?

– N-am nici cea mai vagă idee. Dar suma era toată în bancnote, ceea ce este dubios, din start.

– Și a venit cu ele la serviciu, intenționând să le ducă la bancă.

– Dar a avut treabă, clopoți domnișoara Parton, și a uitat complet de ele.

– Ha, vedea-m-aș și eu uitând de o asemenea sumă, mormăi prietena domnișoarei Parton de la tipografie.

– Oh, noi suntem doar niște amărâte de dactilografe, care ne spetim muncind. Cincizeci de lire sterline

înseamnă o nimica toată pentru unul ca domnul Tallboy, din câte se vede. A pus banii în birou...

– Dar de ce nu în buzunar?

– Fiindcă, la birou, și-a scos vestonul și a rămas doar în cămașă, așa că nu putea lăsa comoara aia spânzurând la întâmplare într-un cuier.

– Ce fire suspicioasă are omul ăsta.

– Da. În fine, a uitat de bani când a venit pauza de prânz. Și după-amiaza, a aflat că stereotipiștii făcuseră o tâmpenie cu matrița pentru Nutrax.

– Din cauza asta a ieșit cu întârziere? se interesă domnul Bredon.

– Da, exact. Și, stați un pic, că am mai aflat ceva. Domnul Drew...

– Cine-i domnul Drew?

– Tipul ăla voinic de la Cormorant Press. El i-a spus domnului Tallboy că, după părerea lui, sloganul era un pic cam picant. La care, domnul Tallboy i-a spus că *mintea lui* era cam perversă și că, oricum, reclama fusese aprobată de toată lumea și că era prea târziu să o mai modifice atunci.

– Extraordinar! exclamă domnul Garrett, băgându-se brusc în vorbă. Bine că n-a aflat-o Copley și pe-asta! Precis, i-ar fi băgat o strâmbă. Oricum, eu cred că Tallboy chiar ar fi trebuit să ia niște măsuri din timp.

– Cine ți-a povestit asta?

– Domnul Wedderburn. L-a întrebat Drew cum a fost în dimineața asta. Zicea că a observat că-și dăduseră seama și ei.

– Bine, spune mai departe.

– Până să rezolve domnul Tallboy cu macheta, banca s-a închis. Așa că a uitat complet de bani și a plecat, lăsând plicul în biroul lui.

– Face adesea chestii dintr-astea?

– Dumnezeu știe. Și moș Copley lucra peste program la jeleurile lui...

Taca-paca, taca-paca. Depănată așa, povestirea nu avea decât de câștigat.

– ...săraca doamnă Crump, plângea cu lacrimi de crocodil...

– ...să fi văzut ce pornită era doamna Johnson...

– ...un scandal *înfiorător*. I-a auzit domnul Bredon. Cum i-a zis că e, domnule Bredon?

– ...l-a acuzat că i-a furat banii...

– ...hoț și nemernic...

– ...ce părere și-o fi făcut domnul Brotherhood...

– ...să-i dea afară, nu m-ar mira...

– ...dragă, cât de *palpitantă* e viața aici!

– Și, apropo, menționă domnul Ingleby, cu malițiozitate. L-am luat în tărbacă pe Barrow pentru ilustrația aceea.

– Sper că nu i-ai spus ce-a zis domnul Armstrong!

– Nu. Oricum, nu i-am spus că domnul Armstrong e autorul remarcii. Dar am avut grijă să-i dau de înțeles cum stau lucrurile.

– Ești imposibil!

– I s-a pus pata pe departamentul ăsta – în special pe Copley.

– Pentru că s-a dus la Hankie săptămâna trecută, în legătură cu o ilustrație pentru Jamboree, și s-a plâns că Barrow nu a respectat instrucțiunile lui, așa că acum Barrow crede că toată afacerea asta este un complot de-al lui Copley ca să...

– Ssst, șase!

Domnișoara Rossiter sări la mașina ei de scris și începu să mitralieze asurzitor în clape.

În timp ce ceilalți încremeniseră într-o muțenie cu tâlc, domnul Copley își făcu intrarea în birou.

– E gata textul acela al meu pentru Jelly, domnișoară Rossiter? Nu s-ar zice că se lucrează prea mult pe-aici în dimineața asta.

– Trebuie să așteptați să vă vină rândul, domnule Copley. Am de terminat un raport al domnului Armstrong.

– Voi discuta cu domnul Armstrong despre felul cum se muncește aici, spuse domnul Copley. E o adevărată harababură în biroul acesta. Inadmisibil!

– De ce nu-i faceți o scenă și domnului Hankin? se răsti domnișoara Parton, urâcioasă.

– Zău, Copley, nu te mai enerva așa, bătrâne, îl îndemnă cu sârg domnul Bredon. Nu mai pune la suflet orice fleac. Nu e bine, bătrâne. Efectiv, nu e bine. Să mă vezi pe mine, cum obțin textele dactilografiate de la domnișoara Parton. Blândă ca o mielușea, așa se poartă cu mine. Ba o vorbă mieroasă, ba un compliment măgulitor, și gata, ai vrăjit-o. Ia încearcă s-o rogi frumos, și să vezi atunci cum îți ciugulește din palmă și face orice pentru tine.

– Un bărbat la vârsta dumitale, Bredon, n-ar trebui s-o tândălească toată ziua pe-aici, spuse domnul Copley. Oare în firma asta numai eu am de lucru?

– Dacă ai ști dumneata cum robotesc eu tot timpul, replică domnul Bredon. Haide, zău, bate-i și lui odată textul ăla, să nu se mai vaite atâta, amărâtul, continuă el, în timp ce domnul Copley se retrăgea posomorât. L-ai văzut cum arată?! S-a făcut verde la față de oftică.

– Numaidecât, spuse domnișoara Parton, amabilă. Nici o problemă. Tot trebuia să i-l fac până la urmă.

Și degetele dactilografelor răpăiau din nou pe clape.

Capitolul IX

MASCARADA NESENTIMENTALĂ A UNUI ARLECHIN

Dian de Momerie se descurca perfect. Desigur, automobilele din fața ei, un Chrysler masiv și un Bentley, aveau mai mulți cai-putere, dar tânărul Spenlow era prea afumat ca să reziste până la capăt, iar Harry Thorne era o catastrofă ca șofer. Tot ce trebuia ea să facă era să se țină după ei, la o distanță lipsită de riscuri, până când cei doi aveau să capoteze. Măcar de n-ar mai agasa-o atât „Spot" Lancaster ăsta! Nu se mai potolea odată cu labele alea, încercând să o pipăie ba pe piept, ba pe umeri, și o deranja la șofat. Ridică ușor talpa subțire a sandalei de pe pedala de accelerație și furioasă îi trase un cot în mutra încinsă de băutură.

– Tacă-ți fleanca, tâmpitule! Dacă nu te-astâmperi, o să ajungem în șanț, și câștigă ăia!

– Hei, ce te-a apucat?! protestă Spot. Mă doare!

Ignorându-l, Dian privea drept înainte la drum. Totul era perfect în seara asta. Se produsese un tămbălău foarte antrenant și amuzant acasă la Tod Milligan, iar Tod fusese pus la punct și i se spusese să-și vadă lungul nasului, o dată pentru totdeauna. Cu-atât mai bine. Începuse să se cam sature de ifosele lui Tod. Se simțea excitată exact cât trebuia. Gardurile vii se perindau amețitor pe lângă ei; șoseaua, măturată de lumina farurilor, arăta ca un câmp de luptă plin de hârtoape și ridicături care, ca prin farmec, se netezeau parcă sub roțile mașinii. Automobilul se legăna pe valurile de pământ ca o corabie pe mare. Ce păcat că nu era o mașină decapotabilă în loc de berlina asta ordinară a lui Spot, în care simțeai că te sufoci.

În față, Chryslerul șerpuia periculos, zvârlind din coada imensă, ba într-o parte, ba în cealaltă, ca un somon zbătându-se în năvod. Harry Thorne nu avea ce să caute la volanul unei asemenea mașini; nu era capabil să o țină dreaptă pe șoseaua. Și acum urma o serpentină abruptă. Dian știa asta. Simțurile ei erau nefiresc de încordate – putea vizualiza drumul desfășurându-se înaintea ei ca o hartă. Thorne luă primul viraj – mult prea larg –, iar tânărul Spenlow tăie curba prin stânga. De-acum, cursa era a ei – nimic nu o mai putea împiedica să câștige. Spot bea iarăși dintr-o sticlă plată, pe care o ținea în buzunar. Treaba lui. Măcar așa n-o mai deranja. Chryslerul se smuci brutal de-a

curmezișul șoselei, prinse automobilul Bentley pe partea dinspre interior a curbei, strivindu-l de dâmbul de pe marginea drumului și rotindu-l în loc, până când acesta ajunse perpendicular pe șosea. Avea oare loc suficient ca să treacă? Trase de volan, călcând cu roțile peste iarba de la marginea drumului. Balansându-se din cauza impactului, Chryslerul se năpusti în dâmbul lateral și trecu prin gardul viu, drept în decor. Auzi zbieretele lui Thorne – văzu imensul automobil sărind miraculos pe câmp, fără să se răstoarne și, triumfătoare, scoase un chiot de bucurie. Dar, dintr-odată, șoseaua se lumină toată, ca sub un reflector puternic, sub care farurile berlinei păleau ca flacăra unei lumânări în razele unui soare puternic.

Dian se aplecă spre Spot.

– Cine-i în spatele nostru?

– Habar n-am, mormăi Spot, răsucindu-se strâmb, ca să se holbeze prin lunetă. Un penibil, ce știu eu?!

Dian încleștă maxilarele. Cine naiba, cine *naiba* putea să aibă o asemenea mașină? În oglinda retrovizoare nu se vedea decât strălucirea orbitoare a celor două faruri enorme. Călcă pedala de accelerație până la fund, iar berlina țâșni în față. Dar automobilul din spate nu se lăsă mai prejos, accelerând imediat. Trase de volan spre axa șoselei. Treaba lui dacă voia să se facă praf cu mașina. Tipul venea după ea, vijelios. Un pod îngust și arcuit răsări brusc din întuneric. Când ajunse sus, la mijlocul lui, Dian avu senzația că urma

să sară dincolo de marginea lumii. Un sat, cu o piațetă spațioasă în centru. Asta era șansa tipului. Și profită de ea. O formă imensă și întunecată se profilă în dreptul lui Dian – un automobil lung, scund și decapotabil. Cu coada ochiului, Dian încercă să-l zărească pe șofer. Timp de cinci secunde, cele două mașini rulară în paralel, iar Dian văzu, în sfârșit, masca neagră, perfect mulată peste creștet, și costumul negru cu argintiu. Pe urmă, când strada se îngustă, tipul demară și i-o luă înainte. Dian își aminti ce îi spusese Pamela Dean: „Îl vei vedea atunci când te aștepți cel mai puțin."

Orice s-ar întâmpla, trebuia să se țină pe urmele lui. Tipul gonea acum în fața ei, zvelt ca o panteră, momind-o la doar câțiva metri distanță cu stopurile roșii și amăgitoare. Îi venea să urle de ciudă. Tipul se juca nonșalant cu ea.

– Asta-i tot ce poate rabla asta a ta?

Spot atipise. Capul i se proptise de brațul ei, dar Dian îl împinse brutal la o parte. Trei kilometri, și șoseaua continua pe sub bolta copacilor de la liziera pădurilor așternute în lateral, de o parte și de cealaltă. Mașina din față viră brusc pe un drum secundar, iar de-acolo, trecu printr-o poartă deschisă, continuând prin pădure, unde se opri; farurile se stinseră subit.

Dian apăsă tare pe frână și ieși pe iarbă. Deasupra, coroanele arborilor se unduiau unite în bătaia vântului. Alergă spre cealaltă mașină; nu era nimeni înăuntru.

Se holbă în jur. În afară de conurile de lumină proiectate de farurile berlinei, în jur domnea o beznă de cavou. Dian se împiedica la tot pasul, din cauza rochiei lungi, agățându-și poalele în mărăcinișul și tufele dese. Strigă:

– Unde ești? Unde te-ai ascuns? Termină odată cu joaca asta *prostească!*

Nici un răspuns. Dar, aproape imediat, din depărtare, se auzi zeflemitor parcă sunetul ascuțit și subțire al unui flaut. Nu o melodie de jazz, ci acompaniamentul unui refren din copilărie:

În pădurea cu alune
Aveau casă doi pitici
Vine pupăza și spune
Vreau să stau și eu aici

– Ce *tâmpenie*, spuse Dian.

Iată vine și-o broscuță
Țop, țop, țop, sărind mereu.

Sunetul era atât de imaterial, încât ai fi zis că venea din văzduh. Dian începu să alerge, dar sunetul aproape se stinse; împiedicându-se, se agăță într-un mărăcine gros, julindu-și glezna și rupându-și ciorapii de mătase. Se smulse nervoasă și porni într-o altă direcție. Flautul se opri. Brusc, lui Dian i se făcu frică de copaci

și de întuneric. Băutura îngurgitată, care până atunci o ținuse în formă, declanșase în ea o spaimă oribilă. Își aminti de sticla plată cu tărie, din buzunarul lui Spot și porni împleticindu-se înapoi spre mașină. Dar, în acel moment, farurile se stinseră, lăsând-o singură cu pădurea și vântul din jur.

Euforia indusă de gin și distracții nu făcu față asediului brutal al beznei și al solitudinii. Dian fugea acum, urlând disperată. Din cauza unei rădăcini groase, care se încolăci ca o gheară în jurul gleznelor ei, Dian se împiedică și căzu, înspăimântată.

Melodia dinainte piui firav din nou.

În pădurea cu alune...

Dian se ridică în șezut.

– Cei din vechime numeau *panică* această spaimă indusă de păduri și beznă, spuse un glas zeflemitor, de undeva de deasupra capului ei. Adică frica stârnită de marele zeu Pan. Este interesant de observat că progresul modern nu a reușit să o alunge complet din mințile nedisciplinate.

Dian se uită în sus. Ochii ei începeau să se deprindă cu întunericul, așa că între ramurile copacului de deasupra privirea ei deslușì o palidă licărire argintie.

– De ce ții să te comporți ca un cretin?

– Ca să-mi fac reclamă, în primul rând. Fiecare individ trebuie să fie diferit. Eu sunt întotdeauna diferit.

Acesta-i motivul, scumpa mea domniță, pentru care eu sunt urmăritul, și nu urmăritorul. Ți se pare, probabil, o modalitate vulgară de a epata, și ai dreptate; dar este suficient de bună în cazul unor minți îmbibate de gin. Cu persoane de teapa dumitale, scuză-mă că o spun, orice subtilitate ar fi o pierdere de vreme, din păcate.

– Aș vrea să te dai jos de-acolo.

– Posibil. Dar eu prefer să fiu la înălțime.

– Nu poți să rămâi acolo toată noaptea. Gândește-te ce mutră de tâmpit ai avea mâine dimineață.

– Ah, dar, spre deosebire de dumneata, eu voi arăta aproape ca scos din cutie! Costumul meu este mult mai potrivit decât toaleta dumitale pentru acrobații în pădure la miezul nopții.

– Dar pentru ce faci toate astea, în fond?

– Fiindcă așa îmi place mie – ceea ce constituie unica rațiune pe care și dumneata o accepți în tot ceea ce faci.

– Foarte bine, atunci, n-ai decât să stai cocoțat acolo de unul singur. Eu plec acasă.

– Pantofii dumitale nu se pretează unei lungi plimbări pe jos, să știi. Dar, dacă te amuză, du-te acasă, sigur că da.

– Și de ce ar trebui, mă rog, să fac o lungă plimbare pe jos?

– Deoarece cheile de la ambele automobile sunt în buzunarul meu. O simplă precauție, dragă Watson.

Și, apropo, să nu contezi pe tovarășul dumitale, gândindu-te că ai putea transmite vreun mesaj prin intermediul lui. Tipul e cufundat adânc în brațele lui Morfeu – un zeu vechi și puternic, deși nu chiar atât de străvechi ca Pan.

– Te urăsc, spuse Dian.

– Înseamnă atunci că tinzi spre glorioasa țintă de a mă iubi – ceea ce este ceva firesc, desigur. Datori suntem cu toții să iubim absolutul atunci când îl vedem. Tu mă poți vedea?

– Nu prea bine. Te-aș vedea mai clar, dacă te-ai da jos de-acolo.

– Și m-ai iubi mai mult, poate?

– Poate.

– Atunci, e mai sigur pentru mine să rămân aici. Toți amanții tăi au avut parte de un sfârșit urât, s-ar zice. A fost tânărul Carmichael...

– N-am avut ce să-i mai fac. Și-a băut mințile, cretinul.

– Și Arthur Barrington...

– I-am spus că nu avea nici un sens.

– Nici cel mai mic sens. Dar omul a încercat, oricum, și și-a zburat creierii. Desigur, nu valorau mare lucru creierii lui, dar erau singurii pe care-i avea. Și Victor Dean...

– Pramatia! N-am avut nici un amestec în cazul lui.

– Zău?!

– Păi, a căzut pe o scară, nu?!

– Ba da. Dar de ce a căzut?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Nu?! Și eu care credeam că s-ar putea să știi ceva. De ce i-ai dat papucii lui Victor Dean?

– Fiindcă era un pisălog enervant, la fel ca toți ceilalți.

– Și tu vrei altfel de bărbați?

– Eu vreau să fie totul altfel.

– Și când constanți că un bărbat e altfel, încerci să-l schimbi și să-l faci la fel ca pe oricare altul. Știi vreun tip care e diferit?

– Da. Tu ești diferit.

– Doar atât timp cât rămân pe craca mea, Circe. Dacă m-aș coborî la nivelul tău, aș fi și eu exact ca restul.

– Vino jos și încearcă.

– Nu renunț la poziția mea avantajoasă. Mai bine, vino tu sus la mine.

– Știi bine că nu pot.

– Bineînțeles că nu poți. Tu nu poți decât să cobori din ce în ce mai jos.

– Vrei să mă jignești?

– Exact, dar e foarte dificil.

– Dă-te jos de-acolo, arlechinule: eu te vreau aici.

– E ceva nou pentru tine, nu-i așa? Să vrei ceea ce nu poți obține. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

– Întotdeauna, îmi doresc ceea ce nu pot obține.

– Și ce îți dorești?

– O viață palpitantă, aventuri...

– Păi, exact de asta ai parte acum. Povestește-mi și mie despre Victor Dean.

– De ce te interesează să afli despre el?

– E secret, nu pot să-ți spun.

– Dar, dacă îți povestesc, te dai jos de-acolo?

– Poate.

– Ce ciudat, să te intereseze un asemenea subiect.

– Am devenit celebru pentru gusturile mele ciudate. Cum l-ai agățat?

– Ne-am dus toți, într-o seară, la o bombă, unde se dansa, într-un cartier mărginaș. Am crezut că va fi ceva trăsnet.

– Și a fost?

– Nu, a fost foarte anost, de fapt. Dar tipul era acolo, și i-am căzut cu tronc. Mi s-a părut simpatic, ca un cățeluș. Asta a fost tot.

– O poveste simplă, în câteva cuvinte. Cât timp a stat ca un cățeluș în poala ta?

– Oh, cam șase luni. Dar era groaznic de plicticos. Și cât putea fi de arogant! Închipuie-ți, dragă arlechinule, că veșnic făcea pe bosumflatul și cerea pâinică, brânzică și pupici. Hei, ce faci, râzi?!

– E hilar.

– Tipul nu era deloc nostim. Și mereu se uda.

– Fata mea, nu te-ai priceput să spui povestea așa cum trebuia. Tu l-ai făcut să bea și s-a stricat la burtică. Tu l-ai pus să joace cu o miză prea mare, iar el ți-a

zis că nu își poate permite. Și tu ai încercat să-l faci să se drogheze, iar lui nu i-a plăcut. Altceva, mă rog?

– Era o mică brută, arlechinule, zău, crede-mă. Nu-l interesa decât să profite din orice.

– Nu același lucru se poate spune și despre tine cumva?

– Despre *mine?!* exclamă Dian, efectiv surprinsă. Eu sunt teribil de generoasă. I-am oferit tot ce a vrut. Așa sunt eu, mărinimoasă, atunci când țin la cineva.

– Vasăzică, tipul a luat tot ce s-a putut, dar n-a cheltuit banii ca un gentleman?

– Exact. Poate nu știi, dar tipul chiar se credea un *gentleman*. Să mori de râs, nu-i așa?! Ca în Evul Mediu, numai doamne și domni peste tot. Zicea că noi nu credeam că e un domn, din cauză că lucra într-o firmă. Hazos de-a dreptul, nu crezi, arlechinule dragă?

Dian se legăna înainte și înapoi, foarte amuzată.

– Ah, arlechinule, hai să-ți povestesc ceva hazliu. Într-o seară, apare Tod Milligan, și eu îi spun: „El e Victor Dean. E un gentleman și lucrează la Pym's Publicity." La care, Tod zice: „Oh, tu erai omul, vasăzică?", dar cu o mutră efectiv criminală. Iar după aceea mă întreabă exact ca tine cum am pus mâna pe Victor. Mi se pare bizar. Cumva Tod te-a trimis aici ca să îmi pui întrebări?

– Nu. Nimeni nu ar îndrăzni să îmi dea mie ordine. Eu mă duc unde și când poftesc.

– Păi, atunci, de ce vă interesează pe toți să aflați amănunte despre Victor Dean?

– E prea misterios totul, așa-i? Ce i-a spus Milligan lui Dean?

– Nu mare lucru, dar mi-a zis mie să-l duc cu prețul în continuare. Și, pe urmă, așa, dintr-odată, mi-a zis să-i fac vânt imediat.

– Și tu, ca o fetiță ascultătoare, ai făcut cum ți s-a spus?

– Mi se acrise de Victor, oricum. Și nu e recomandabil să te pui rău cu Tod.

– Nu, ar putea să te lase fără marfă, nu-i așa? De unde o procură, apropo?

– Te referi la cocaină? Habar n-am.

– Nu, așa presupun. Și nici nu ai putea să-l faci să-ți spună, cred. Cu toate farmecele tale, Circe, tot degeaba.

– Oh, Tod ăsta! Nu scoți nimic de la el, niciodată. E un porc împuțit. Îl detest. Aș face orice numai să scap de Tod. Dar tipul știe prea multe. Și, în afară de asta, marfa e la el. Câți n-au încercat să o rupă cu Tod, dar întotdeauna s-au întors vinerea și sâmbăta.

– Astea sunt zilele când distribuie el marfa?

– Da, în general. Dar – și Dian începu să râdă iarăși –, n-ai fost acolo astă-seară, parcă, nu? A fost teribil de amuzant. I s-au terminat proviziile sau așa ceva. A ieșit un scandal monstruos. S-o fi auzit pe infecta aia de Babs Woodley, cum zbiera ca bezmetica în toată casa. Și-a înfipt ghearele în el, ca o furie.

Măcar de i s-ar infecta zgârieturile alea, să se învețe minte și el odată. Tod a promis că marfa va sosi mâine, dar să-l fi văzut ce mutră de tâmpit putea să aibă, cu bărbia șiroind de sânge. Tipa a zis că-l împușcă. Ah, a fost prea grozav, pe cuvânt. Excelent!

– Rabelaisian, nici nu mă îndoiesc.

– Noroc că eu mai aveam destule provizii, așa că i-am dat și ei, ca să-i închid gura, iar pe urmă ne-am gândit să facem o cursă de mașini. Eu am câștigat – în fine, aș fi câștigat, dacă nu te-ai fi băgat tu pe fir. De unde-ai apărut, de fapt?

– Oh, treceam pe-acolo din întâmplare. Așa apar eu mereu – din întâmplare.

– Ba nu. Apari *uneori* din întâmplare. Nu faci parte dintre clienții regulați ai lui Tod, nu-i așa?

– Deocamdată, nu.

– Dar vrei să intri în cercul lui? Fiindcă, îți spun că n-ar fi bine. Iau eu marfa pentru tine, dacă vrei. Tod e o bestie, să știi. E mai bine să nu ai de-a face cu el.

– E un avertisment pentru binele meu?

– Da, exact.

– Cât altruism din partea ta!

– Nu, vorbesc serios. Viața-i o mizerie, oricum, dar poate fi și mai oribilă dacă te combini cu Tod.

– Și-atunci de ce nu rupi orice relație cu el?

– Nu pot.

– Ți-e frică de el?

– Nu neapărat de *el*. E vorba despre oamenii din spatele lui. Și lui Tod îi este frică de ei. Nu m-ar lăsa să scap nici în ruptul capului. Ar prefera să mă omoare, decât să-mi dea drumul.

– Ce fascinant! Cred că ar trebui să-l cunosc mai bine pe Tod.

– Ți s-ar face frică și ție, până la urmă.

– Crezi? În fine, și frica e palpitantă în felul ei.

– Vino aici, arlechinule, și am să-ți arăt eu cât de palpitantă poate fi viața asta!

– Poți tu asta?

– Încearcă și vei vedea.

În foșnet de frunze, arlechinul se lăsă jos, în picioare, lângă ea.

– Ei, bine?

– Ridică-mă în brațe. Am înțepenit de tot.

O luă în brațe, iar Dian simți sub sâni strânsoarea de fier a brațelor lui vânjoase. Era înaltă, așa că, întorcând capul, văzu licărirea metalică din ochii lui, care erau la același nivel cu ai ei.

– Spune, sunt acceptabilă?

– Pentru ce?

– Pentru tine?

– Pentru mine? Și la ce mi-ar folosi mie persoana ta?

– Sunt frumoasă.

– Nu la fel de frumoasă cum ai fost. Peste cinci ani, vei fi urâtă.

– Cinci ani? Doar nu-ți închipui că te-aș ține lângă mine cinci ani?!

– Eu nu te-aș ține lângă mine nici cinci minute.

Zorile reci începeau să se prefire printre frunze; în lumina lor pală, Dian deslușI doar o bărbie lungă și implacabilă deasupra căreia se arcuia subțire zâmbetul unei guri. Încercă să-i smulgă masca de pe față, dar reacția lui se dovedi mai rapidă decât anticipase ea. Cu gesturi ferme, o răsuci spre el, punându-i ambele brațe la spate și imobilizându-i-le în această poziție.

– Și ce urmează acum? se interesă ea, pe un ton zeflemitor.

– Nimic. Te voi conduce acasă.

– Zău?! Ah, zău, așa vei face?

– Da, cum am mai făcut și altă dată.

– Exact cum ai mai făcut și altă dată?

– Nu *exact*, fiindcă atunci erai beată. Acum, ai mintea mai limpede. Cu această măruntă deosebire, episodul anterior se va relua.

– Ai putea să mă săruți, totuși, arlechinule.

– Meriți să te sărut? O dată, pentru informațiile pe care mi le-ai furnizat. A doua oară, pentru efortul dezinteresat de a mă feri de influența nocivă a domnului Milligan. Și a treia oară, fiindcă așa am chef.

Și îi oferi sărutările, ca pe niște insulte deliberate. Apoi, o ridică în brațe, continuând să-i țină brațele imobilizate, și o aruncă pe bancheta din spate a automobilului decapotabil.

– Ia pledul ăsta. Îți va prinde bine.

Dian nu spuse nimic. El porni motorul, întoarse mașina și înaintă lent pe cărare. Când ajunseră în dreptul berlinei, se aplecă în afară și azvârli cheia de contact pe genunchii lui Spot Lancaster, care sforăia fericit pe scaunul lui. Peste câteva minute, ieșiseră din pădure pe șoseaua principală. Cerul părea mânjit de licăririle spectrale ale unei aurore ce se lăsa încă așteptată.

Dian de Momerie reuși să iasă de sub pled și se aplecă în față. El conducea dezinvolt, prăvălit în scaun, cu cagula neagră răsturnată neglijent spre ceafă, cu mâna moale pe volan. Dintr-o smucitură, Dian ar fi putut arunca mașina într-un șanț, ca să-l învețe minte pe arlechin.

– Să nu faci așa ceva, îi spuse el, fără să se întoarcă spre ea.

– Diavol împielițat ce ești!

El opri mașina.

– Dacă nu ai de gând să te potolești, o să te las pe marginea drumului, așezată pe o bornă de kilometraj, până s-o îndura careva să te ia de-acolo. Sau, dacă preferi, te leg fedeleș, ca să stai cuminte. Cum vrei să fie?

– Fii bun cu mine.

– Dar eu *sunt bun*. Te-am scăpat de plictiseală timp de două ceasuri. Rogu-te, nu ne năpăstui acum pe amândoi cu grozăviile unui deznodământ derizoriu. De ce plângi?

– Sunt obosită – și tu nu mă iubești.

– Biata de tine, vino-ți în fire, copila mea. Cine-ar putea crede că Dian de Momerie s-a îndrăgostit de un costum de carnaval și de un fluier de jucărie?

– Nu-i asta. E din cauza ta. Ești straniu. Mi-e teamă de tine. Nu te gândești deloc la mine. Te gândești la ceva oribil. La ce? La ce? Stai!

Mâna ei rece se încleștă subit pe brațul lui.

– Văd ceva ce nu pot desluși bine. Gata, acum știu. Funii. I-au legat brațele, la coate, cu funii, și acum îi acoperă capul cu un sac alb. Spânzuratul. Există un spânzurat în gândurile tale. De ce te gândești la spânzurătoare?

Se trase brusc de lângă el și se ghemui în cel mai îndepărtat colț al banchetei. Wimsey porni din nou mașina și băgă în viteză.

„Pe-onoarea mea", își spuse el, „e cel mai straniu efect secundar al băuturii și al drogurilor pe care l-am întâlnit vreodată. Foarte interesant. Dar cam periculos. O interpunere de-a dreptul providențială, într-un fel. S-ar putea să ajungem acasă, fără să ne rupem gâtul. Nu știam că am așa o aură de cimitir în jurul meu."

Dian dormea bușteан, când o ridică în brațe, din mașină. Se trezi pe jumătate și își încolăci brațele de gâtul lui.

– Iubitule, ce minunat a fost.

După care se dezmetici tresărind.

– Unde am ajuns? Ce s-a întâmplat?

– La tine. Unde ţii cheia de la casă?

– Aici. Sărută-mă. Scoate-ţi masca.

– Fugi repede înăuntru. E un poliţist acolo, care nu consideră că arătăm prea onorabil.

Şi Wimsey descuie uşa.

– Nu intri?

S-ar fi zis că uitase complet de povestea cu spânzuratul.

Wimsey scutură din cap.

– Bine, la revedere, atunci.

– La revedere.

O sărută duios, de data asta, şi o împinse în casă. Poliţistul, apropiindu-se cu paşi grei, curios să vadă ce se întâmpla, se dovedi o figură cunoscută pentru Wimsey. Zâmbi în sinea lui, când omul legii îl măsură cu privirea.

– Bună dimineaţa, ofiţerule.

– 'Neaţa, domnule, spuse poliţistul, cu o mutră opacă.

– Moffat, Moffat, îl dojeni lordul. În felul ăsta, nu mai apuci tu niciodată să fii avansat. Dacă pe mine nu m-ai recunoscut, trebuia să fi identificat măcar maşina.

– Doamne sfinte, vă rog să mă iertaţi, milord. Dar chiar că nu mă aşteptam să vă văd aici, zău, credeţi-mă.

– Fără atâta „milord" pe-aici. S-ar putea să audă careva. Îţi faci rondul?

– Tocmai mă duceam acasă, mi... domnule.

– Hai, suie, te duc eu până acolo. Ai văzut vreodată pe-aici pe un tip pe nume Milligan?

– Maiorul Tod Milligan? Da, din când în când. E un ticălos fără pereche, așa să știți. Are o casă mare, jos, lângă fluviu. E combinat cu banda aia de traficanți de droguri, pe care îi urmărește domnul Parker. Am putea să-l umflăm oricând, dar nu e el peștele cel mare.

– Zău, Moffat?

– Da, milord. Mașina asta-i o dulceață, pe cuvânt. Nu cred că vă *prinde* careva pe șosea, când călcați pe pedală. Da. Domnul Parker vrea ca, prin Milligan ăsta, să ajungem la șeful ăla barosan, dar nu s-ar zice că avem prea multe șanse, din păcate. Sunt *șmecheri* ăștia, ca niște vulpoi bătrâni. Cred că nici Milligan are habar cine-i tipul.

– Dar cum funcționează toată schema asta, Moffat?

– Păi, milord, din câte ni s-a spus nouă, marfa este adusă încoace de pe coastă, o dată sau de două ori pe săptămână, și distribuită în Londra. De nenumărate ori, am încercat să o interceptăm, adică mai bine zis echipa specială a domnului Parker a încercat asta, dar de fiecare dată ne-au fentat. În fine, marfa e dusă undeva, dar unde, noi nu știm, și de-acolo este distribuită din nou la cei mai importanți dealeri. De la ei, ajunge în tot felul de locuri, pe care le cunoaștem și unde am putea pune mâna pe marfă și pe traficanți,

dar zău dacă ar avea vreun sens! Săptămâna viitoare, marfa ar ajunge în cu totul alte puncte.

– Și în care etapă din tot șirul ăsta intră în joc Milligan?

– Noi credem că Milligan este unul dintre distribuitorii mari, milord. Tipul împarte marfa chiar acolo, la el acasă, dar și în alte locuri.

– În locul unde te-ai întâlnit adineauri cu mine, de pildă?

– Da, și acolo.

– Dar întrebarea e de unde își procură Milligan proviziile.

– Exact, milord, aici e buba.

– Dar nu-l poți urmări, ca să afli?

– Ah! Dar nu el aduce marfa, milord. Sunt alții care fac asta. Și, știți, dacă ar fi să-i desfacem toate pachetele și să-i percheziționăm pe negustorii care i le aduc, furnizorii mărfii l-ar tăia, pur și simplu, de pe listă, iar noi ne-am trezi exact ca la început.

– Mda, așa e. Cât de des organizează zaiafeturi la el acasă?

– Aproape în fiecare seară, milord. Cum s-ar spune, ține casă deschisă.

– Păi, fii cu ochii pe el acolo, vinerea și sâmbăta seară, Moffat.

– Vineri și sâmbătă, milord?

– Da, astea sunt serile când se petrec toate matrapazlâcurile.

– Zău, milord?! Vă rămân foarte îndatorat. Noi nu știam chestia asta. E un pont grozav. Dacă mă lăsați la următorul colț, milord, om m-ați făcut, mulțumesc. Îmi pare rău dacă din cauza mea v-ați cam abătut din drum, milord.

– Deloc, Moffat, deloc. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Și, apropo, dacă te întreabă cineva, nu m-ai văzut, da? Nu e vorba despre moravurile mele, dacă înțelegi, dar sunt convins că maiorului Milligan nu i-ar conveni deloc dacă ar afla că am fost în vizită la adresa *aceea*.

– Sigur că da, s-a făcut, milord. Din moment ce nu eram de serviciu atunci, nici nu sunt obligat să trec asta în raportul meu. Bună dimineața, milord, și vă mulțumesc.

Capitolul X

CONSECINȚELE DEPLORABILE ALE UNUI SCANDAL LA SERVICIU

– Păi, sigur, ție-ți convine să vorbești, Bill Jones, spuse Joe Morcoveață. Dar pun rămășag pe șase penny că, dacă ai fi chemat ca martor într-un proces, ai încurca-o înfiorător. Dacă ăia s-ar apuca să te întrebe ce făceai mătăluță acu' o lună, zi, mă, așa că habar n-ai avea?!

– Pe pariu cu tine că aș ști să răspund.

– Ba pe pariu cu tine că n-ai ști.

– Foarte bine, pariem pe orice că aș ști.

– Pe pariu cu tine că dacă eu aș fi 'tectiv...

– Ohoho, asta-i bună, tu și 'tectiv, i-auzi la el!

– Pe pariu că io aș fi, oricum.

– Băi, da' cine naiba a mai pomenit un detectiv cu părul roșu?!

Această obiecție i se păru nerelevantă lui Morcoveață, care ripostă, totuși, automat:

– Pe pariu cu tine că eu aș fi un 'tectiv mai bun decât tine, mă!

– Ba pe pariu cu tine că n-ai fi!

– Pe pariu cu tine că, dacă aș fi 'tectiv și te-aș întreba unde erai mătăluță când domnul Dean a căzut pe scări, n-ai avea nici un alibi.

– Ce tâmpenie, pe cuvânt, spuse Bill Jones. De ce să-mi trebuiască mie un alibi pentru când a căzut domnul Dean pe scări, dacă el a murit din cauza accidentului?!

– Prea bine, Cap-sec. Eu spuneam doar, presupunând că aș fi 'tectiv și aș investiga de ce a căzut domnul Dean pe scări, și te-aș întreba pe tine ce făceai atunci, tu n-ai fi în stare să-mi răspunzi, asta era, ai priceput acum?!

– Ba pe pariu cu tine că ți-aș răspunde, mă. Na, dacă vrei să știi, eram în lift, iar 'Arry poa' să dovedească. Așa că bagă-ți asta în capul ăla al tău plin cu tărâțe și tacă-ți fleanca aia odată.

– Aha, vasăzică, erai în lift? Da' d-unde știi matale că asta a fost când s-a întâmplat?

– Când s-a întâmplat ce?

– Când domnul Dean a căzut pe scări.

– Pen' că primul lucru când am ieșit io din lift am auzit cum domnul Tomkin îi spunea lui Sam totul cum fusese. Nu-i așa, Sam?

Sam Tabbitt ridică privirea dintr-un exemplar al revistei *Radio pentru amatori* și dădu scurt din cap.

– Asta nu dovedește nimic, perseveră Morcoveață. Doar dacă ai ști cât timp i-a luat lu' domnu' Tompkin să dea totul pe gură.

– Nu mult, zise Sam. Tocmai plecasem din sala mare de ședințe – unde am dus niște ceai pentru domnul Pym și doi clienți când am auzit țipete și i-am zis lu' domnu' Tompkin: „Măiculiță! da' ce s-a-ntâmplat?" Și el mi-a spus că domnul Dean a căzut și și-a rupt gâtul și că tocmai au chemat doctorul.

– Exact, adăugă Cyril, băiatul care se ocupa de conducere și de centrala telefonică. Domnul Stanley a venit alergând cu sufletul la gură în biroul nostru și a zis: „Oh, domnișoară Fearney, domnul Dean a căzut pe scări și ni-e teamă că a murit săracul, așa că sunați imediat să vină doctorul." Domnișoara Fearney i-a zis domnișoarei Beit să telefoneze imediat, iar eu am zbughit-o pe cealaltă ușă, ca să nu mă vadă domnișoara Fearney – adică pe ușa din spatele biroului domnului Tompkin –, și am zis: „Domnul Dean a căzut de-a berbeleacul pe scară și a murit", iar el a spus: „Fugi repede și vezi ce s-a întâmplat, Cyril." Am fugit imediat și atunci l-am văzut pe Sam, care tocmai ieșea din sala mare de ședințe. Nu-i așa, Sam?

Sam îi dădu dreptate.

– Și atunci am auzit țipetele, adăugă el.

– Da' cine țipa?

– Doamna Crump țipa în secretariat. Zicea că tocmai văzuse cum domnul Dean căzuse și murise pe scări, și că îl aduceau atunci acolo. Așa că m-am uitat pe culoar și i-am văzut cum îl cărau. Groaznic arăta, pe cuvânt.

– Exact atunci am apărut și eu, zise Bill, continuând ideea. L-am auzit pe domnul Tompkin cum îi povestea lui Sam, și atunci am alergat după Sam și l-am strigat pe domnul Tompkin, că îl aduceau încoace pe domnul Dean, și a venit și el ca să vadă. L-au dus așa în sala de consiliu, iar domnișoara Fearney a zis: „Ce-ar fi să-i spunem și domnului Pym?", la care domnul Tompkin a răspuns: „Păi, e încă în ședință", și ea zice: „Știu și eu asta. Nu e bine să afle clienții". Și face atunci domnul Tompkin: „Mai bine dă-i un telefon." Și domnișoara Fearney l-a sunat, după care s-a întors spre mine și a zis: „Bill, adu tu o coală de hârtie de-aia maro și fugi cu ea în sala de consiliu, ca să o prindă în dreptul ușii de sticlă", și, exact când plecam eu, a apărut domnul Atkins care a spus: „N-avem niște huse de mobile?" „Omul e mort", a zis el, „și trebuie să-l acoperim cu ceva." La care domnișoara Fearney a spus, tăioasă la vorbă: „Ce să caute niște huse de mobilă în departamentul ăsta, mă rog? Ce-i în capul dumitale?! Du-te și cere-i doamnei Johnson." Uhuhu! Cum s-a zborșit la el, rânji Bill, rememorând și savurând toată scena, ca pe o oază de verdeață luxuriantă într-un deșert de monotonie. Apoi, își reaminti

care fusese motivul disputei: Bun, ia să vedem, acum, și faimosul tău alibi!, pretinse el, pe un ton aspru. Haide, Morcoveață, zi, tu cu ce te lauzi?

Prin metode de acest fel, sinuoase, dar eficiente, Joe Morcoveață își desfășură meticulos toate anchetele. Ochii băiatului bun-la-toate sunt pretutindeni și reține tot. În cele cinci zile de investigații, au fost interogați toți membrii personalului de la Pym's, care se ocupau de reclamele destinate tipăririi în diferite publicații, nejustificându-se și anchetarea angajaților de la Publicitatea Exterioară, care, în ziua morții lui Dean, nu se aflaseră în sediul firmei.

Din cei aproximativ nouăzeci de salariați cu activitate de interior, mai rămăseseră doar zece, despre care nu se știa cu exactitate ce făceau în momentul producerii accidentului. Aceștia erau – în Departamentul de creație:

Domnul Willis. Venise de pe scara exterioară, cam la cinci minute după accident, traversase direct holul, urcase pe scară până la Expedieri și de-acolo se dusese în biroul lui, fără să discute cu nimeni. Cam după un sfert de oră, se dusese în biroul domnului Dean și, negăsindu-l, se întorsese în biroul dactilografelor. Acolo, întrebând unde era domnul Dean, i se comunicase vestea, care îl uimise și îl îngrozise. (Martor: băiatul George Pyke, care o auzise pe domnișoara Rossiter povestindu-i toate astea doamnei Johnson.)

Domnul Hankin. Fusese plecat din firmă, în interes personal, de la ora două și jumătate, și nu se întorsese decât pe la patru și jumătate după-amiaza. Harry îl informase despre catastrofă, imediat ce venise înapoi, și, imediat ce ieșise din lift, domnul Tompkin îl rugase să se ducă la domnul Pym. (Martori: Harry și Cyril.)

Domnul Copley. După toate aparențele, a fost în biroul lui tot timpul, dar lucrul acesta nu poate fi confirmat, având în vedere că el nu bea ceai niciodată și obișnuiește să lucreze în „cotlonul" lui, adică lipit de peretele interior, unde cei care trec prin dreptul ușii lui nu au cum să-l vadă. Este un salariat sârguincios, care iese rar din biroul lui, indiferent de zgomotul sau de tevatura de pe coridoare. La ora cinci fără un sfert, a intrat cu un aer perfect normal în biroul dactilografelor, ca să întrebe dacă textul lui fusese bătut la mașină. Domnișoara Parton a ținut să remarce, destul de înțepată, că pretenția lui era deplasată, ținând seama de situație. Domnul Copley s-a interesat atunci despre ce *situație* era vorba, iar, când i s-a spus de accidentul fatal al domnului Dean, și-a exprimat stupoarea și regretul, menționând totodată că, personal, el nu înțelegea de ce activitatea din departament nu putea să se desfășoare în continuare cum trebuia. (Martori: patru băieți care, în ocazii diferite, o auziseră pe doamna Johnson comentând și

discutând cu diverse persoane despre această șocantă demonstrație de câinoșenie.)

La Arhivă:

Domnul Binns. Un tânăr elegant, care ieșise din firmă la ora trei după-amiaza, ca să se intereseze de ultimul număr din septembrie al publicației *Connoisseur*, pentru domnul Armstrong, și care, în mod inexplicabil, avusese nevoie de o oră și jumătate ca să rezolve această problemă. (Martor: Sam, a cărui soră mai mare era dactilografă la Arhivă și care era de părere că tânărul Binns avusese o întâlnire în oraș cu prietena lui.) (Notă: Așa cum domnul Bredon știa deja, domnul Binns, specialistul în aruncarea săgeților, luase prânzul adesea cu Victor Dean.)

În diferitele birouri ale directorilor de produs:

Domnul Haagedorn (Sopo și produse din aceeași gamă). Se învoise toată ziua pentru a participa la înmormântarea unei mătuși. Se spune însă că ar fi fost văzut în timpul după-amiezii la un spectacol la Adelphi. (Martori: Jack Dennis, băiatul care crede că l-a văzut, și condica de prezență a domnului Tompkin, consultată de Cyril.)

Domnul Tallboy. Nu se cunoaște cu exactitate locul în care se afla în momentul producerii accidentului. Pe la trei și jumătate, domnul Wedderburn coborâse la Arhivă, ca să ceară câteva numere mai vechi ale publicației *Fishmonger's Gazette*, spunând că domnul Tallboy avea nevoie urgent de ele. Revenind peste

zece minute, ca să ia exemplarele care îi fuseseră pregătite, a nimerit în toată acea agitație provocată de ce i se întâmplase domnului Dean și a uitat complet de *Fishmonger's Gazette*. De fapt, stătea de vorbă cu domnișoara Fearney la secretariat, când domnul Tallboy a dat buzna, destul de brutal, și a întrebat de ce dura atât de mult ca să i se dea publicațiile de care avea nevoie. Domnul Wedderburn i-a explicat că, din cauza panicii create de moartea domnului Dean, problema îi ieșise cu totul din minte, iar domnul Tallboy a ripostat că treaba nu putea să stea în loc, orice s-ar fi întâmplat. (Martori: Horace, curierul de la Arhivă, și Cyril.)

Domnul McAllister. Secretar de divizie la Dairyfields, Ltd., subordonat domnului Smayle. A absentat toată după-amiaza, fiind la dentist. (Martor: condica domnului Tompkin.)

La Grafică:

Domnul Barrow. La British Museum, studiind diverse vase grecești, în vederea ilustrațiilor la reclamele pentru corsetele Klassika. (Martor: foaia de pontaj a domnului Barrow.)

Domnul Vibart. Se presupune că ar fi fost la Westminster, pentru a face o schiță a clădirii Camerei Comunelor, în legătură cu încălțămintea Farley. („Picioarele care calcă pe acest pavaj istoric sunt, cel mai adesea, încălțate cu produse Farley Fashion Footwear.") A absentat între două și jumătate și patru și

jumătate. (Martori: foaia de pontaj a domnului Vibart și schița propriu-zisă.)

Wilfred Cotterill. La ora trei după-amiaza, s-a plâns că îi curge sânge din nas și a fost trimis să stea lungit în camera curierilor, iar celorlalți băieți li s-a spus să îl lase în pace. Lumea a uitat complet de el până la ora cinci, când băieții care au venit să își schimbe tunicile l-au găsit dormind. Se presupune că a dormit pe toată durata agitației generale. (Martori: toți ceilalți băieți.) Wilfred Cotterill este un băiețandru pipernicit, palid și emotiv, de vreo paisprezece ani, dar care pare mult mai mic. Când a aflat ce ratase, a spus doar „Oo-oo!"

Foarte lăudabilă toată activitatea lui Joe Morcoveață, se gândea domnul Bredon, dacă putem continua să îl numim astfel în timpul orelor de serviciu, însă mai rămâneau încă multe chestiuni de investigat. Nici cercetările întreprinse de domnul Bredon nu mergeau prea grozav. În ancheta privind „creioanele speciale Darling", ajunsese să se confrunte direct cu comunismul material al vieții de slujbaș într-o firmă. Cei din Departamentul de creație preferau creioanele de desen 5B sau chiar 6B, pentru a-și întocmi ciornele, și nu păreau prea interesați de produsul firmei Darling, cu excepția, desigur, a domnului Garrett, care concepuse un mic chenar în interiorul reclamelor Darling, pentru a atrage atenția asupra generoasei

oferte privind acel creion. El avea două mostre, iar alte patru, în diferite faze de uzură, au fost găsite în biroul dactilografelor. Exista un astfel de creion și pe masa de lucru a domnului Armstrong. Domnul Hankin nu avea nici unul. Domnul Ingleby a recunoscut că el îl aruncase pe al lui pe fereastră, într-o criză de nervi, iar domnișoara Meteyard zicea că parcă avea și ea unul pe undeva, dacă domnul Bredon chiar ținea morțiș să îl aibă, deși domnul Bredon ar face mai bine s-o întrebe pe domnișoara Parton. Celelalte servicii stăteau și mai prost, sub acest aspect. Oamenii duseseră creioanele acasă, le pierduseră sau la aruncaseră, pur și simplu. Domnul McAllister, în mod misterios, dar tipic pentru el, a spus că el avea nu mai puțin decât șase bucăți. Domnul Wedderburn îl pierduse pe al lui, dar tot a scos la iveală o mostră, șterpelită de la domnul Tallboy. Domnul Prout nici nu a vrut să audă de așa ceva: creionul acela era o mare tâmpenie țopârlănească, iar, dacă Bredon ținea neapărat să aibă un pix cu mină de creion, n-avea decât să-și facă rost de un Eversharp. El (domnul Prout, adică) nu mai văzuse obiectul respectiv de când trebuise să îl fotografieze; și, oricum, lui, ca fotograf profesionist, îi venea să-și pună capăt zilelor când se gândea că era nevoit să-și irosească talentul pozând toată viața creioane și cutii cu jeleuri. Munca asta îl seca la inimă.

Folosindu-și, așadar, toată diplomația și abilitatea, Bredon a reușit să obțină, totuși, o informație.

Domnul Willis ceruse un astfel de creion într-o zi. Grație unor întrebări discrete, s-a putut stabili că acest lucru se întâmplase la un interval de o zi, înainte sau după nefericitul incident de care avusese parte inspectorul-șef Parker, pe scara imobilului unde locuia. Mai mult decât atât, domnișoara Beit (telefonista, care răspundea și de registrul cu adresele angajaților firmei) nu a reușit să afle. Totul părea deopotrivă de alarmant și de exasperant. Domnul Bredon trăgea nădejde însă că agresorul se speriase probabil suficient de mult încât să renunțe la actele de violență și să îi piară orice chef de a mai umbla, pe viitor, cu instrumente contondente. Totuși, și-a făcut un obicei din a fi foarte vigilent dacă auzea pași în urma lui ori de câte ori pleca de la serviciu. Se ducea acasă pe căi ocolite, iar la birou avea grijă să evite întotdeauna scara de fier.

Între timp, teribilul scandal Nutrax continua să facă ravagii, cu aceeași acută intensitate, generând pe parcurs un număr extraordinar de mare de ramificații și incidente colaterale, dintre care cel mai important și cel mai alarmant s-a dovedit a fi diferendul violent dintre domnul Smayle și domnul Tallboy.

Totul a debutat, destul de absurd, în fața liftului, la parter, unde domnul Tallboy și domnișoara Meteyard îl așteptau pe Harry să coboare cu cabina ascensorului, ca să-i urce spre domeniul lor de trudă de deasupra. Spre ei, se îndreaptă acum domnul Smayle,

proaspăt și surâzător, cu dinții sclipind de parcă îi spălase cu pastă Toothshine, cu un boboc de trandafir la butonieră și cu umbrela frumos strânsă.

– Bună dimineața, domnișoară Meteyard, 'neața, 'neața, spuse domnul Smayle, ridicând galant pălăria și punând-o la loc, cu un gest ghiduș. Ce zi frumoasă și azi.

Doamna Meteyard îi dădu dreptate că era o zi frumoasă.

– Păcat că Fiscul ăsta ne strică toată plăcerea, cu impozitul pe venit, adăugă ea.

– Să nu mai aud de impozitul pe venit, zâmbi strâmb domnul Smayle, înfiorându-se. Azi-dimineață, i-am zis nevesti-mii: „Dragă, să știi că va trebui să ne facem concediul în grădina din spatele casei." Și sunt sigur că am dreptate. Fiindcă zău dacă am habar de unde să fac rost de bani ca să putem pleca în vacanță la Eastbourne, ca în fiecare an.

– E o mare pungășie toată chestia asta, spuse domnul Tallboy. Cât despre bugetul de...

– Ah, bătrâne, *tu* plătești, precis, taxe suplimentare, spuse domnul Smayle, împungându-l cu umbrela între coaste pe domnul Tallboy.

– Termină cu prostiile, spuse domnule Tallboy.

– Tallboy nu are de ce să-și facă griji, continuă domnul Smayle, tachinându-l. Are atâția bani, încât nici nu știe ce să mai facă acum cu ei. Știm cu toții asta, nu-i așa, domnișoară Meteyard?

– Atunci e mai norocos decât alții, zise domnișoara Meteyard.

– Păi, sigur, dânsul își poate permite să arunce cu bănetul prin firmă, cincizeci de lire azvârlite ici și colo, continuă domnul Smayle. Aș vrea să știu și eu de unde i-a capătat, ha?! Ba sunt convins că asta ar vrea și autoritățile fiscale, nu-i așa?! Ascultă-mă pe mine, domnișoară Meteyard, omul acesta este plin de surprize. Poate că are vreo tavernă cu opiu sau vreo bombă ordinară, undeva pe furiș, ce zici de asta? Mare figură ești, zău, Tallboy, spuse domnul Smayle, îndesându-și poznaș degetul arătător în al doilea nasture de la vesta acestuia.

În acel moment, liftul coborî la parter, iar domnișoara Meteyard păși în cabină. Domnul Tallboy, dându-l grosolan la o parte pe domnul Smayle, urcă și el în ascensor.

– Hei! exclamă domnul Smayle. Ce maniere, ce maniere! Necazul cu tine, bătrâne, continuă el, este că nu știi de glumă. Sper că nu te-ai supărat dintr-atâta, da?!

Și îl bătu pe umăr amical.

– Te-aș ruga să iei mâna de mine, Smayle, s-a înțeles?! spuse domnul Tallboy.

– Oh, bine, bine, boierule. S-a sculat cu fața la cearșaf, așa-i? i se adresă el domnișoarei Meteyard, vag marcat de prejudecata că bărbații nu trebuie să se certe în prezența unei doamne și că depindea cumva

de el să păstreze aparențele, dând o turnură de glumă întregii scene.

– Banii sunt un punct sensibil pentru noi toți, din păcate, domnule Smayle, ripostă domnișoara Meteyard. Hai să vorbim despre ceva mai vesel. Ce trandafir drăguț ai la haină!

– E din grădina mea, răspunse mândru domnul Smayle. Doamna Smayle este genială cu trandafirii noștri. O las pe ea să se ocupe de ei, în afară de săpatul răsadurilor și de greblat, desigur.

Ieșiră din lift și semnară în condică. Domnișoara Meteyard și domnul Smayle își continuară drumul prin anticameră și, de comun acord, o luară la stânga, urcând pe scara de lângă Expedieri. Domnul Tallboy se împinse pe lângă ei și străbătu de unul singur, cu pași crispați, coridorul principal, cu intenția de a urca pe scara de fier.

– Îmi pare nespus de rău, domnișoară Meteyard, că puțin a lipsit să nu mă iau la harță cu Tallboy în prezența dumitale, zise domnul Smayle.

– Oh, nu-i nimic. Mi s-a părut și mie cam irascibil. Cred că nu-i place să se vorbească așa despre mica lui dispută cu domnul Copley.

– Nu, dar zău, e foarte regretabil că un bărbat nu suportă nici măcar o glumă inofensivă, spuse domnul Smayle, zăbovind acum în dreptul ușii de la biroul domnișoarei Meteyard.

– Așa e, zise aceasta. Hei! Dar ce faceți voi aici, mă rog?

Domnul Ingleby și domnul Bredon, instalați pe caloriferul din biroul domnișoarei Meteyard, cu un volum din *New Century Dictionary* între ei, ridicară privirea impasibili.

– Terminăm un careu de cuvinte încrucișate despre Torquemada, spuse Ingleby. Și, normal, volumul de care aveam noi nevoie era la tine în birou. Cum se întâmplă cu toate, mereu.

– Bine, v-am iertat, spuse domnișoara Meteyard.

– Dar mai bine nu-l cărai după tine pe Smayle, aici, spuse domnul Bredon. Numai când îl văd mă gândesc la margarina Pășuni Verzi. Sper că n-ai venit să mă bați la cap cu textul acela, da? Te rog eu, fii băiat bun și bagă la cap că nu l-am făcut și nici nu pot să-l fac. Mi-a secat toată inspirația. Cum poți dumneata să trăiești toată ziua cu margarina aia în cap și să pari mereu proaspăt și vesel depășește puterea mea de înțelegere, pe cuvânt.

– E un efort, te asigur, spuse domnul Smayle, dezgolindu-și toți dinții. Dar, zău, mă bucur nespus să vă văd pe voi copywriterii atât de voioși și drăguți împreună. Spre deosebire de alte persoane pe care le cunosc eu.

– Domnul Tallboy a fost urâcios cu domnul Smayle, spuse domnișoara Meteyard.

– Mie îmi place să fiu amabil cu toată lumea, zise domnul Smayle, dar pe cuvânt, cum să nu te superi când vezi că unul te îmbrânceşte brutal, ca să se suie el primul în lift, şi îţi dă mâna la o parte, de parcă ai fi un gunoi?! Tallboy îşi închipuie, probabil, că eu nu mă ridic la nivelul lui, fiindcă el a învăţat la un liceu particular, iar eu, nu.

– Liceu particular?! repetă domnul Bredon. E prima oară când aud asta. Care liceu?

– A fost la Dumbleton, spuse domnul Smayle. Dar ce vreau să spun este că eu am absolvit un liceu din învăţământul public, şi nu mi-e deloc ruşine, să ştii.

– Unde vine Dumbleton ăsta? se interesă Ingleby. Eu nu mi-aş face griji, în locul tău, Smayle. Dumbleton nu este o instituţie privată, în sensul strict al cuvântului.

– Nu?! spuse domnul Smayle, plin de speranţă. Mda, păi, tu şi domnul Bredon aţi învăţat la facultate, aşa că ştiţi probabil cum stau lucrurile. Şi, atunci, care şcoli sunt „şcoli particulare"?

– Eton, răspunse prompt domnul Bredon. Şi Harrow, adăugă el, mărinimos, fiindcă el absolvise liceul de băieţi Eton.

– Rugby, sugeră domnul Ingleby.

– Nu, nu, protestă Bredon. Acolo-i un nod de cale ferată.

Ingleby încercă să-i tragă un pumn în falcă, dar Bredon păru imediat lovitura.

– Și am auzit, continuă Bredon, că există un liceu destul de curățel la Winchester, dacă nu ești prea pedant.

– Am întâlnit odată un tip care a învățat la Marlborough, sugeră Ingleby.

– Regretabil pentru el, spuse Bredon. Sunt o mulțime de derbedei și bătăuși pe-acolo. Trebuie să ai mare grijă cu cine te împrietenești, Ingleby.

– Bun, zise domnul Smayle. Tallboy susține că Dumbleton e un liceu particular.

– Mda, se poate spune și așa – în sensul că au acolo un consiliu de administrație, zise Ingleby, dar în rest nu există nici un pic de snobism în școala aceea.

– Și ce dacă, la urma urmei?! spuse Bredon. Uite ce e, Smayle, dacă oamenii ar pricepe o dată pentru totdeauna că lucrurile acestea nu valorează absolut nimic, ar fi de o mie de ori mai fericiți, crede-mă. Probabil că dumneata ai învățat mult mai multă carte decât am învățat eu vreodată.

Domnul Smayle scutură din cap.

– Oh, nu, zise el. Nu mă amăgesc în privința asta; și aș da orice să fi avut și eu aceleași ocazii ca dumneata. Există o diferență, știu perfect lucrul ăsta, și nu mă deranjează să recunosc. Vreau să spun însă că unii oameni te fac să simți această diferență, pe când alții, nu. Nu simt diferența respectivă atunci când vorbesc cu dumneata sau cu domnul Armstrong sau cu domnul Hankin, deși voi ați învățat la Oxford și la

Cambridge. Poate *tocmai* fiindcă ați învățat la Oxford și la Cambridge.

Continua să-l frământe această problemă, iar privirea lui nostalgică îi punea cumva într-o situație jenantă pe ceilalți doi bărbați.

– Eu am înțeles la ce te referi, spuse domnișoara Meteyard. Numai că indivizii aceștia doi nu se gândesc niciodată de două ori înainte să vorbească. N-au de ce s-o facă. Și nici tu, de altfel. Însă, în clipa în care un om începe să-și facă griji și să se compare cu cel de lângă el, automat devine cumva snob și jignitor.

– Da, așa e, zise domnul Smayle. Păi, desigur, domnul Hankin nu are de ce să încerce să demonstreze că e mai bun decât mine, din moment ce chiar este, ceea ce știm amândoi.

– „Mai bun" nu e expresia potrivită, Smayle.

– În fine, „mai școlit", poftim. Ați înțeles ce-am vrut să spun.

– Nu-ți mai face griji din cauza asta, zise Ingleby. Dacă eu aș fi măcar pe jumătate la fel de priceput ca tine în ceea ce fac, m-aș simți superior tuturor nătărăilor din firma asta.

Domnul Smayle clătină din cap, dar părea cumva consolat.

– Ce bine-ar fi dacă n-ar exista discuții de felul acesta, spuse Ingleby, când rămaseră în trei. Nici nu știu ce să le spun, când îi aud că încep cu chestii de-astea.

– Credeam că eşti socialist, Ingleby, spuse Bredon. Nu ar trebui să te deranjeze.

– Da, sunt socialist, dar nu suport aluziile astea despre cei care au învăţat la Dumbleton sau mai ştiu eu unde. Dacă toţi tinerii ar urma aceleaşi instituţii de învăţământ de stat, nu ar mai apărea asemenea situaţii.

– Dacă toate persoanele ar avea acelaşi chip, nu ar mai exista femei frumoase, spuse Bredon.

Domnişoara Meteyard se strâmbă.

– Dacă aveţi de gând să continuaţi aşa, o să fac un complex de inferioritate şi eu.

Bredon se uită grav la ea.

– Nu cred că ţi-ar păsa dacă ţi s-ar spune că eşti frumoasă, zise el, dar dacă aş fi pictor, mi-ar plăcea să-ţi fac portretul. Ai nişte oase foarte interesante.

– Doamne sfinte! spuse domnişoara Meteyard. Eu am plecat. Anunţaţi-mă când aţi isprăvit cu biroul meu.

În oglinda din biroul dactilografelor, domnişoara Meteyard îşi studie curioasă faţa.

– Ce-ai păţit, domnişoară Meteyard? întrebă domnişoara Rossiter. Îţi iese vreun coş?

– Cam aşa ceva, spuse domnişoara Meteyard, cu un aer absent. Oase interesante, într-adevăr.

– Poftim? făcu domnişoara Rossiter.

– Smayle devine insuportabil, bombăni domnul Tallboy către domnul Wedderburn. Un limbric vulgar

și scârbos. Nu pot să-i sufăr pe oamenii care te împung între coaste.

– Lasă-l, că nu face nici un rău, îi răspunse domnul Wedderburn. E un tip de treabă, zău.

– Și când îi văd dinții ăia, simt că turbez, mârâi în continuare domnul Tallboy. Și de ce naiba s-o unge pe păr cu pomada aia puturoasă?!

– Of, da, zise domnul Wedderburn.

– Oricum, nu-l las să joace în meciul de crichet, asta e clar, continuă domnul Tallboy, cu răutate. Anul trecut a venit încălțat cu niște pantofi albi, cu fețe din piele de crocodil; și purta un blazer oribil, ca de la școala de corecție.

Domnul Wedderburn ridică privirea, destul de surprins.

– Oh, dar sper că n-ai de gând să-l scoți din echipă. E bun la lovituri și foarte agil pe teren.

– Putem să ne descurcăm și fără el, decretă ferm domnul Tallboy.

Domnul Wedderburn nu mai spuse nimic. La Pym's, nu exista o echipă de crichet oficială, ci în fiecare vară să încropea la repezeală una, pentru două meciuri, selecția celor unsprezece jucători căzând în sarcina domnului Tallboy, care era un tip energic și reușise cândva să ajungă la faimosul scor de 52 împotriva celor de la Sopo. Domnul Tallboy întocmea așadar o listă de jucători, pe care o înainta spre aprobare domnului Hankin, însă acesta nu contesta aproape

niciodată propunerea lui Tallboy, din simplul motiv că rar se întâmpla să existe și alți jucători disponibili în afară de cei unsprezece candidați selecționați. Important era ca domnul Hankin să intre la bătaia mingii al treilea și să apere de la mijlocul terenului. Dacă aceste condiții erau îndeplinite, el nu mai avea nimic de obiectat.

Domnul Tallboy scoase o listă.

– Ingleby, spuse el. Plus Garrett. Barrow. Adcock. Pinchley. Hankin. Eu. Gregory nu poate juca; pleacă în weekend, așa că mai bine îl luăm pe McAllister. Și nu prea ne putem lipsi de Miller. Mie mi-ar conveni, dar tipul e director. Și tu.

– Pe mine lasă-mă, spuse domnul Wedderburn. N-am mai pus mâna pe un baston de crichet de anul trecut, iar atunci n-am făcut o figură prea bună.

– Nu avem pe altcineva care să arunce mingea lent, spuse domnul Tallboy. Intri în echipă cu numărul 11.

– Bine, spuse domnul Wedderburn, măgulit de laudele pentru felul cum lansa mingea, dar agasat cumva din cauză că nu i se oferise decât numărul 11.

S-ar fi așteptat ca interlocutorul lui să spună: „Oh, ce șansă nemaipomenită", și să-l plaseze pe un loc mai important în echipă.

– Cum rămâne cu portarul? reluă Wedderburn. Grayson zice că el nu mai vrea să stea în poartă, după ce și-a spart dintele din față, anul trecut. A intrat spaima în el, se pare.

– Îl băgăm pe Haagedorn. Are palmele ca două cazmale. Mai știi pe altul? Oh, da, tipul ăla de la tipografie – Beeseley –, nu prea se descurcă el cu bastonul, dar precis poate nimeri câteva mingi bune.

– Ce zici de tipul ăla nou de la Creație? Bredon? A învățat la un liceu particular. Crezi că-i ceva de capul lui?

– S-ar putea. E cam copt, totuși. Și-așa avem doi boșorogi – pe Hankin și pe Miller.

– Ăsta nu-i boșorog deloc. Tipul e agil, l-am văzut cum se mișcă. Nu m-ar mira dacă ne-ar da clasă la toți, să știi.

– Mda, voi afla și asta. Dacă e bun, îl băgăm în echipă în locul lui Pinchley.

– Pinchley știe să lovească mingea, spuse domnul Wedderburn.

– Dar la altceva nu se pricepe, oricum. Ocupă degeaba locul pe teren. Anul trecut, zece șanse le-a servit ălora ca pe tavă și, în plus, n-a reușit să finalizeze nimic.

Domnul Wedderburn conveni că așa fusese.

– Dar se va simți groaznic de jignit dacă rămâne pe dinafară, spuse el.

– Mă duc să-l întreb pe Bredon dacă vrea să joace, spuse domnul Tallboy.

Porni în căutarea respectivului domn care, spre deosebire de alte dăți, era în birou unde îngâna de unul singur diverse sloganuri pentru supe.

Blagg, o supă de tomate
Ca în cartea de bucate!

Blagg, supa clară cu fidea
Nu o dai nici pe-o bezea!

Blagg, o cremă de legume
Cum nu e alta pe lume!

– Legume – lume, repetă domnul Bredon. Salutare, Tallboy, care-i problema? Să nu-mi spui că Nutrax s-a gândit să ne mai impute ceva.

– Știi să joci crichet?

– Păi, da, am jucat în echipa de la...

Dar domnul Bredon tuși, oprindu-se la timp, înainte de a spune „Oxford", fiindcă știa că asemenea afirmații puteau fi verificate.

– Da, pe timpuri, am jucat mult crichet la țară. Dar, oricum, am toate șansele să pot fi considerat deja un „veteran". Dar de ce întrebi?

– Trebuie să încropesc un unsprezece pentru un meci cu cei de la Brotherhood's. Jucăm cu ei în fiecare an. Ne bat întotdeauna, bineînțeles, fiindcă au propriul lor teren de joc și se antrenează în echipă cu regularitate, însă Pym ține mult la asta. Consideră că așa se poate consolida o relație camaraderească între client și agenție. În fine, chestii de genul ăsta, înțelegi.

– Oh! Și când va avea loc?

– De sâmbătă în două săptămâni.

– Îndrăznesc să cred că aș putea face față, dacă nu găsești pe altul mai bun.

– Te pricepi să arunci mingea?

– Deloc.

– Mai bine cu bățul decât cu mănușa?

Domnul Bredon, tresărind vag la acest limbaj plastic, recunoscu sincer că el era mai bun la loviturile cu bastonul de crichet.

– Perfect. Sper că nu te-ar deranja să deschizi jocul împreună cu Ingleby.

– Mmm, știi, pune-mă mai bine mai spre coadă, dacă se poate.

Tallboy încuviință din cap.

– Cum dorești, sigur.

– Cine va fi căpitanul echipei?

– Păi, de regulă, eu sunt. Oricum, întotdeauna îl invităm pe Hankin sau pe Miller, așa, din politețe, dar, în general, declină propunerea, cu toate mulțumirile de rigoare. Bine, atunci s-a făcut. Mă duc să dau o tură și pe la ceilalți, ca să văd că toată lumea e OK.

Lista cu jucătorii selectați în echipă a fost afișată la avizierul firmei, în pauza de prânz. La ora două și zece minute, au început necazurile cu domnul McAllister.

– Am observat că nu l-ai chemat pe Smayle să joace, spuse el, apărând cu o mutră crâncenă în biroul domnului Tallboy. E jenant pentru mine ca eu să fiu

pe teren, și el nu. Lucrez în același birou cu el și sunt subalternul lui, așa că poziția mea nu e tocmai plăcută în situația asta.

– Relațiile de serviciu nu au nimic de-a face cu meciul de crichet, spuse domnul Tallboy.

– Păi, sigur, așa o fi, dar mie tot nu-mi convine. Prin urmare, fii amabil și scoate-mă și pe mine de pe listă.

– Cum dorești, zise domnul Tallboy, agasat.

Tăie de pe listă numele domnului McAllister, înlocuindu-l cu domnul Pinchley. Următorul abandon veni din partea domnului Adcock, un tânăr voinic care lucra la Arhivă. Din neatenție, acesta căzuse de pe o scăriță, acasă, în timp ce o ajuta pe maică-sa să agațe un tablou pe perete, și își fracturase gamba.

În această situație de criză, domnul Tallboy se văzu nevoit să se căciulească la domnul Smayle, rugându-l să joace, totuși, în echipa de crichet. Domnul Smayle se simțea jignit, însă, deoarece fusese omis de pe lista inițială, și nu avea nici un chef să accepte propunerea.

Domnul Tallboy, cam rușinat de ceea ce făcuse, încercă să dreagă busuiocul, lăsând să se înțeleagă că adevăratul motiv pentru care nu-l inclusese inițial pe domnul Smayle fusese intenția de a-l coopta în echipă pe domnul Bredon, care studiase la Oxford și, precis, juca bine. Dar domnul Smayle nu se lăsă îmbrobodit cu acest argument specios.

– Dacă ai fi venit la mine de la bun început, îi reproșă el, și mi-ai fi spus prietenește cum stă treaba, n-aș fi avut nimic de obiectat. Îmi place domnul Bredon și sunt conștient de faptul că a beneficiat de niște avantaje pe care eu nu le-am avut. E un adevărat gentleman și aș fi bucuros să îi cedez locul în echipă. Dar nu suport când sunt lucrat pe la spate, în cel mai ordinar mod cu putință.

Dacă domnul Tallboy ar fi spus în acel moment: „Crede-mă, Smayle, îmi pare rău, dar eram cam nervos din cauza micii noastre ciondăneli de azi-dimineață, așa că te rog să mă scuzi", probabil că domnul Smayle, care era o persoană amabilă din fire, ar fi cedat și ar fi făcut orice i se cerea. Numai că domnul Tallboy și-a luat un aer superior, zicând:

– Haide, Smayle, lasă fasoanele. Doar nu te crezi vreun Jack Hobbs.

Și poate că domnul Smayle ar fi trecut și peste această aluzie sarcastică, recunoscând sincer că el nu se putea compara cu cel mai bun jucător de crichet al Angliei, dacă, din nou, domnul Tallboy nu ar fi avut proasta inspirație de a spune:

– Bineînțeles, nu știu dumneata cum ești, dar *eu*, unul, am fost învățat întotdeauna să accept decizia persoanei desemnate să-i selecționeze pe jucători, urmând să intru pe teren, *dacă* făceam parte din echipă.

– Oh, da, i-o trânti domnul Smayle, atins la coarda sensibilă. Îți convine să vorbești așa. Nu-i nici o

problemă, Tallboy, eu n-am învățat la un liceu particular, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să fiu tratat măcar cu o minimă politețe, dacă nu cu altceva, să știi. Și, culmea, cei care au absolvit un liceu particular de renume au decența să mă respecte, dacă vrei să știi. Ți s-o fi părând ție grozav că ai învățat la Dumbleton, dar, din punctul meu de vedere, instituția aceea nu este ceea ce se poate numi cu adevărat un liceu particular.

– Și care ar fi, după mintea ta, *liceele particulare*, mă rog?

– Eton, ripostă domnul Smayle, repetând cu o ușurință fatală lecția învățată ceva mai devreme. Și Harrow, și... ăăă... Rugby, și Winchester, și altele de acest fel. Instituții unde sunt trimiși să studieze băieții gentlemenilor.

– Oh, zău, nu mai spune?! făcu domnul Tallboy. Presupun că și *tu* îți trimiți odraslele la Eton, nu?!

Fața îngustă a domnului Smayle se făcu albă ca o foaie de hârtie.

– Javră ordinară ce ești! se sufocă el de indignare. Porcule! Te omor! Ieși afară de-aici!

– Ce naiba te-a apucat, Smayle? exclamă domnul Tallboy, extrem de surprins.

– Afară! spuse domnul Smayle.

– Tallboy, vreau să discut ceva cu dumneata, te rog, interveni domnul McAllister, punând o mână mare și păroasă pe brațul domnului Tallboy și împingându-l binișor pe coridor.

– Ce dracu' ți-a venit să-i spui așa ceva? întrebă el, dincolo de pragul biroului, știind că Smayle nu avea cum să-i audă. Nu știai că Smayle are doar un băiat și că bietul de el e retardat?

Domnul Tallboy fu de-a dreptul stupefiat. Îi crăpa obrazul de rușine și, asemenea tuturor persoanelor afectate de un asemenea sentiment, se refugie într-o izbucnire de furie împotriva celui de lângă el.

– Nu, nu știam. De unde naiba să știu eu ce probleme are Smayle în familie? Doamne sfinte! Îmi pare groaznic de rău, dar asta nu-l scuză, să știi, și nu-i dă dreptul să se poarte ca un măgar cu mine! Are un fix cu liceele particulare. Eton, auzi la el! Nici nu mă mir că fiu-său e debil mintal, dacă a ieșit dintr-un tată ca el!

Domnul McAllister fu profund șocat. Înzestrat cu un simț acut al decenței, ca orice scoțian, respectivul domn clocotea de indignare.

– Să-ți fie rușine că te comporți așa! zise el, cu severitate și, luându-și mâna de pe brațul lui Tallboy, intră din nou în biroul pe care îl împărțea cu domnul Smayle și trânti ușa.

Desigur, la prima vedere nu este foarte clar în ce măsură această disensiune dintre domnul Tallboy și domnul Smayle, generată de un meci de crichet, ar fi putut avea vreo legătură cu disensiunea inițială dintre primul dintre ei și domnul Copley. Într-adevăr,

s-ar putea identifica o conexiune vagă, la debutul ostilităților, din moment ce se putea considera că scandalul Tallboy–Smayle s-ar fi declanșat odată cu gluma indiscretă făcută de domnul Smayle pe seama celor cincizeci de lire sterline ale domnului Tallboy. Dar lucrul acesta nu are prea multă importanță. Are importanță în schimb faptul că imediat ce domnul McAllister a povestit toate amănuntele legate de divergența Tallboy–Smayle (ceea ce domnul McAllister a făcut de îndată ce a putut găsi un auditoriu) opinia publică, deși în disputa Tallboy–Copley fusese în general de partea primului, a efectuat o întoarcere de o sută optzeci de grade. Lumea socotea că, din moment ce domnul Tallboy putea să se poarte atât de grosolan cu domnul Smayle, probabil că se făcea vinovat și față de domnul Copley. Salariații din agenție s-au împărțit ca apele mării Roșii și s-au ridicat ca niște ziduri de o parte și de cealaltă. Doar domnul Armstrong, domnul Ingleby și domnul Bredon, asemenea sardonicului Gallio, se țineau deoparte, nesinchisindu-se prea mult de toată această întâmplare, dar aţâţând scandalul, pentru propriul lor amuzament. Chiar și domnișoara Meteyard, care îl detesta pe domnul Copley, a fost cuprinsă de un neobișnuit val de compasiune feminină față de el și a decretat că atitudinea domnului Tallboy era „intolerabilă". Băgăreț și enervant, moș Copley nu era însă un mișel, zicea ea. Domnul Ingleby considera că Tallboy nu vorbise

serios când îi spusese ceea ce-i spusese lui Smayle. Domnișoara Meteyard a zis: „Nu mai vorbi cu pereții", și, exact în timp ce spunea asta, remarca în gând cât de bine s-ar fi potrivit replica ei pentru una dintre reclamele lor. Dar domnul Ingleby zise: „N-aș fi primul, oricum."

Domnișoara Parton, desigur, era o anti-Copley convinsă și, de aceea, îi zâmbi domnului Tallboy, când acesta intră, la un moment dat, în biroul dactilografelor, ca să ceară un timbru. Dar domnișoara Rossiter, deși mai caustică în aparență, se lăuda că era o persoană echilibrată. În fond, insista ea, domnul Copley fusese bine intenționat, probabil, în privința celor cincizeci de lire sterline, iar, dacă te gândeai bine, el fusese cel care îl scosese pe Tallboy, cu întregul contingent Nutrax cu tot, dintr-o mare încurcătură. În opinia ei, domnul Tallboy era foarte înfumurat și, oricum, nu avea nici un drept să-i vorbească atât de urât bietului domn Smayle.

– Și, spuse domnișoara Rossiter, mie nu-mi plac prietenele lui.

– *Prietenele?!* repetă mirată domnișoara Parton.

– Păi, știi că nu obișnuiesc să bârfesc, ripostă domnișoara Rossiter, dar când vezi un bărbat însurat ieșind dintr-un restaurant, după miezul nopții, cu o femeie care, în mod evident, nu e nevasta lui...

– Nu! exclamă domnișoara Parton.

– Dragă, crede-mă, știu ce vorbesc! Pălărioară cu voaletă scurtă... tocuri de zece centimetri... o rochie de prost-gust... ciorapi ajurați, în fine... tot arsenalul.

– Poate că era sora lui.

– *Dragă!*... Și când te gândești că nevastă-sa așteaptă un copil... Sigur, el nu m-a văzut... Normal, nu-mi place să comentez, dar cred...

Și așa continuă cloncănitul dactilografelor.

Domnul Hankin, deși, oficial vorbind, era imparțial, rămânea adeptul lui Tallboy. Cu toate că era și el un om meticulos și eficient, pe domnul Hankin îl enervau încontinuu meticulozitatea și eficiența domnului Copley. Avea bănuiala, și nu greșea deloc, că domnul Copley critica modul de administrare a departamentului și și-ar fi dorit să dobândească un statut de autoritate. Domnul Copley avea obiceiul să vină la el cu diverse sugestii: „Nu ar fi mai bine, domnule Hankin, dacă..." sau „Scuzați-mă dacă îmi permit să vă fac o sugestie, domnule Hankin, dar nu s-ar putea exercita un control mai strict... ?" sau „Desigur, știu că poziția mea aici este de subaltern, dar, după umila mea părere..." – în fine, sugestii excelente, întotdeauna, dar prezentând toate neajunsul de a-l agasa pe domnul Armstrong ori presupunând instaurarea unei supravegheri anoste și inutile sau semănând zâzanie în rândul temperamentalului personal de la Creație, cu grava consecință de a le deturna atenția de la munca pe care o aveau de făcut. Domnul Hankin se

săturase să tot zică: „Sigur, domnule Copley, dar eu și domnul Armstrong considerăm că treaba merge mai bine, pe ansamblu, dacă avem cât mai puține restricții cu putință." Domnul Copley nu omitea niciodată să spună că înțelegea perfect toată situația, ceea ce întotdeauna îi crea domnului Hankin impresia că domnul Copley îl considera o persoană slabă și ineficientă, iar această impresie fusese confirmată cu prilejul incidentului Nutrax. Când apăruse inopinat o problemă în privința căreia domnul Hankin ar fi putut sau ar fi trebuit să fie consultat, domnul Copley îl ignorase – ceea ce reprezenta pentru domnul Hankin o dovadă concludentă că toate prețioasele sugestii ale domnului Copley despre conducerea departamentului erau doar de fațadă, având rolul de a demonstra cât de genial era domnul Copley, și nicidecum să-l ajute pe domnul Hankin sau să contribuie la bunul mers al departamentului. Sub acest aspect, perspicacitatea domnului Hankin sesiza mult mai clar motivele domnului Copley decât putea face domnul Copley însuși. Și avea perfectă dreptate. În consecință, pe domnul Hankin nu-l interesa soarta domnului Copley, fiind hotărât să îi acorde domnului Tallboy tot sprijinul necesar. Firește, incidentul cu Smayle nu i-a fost raportat; prin urmare, domnul Hankin nu a făcut nici un fel de comentariu referitor la unsprezecele de crichet, în afară de a întreba blajin de ce domnul Smayle și domnul McAllister fuseseră excluși.

Domnul Tallboy i-a replicat sec că aceştia nu puteau juca, şi cu asta subiectul s-a încheiat.

Domnul Tallboy avea un alt aliat în persoana domnului Barrow, care, din principiu, nu putea să-i sufere pe cei de la Creaţie, deoarece, se plângea el, erau nişte îngâmfaţi, care încercau mereu să se bage peste graficienii lui şi să-i dicteze lui cum să-şi facă ilustraţiile. Admitea, la modul teoretic, că grafica unei reclame trebuia să ilustreze textul acesteia, dar susţinea (în mod îndreptăţit) că desenele sugerate de copywriteri erau adesea nerealizabile şi că toţi copywriterii se simţeau jigniţi în mod nejustificat din cauza modificărilor absolut necesare pe care el se vedea nevoit să le opereze în „ciornele" lor. Mai mult, domnul Barrow fusese profund insultat de remarcile domnului Armstrong despre el, care îi fuseseră relatate cuvânt cu cuvânt de către domnul Ingleby, pe care îl detesta. De fapt, era la un pas de a refuza definitiv să intre pe terenul de joc, dacă domnul Ingleby urma să facă parte din echipă.

– Oh, dar stai un pic! protestă domnul Tallboy. Nu se poate să mă laşi baltă aşa! Eşti cel mai bun jucător al nostru.

– Dar nu poţi să-l scoţi pe Ingleby din echipă?

Situaţia devenea de-a dreptul jenantă, fiindcă în realitate domnul Barrow, deşi lovea bine mingea, nu era nici pe departe un jucător de crichet la fel de bun ca domnul Ingleby. Domnul Tallboy ezită:

– Nu prea văd cum aș putea face asta. Anul trecut, a scos un scor de 63. Dar uite cum o să facem. Îl pun al patrulea și te las pe tine să deschizi împreună cu altcineva – Pinchley, să zicem. Vrei să începi cu Pinchley?

– N-ai cum să-l bagi pe Pinchley la început. E un mototol.

– Atunci, pe cine?

Domnul Barrow parcurse lista, cu un aer sumbru.

– Slabi, toți, Tallboy, slabi de tot. Chiar n-ai găsit alții mai buni?

– Nu prea.

– Păcat că i-ai mătrășit pe Smayle și McAllister.

– Mda, dar acum nu se mai poate face nimic. *Va trebui* să joci, domnule Barrow – altminteri, am luat-o-n bot, asta-i limpede.

– Îți spun eu cum să faci. Intră dumneara, la început, cu mine.

– N-o să le convină. Or să spună că fac pe grozavul.

– Atunci, bagă-l pe Garrett.

– Perfect. Așa joci?

– Presupun că n-am de ales.

– Foarte frumos din partea dumitale, domnule Barrow.

Domnul Tallboy plecă în fugă, oftând, ca să afișeze lista revizuită:

MECIUL CU BROTEHRHOOD'S

1. Barrow
2. Garrett
3. Hankin
4. Ingleby
5. Tallboy (căpitan)
6. Pinchley
7. Miller
8. Beeseley
9. Bredon
10. Haagerdorn
11. Wedderburn

Rămase câteva clipe contemplând lista, cu un aer cam descumpănit. Pe urmă, se duse în birou și luă o foaie mare de hârtie, cu intenția de a bifa cifrele pentru comanda publicitară a unui client, pe următoarele trei luni. Dar nu-i stătea mintea la socoteli. Împinse hârtia la o parte și se holbă în gol, pe fereastră, peste acoperișurile cenușii ale Londrei.

– Ce-ai pățit, Tallboy? se interesă domnul Wedderburn.

– Viața asta-i o mizerie, spuse domnul Tallboy, după care exclamă brusc: Dumnezeule! Cât pot să urăsc locul ăsta. Mă calcă pe nervi.

– E timpul să-ți iei un concediu, spuse domnul Wedderburn, placid. Ce mai face soția ta?

– Bine, răspunse domnul Tallboy. Dar nu vom putea pleca până în septembrie.

– Da, din păcate ăsta e un dezavantaj, când ești însurat, replică domnul Wedderburn. Apropo, era să uit. Ai făcut ceva cu seria aia de reclame pentru *The Nursing Times*? Știi, Nutrax pentru mamele care alăptează?

Înjurându-le în gând pe toate mamele care alăptează, domnul Tallboy îl sună pe interior pe domnul Hankin și, cu un ton funebru, lansă o cerere pentru o reclamă, pe două coloane de zece centimetri, despre acest înălțător subiect.

Capitolul XI

INADMISIBILA TULBURARE A UNUI BANCHET DUCAL

Pentru lordul Peter Wimsey, cele câteva săptămâni din viață în care se ocupase de dezlegarea Enigmei Scării de Fier prezentau o stranie trăsătură onirică, sesizabilă în perioada respectivă și cu mult mai pregnantă chiar restrospectiv vorbind. Activitatea pe care o desfășura lordul Wimsey – sau, mai degrabă, acel simulacru obscur al persoanei sale, care semna condica, în fiecare dimineață, cu numele de Death Bredon – îl transporta pe nesimțite într-o sferă de arhetipuri platonice dubioase, sugerând o vagă asemănare cu unele aspecte ale lumii reale. Aici, acele bizare entități – Gospodina Chibzuită, Bărbatul Judicios, Cumpărătorul Perspicace și Bunul Judecător –, pe veci tinere, pe veci frumoase, pe veci virtuoase, econoame și curioase, se deplasau încolo și-ncoace pe orbitele lor

complicate, comparând prețuri și valori, efectuând teste de puritate, iscodindu-i indiscret pe ceilalți despre bolile lor, cheltuielile menajului, arcurile patului, crema de ras, diete, spălatul rufelor și ale cizmelor, veșnic cheltuind pentru a economisi și economisind pentru a cheltui, decupând cupoane și colecționând cutii de carton, făcându-le surprize soților cu o margarină gustoasă și soțiilor cu mașini de spălat și aspiratoare eficiente, toți ocupați de dimineața până seara să spele, să gătească, să șteargă praful, să claseze, să își ferească odraslele de microbi, tenul – de acțiunea nocivă a vântului și a vremii, dinții – de carii și stomacul – de indigestie, și totuși lungind durata zilei cu atât de multe ore, grație minunatelor aparate casnice menite să le cruțe eforturile, încât aveau timp întotdeauna să meargă în vizite la taclale, să stea tolăniți pe plajă la un picnic cu conserve de carne și cutii de compot, și (când se dichiseau cu Mătăsuri de lux, Mănuși Blank's, Pantofi Dash's, Cremă protectoare de față Whatnot's și Șampoane de înfrumusețare Thingummy's) chiar să participe la evenimentele mondene de la Ranelagh, Cowes, Grand Stand de la Ascot, Monte Carlo și recepții oferite de regină. De unde, se întreba Bredon, proveneau toți acești bani ce urmau să fie cheltuiți așa de variat și cu atâta larghețe? Dacă dansul acesta infernal al cheltuielilor și al economiilor ar fi să se oprească pentru o clipă, ce s-ar întâmpla oare? Dacă toate mijloacele de

publicitate din lume ar fi să dispară începând de mâine, oare oamenii ar continua să mai cumpere atâtea săpunuri, să mai mănânce atâtea mere, să le dea copiilor lor atâtea vitamine, fibre alimentare, lapte, ulei de măsline, trotinete și laxative, să mai învețe limbi străine la gramofon, să mai asculte la radio artiști virtuozi, să își redecoreze locuințele, să se răcorească bând atâtea sucuri care îți astâmpără setea, să mai gătească noi feluri de mâncare apetisante, să își mai permită, în fine, acel mic capriciu inutil, dar care înseamnă atât de mult?! Sau toată această învolburare disperată s-ar potoli de tot, iar cumpărătorii extenuați ar reveni la vremurile în care mâncau bucate simple și umblau mânjiți de untură până la coate? Lordul Wimsey nu știa răspunsul. Asemenea tuturor oamenilor bogați, niciodată până atunci nu acordase vreo atenție reclamelor. Nu își dăduse seama niciodată de colosala importanță comercială a celor considerați nevoiași. Vasta suprastructură a industriei nu se întemeia și nu se clădea pe seama indivizilor prosperi, care cumpără doar ceea ce vor și când vor ei, ci pe spinarea celor care, tânjind după un lux dincolo de posibilitățile lor și după un confort ce le era pe veci inaccesibil, puteau fi îmboldiți și ademeniți să își cheltuiască puținii bănuți cu greu agonisiți pe fleacuri menite să le ofere fie și pentru o clipă doar iluzia confortului și a luxului. Fantasmagoria – citadela unui diurn oribil, cu forme și culori vulgare, îngrămădite

ca un turn Babel spre un cer de cobalt dur și legănându-se deasupra unui hău al falimentului, un fel de *Cucărie din nori*, populată cu jalnice fantome, de la Gospodina Chibzuită pregătind un Ospăț-în-familie, cu ajutorul Margarinei Dairyfields, cu o cheltuială de numai patru penny, până la Dactilografa care îl vrăjește în gând pe Prințul Fermecător, fiindcă folosește din abundență Crema de față cu magnolii de la Muggins's.

Printre aceste fantasme, și Death Bredon, mâzgălind cu creionul teancuri întregi de foi de scris, era tot o fantasmă, desprinzându-se din truda coșmarului zilnic pentru a intra într-o existență și mai fantastică, printre oameni cu aspirații, rivalități și moduri de gândire care erau străine și cumplit de patetice în comparație cu tot ceea ce îl înconjura în starea de trezie. Iar, când ceasornicele reglate după Greenwich marcau ora cinci și jumătate după-amiaza, pentru el nu exista nici o lume reală în care să revină, căci atunci iluzoriul domn Bredon dispărea și devenea Arlechinul și mai iluzoriu din visul unei drogate; o figură publicitară, mai necizelată și mai fantezistă decât orice imagine ce apărea în coloanele publicației *Morning Star;* o entitate necorporală și absurdă, crainicul unor clișee răsuflate zbierate în urechile tălâmbe ale unor netoți. Din pielea acestui oribil personaj, pentru el nu exista nici o posibilitate de evadare, deoarece, dacă numele lui s-ar fi făcut auzit sau dacă din întâmplare

chipul său nemascat s-ar fi dezvăluit lumii, toate ușile din cealaltă citadelă onirică – citadela unui nocturn oribil – s-ar fi închis pentru el.

Grație *acelei* obsedante angoase, Dian de Momerie trăise clipa unei inexplicabile clarviziuni, care lui îi adusese eliberarea. Dian de Momerie nu-l mai dorea. Părerea lui era că se temea de el; totuși, când auzea sunetul flautului, Dian ieșea din casă și se plimba cu el, ore de-a rândul, în somptuosul automobil negru Daimler, până când se crăpa de ziuă. Uneori, se întreba dacă Dian credea în existența lui; îl trata ca și cum ar fi fost o figură fascinantă, dar detestabilă, plăsmuită din halucinațiile produse de haşiş. Îi era frică deja ca nu cumva imaginația ei dezechilibrată să o împingă la suicid. L-a întrebat odată ce era el și ce dorea, iar el, atât cât se putea, i-a spus crudul adevăr.

– Sunt aici, pentru că Victor Dean a murit. Când lumea va ști cum a murit Victor Dean, eu mă voi întoarce în locul de unde am venit.

– În locul de unde ai venit. Am mai auzit cuvintele astea, dar nu-mi pot aminti unde.

– Dacă ai auzit vreodată un om condamnat la moarte, acela a fost momentul în care le-ai auzit.

– Dumnezeule, da! Am fost odată la un proces unde se judeca o crimă. Judecătorul era un bătrân groaznic – nu mai țin minte cum îl chema. Parcă ar fi fost un papagal roșu și afurisit, care rostea totul cu o plăcere sinistră. „Și fie ca Domnul să se milostivească

de sufletul tău." Noi avem *suflet*, Arlechinule, sau asta e doar o tâmpenie? E o tâmpenie, nu-i așa?

– În ceea ce te privește, probabil că da.

– Dar ce legătură am eu cu moartea lui Victor?

– Nici una, sper. Dar tu ar trebui să știi mai bine.

– Bineînțeles că n-am nici o legătură cu moartea lui.

Și, într-adevăr, era foarte posibil să fie așa. Aceasta era cea mai fantasmagorică parte a iluziei – granița unde visul diurn și visul nocturn se contopeau într-un crepuscul etern. Omul acesta fusese omorât – iată o certitudine de care el nu se mai îndoia acum; dar nu știa care cui aparținea mâna ucigașă și de ce lovise astfel. Instinctul îi spunea lui Bredon să o urmărească îndeaproape pe Dian de Momerie. Ea era paznicul frontierei părelnice; prin intermediul ei, Victor Dean, în mod incontestabil cel mai prozaic specimen al ordinarei citadele a luminii diurne, pășise în palatul candelabrelor sclipitoare și al negrelor abisuri, unde dregători sunt băutura și drogurile, iar monarhul este moartea. Dar oricâte întrebări îi punea, tot nu căpăta de la ea răspunsuri care să-i fie de folos. Dian îi spusese un singur lucru doar, iar el îl răsucise în gând pe toate părțile, de nenumărate ori, întrebându-se cum ar fi putut să-l încadreze în mozaicul intrigii. Milligan, sinistrul Milligan, știa ceva despre Pym's, sau despre cineva care lucra la Pym's. Știuse despre asta dinainte de a-l cunoaște pe Dean, din moment ce spusese atunci când îl întâlnise prima oară:

„Oh, tu erai omul, vasăzică?!" Ce conexiuni existau acolo? Ce făcuse Dean la Pym's, în legătură cu Milligan, înainte ca Milligan să îl cunoască? Să fi fost doar simplul fapt că Dian se lăudase, poate, râzând, că avea un iubit de la acea respectabilă agenție de publicitate? Oare Victor Dean murise doar din cauză că îi căzuse cu tronc lui Dian?

Wimsey nu putea să creadă așa ceva; capriciul amoros al lui Dian pierise primul, iar moartea lui Dean a devenit, după aceea, în mod cert superfluă. În afară de asta, când cei din citadela nopții ucid din pasiune, nu urzesc stratageme complicate, nu șterg amprentele și nu au discreția de a-și ține gura, înainte sau după. Scandalurile și împușcăturile de revolver, cu hohote de plâns gălăgioase și văicăreli, sunt semnele și simbolurile unei pasiuni fatale, în cazul celor pentru care viața e plămădită din senzațional.

Dian îi mai furnizase, de fapt, și altă informație, dar la momentul acela el nu știuse cum să o interpreteze și nici măcar nu își dăduse seama că era vorba despre o informație. Nu-i rămânea decât să aștepte, ca o pisică lângă o gaură de șoarece, până când avea să se ivească ceva, iar el putea porni pe o pistă. Și astfel nopțile, pentru el, deveniseră foarte anoste: conducea mașina și cânta la flaut, furând câteva ore de somn la revărsatul zorilor, înainte de a se înhăma la corvoada zilnică de la Pym's.

Wimsey avea perfectă dreptate în privința sentimentelor lui Dian de Momerie pentru el. O excita și o înspăimânta, iar, în general, când tânăra auzea sunetul flautului o cuprindea un fel de groază senzuală. Dar adevăratul motiv al îngrijorării care o îmboldea să-l îmbuneze se baza pe o coincidență, pe care el nu avea de unde să o știe și pe care ea nu i-o spunea.

A doua zi după prima lor întâlnire, Dian pariase pe un cal fără șanse, numit Acrobat, care câștigase cu o cotă de 50 la 1. La trei zile după aventura din pădure, pariase pe un alt asemenea cal, numit Arlechin, care ieșise al doilea, cu o cotă de 100 la 1. Ulterior, Dian nu mai avusese nici un dubiu, fiind convinsă că el era o mascotă puternică, pe care i-o trimisese providența. După ce se întâlnea cu el, a doua zi Dian avea noroc, cert fiind că în asemenea ocazii reușea de obicei să câștige bani, într-un fel sau altul. Cursele de cai, după primele două mize geniale, se dovediseră cam decepționante, dar, în schimb, Dian avusese noroc la cărți. În ce măsură această șansă favorabilă se datorase unei încrederi în propria persoană și voinței de a câștiga, numai un psiholog ar fi putut spune; câștigurile bănești erau o realitate, iar ea nu avea nici cea mai mică îndoială în privința resortului din spatele lor. Nu i-a spus *lui* că îl considera o mascotă, din superstiție că, dacă ar fi făcut asta, și-ar fi periclitat pe viitor tot norocul, însă fusese la o ghicitoare în cristal, care, citind în mintea ei ca într-o carte

deschisă, o încurajase în convingerea că un străin misterios îi va purta noroc în viață.

Maiorul Milligan, tolănit pe canapeaua din apartamentul lui Dian, cu un whisky cu sifon în mână, întoarse spre ea ochii lui cam bolnăvicioși. Era un tip masiv, morocănos, lipsit de orice principii morale, dar relativ sobru ca individ, așa cum trebuie să fie tot cei care scot bani din viciile semenilor lor.

– Dian, te-ai mai văzut cu fata aia, sora lui Dean?

– Nu, dragă, spuse Dian, cu un aer absent.

Începuse să se cam satureze de Milligan și i-ar fi plăcut să o rupă cu el, dacă tipul nu i-ar fi fost atât de util și dacă nici ea n-ar fi știut atât de multe, ceea ce făcea ca o posibilă despărțire să devină destul de riscantă.

– Mda, păcat.

– Oh, de ce? E una dintre cele mai anoste ființe din lume, să știi, iubitule.

– Vreau să aflu dacă tipa știe ceva despre firma aia unde lucra Dean.

– Agenția de publicitate? Dar, Tod, e cumplit de plictisitor. De ce te interesează domeniul publicității?

– Oh, nu contează de ce. Aveam o schemă foarte utilă acolo, atâta tot.

– Oh! exclamă Dian, căzând pe gânduri.

Iată ceva foarte interesant, se gândea ea. Poate ieșea ceva de-aici.

– O sun dacă vrei. Dar gâscă mai proastă ca ea rar s-a mai văzut, să știi. *Ce* vrei să afli, de fapt?

– Treaba mea.

– Tod, de multe ori am vrut să te întreb. De ce ai zis să-l mătrășesc pe Victor? Nu înseamnă că m-aș fi dat în vânt după el, prăpăditul, dar mă întrebam pur și simplu, mai ales că, inițial, mi-ai zis să-l țin cald.

– Fiindcă netotul a vrut să mă tragă pe sfoară, ripostă maiorul Milligan.

– Doamne sfinte, Tod, de ce vorbești mereu în doi peri, de nu pricepe omul nimic?!

– Lasă, dragă, n-are importanță. Victor al tău începuse să devină o pacoste, asta e. Vorbise cineva cu el, precis – probabil că tu.

– Eu?! Asta-i culmea! Că mare lucru aș fi putut eu să-i spun, zău așa! Tu nu-mi spui niciodată nimic, Tod.

– Normal, din moment ce mi-a mai rămas ceva minte în cap.

– Cât de bădăran poți fi, dragă. Bine, deci, îți dai seama că nu aveam cum să-i ciripesc ceva lui Victor. Tu i-ai luat gâtul, Tod?

– Cine zice că a fost omorât?

– Mi-a spus mie o păsărică.

– Cumva amicul ăla al tău, în carouri negru cu alb?

Dian ezită. Într-un moment de exuberanță, când era cam pilită, îi povestise lui Tod despre aventura ei din pădure, iar acum îi părea rău. Milligan luă tăcerea ei drept o confirmare și continuă:

– Cine-i tipul, Dian?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Dar ce vrea?

– În nici un caz, nu pe mine, spuse Dian. Nu ți se pare umilitor, Tod?

– O fi, rânji Milligan. Dar care-i schema, de fapt?

– Cred că vrea să afle ce s-a întâmplat cu Victor. A zis că nu ar fi aici, dacă Victor n-ar fi fost omorât. Foarte palpitant, nu crezi?

– Îhî, făcu Milligan. Cred că mi-ar plăcea să-l cunosc pe amicul ăsta al tău. Când crezi că o să apară pe-aici?

– Să fiu a naibii dacă știu. Apare, pur și simplu. În locul tău, Tod, aș evita să am de-a face cu el. Tipul e periculos – ciudat, cumva. Am un fel de presimțire în privința lui.

– Ai devenit cam sentimentală, dulceață, spuse Milligan. Iar el profită de asta, e clar.

– Oh, bine, spuse Dian. Tipul mă amuză, ceea ce nu se poate spune despre tine, în ultima vreme. Ai devenit cam pisălog, Tod, spuse Dian, căscând, în timp ce își târșâia picioarele spre oglindă, unde își inspectă minuțios fața. Cred că o să mă las de droguri, Tod. Am făcut pungi sub ochi. Crezi că ar fi nostim dacă aș face-o pe bune?

– Nostim, pe dracu'! A încercat amicul ăsta al tău să te convertească? Grozav, ce să zic.

– Aiurea, de ce să mă convertească?! Dar arăt ca o zgripțuroaică în seara asta, pe cuvânt. Oh, la naiba! Ce mai contează, în fond?! Hai să facem *ceva*.

– Perfect. Mergem la Slinker. Dă o petrecere.

– M-am săturat de petrecerile lui Slinker. Haide, Tod, zău, ce-ar fi să facem ceva trăsnet, cum nu s-a mai pomenit în Londra asta! Unde-i tevatura cea mai mare în seara asta?

– Habar n-am.

– Ah, știi ce?! Ne ducem la Slinker, luăm toată șleahta și mergem să căutăm tende în dungi. La prima pe care o vedem, dăm buzna cu toții, da?!

– Oho, sigur! Îmi place ideea!

Peste o jumătate de oră, o gașcă zgomotoasă, înghesuită în cinci automobile și un taxi, chiuia pe străzile liniștite din West End. Chiar și astăzi, câteva redute ale crâncenei aristocrații se mai păstrează în Mayfair, iar Dian, aplecată peste fereastra deschisă a mașinii din fruntea cortegiului, scotea limba în fața unei clădiri înalte, cu arhitectură de modă veche, a cărei intrare era decorată cu o tendă în dungi, un covor roșu și un șir de plante de seră puse în niște glastre pe trepte.

– Uuu-iuu-iuuu! Pe ea, băieți! E grozavă, pe cuvânt! A cui o fi?

– Mamă, Doamne! exclamă Slinker Braithwaite. Am dat lovitura, pe bune! Aici stă Denver.

– Nu intrați voi aici, ascultați-mă pe mine, zise Milligan. O acritură mai mare decât ducesa de Denver nu cred că există pe lume. Uitați-vă la mardeiașul din ușă. Mai bine să încercăm ceva mai ușor!

– Mai ușor, pe naiba. Am stabilit că va fi prima tendă pe care o vedem, iar asta e prima. Gata, nu vă țineți de cioace, dragilor.

– Știți ce?! zise Milligan. N-ar fi mai bine să încercăm pe la intrarea din spate?! Există o poartă în zidul grădinii, pe cealaltă parte, care dă în parcarea pentru mașini. Avem mai multe șanse pe-acolo.

Din cealaltă parte, asaltul se dovedi destul de simplu. Automobilele au fost parcate pe o stradă dosnică, iar, când au ajuns toți la poarta grădinii, au constatat că era larg deschisă, lăsând să se vadă un cort somptuos, în care se desfășura supeul. Un ciorchine de musafiri a ieșit exact când au sosit ei, în timp ce, aproape imediat în urma lor, două limuzine mari au pătruns pe alee, iar din ele a coborât un grup numeros de oameni.

– Nu are rost să ne mai anunțăm prezența, spuse o persoană cu ținută impecabilă. Năvălim înăuntru și îi fentăm pe ambasadori.

– Freddy, nu se poate!

– Zău?! Stați numai să vedeți.

Freddy o prinse ferm de braț pe partenera lui și păși hotărât spre poartă.

–Precis o să dăm peste Peter sau altcineva cunoscut în grădină, o să vedeți.

Dian îl înșfăcă de braț pe Milligan și se postară amândoi în spatele nou-veniților care descinseseră din automobile.

– Domnul și doamna Frederick Arbuthnot, spuse gentlemanul îmbrăcat impecabil. Și amicii, adăugă el, fluturând vag din mână, în spatele lui.

– *Am intrat*, gata, jubilă Dian.

Helen, ducesa de Denver, privea în jur cu satisfacție la banchetul ei. Totul se desfășura splendid, într-adevăr. Ambasadorul și soția lui avuseseră numai cuvinte de laudă despre excelenta calitate a vinului servit. Formația muzicală era bună, gustările și băuturile erau mai mult decât adecvate. Atmosfera petrecerii era dominată de curtoazie și eleganță. Toaleta pe care o purta, se gândea ducesa, îi venea de minune, deși soacra ei, ducesa-mamă, avusese o remarcă destul de caustică despre faptul că i se vedea șira spinării. În fine, bătrâna ducesă era întotdeauna agasantă și imprevizibilă. O doamnă se cade să fie modernă, deși, desigur, se cuvine să evite orice extravaganță vulgară. Helen considera că toaleta ei lăsa să se vadă exact numărul de vertebre impus de un asemenea eveniment monden. O vertebră în minus ar fi fost o soluție incorectă; una în plus ar fi fost ceva exagerat de modern. Slavă Domnului, se gândea ea, că la vârsta de patruzeci și cinci de ani își păstra încă silueta – lucru

perfect adevărat, ținând seama de faptul că, toată viața, fusese o femeie remarcabil de plată atât din față, cât și din spate.

Tocmai ridica spre buze un binemeritat pahar cu șampanie, când se opri brusc și îl puse jos. Ceva nu era în regulă. Privi repede în jur, căutându-și soțul. Acesta nu era acolo, dar la o distanță de câțiva pași o spinare neagră elegantă, încoronată de un cap cu păr bălai și neted, anunța prezența cumnatului ei, Wimsey. Scuzându-se în pripă față de lady Mendip, cu care discutase cele mai recente enormități ale guvernului, își croi drum prin mulțime și îl prinse pe Wimsey de braț.

– Peter! Uită-te acolo. Cine sunt oamenii aceia?

Wimsey se răsuci și se holbă lung în direcția indicată de evantaiul ducesei.

– Doamne sfinte, Helen! Ai prins peștele cel mare de data asta! Ea e tânăra Momerie, iar el e sclavul ei, un traficant de droguri.

Ducesa se cutremură.

– Oribil! Ce femeie dezgustătoare! Cum naiba or fi intrat aici?... Îi cunoști?

– Oficial, nu.

– Slavă Domnului! Mi-a fost teamă că tu i-ai adus. Niciodată nu știu la ce să mă aștept din partea ta; cunoști atâtea persoane odioase.

– Nu sunt vinovat de data asta, Helen.

– Întreabă-l pe Bracket cum de i-a lăsat să intre.

– Am zburat să dau curs poruncii tale, spuse Wimsey.

Goli paharul pe care îl avea în mână și porni dezinvolt în căutarea valetului. În scurt timp, reveni cu misiunea îndeplinită.

– Bracket zice că au venit cu Freddy Arbuthnot.

– Caută-l pe Freddy.

Distinsul Freddy Arbuthnot, odată contactat, a negat că ar fi avut vreo legătură cu intrușii. „Dar s-a produs un fel de învălmășeală la poartă, să știi", recunoscu el, plin de candoare, „și presupun că au profitat de ocazie, pentru a da buzna înăuntru împreună cu mulțimea. *Duduița Momerie*, ziceai, eh? Ia, unde e? Vreau s-o văd și eu, neapărat. E bună tipa, nu-i așa?"

– Să nu care cumva să faci așa ceva, Freddy. Pe unde-o fi Gerald? Nu-l văd aici. Niciodată nu-i de găsit, atunci când ai nevoie de el. Peter, va trebui să te duci tu și să-i dai afară.

Pe Wimsey, care avusese suficient răgaz pentru a chibzui bine ce avea de făcut, rugămintea aceasta îl aranja de minune.

– Mă duc să-i dau afară în doi timp și trei mișcări, anunță el. Unde sunt?

Ducesa, care nu-i scăpase din ochi nici o clipă măcar, flutură severă din mână, în direcția terasei. Wimsey porni într-acolo, cu un aer amabil.

– Iartă-mă, dragă lady Mendip, spuse ducesa, revenind lângă musafira ei. A trebuit să-l rog ceva pe cumnatul meu.

Pe treptele terasei slab luminate, urca acum Wimsey. Umbra unui trandafir înalt cât stâlpul cădea peste chipul lui, proiectând jucăuș carouri negre pe pieptii cămășii lui albe; și, în timp ce mergea, Wimsey fluiera discret: „În pădurea cu alune..."

Dian de Momerie se răsuci pe călcâie, încleștându-și degetele pe brațul lui Milligan.

Wimsey se opri din fluierat.

– Ăăă, bună seara, zise el. Scuzați-mă. Domnișoara de Momerie, presupun.

– Arlechinul! strigă Dian.

– Poftim?

– Arlechinul. Vasăzică aici erai. De data asta, te-am prins. Mai bine mor, decât să nu te văd la față nici acum.

– Îmi pare rău, dar e o confuzie, probabil, spuse Wimsey.

Milligan consideră că era momentul să intervină.

– Ah! exclamă el. Misteriosul străin. Cred că e timpul ca noi doi să avem o discuție, tinere. Pot să te întreb, mă rog, de ce ți-ai permis să-i dai târcoale acestei doamne deghizat ca un saltimbanc?

– Domnule, nu știu cine sunteți, dar țin să vă comunic că v-ați format o impresie greșită, spuse Wimsey, pe un ton deja mai pedant. Ducesa m-a însărcinat cu o misiune – scuzați-mă – destul de neplăcută. Domnia Sa regretă că nu a avut onoarea de a face cunoștință cu această doamnă și nici cu dumneavoastră,

domnule, iar de aceea mi-a cerut să vă întreb cine v-a invitat astă-seară aici.

Dian pufni în râs, destul de zgomotos.

– Dragă, dar ești absolut superb, spuse ea. Răspunsul e foarte simplu – am dat buzna neinvitați la banchetul acestei distinse babete – la fel ca și dumneata, presupun.

– Exact asta a bănuit și ducesa, ripostă Wimsey. Îmi pare rău, dar sunt nevoit să vă cer să părăsiți imediat această incintă.

– Asta-i culmea, spuse Milligan, insolent. Degeaba, nu ține, să știi. Chiar dacă e adevărat, poate, că am venit aici fără să fi fost poftiți, nu avem de gând, oricum, să ne lăsăm dați afară de către un acrobat anonim, care n-are nici măcar curajul să se arate la față.

– Mă confuzi, pesemne, cu vreun amic de-al dumitale, spuse Wimsey. Permiteți-mi, vă rog, adăugă el și, îndreptându-se spre cel mai apropiat stâlp, apăsă pe un întrerupător, aprinzând lumina în acel capăt al terasei. Numele meu este Peter Wimsey; sunt fratele lui Denver, iar persoana mea, cu acest chip pe care-l puteți vedea, este întru totul gata să vă servească.

Fixându-și monoclul, se uită urât la Milligan.

– Dar, cum, nu ești tu Arlechinul meu?! se miră Dian. Nu te mai prosti, ajunge – știu foarte bine cine ești. Te-am recunoscut după voce – și, uite, gura, bărbia, clar, tu ești. În plus, adineauri fluierai *melodia*.

– Foarte interesant, spuse Wimsey. E posibil – și din păcate așa e – ca dumneata să-l fi întâlnit pe terchea-berchea de Bredon, vărul meu.

– Ăsta era numele, începu Dian, nesigură, dar se opri.

– Mă bucur să aud asta, replică Wimsey. Uneori, se prezintă cu numele meu, ceea ce devine extrem de jenant.

– I-ascultă, Dian, se băgă în vorbă Milligan. Se pare că ai cam încurcat borcanele. Cere-ți scuze și hai s-o ștergem de-aici. Ne pare rău că am dat buzna nepoftiți...

– O clipă, vă rog, spuse Wimsey. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre acest lucru. Dacă vreți să aveți amabilitatea de a intra în casă, pentru câteva momente. Poftiți, pe-aici.

Îi conduse politicos pe lângă colțul terasei, apoi pe o alee laterală, până la două uși duble cu geamuri, pe unde intrară într-o mică anticameră, unde fuseseră aranjate mai multe mese și un bar cu băuturi.

– Ce vreți să beți? Whisky? Mă așteptam, sigur. Dezgustătorul obicei de a îngurgita whisky, după ce ai înghițit diverse băuturi până noaptea târziu, este cauza distrugerii tenului și a reputației atâtor distinse persoane. Câte femei nu bântuie acum pe străzile Londrei, turnându-și pe gât whisky, după ce au băut nenumărate cocteiluri cu gin. Două whisky-uri seci, Tomlin, și un coniac.

– Prea bine, milord.

– Vă rog să sesizați adevăratul obiectiv al acestui gest ospitalier, spuse Wimsey, revenind cu paharele. V-am demonstrat identitatea mea, prin mărturia onestului Tomlin. Haideți acum să căutăm un loc, unde riscul de a fi deranjanți să fie cât mai mic. Vă propun biblioteca. Pe-aici. Fratele meu, fiind un nobil englez, deține câte o bibliotecă în toate reședințele lui, deși nu deschide niciodată vreo carte. Atitudinea aceasta se numește respect față de vechile tradiții. Fotoliile, totuși, sunt confortabile. Luați loc, rogu-vă. Și acum, povestiți-mi și mie cum a fost întâlnirea cu scandalosul meu văr.

– Stați un pic, spuse Milligan, înainte ca Dian să înceapă să vorbească. Cunosc foarte bine genealogia familiilor nobiliare. Nu știam că aveți un văr pe nume Bredon.

– Nu orice cățeluș figurează în pedigriul unei canise, replică Wimsey, cu nonșalanță. În plus, orice om cu scaun la cap e dator să-și cunoască toți verii. Dar care-i problema? Familia, cu toți cei care fac parte din ea, este reprezentată de un singur blazon sau poartă aceeași emblemă ori se prezintă sub aceleași armoarii, indiferent că ne place sau nu. Farsorul de Bredon, vărul meu, neavând dreptul de a pretinde vreun titlu anume, și-a făcut un obicei din a folosi pe rând toate numele din familia noastră, demonstrând astfel o lăudabilă lipsă de favoritism. Puteți

fuma, dacă vreți. Veți constata că țigările de foi sunt acceptabile, domnule, ăăă...

– Milligan.

– Ah! Faimo... renumitul maior Milligan?! Știu că aveți o reședință pe malul apei. Încântător, încântător. Am avut ocazia, în câteva rânduri, să aflu noutăți despre minunatul dumitale palat, prin intermediul bunului meu cumnat, inspectorul-șef Parker, de la Scotland Yard. E un loc superb, liniștit și retras, presupun, nu?

– Exact, spuse Milligan. Am avut plăcerea de a-l primi ca oaspete pe vărul dumitale acolo, într-o seară.

– A dat buzna cumva la vreo petrecere? Ar fi tipic pentru el. Și v-ați gândit să-i plătiți cu aceeași monedă scumpei mele cumnate. Ce poetic, să vă faceți dreptate în acest mod! Mie mi se pare interesant – deși e posibil ca ducesa să creadă cu totul altceva.

– Nu, a fost adus de o doamnă din anturajul meu.

– Face progrese. Domnule maior Milligan, deși e dureros pentru mine, consider că am datoria să vă previn în privința acestui văr al meu. Nu vă recomand să aveți de-a face cu el. Dacă i-a făcut curte domnișoarei de Momerie, probabil că a avut un motiv ascuns, să știți. Nu vreau să spun, desigur, că un bărbat ar avea nevoie de vreun motiv special pentru a-i face curte acestei domnișoare care merită toată atenția.

Și privirea lui Wimsey alunecă spre Dian, care în acea seară era îmbrăcată cam sumar și părea cam

cherchelită; expresia rece cu care o măsurase din cap până-n picioare conferise o nuanță aproape impertinentă cuvintelor lui.

– Dar îl cunosc prea bine pe vărul meu Bredon, reluă el. Puține persoane îl cunosc mai bine decât mine. Și trebuie să mărturisesc că omul acesta nu face niciodată ceva fără să aibă vreun interes. Din nefericire, sunt obligat, ca o măsură de autoapărare, să supraveghez din scurt mișcările vărului Bredon, și v-aș fi profund recunoscător dacă mi-ați comunica detaliile ultimelor lui escapade.

– Foarte bine, îți povestesc eu, spuse Dian.

Whisky-ul îi produsese o stare de agitație, așa că deveni brusc volubilă, ignorând privirile dojenitoare pe care i le arunca Milligan. Dian deșertă sacul cu poveștile aventurilor ei. Incidentul cu săritura în bazinul fântânii păru să-l mâhnească profund pe lordul Peter Wimsey.

– Ce lucru vulgar să te dai în spectacol așa! spuse el, scuturând din cap. Și dacă nu l-aș fi rugat de nenumărate ori pe Bredon să aibă un comportament discret și decent.

– Mie mi s-a părut de-a dreptul genial, spuse Dian, continuând apoi să relateze întâlnirea din pădure. Tipul cântă întotdeauna „În pădurea cu alune", așa că bineînțeles, adineauri, când te-am auzit fluierând melodia asta am crezut că era el.

Wimsey se întunecă la față, într-o manieră extrem de convingătoare.

– Oribil, spuse el.

– În afară de asta, semănați atât de mult unul cu celălalt – aceeași voce și aceeași figură, din câte îmi pot da seama. Dar, desigur, el nu și-a scos masca niciodată.

– Nici nu mă mir, nici nu mă mir, spuse Wimsey, oftând din rărunchi. Poliția este pe urmele vărului meu Bredon.

– Ce palpitant!

– Dar de ce? se interesă Milligan.

– Fiindcă îmi fură mereu identitatea, printre alte lucruri, spuse Wimsey, fericit că putea, în fine, să-și verse tot năduful. Nu am cuvinte să vă pot reda, în puținul timp pe care îl avem la dispoziție, prin ce suferințe și umilințe am fost nevoit să trec din cauza lui Bredon. A trebuit să achit diverse cauțiuni, pentru a-l scoate din arestul poliției, să onorez cecuri completate în numele meu, să-l recuperez din locuri de pierzanie... Desigur, vă împărtășesc toate aceste detalii hidoase, în mod confidențial, dacă înțelegeți.

– N-o să ducem vorba, spuse Dian.

– Profită, din păcate, de această nefericită asemănare dintre noi, continuă Wimsey. Mă imită în toate: îmi copiază obiceiurile, fumează marca mea preferată de țigări, șofează un automobil ca al meu, ba chiar și cântă una dintre melodiile mele preferate, care se pretează foarte bine interpretării la flaut.

– Probabil că e plin de bani, dacă își permite să conducă o asemenea mașină, remarcă Dian.

– *Acesta* este cel mai deprimant aspect al problemei, spuse Wimsey. Eu îl suspectez că, dar poate ar fi mai bine să nu spun nimic despre asta.

– Oh, ba da, ba da, spune-ne și nouă, îl îndemnă Dian, căreia îi sclipeau ochii de emoție. Pare teribil de captivant.

– Îl suspectez, decretă solemn și sumbru lordul Wimsey, că ar avea de-a face cu *drogurile de trafic* – adică, fir-ar să fie, m-am încurcat – traficul de droguri.

– Ei, nu mai spune! zise Milligan.

– În fine, nu pot să dovedesc asta. Dar am primit avertizări dintr-un anumit sector. Mă înțelegi, sper.

Wimsey alese o țigaretă și scutură din ea tutunul prea îndesat, făcând o mutră de parcă tocmai ar fi închis capacul sicriului peste un secret de moarte, iar acum îl țintuia bine în cuie.

– Nu vreau să mă amestec nicidecum în treburile dumitale, domnule maior Milligan. Sper să nu fiu solicitat vreodată să fac acest lucru, adăugă el, fixându-l pe Milligan cu o privire dură. Dar poate îmi veți îngădui să vă fac amândurora o recomandare prudentă. Evitați pe cât posibil să mai aveți de-a face cu vărul meu Bredon.

– Astea-s baliverne! i-o trânti Dian. Păi, nu poți nici măcar să-l...

– O țigară, Dian, i-o reteză Milligan, tăios.

– Desigur, reluă Wimsey, cercetând-o lent pe Dian cu o căutătură grea, apoi întorcându-se iarăşi spre Milligan. Nu vreau să spun că deplorabilul meu văr ar fi cumva dependent de cocaină sau heroină ori de vreo altă substanţă de acest fel. Sub un anumit aspect, ar fi aproape mai respectabil dacă lucrurile ar sta aşa. Un bărbat sau o femeie care ar putea profita de pe urma slăbiciunilor semenilor săi, fără a le împărtăşi deopotrivă, este, în ochii mei, un specimen absolut dezgustător. Poate sunt eu de modă veche, dar asta e.

– Da, exact, spuse Milligan.

– Nu ştiu, şi nici nu doresc să aflu, continuă Wimsey, cum ai ajuns dumneata să-i permiţi vărului meu Bredon să îţi intre în casă, şi nici, în ceea ce-l priveşte, nu mă interesează să ştiu ce l-a adus pe el acolo. Prefer să nu presupun că ar fi putut găsi în acea societate şi alte atracţii, în afară de băuturi fine şi femei frumoase. S-ar putea să îţi imaginezi, domnule maior Milligan, că, din moment ce m-au preocupat anumite cazuri care au ajuns în vizorul poliţiei, aş fi şi eu, eventual, un om băgăreţ şi indiscret. Nu e nicidecum aşa. Dacă nu sunt nevoit să cercetez afacerile altora, prefer întotdeauna să îi las pe oameni în pace. Dar consider că se cuvine să îţi spun că, în cazul vărului meu Bredon, *sunt nevoit* să mă preocup de îndeletnicirile lui, fiind vorba despre o persoană pe care orice individ dornic să ducă o viaţă liniştită ar face mai bine să o evite. Presupun că nu e nevoie să spun mai mult, nu?!

– Sigur, spuse Milligan. Vă rămân foarte îndatorat pentru această recomandare, la fel ca și domnișoara de Momerie.

– Bineînțeles, mă bucur teribil că am aflat toate astea, zise Dian. Vărul dumitale pare un mielușel. Mie îmi plac fiarele periculoase. Indivizii pompoși sunt groaznic de vulnerabili, nu crezi?

Wimsey făcu o plecăciune.

– Scumpă doamnă, depinde numai de dumneata ce prieteni îți alegi.

– Mă bucur să aud asta. Am avut impresia că ducesa nu prea mă are la inimă.

– Ah! Ducesa – nu. În ceea ce o privește, din păcate, *ea* e cea care dictează aici. Oh, era să uit...

– Sigur, spuse Milligan. Am abuzat prea mult de ospitalitatea dumneavoastră. Ne cerem scuze și ne retragem. Apropo, mai erau și alți membri ai grupului nostru...

– Presupun că scumpa mea cumnată a dispus deja măsurile necesare și în privința lor, spuse Wimsey, cu un rânjet. Dacă nu, voi avea eu grijă să le spun că voi ați plecat la – *unde*, să le spun?

Dian îi dădu adresa ei.

– Ce-ar fi să vii cu noi și să bem ceva împreună?! îi sugeră ea.

– Vai, din păcate datoria mă obligă să rămân aici, spuse Wimsey. Oricât de multă plăcere mi-ar face o asemenea invitație, nu o pot părăsi pe cumnata mea

tocmai acum, când are atâta nevoie de mine, spuse el, sunând din clopoțel. Vă rog să mă scuzați, acum. Trebuie să mă ocup de ceilalți oaspeți. Porlock, condu-i la plecare pe domnul și pe doamna, te rog.

Reveni în grădină, traversând terasa, în timp ce fredona un pasaj din Bach, așa cum avea obiceiul când se simțea satisfăcut.

– *Nun gehn wir wo der Tudelsack, der Tudel, tudel, tudel, tudel, tudelsack...*

„Oare momeala o fi fost prea mare și ostentativă? Va mușca din ea oare? Vom vedea."

– Dragul meu Peter, spuse ducesa, foarte aferată. E groaznic cât timp ai putut lipsi. Du-te, te rog, și adu-i o înghețată doamnei de Framboise-Douillet. Și spune-i fratelui tău că vreau să vorbesc cu el.

Capitolul XII

SURPRINZĂTOAREA ACHIZIȚIE A UNUI TÂNĂR REPORTER

S-a întâmplat ca odată, cu noaptea-n cap, un tânăr reporter de la *Morning Star,* lipsit de importanță pentru oricine, în afară de el însuși și de mama lui, rămasă văduvă, să iasă din somptuosul palat al presei, unde era amplasat noul sediu al ziarului, și să se amestece direct în treburile inspectorului-șef Parker. Pe nume Hector Puncheon, acest individ mărunt se afla pe Fleet Street la acea oră, din cauză că un incendiu izbucnise seara târziu la un mare depozit din City, distrugând o mare cantitate de bunuri valoroase și prilejuind spectaculoasa salvare a trei paznici de noapte și a unei pisici de pe acoperișurile clădirilor alăturate. Hector Puncheon, convocat la fața locului din simplul motiv că locuia în cartierul West Central și a putut fi transportat la scena sinistrului într-un timp relativ scurt,

scrisese o scurtă ştire de ultimă oră despre dezastru, pentru primele ediţii destinate provinciei, o relatare mai lungă şi mai incitantă pentru ediţia londoneză şi încă un reportaj mai lung chiar şi mai amănunţit, incluzând declaraţiile paznicilor de noapte şi ale unor martori oculari, plus un interviu personal cu pisica, pentru primele ediţii ale publicaţiei *Evening Comet*, organul de presă geamăn al ziarului *Morning Star*, cu sediul în aceeaşi clădire.

După îndeplinirea acestor corvezi, tânărul reporter se simţea foarte vioi şi înfometat. A găsit un restaurant non-stop, pe Fleet Street, unde ziariştii care lucrau de noapte puteau lua masa, şi, înarmându-se în prealabil cu un exemplar al ziarului *Morning Star*, proaspăt ieşit din rotativă, se aşeză la ora trei dimineaţa la un mic dejun constând din cârnaţi prăjiţi, cafea şi chifle.

Mâncă tacticos şi cu poftă, mulţumit de ceea ce făcuse şi de norocul pe care îl avusese, fiind ferm convins că nici cel mai distins jurnalist cu experienţă nu ar fi putut compune un articol mai plin de suspans, nerv şi interes uman decât cel scris de el. Interviul cu pisica fusese deosebit de impresionant. Din câte se părea, felina era renumită pentru dexteritatea cu care vâna şobolanii, având la activ nenumărate fapte merituoase. Şi nu doar atât: tot această pisică remarcase prima mirosul de fum şi, prin mieunăturile ei disperate şi inteligente, atrăsese atenţia paznicului

numărul unu, care, când izbucnise incendiul, tocmai își pregătea o cană de ceai. În al treilea rând, pisica, o mâță urâtă, alb cu negru și cu pete pe cap, urma să devină mamă pentru a zecea oară, iar Hector Puncheon, cu o inspirație strălucită, obținuse acordul ca viitoarea familie să intre în custodia redacției ziarului *Morning Star*, astfel încât pe puțin șase cititori norocoși să aibă posibilitatea, adresându-se gazetei lor preferate și incluzând o mică donație pentru spitalul pentru animale, să devină fericiții posesori ai unor pisoiași cu un renume prenatal și cu un excelent pedigri privind vânătoarea de șobolani. Hector Puncheon socotea că procedase bine. Fusese alert și curajos, oferindu-i pazniculuide noapte zece șilingi, din propriul buzunar, în momentul în care îi venise măreața idee, iar redactorul de serviciu aprobase stratagema și chiar remarcase că va da rezultatele scontate.

Plin de cârnați și satisfacție, Hector Puncheon zăbovi la masă, citind articolul de vineri, la care aprecie conținutul și caricaturile politice. Într-un final, împături ziarul, îl îndesă în buzunar, îi dădu ospătarului extravangantul bacșiș de șase penny și ieși pe Fleet Street.

Era o dimineață frumoasă, dar răcoroasă, iar tânărul reporter simțea că, după truda lui nocturnă, o mică plimbare pe jos i-ar prinde bine. Porni agale la pas, trecând fericit pe lângă Griffin, Temple Bar și Law Courts, apoi prin dreptul bisericilor St Clement

Danes şi St Mary-le-Strand, îndreptându-se spre Kingsway. Abia când ajunse la intersecţia cu Great Queen Street, îşi dădu seama că lipsea totuşi ceva din acest univers altminteri mulţumitor. Queen Great Street dădea în Long Acre; iar din Long Acre, ajungeai în Covent Garden; deja furgoanele şi camioanele încărcate cu fructe şi flori veneau acolo huruind, din toată ţara, sau, după ce descărcau marfa, plecau tot huruind înapoi. Hamalii cărau de zor saci grei, lăzi uriaşe, coşuri rotunde, cutii fragile sau ambalaje lunguieţe de carton, cu arome şi culori exotice, năduşind şi bombănind, de parcă delicatele lor poveri ar fi constat toate din tone de peşti şi fiare grele. Şi, spre folosul acestor salahori, cârciumile ţineau încă deschis, căci Covent Garden interpretează în stil propriu autorizaţiile de funcţionare a localurilor, pentru a corespunde acestui program de lucru complet anapoda. Hector Puncheon avusese o noapte încununată de succese, pe care le sărbătorise cu cârnaţi şi cafea; dar, fir-ar să fie de viaţă, există şi ale metode mai propice de a sărbători un asemenea eveniment.

Hector Puncheon, colindând vesel pe străzi, îmbrăcat în pantalonii lui gri de casa, cu un sacou de tweed, peste care purta un trenci mai vechi, îşi dădu seama brusc că lumea toată era a lui, inclusiv toată berea din Covent Garden Market. Coti pe Great Queen Street, traversă jumătate din Long Acre, se feri în ultima clipă de calul unui furgon la intrarea

în stația de metrou și se îndreptă spre piață, croindu-și drum voios printre cutiile, coșurile, căruțele și fânul care acopereau caldarâmul. Fredonând o melodie veselă, păși printre ușile batante în localul White Swan.

Deși nu era decât ora patru și un sfert dimineața, la Swan era dever mare. Hector Puncheon izbuti să se strecoare până la bar, printre doi căruțași mătăhăloși, și aștepta modest ca patronul să-și servească întâi clienții fideli, înainte de a-i comanda și el ceva. O discuție însuflețită avea loc lângă el, referitor la meritele unui câine pe nume Fulger. Hector, gata întotdeauna să prindă din zbor orice indiciu sau aluzie din care ar fi putut scoate o știre, extrase din buzunar ziarul *Morning Star* și, prefăcându-se că citește, ciuli bine urechile la conversația din jur.

– Dacă vrei să știi părerea mea, spuse căruțașul numărul unu, eu tot aia îți spun, Joe, că atunci când un câine favorit cum e potaia asta se oprește brusc la jumătatea cursei, de parcă l-ar fi împușcat careva, ascultă-mă pe mine, ceva e putred la mijloc, iar eu vreau să știu *ce*.

– Aha, făcu al doilea căruțaș.

– Și fii tu atent, continuă primul căruțaș. Eu nu zic că în animale trebuie să te încrezi orbește. Nu, deloc. Au și ele zilele lor proaste, la fel ca tine sau ca mine, dar ce vreau eu să zic e...

– E o realitate, se băgă în vorbă un ins mai pipernicit, care ședea lângă al doilea căruțaș. E o realitate,

sigur. Și, mai mult chiar, au și animalele hachițele lor. Eu am avut odată un câine care nu putea suferi caprele, oameni buni. Sau poate mirosul lor. Habar n-am. Dar cum vedea o capră, pe potaie o apuca tremuriciul. Nu mai era în stare să alerge deloc, toată ziua. Țin minte când îl aduceam pe dulăul ăsta odată la cursă la White City, și era un tip pe stradă, care ducea două capre de-o funie...

– Da' ce dracu' făcea ăla cu două capre? se interesă suspicios al doilea căruțaș.

– De-unde vrei să știu eu ce făcea ăla cu două capre?! se răsti indignat pipernicitul. Ce, parcă erau caprele mele, ha?! În fine, cum ziceam, câinele...

– Asta-i altceva, spuse primul căruțaș. Nervii sunt nervi, iar o chestie din-asta cum e aia cu capra i se poate întâmpla oricui, dar ce vreau eu să zic...

– Ce să fie la dumneavoastră, domnule? întrebă cârciumarul.

– Oh, cred că o să iau o Guinness, spuse Hector. Guinness îți face bine, în special într-o dimineață răcoroasă ca asta. Poate vor să bea cu mine și acești domni, adăugă el, simțindu-se mulțumit de el însuși și de lumea largă.

Cei doi căruțași și tipul pricăjit de lângă ei murmurară mulțumirile de rigoare și comandară niște bere.

– Ciudată treaba asta cu nervii, ce feste îți pot juca, spuse pricăjitul. Apropo de Guinness, știți, mătușa mea avea un papagal. Grozavă pasăre, pe cuvânt. Învățase

să vorbească de la un marinar. Noroc că baba de mătușă-mea era cam surdă și nu prea înțelegea ce grăia papagalul. Bun, cum spunea pasărea asta...

– Măi, dar văd că te pricepi la păsări și animale, remarcă Hector Puncheon.

– Da, așa e, recunoscu pipernicitul. Cum ziceam, pasărea asta avea crize de nervi, de nu v-ar veni să credeți, pe-onoarea mea. Se cocoța pe stinghia ei și tremura de ziceai că se sparge în bucăți. Și care credeți că era motivul, domnii mei?

– Să dea naiba dacă știu, spuse al doilea căruțaș. Hai să trăiești, domnule!

– Șoarecii, zise triumfător piticania. Nu suporta când vedea un șoarece. Și ce credeți că trebuia să-i dăm ca să-și vină în fire, mă rog?

– Coniac, sugeră primul căruțaș. Coniacul e ideal pentru papagali. Aveam și noi unul acasă – unul de-ăla verde. L-a adus fratele nevesti-mii...

– Ăia verzi nu vorbesc la fel de bine ca ăia cenușii, spuse al doilea căruțaș. Era odată un papagal la Rose & Crown, acolo, înspre Seven Dials...

– Coniac? se burzului piticania. Nooo, la el n-avea efect. Nici nu se uita la coniac.

– Zău, mă?! se miră primul căruțaș. Păi, dacă-i arătai lu' papagalu' nostru niște coniac, zbura din colivie de nu-l mai prindeai. Nu prea mult, sigur, doar un strop într-o linguriță.

– Ei, bine, la al lu' tanti-mea nu ținea cu coniac, insistă pipernicitul. Papagalul lu' mătușă-mea era abstinent, așa să știți. Bun, hai să vedem dacă puteți ghici din trei încercări, cu ce-i trecea lui, iar dacă da, vă dau eu de băut la toți un rând.

– Aspirină? sugeră cârciumarul, abia așteptând să încaseze banii pe băuturi pentru toată gașca.

Pirpiriul scutură din cap.

– Ghimbir, spuse al doilea căruțaș. Știu eu că păsările sunt ahtiate după ghimbir. Le face bine la rânză. Deși, atenție, unii zic că le încinge prea rău și fac fierbințeală.

– Nutrax pentru nervi, sugeră Hector Puncheon, un pic cam exaltat, amintindu-și cum îi sărise în ochi reclama pe două coloane în ziarul din acea dimineață, cu ciudatul slogan: DE CE SĂ DAI VINA PE FEMEIE?

– Nutrax, pe naiba, pufni insul pricăjit. Nici vreunul din terciurile voastre cu nume răsunătoare. Nu. Cafea tare cu piper cayenne în ea – asta-i plăcea papagalului. Îl punea pe picioare într-o clipită. Ehei, se pare că nu eu trebuie să dau de băut de data asta...

Părea trist, așa că Hector se arătă din nou amabil și îi mai cinsti cu un rând de beri. Al doilea căruțaș goli halba dintr-o sorbitură și, salutând întreaga asistență, își croi drum spre ușă, împingându-se printre mușterii, iar tipul pipernicit se trase mai aproape de Hector Puncheon, ca să îi facă loc unui ins rubicond

în ținută de gală, care tocmai intrase pe ușă, iar acum se clătina pe picioare lângă bar.

– Whisky-cu-sifon, spuse respectivul individ, fără nici un preambul. Whisky-ul să fie dublu și să nu pui prea multă porcărie de-aia de sifon.

Cârciumarul se uită atent la clientul nou-venit.

– Las' că-i în regulă, îl liniști acesta. Știu ce-i în capul tău, băiete, dar eu nu sunt beat. *Niciun piculeț*, zău. Am nervii nițel zdruncinați, atâta tot, spuse el și se opri, conștient că i se cam împleticea limba în gură. Am vegheat pe un prieten bolnav, explică el, rostind cu grijă fiecare cuvânt. E foarte dur pentru organism, să stai treaz toată noaptea. Și-ți afectează luci-luți-luciditatea – scuze –, dar mă exprim cam greu.

Se rezemă cu un cot pe bar, bâjbâi vag cu piciorul ca să găsească bara de alamă, își împinse pălăria de mătase mult spre ceafă și surâse radios spre cei din jur.

Patronul localului White Swan îl studie din nou cu un ochi experimentat, își făcu socoteala că acest client putea face față, probabil, la încă un pahar de whisky, fără riscul vreunui dezastru, așa că dădu curs comenzii.

– Mulțam frumoșș, bătrâne, spuse străinul. Păi, hai noroc, la toți. Domnii aceștia ce beau?

Hector Puncheon se scuză politicos, explicând că își făcuse deja cheful cu băutura și acum trebuia neapărat să se ducă acasă.

– Nu, nu, spuse celălalt, jignit. Nu se poate. Asta nu-i oră să te duci acasă. Noaptea abia a-nceput, zise

el, trântind un braț pe după umerii lui Hector, cu un gest afectuos. Îmi place de tine. Ești simpatic. Să vii într-o zi pe la mine, să vezi ce frumos e. Trandafiri pe verandă, oho, tot dichisul. Să-ți dau cartea mea de vizită.

Și, scotocindu-se prin buzunare, scoase un portofel, pe care îl trânti pe tejgheaua barului. Diverse hârtiuțe și bilețele zburară în dreapta și în stânga.

– Fir-ar să fie, spuse gentlemanul în costum de seară, la naiba!

Hector se aplecă să ridice de pe jos câteva dintre hârtiile împrăștiate, dar tipul pipernicit se dovedi mai rapid decât el.

– Mulțumesc, mulțumesc, spuse gentlemanul. Unde-o fi cartea de vizită? Asta nu-i cartea de vizită, e lista de cumpărături a nevesti-mii – tu ai nevastă?

– Nu încă, recunoscu Hector.

– Șmecher norocos ce ești, replică străinul, cu năduf. N-ai nevastă, n-ai nici listă de cumpărături.

Cu greu, reuși să-și fixeze atenția asupra listei de cumpărătur, pe care o ținea într-o mână și încercând zadarnic să se concentreze asupra scrisului, se uita cumva cruciș.

– Veșnic mă duc acasă încărcat de pachete, ca un amărât de curier. Unde-oi fi pus pachetul ăla acum?

– N-aveai nici un pachet când ai venit aici, tataie, spuse primul căruțaș.

Problema băuturilor părea să fi fost pusă în cui, așa că destoinicul căruțaș considera negreșit că era timpul ca gentlemanului să i se aducă aminte că mai erau și alții în cârciuma aceea în afară de abstinentul domn Puncheon.

– Ți se usucă gâtlejul, adăugă el, așadar, să te tot trambalezi cu pachete de colo-colo.

– Se usucă rău de tot, îi dădu dreptate gentlemanul însurat. Eu mă dreg cu un whisky. Tu ce ziceai că ai bea, bătrâne? Îl îmbrățișă din nou pe Hector Puncheon, care reuși să se desprindă de lângă el cu infinită delicatețe.

– Eu, zău, nu vreau, încercă el să se eschiveze, dar, sesizând că risca să-l ofenseze de-a binelea cu acest nou refuz, cedă și ceru un țap cu bere amară.

– Apropo de papagali, spuse un glas firav din spatele lui.

Hector tresări și, întorcând capul, observă un bătrân uscățiv așezat la o măsuță din colțul localului, unde bea un pahar cu gin. Probabil că a fost acolo de la bun început, se gândi Hector.

Gentlemanul în costum de gală se răsuci în loc atât de brusc, încât își pierdu echilibrul și trebui să se agațe de individul scund de lângă el ca să nu cadă din picioare.

– Eu n-am pomenit nimic de papagali, declară el, rostind cuvintele foarte distinct. Nici nu mi-ar trece prin cap să vorbesc despre papagali.

– Am cunoscut odată un pastor care avea un papagal, continuă moșul de la masă. Joey, așa îl chema.

– Pe cine, pe pastor? întrebă pipernicitul.

– Nu, pe papagal, spuse bătrânul, pe un ton blajin. Și papagalul acela nu se dezlipise niciodată de familia pastorului. Spunea și el rugăciunile împreună cu membrii familiei, zău, și zicea „Amin", ca un creștin. Ei, bine, într-o bună zi papagalul ăsta...

Un val de mușterii veniți din piață deturnă atenția cârciumarului și acoperi restul frazei. Căruțașul salută niște cunoștințe și li se alătură la un nou rând de bere. Hector, reușind să se descotorosească de gentlemanul cherchelit, care părea acum să-l invite la o partidă de pescuit în Scoția, se pregătea să plece, dar se trezi reținut de bătrânul de la masă.

– ...și bătrânul pastor îl găsi pe episcop aplecat peste colivie, cu o bucată de zahăr în mână, spunând: „Haide, Joey, spune cum te-am învățat! P... p... p...!" Și bagă de seamă, zise bătrânul, acela era un episcop anglican. Și ce crezi că a făcut atunci episcopul?

– Nu-mi pot imagina, zise reporterul.

– L-a făcut canonic pe pastor, spuse bătrânul, triumfător.

– Nu se poate! exclamă reporterul.

– Dar asta nu-i nimic, continuă bătrânul. Era odată un papagal, în Somerset.

Hector simțea că nu mai suporta să asculte și povestea papagalului din Somerset. Așa că se eschivă politicos și o zbughi din local.

După aceea, s-a dus acasă și a făcut o baie, apoi s-a cuibărit în pat și a dormit liniștit până la ora nouă, când obișnuia, în mod normal, să mănânce micul dejun.

La masă, s-a așezat îmbrăcat în halatul de casă, așa că, abia când a început să își transfere diversele mărunțișuri din pantalonii gri de casa în costumul de haine bleumarin, a dat peste pachețel. Învelit frumos în hârtie albă și sigilat cu ceară, misteriosul pachețel purta o etichetă pe care scria inofensiv: „Bicarbonat de sodiu." Tânărul reporter se holbă uimit la obiectul descoperit în buzunar.

Junele Hector Puncheon se bucura de o digestie activă și sănătoasă. Auzise și el, desigur, de efectele bicarbonatului de sodiu, dar fără să-l intereseze, exact cum ar reacționa un bogătaș dacă ar afla că se pot face cumpărături în rate. Inițial, se gândi că luase poate din neatenție pachețelul respectiv, când fusese la baie, și, fără să-și dea seama, îl vârâse în buzunar. Pe urmă, își aminti însă că în acea dimineață nu purta sacoul când se dusese la baie și că oricum scosese tot ce avea prin buzunare când venise acasă, în zori. Își amintea foarte clar că, atunci când fusese chemat de urgență la locul incendiului, trebuise să-și îndese prin buzunare, la repezeală, diversele fleacuri pe care obișnuia să le aibă asupra lui: batistă, chei, mărunțiș,

creioane și alte nimicuri, luate de pe masa de toaletă. Era de neconceput ca pe masa lui de toaletă să fi existat atunci niște bicarbonat de sodiu.

Hector Puncheon era contrariat. O privire spre ceas îi reaminti, totuși, că nu avea timp de nedumeriri în acel moment. Trebuia să ajungă la capela St Margaret's, de la Westminster, până la zece și jumătate, pentru a relata despre nunta unei frumuseți mondene, care alesese să se mărite în cel mai mare secret și la o oră absolut banală. După aceea, trebuia să zboare, practic, înapoi pentru o reuniune politică la Kingsway Hall, apoi să fugă imediat după colț, pentru a participa la un dejun oferit în onoarea unui distins aviator, în ambianța din Connaught Rooms. Dacă discursurile se încheiau până la ora trei, ar fi putut să prindă, totuși, trenul, ca să ajungă la Esher, unde un membru al familiei regale tăia panglica la o nouă școală, inaugurarea fiind urmată de o petrecere pentru copii. Pe urmă, dacă mai era încă în viață și dacă reușea să-și scrie textele în tren, nu-i rămânea decât să le ducă la redacție, apoi să reflecteze cât poftea la nedumeririle lui.

Acest program încărcat a fost pus în practică, fără alte inconveniente exasperante decât cele întâmpinate îndeobște, însă la misteriosul pachețel cu bicarbonat de sodiu a ajuns să se mai gândească abia după ce i-a predat subeditorului și ultimul articol din acea zi, permițându-și, în fine, obosit, dar mulțumit că făcuse

o treabă bună, să se așeze la o masă, în Cock Tavern, cu o friptură de vită în farfurie. Dar acum, cu cât reflecta mai mult, cu atât acel incident i se părea tot mai ciudat.

Încercă să rememoreze diversele activități din noaptea precedentă. Când se dusese la locul incendiului, își amintea perfect acum, își pusese trenciul și îl încheiase la nasturi până sus, ca nu cumva pantalonii lui de stofă gri să se murdărească de funingine sau să se ude de la furtunurile pompierilor. Greu de presupus, așadar, că misteriosul pachețel i-ar fi putut fi strecurat în buzunarul de la sacou, în acele momente. După aceea, urmaseră interviuri cu diferite persoane – inclusiv cu pisica –, redactarea textelor în redacția ziarului *Morning Star* și micul dejun în ospătăria de pe Fleet Street. A presupune că, în vreuna dintre respectivele ocazii, ar fi putut găsi întâmplător un pachețel conținând o sută de grame de bicarbonat, pe care să-l fi băgat în buzunar, fără să-și dea seama, ținea deja de domeniul fantasticului. Doar dacă, firește, vreunul dintre colegii lui de la ziar nu vrusese să-i joace un renghi, punându-i pachețelul în haină. Dar cine, atunci? Și de ce?

Mai departe, analiză plimbarea pe jos spre casă și discuțiile de la White Swan. Individul exuberant, dichisit în haine de gală, pe care îl cunoscuse la cârciumă, era genul de om, se gândea el, care ar fi putut avea nevoie, din când în când, de alinarea unui medicament

carminativ menit să-i uşureze digestia. Poate că în una dintre acele efuziuni sentimentale băgase, din greşeală, pachetelul cu bicarbonat în buzunarul sacoului lui Hector, în loc să nimerească într-al lui. Cei doi căruţaşi, domnul Puncheon era sigur, nu ar fi putut să aibă la ei asemenea produse de drogherie...

Drogherie... drogherie... drog... . Droguri! În momentul în care cuvântul explodă în mintea lui – căci Hector Puncheon obişnuia să gândească articulat, purtând adesea un dialog activ cu el însuşi –, o imensă revelaţie îl copleşi subit. Bicarbonat de sodiu, aiurea! Era gata să parieze pe reputaţia lui de ziarist că nu era vorba despre aşa ceva. Bâjbâi cu degetele după pachetel, pe care îl vârâse înapoi în buzunarul unde îl găsise, şi se pregătea să-l deschidă pentru a se lămuri ce conţine, când îi veni o altă idee şi se răzgândi. Abandonând în farfurie friptura pe care nu apucase să o mănânce şi mormăind spre ospătarul consternat că avea să se întoarcă în cinci minute, ieşi valvârtej din restaurant, fără să-şi mai ia nici pălăria, şi se duse glonţ la cel mai apropiat farmacist, un domn Tweedle, pe care îl cunoştea bine.

Farmacia domnului Tweedle era închisă, dar înăuntru ardea încă lumina, aşa că Hector bubui violent în uşă, până când veni să-i deschidă un vânzător. Domnul Tweedle era acolo? Da, dar tocmai se pregătea să plece. Aflând că domnul Puncheon voia să discute

cu domnul Tweedle, personal, vânzătorul se oferi să vadă ce se putea face.

Cu pălăria pe cap și cu mantoul pe el, domnul Tweedler apăru din cotloanele interioare ale prăvăliei, după un interval suficient de lung, încât să-l facă pe Hector să simtă că se cam pripise poate și că pornise probabil la o vânătoare de himere. Dacă tot o făcuse însă nu avea nici un rost să mai dea înapoi acum.

– Tweedle, spuse el, îmi pare rău că te deranjez. S-ar putea să nu fie nimic, dar aș vrea să fii drăguț și să te uiți un pic la chestia asta. Mi-a parvenit într-un mod destul de bizar.

Farmacistul luă pachețelul și, o clipă, păru să-l cântărească în palmă.

– Ce ți se pare că nu ar fi în regulă cu el?

– Nu știu dacă ceva nu e în regulă. Vreau să mă lămurești dumneata.

– Bicarbonat de sodiu, spuse domnul Tweedle, uitându-se la etichetă și la capetele sigilate ale pachețelului. Nu apare nici un nume de farmacist – o etichetă imprimată obișnuită. Se pare că nu l-ai desfăcut.

– Nu, nu l-am desfăcut, lucru pentru care, dacă va fi nevoie, te-aș ruga să depui mărturie. Pare că ar fi neatins, adică exact cum a fost eliberat de farmacie, nu?!

– Așa pare, desigur, confirmă domnul Tweedle, surprins. Eticheta pare să fie originală, iar capetele nu par să fi fost desfăcute și resigilate, dacă asta e ceea ce te interesează.

– Da, iar eu nu aș fi avut cum să-l sigilez așa, nu? Vreau să zic că pare împachetat profesionist.

– Exact.

– Bun, acum, dacă am lămurit aceste aspecte, deschide-l.

Cu multă grijă, domnul Tweedle inseră vârful unui briceag sub unul dintre capetele îndoite, rupse sigiliul și despături hârtia. Așa cum era de așteptat, pachețelul conținea o pulbere albă și fină.

– Așa, și acum? se interesă domnul Tweedle.

– Păi, *este* într-adevăr bicarbonat de sodiu?

Domnul Tweedle scutură un pic din pudra albă în căușul palmei, inspectă atent substanța, o mirosi, își umezi degetul și luă pe el câteva fire din ea, pe care și le puse, apoi, pe limbă. În momentul acela, se schimbă la față. Își scoase batista, se șterse la gură, răsturnă cu precauție pudra albă înapoi pe hârtie și întrebă:

– Cum ai intrat în posesia acestei substanțe?

– Îți povestesc imediat, zise Hector. Ce e, de fapt?

– Cocaină, zise domnul Tweedle.

– Ești sigur?

– Absolut.

– Dumnezeule! exclamă Hector, jubilând. Ce pont am prins! Ce zi formidabilă! Hei, Tweedle, ți-ai putea face un pic de timp? Aș vrea să vii până la redacție și să-i povestești lui Hawkins despre chestia asta.

– Unde? Ce? se interesă domnul Tweedle.

Fără să mai piardă vremea cu alte explicații, Hector Puncheon îl înșfăcă de braț. Și astfel, peste domnul Hawkins, editor de știri la *Morning Star*, năvăli agitat un membru al redacției, târând după el un martor gâfâind din greu și o mostră de cocaină.

Domnul Hawkins era un ziarist pasionat, care se bucura când se confrunta cu situații senzaționale. Totuși, atunci când se punea problema de a furniza informații poliției, avea și el conștiința lui profesională. În primul rând, nu este deloc profitabil pentru un ziar să aibă relații proaste cu poliția și, în al doilea rând, chiar de curând se iscase un scandal referitor la un alt caz, când informațiile nu fuseseră transmise oamenilor legii, așa cum s-ar fi cuvenit. Prin urmare, după ce ascultă povestea lui Hector Puncheon și-l mustră sever, fiindcă amânase atât de mult examinarea misteriosului pachet, Hawkins telefonă la Scotland Yard.

Inspectorul-șef Parker, cu brațul prins într-o eșarfă petrecută după gât și cu nervii întinși la maximum, primi informația acasă, exact când, fericit, credea că isprăvise cu serviciul pentru acea zi. Bombăni oribil, dar nu avu încotro; în ultima vreme, la Yard se făcuse mare tevatură apropo de traficanții de droguri și se spuseseră lucruri care pe el îl deranjau teribil. Nervos, chemă un taxi și se deplasă până la sediul redacției ziarului *Morning Star*, însoțit de un individ morocănos – sergentul Lumley –, care nu-l putea suferi și

pe care nici el nu-l putea suferi, dar care întâmplarea făcuse să fie singurul sergent disponibil.

De-acum, deja, lui Hector Puncheon îi cam pierise elanul. Îi era somn și gândea cu dificultate, după o noapte albă și o zi în care muncise pe rupte. Nu se putea abține să nu caște tot timpul, ceea ce îl făcea pe inspectorul-șef să se cam rățoiască la el. Răspunzând la diverse întrebări, izbuti, totuși, să însăileze o relatare relativ completă despre ceea ce făcuse în timpul nopții și în zorii acelei zile.

– Vasăzică, spuse Parker, când Puncheon termină de povestit, nu știi exact când ai primit acest pachet, nu?

– Nu. Nu știu, spuse Hector, înciudat.

În mintea lui, faptul că se trezise cu acel pachețel în buzunar era ceva genial, așa că nu putea pricepe cum de nu-i erau toți recunoscători, ci, într-un fel, păreau să-i găsească lui o vină.

– Spuneai că l-ai găsit în buzunarul din dreapta al sacoului. Până atunci însă ești sigur că nu ai mai băgat mâna deloc în acel buzunar?

– Ba, probabil, că da, spuse Hector, și căscă. Dar nu-mi amintesc exact.

Căscă din nou, incapabil să se abțină.

– Ce ții de obicei în acel buzunar?

– Diverse fleacuri, spuse Hector.

Vârî mâna în buzunar și scoase de-acolo un talmeș-balmeș de mărunțișuri: un creion, o cutie de

chibrituri, o forfecuță pentru unghii, niște sfoară, un desfăcător de capace pentru sticle de bere, un tirbușor pentru sticlele de bere obișnuite, o batistă foarte murdară și niște firimituri.

– Ți-aduci aminte să fi folosit vreunul dintre aceste obiecte în timpul nopții, sugeră Parker.

– Probabil că am folosit batista, zise Hector, zgâindu-se oripilat la ea. Am avut de gând să-mi iau alta curată, azi-dimineață. Ba chiar mi-am luat. Unde-oi fi pus-o? Oh, în buzunarul de la pantaloni. Uite-o. Dar, bineînțeles, nu ăsta e costumul cu care eram îmbrăcat azi-noapte, adăugă el, binevoitor. Purtam, atunci, sacoul meu din tweed. Pesemne că am pus batista murdară în buzunarul acesta, împreună cu celelalte fleacuri, în loc să o bag în coșul de rufe murdare. Știu precis că e batista pe care o aveam, când am fost la locul incendiului. Uitați-vă câtă funingine e pe ea.

– Bine, zise Parker, dar nu ți-i minte *când* ai folosit această batistă noaptea trecută? Nu se poate ca, băgând mâna, eventual, în buzunarul acela, la un moment dat, să nu fi simțit că aveai pachețelul acolo.

– Oh, ba da, spuse Hector, înviorat parcă. N-aș fi observat, în mod sigur. Sunt obișnuit să am tot felul de fleacuri prin buzunare. Aici, n-am cum să vă ajut, din păcate.

Un nou căscat înfiorător îl atacă nemilos. Și-l înăbuși bărbătește, redirijindu-l dureros prin nări, cu

senzația oribilă că-i plesneau parcă timpanele. Parker se uită furios la grimasa interlocutorului său.

– Încearcă să te concentrezi la ceea ce te întreb, domnule Firkin, spuse el. Dacă măcar...

– Puncheon, îl corectă Hector, agasat.

– Puncheon, repetă Parker. Scuză-mă. Domnule Puncheon, cumva la un moment dat...

– Nu știu, îl întrerupse reporterul. Sincer, nu știu. Nu are rost să mă mai întrebați. Nu vă pot răspunde. V-aș spune, dacă aș putea, dar, pur și simplu, nu pot.

Domnul Hawkins, uitându-se de la unul la celălalt, își descoperi surprins o brumă de intuiție privind natura umană.

– Cred că un păhărel de tărie ar prinde bine, zise el.

Aduse o sticlă de Johnnie Walker cu niște pahare dintr-un dulap și le puse pe birou împreună cu un sifon. Parker îi mulțumi și, făcându-i-se subit rușine de comportamentul lui urâcios, își ceru scuze.

– Îmi pare rău, zise el. Am fost cam tăios, din păcate. Mi-am fracturat clavicula cu puțin timp în urmă și încă am dureri, ceea ce mă face să fiu groaznic de irascibil. Haideți să abordăm această chestiune în alt mod. Domnule Puncheon, dumneata de ce crezi că s-a întâmplat ca la un moment dat cineva să te fi ales pentru a-ți planta în buzunar o asemenea doză importantă de droguri?

– După părerea mea, am fost confundat cu altcineva.

– Așa m-aș gândi și eu. Și presupui că e mai plauzibil ca acest lucru să se fi petrecut în cârciumă decât în vreun alt loc?

– Da; doar dacă nu a fost în grămada de gură-cască adunată la locul incendiului. Fiindcă în alte locuri – adică în această redacție și când le-am luat interviuri oamenilor toți mă cunoșteau sau cel puțin știau ce căutam acolo.

– Pare logic, conveni Parker. Dar dacă a fost în restaurantul acela unde ai mâncat cârnați?

– Tot ce se poate, desigur. Dar nu-mi amintesc să se fi apropiat cineva de mine atât de mult încât să-mi fi putut strecura ceva în buzunar. Și nu se putea să fi fost nici la locul incendiului, totuși, din moment ce aveam trenciul încheiat până la gât. La cârciumă însă aveam trenciul descheiat, plus că erau pe puțin vreo patru inși care se tot împingeau în mine: unul dintre cei doi cărușași, pe care i-am găsit acolo când am venit, un ins pricăjit, care avea mutră de bișnițar sau așa ceva, un tip afumat, dar pus la patru ace și un boșorog, așezat la o masă din colț. Nu cred să fi fost cărușașul, totuși; părea destul de neaoș.

– Ai mai fost vreodată, până atunci, la White Swan?

– Odată, parcă, acum o mie de ani. Nu de curând, oricum. Și am impresia că s-a schimbat și cârciumarul, de atunci.

– Păi, domnule Puncheon, spuse Parker, ce oare le inspiri dumneata oamenilor încât să ajungă să-ți

cedeze, la prima vedere și gratis, asemenea cantități prețioase de droguri?

– Dumnezeu știe, spuse Hector.

Telefonul de pe birou începu să țârâie cu furie, iar domnul Hawkins, smulgând receptorul din furcă, se lansă într-o conversație lungă cu o persoană necunoscută. Cei doi polițiști, împreună cu martorul lor, se retraseră într-un colț mai îndepărtat al încăperii și continuară interogatoriul, cu voce joasă.

– Ori semeni leit cu vreun traficant de droguri cunoscut, ori, cine știe prin ce gesturi, i-ai făcut să-și imagineze că dumneata erai persoana pe care o așteptau. Despre ce ați vorbit?

Hector Puncheon își scormonea creierii.

– Ogari, spuse el în cele din urmă, și papagali. În special, papagali. Oh, da – și capre.

– Ogari, papagali și capre?

– Oamenii își povesteau tot felul de istorioare cu papagali, spuse Hector Puncheon. Ba nu, stați așa, la început a fost despre ogari. Pricăjitul cu moacă de bișnițar zicea că el a avut odată un câine, care nu putea să sufere caprele, iar de-aici s-a trecut la papagali și șoareci (uitasem de șoareci) și la doparea papagalilor cu cafea și piper roșu.

– Dopare?! spuse repede Parker. Acesta a fost cuvântul folosit?

– Nu, nu cred. Papagalul se speria de șoareci, iar ca să-i treacă panica îi dădeau cafea.

– Al cui papagal?

– Al mătușii pricăjitului, parcă. Și boșorogul a povestit despre un papagal, dar acela era al unui prelat, iar episcopul a încercat să-l învețe să înjure și l-a promovat pe pastor în ierarhia bisericească. Nu știu dacă a fost un șantaj sau dacă, pur și simplu, îi plăcea papagalul.

– Și care a fost contribuția dumitale la conversație?

– N-am zis aproape nimic. Doar am ascultat și le-am plătit berile.

– Și tipul pus la patru ace?

– Oh, a îndrugat diverse despre lista de cumpărături a nevesti-sii și despre un colet – da, zicea ceva despre un pachet pe care ar fi trebuit să-l aibă cu el.

– Și v-a arătat coletul?

– Nu, nu avea nici un colet.

– Bine, spuse Parker, după ce această nesatisfăcătoare conversație mai continuă câteva momente. Vom investiga problema, domnule Puncheon. Vă suntem foarte recunoscători, dumitale și domnului – ăăă – Hawkins, pentru faptul că ne-ați adus la cunoștință această situație. Preluăm noi pachetul, iar, dacă vom avea nevoie de dumneata, îți vom da de știre.

Se ridică în picioare. Domnul Hawkins țâșni ca un resort de la masa lui de lucru.

– Ați obținut tot ce doreați? Presupun că ați prefera ca această întâmplare să nu apară în paginile ziarului?! adăugă el, cu părere de rău.

– Da, deocamdată nu trebuie să publicați nimic despre acest caz, zise Parker, pe un ton ferm. Dar vă rămânem profund îndatorați, iar, dacă lucrurile vor căpăta amploare, veți fi primii care veți afla toate detaliile. Mi se pare absolut corect.

Ieși din redacție, cu sergentul Lumley, morocănos și taciturn, călcând pe urmele lui.

– Mare păcat, Lumley, că nu am primit această informație mai din timp. Am fi putut planta un om la cârciuma aia, pentru tot restul zilei. Acum, e prea târziu, oricum.

– Da, domnule, așa e, zise sergentul Lumley.

– Precis, cârciuma e *locul*.

– Foarte posibil, domnule.

– Cantitatea de droguri era destul de mare, ceea ce înseamnă că era destinată cuiva care distribuie marfa pe scară largă. Și nu era necesar să se facă vreo plată. Din acest motiv, mă gândesc că omul pe care îl așteptau pentru contact era doar un mesager al acestui distribuitor care, negreșit, rezolvă problemele bănești direct cu șeful cel mare, pe altă cale, oricum.

– Tot ce se poate, domnule, zise sergentul Lumley, nu foarte convins.

– Întrebarea care se pune este ce ar trebui să facem noi. Am putea efectua o razie la fața locului, dar nu cred că ar fi recomandabil. Probabil că, oricum, nu am descoperi nimic și nu am face decât să dăm alarma în mod cu totul inutil.

– Nu ar fi ceva ieșit din comun, mârâi sergentul, pe un ton ursuz.

– Foarte adevărat. Deocamdată nu avem nimic împotriva White Swan, nu-i așa?

– Din câte știu eu, nu avem, domnule.

– Va trebui să ne dumirim mai întâi în această privință. Cârciumarul poate fi sau nu implicat în afacere. Foarte posibil, să nu fie, dar va trebui să ne convingem. Pune doi oameni să supravegheze localul. Dar să aibă grijă să fie discreți. Pot trece pe-acolo, din când în când, și să discute despre papagali și capre, ca să vadă dacă nu se întâmplă ceva dubios. Și ar trebui să se lămurească totodată în privința acelor persoane – tipul pipernicit, boșorogul și individul cu cămașa scrobită. Nu va fi greu, probabil. Dar ai grijă să alegi doi oameni cu scaun la cap și plini de tact, care să nu fie antialcool, iar dacă vei constata că, după două zile, n-au făcut nimic, înlocuiește-i. Și vezi să arate ca niște indivizi obișnuiți, adică să nu fie încălcați cu bocancii de la uniformă sau altă gafă de acest fel.

– Prea bine, domnule.

– Și, pentru numele lui Dumnezeu, Lumley, fii și tu mai vesel, spuse inspectorul-șef. Îmi place ca subalternii mei să-și îndeplinească sarcinile cu plăcere.

– Mă străduiesc și eu, replică jignit sergentul Lumley.

Inspectorul-șef Parker se duse acasă, hotărât să se culce.

Capitolul XIII

JENANTELE ÎNCURCĂTURI ALE UNUI DIRECTOR DE PRODUS

– Scuzați-mă, domnișoară, i se adresă Tompkin, recepționerul, domnișoarei Rossiter. Dar nu l-ați văzut cumva pe domnul Wedderburn? Nu e la el în birou.

– Parcă l-am văzut la domnul Ingleby.

– Vă mulțumesc frumos, domnișoară.

Fața jovială a lui Tompkin părea îngrijorată acum, iar frământarea lui deveni și mai vizibilă atunci când, ajungând la biroul domnului Ingleby, îl găsi pe acesta doar cu domnul Bredon.

Tompkin se grăbi se repete întrebarea dinainte.

– Tocmai s-a dus la sediul Bream's, pentru o inserție care trebuie să intre în nu știu ce revistă, spuse Ingleby.

– Oh! făcu Tompkin atât de consternat încât Ingleby adăugă: „Dar de ce, s-a întâmplat ceva?"

– Păi, domnule, de fapt și strict, așa, între mine și dumneavoastră, s-a întâmplat un lucru destul de ciudat. Nu prea știu cum să procedez în continuare.

– În orice dificultate socială, spuse Bredon, apelează la Unchiul Ugly. Vrei să știi câți nasturi ar trebui să aibă o vestă de gală? Sau cum să mănânci o portocală în public? Ori cum să o prezinți pe prima-ta-fostă-nevastă celei-de-a-treia-neveste cu care te vei însura? Unchiul Ugly te va lămuri negreșit.

– Păi, domnule, dacă veți păstra secretul, dumneavoastră și domnul Ingleby...

– Spune odată, Tompkin. Vom tăcea mâlc, ca un film mut. Orice sumă, de la cinci până la cinci mii de lire, pe baza unei simple note semnate de tine. Fără investigații jenante. Nu e nevoie de măsuri de siguranță. Care-i necazul tău, ia să vedem?

– Nu-i al meu, domnule. Știți, a venit o tânără aici care îl caută pe domnul Tallboy, dar el e în ședință cu domnul Armstrong și cu domnul Toule, așa că n-aș vrea să-i trimit vorbă.

– Foarte bine, spune-i duduii să aștepte, zise Ingleby.

– Exact așa am făcut, domnule, dar ea zice că o duc cu preșul și că domnul Tallboy a șters-o, precis, pe ușa din dos. Tipa e foarte furioasă și amenință că o să-i spună domnului Pym. Știți, domnule, eu habar n-am care-o fi necazul – și Tompkin avea într-adevăr o mutră nefiresc de inexpresivă și inocentă –, dar nu cred că domnului Tallboy i-ar conveni, și nici

domnului Pym. Așa că m-am gândit eu, fiindcă domnul Wedderburn e cel mai apropiat de domnul Tallboy, cum s-ar spune...

– Înțeleg, zise Ingleby. Unde este această tânără?

– Păi, am pus-o în sala mică de ședințe, zise Tompkin, cam nesigur pe el, accentuând cu subînțeles verbul „am pus-o", dar, desigur, dacă ar fi să iasă de acolo (și nici că aș putea s-o opresc) și dacă s-ar duce la domnul Pym sau chiar la domnișoara Fearney... Știți, domnule, o persoană cu funcția domnișoarei Fearney nu are cum să nu observe asemenea lucruri, indiferent dacă îi convin sau nu. E altfel decât în cazul nostru, domnule, sublinie Tomkin, uitându-se de la Ingleby la Bredon și împărțind imparțial acel „domnule" între ei doi.

Bredon, care mâzgălea niște desene pe sugativă, ridică privirea.

– Cum e tipa? întrebă el. Adică – reluă el, văzând că Tompkin părea cam descumpănit –, crezi că este sincer disperată sau doar face tărăboi?

– Păi, domnule, spuse Tompkin, dacă tot m-ați întrebat, eu aș zice că e cam caţă.

– Mă duc s-o potolesc, spuse Bredon. Nu uita să-l anunți pe domnul Tallboy de îndată ce se eliberează.

– Prea bine, domnule.

– Și încearcă să nu se afle în firmă. S-ar putea să fie o nimica toată.

– Sigur că da, domnule. Eu nu plimb vorba aiurea. Dar e un băiat la recepție, domnule...

– Oh! Păi, spune-i să-și țină gura.

– Da, domnule.

Bredon ieși din birou cu o mutră de parcă nici nu i-ar fi păsat de misiunea pe care și-o asumase de bunăvoie. Până să ajungă, totuși, la ușa sălii de ședințe, pe chipul lui se întipărise o expresie plină de amabilitate și solicitudine. Intră în pas vioi și, de la prima privire, ochiul lui experimentat sesiză toate caracteristicile importante ale tinerei care țâșni în picioare, înfruntându-l – de la ochii ei duri și gura arțăgoasă până la unghiile lungi, vopsite cu ojă sângerie și pantofii excesiv de înzorzonați.

– Bună ziua, rosti el, vivace. Am auzit că-l cauți pe domnul Tallboy. O să mai întârzie puțin, fiindcă discută cu niște clienți și nu avem cum să-l scoatem din sală, așa că m-au trimis pe mine să-ți țin de urât până vine el. Fumezi, domnișoară... ăăă... funcționarul a omis să-mi spună numele dumitale?

– Vavasour – domnișoara Ethel Vavasour. Dumneata cine ești? Domnul Pym, cumva?

Bredon râse.

– Doamne, nu. Eu sunt o persoană foarte neînsemnată – unul dintre copywriterii începători, atâta tot.

– Oh, am înțeles. Ești amic cu Jim?

– Cu Tallboy? Nu în mod special. Eram din întâmplare disponibil, așa că am venit aici. Mi s-a spus

că o tânără frumoasă și elegantă îl caută pe Tallboy și, atunci, mi-am zis: Ohoho! Ce-ar fi să bag un cap pe ușă și să-i fac așteptarea mai plăcută acestei duduițe?!

– Ce drăguț din partea dumitale, spuse domnișoara Vavasour, cu un râs cam pițigăiat și strident. Presupun că, în realitate, Jim te-a trimis aici, ca să mă convingi să-l las în pace. E tipic pentru el. Precis, și-a luat tălpășița pe ușa din spate.

– Țin să te asigur, scumpă domniță, că nu l-am văzut pe Tallboy și nici nu am vorbit cu el în această după-amiază. Presupun, oricum, că atunci când va afla că am venit să stau la taclale cu dumneata se va supăra rău pe mine. Nici nu m-ar mira, de fapt. Dacă dumneata ai fi venit la mine, și *eu* l-aș urî de moarte pe ticălosul care ți s-ar băga în suflet și m-ar da pe mine la o parte.

– Auzi, domnule, las-o jos că măcăne, i-o trânti domnișoara Vavasour. Știu eu ce hram porți. Astea-s baliverne! Dar bagă la cap un lucru: dacă Jim Tallboy își închipuie că se poate descotorosi de mine, trimițându-și agenții ca să mă îmbrobodească, se înșală amarnic.

– Scumpa mea domnișoară Vavasour, chiar nu vrei să nu mai fii atât de suspicioasă? Cu alte cuvinte, m-ai înțeles complet greșit. Nu am venit aici ca să susțin interesele lui Tallboy, crede-mă – decât eventual sugerându-ți că s-ar putea ca sediul acestei firme să nu fie nicidecum cel mai adecvat loc pentru discuții de o natură intimă și confidențială. Dacă îmi permiți

să-ți dau un sfat, nu crezi că o întâlnire într-un alt loc și la o altă dată...

– Ah! exclamă domnișoara Vavasour. Ce tupeu! Cum crezi dumneata că ar putea reacționa o fată când tipul ei nu-i răspunde la scrisori și nici nu mai vine s-o vadă, iar ea habar nu are cum să dea de urma lui măcar? În nici un caz nu vreau să fac scandal.

Acestea fiind zise, domnișoara Vavasour se smiorcăi un pic și se tamponă cu grijă pe genele foarte rimelate.

– Doamne sfinte! spuse Bredon. Ce comportament urât și dezgustător!

– Că bine zici! spuse domnișoara Vavasour. Cine a mai pomenit ca un gentleman să se poarte așa?! Ha! Dar ce te faci când tipul o vrăjește pe fată cu tot felul de amăgeli, iar când fata dă de bucluc din cauza lui, tipul se face nevăzut și nici nu se gândește s-o ia de nevastă?! Pricepi?! Spune-i că trebuie să se însoare cu mine, dacă nu vrea să mă duc urlând la domnul Pym și să-l învăț eu minte să-mi facă una ca asta! O fată ca mine trebuie să-și poarte singură de grijă. Acum, când săraca mătușică s-a prăpădit, nimănui nu-i mai pasă de mine pe lumea asta.

Și batistuța intră din nou în acțiune.

– Dar, draga mea, spuse Bredon, nici măcar domnul Pym, așa mare autocrat cum e, n-ar putea să-l facă pe Tallboy să se însoare cu dumneata. Omul e deja căsătorit.

– E căsătorit?! repetă domnișoara Vavasour, luându-și batista de pe față și dezgolind doi ochi perfect uscați și foarte furioși. Ce porc împuțit! Vasăzică *de-asta* nu m-a poftit niciodată la el acasă. Mă trombonea cu chestii de-alea lacrimogene, cum că nu are decât o singură odaie și că proprietăreasa e foarte pricinoasă. Oricum, pe mine nu mă interesează că e însurat. Trebuie să mă ia pe mine și să o lase pe nevastă-sa. Normal că femeia ar avea toate motivele să divorțeze. Păi, ce, n-am eu toate scrisorile lui?!

Și domnișoara Vavasour nu se putu abține să nu-și îndrepte privirile spre poșeta ei mare și bogat ornamentată. Fusese un gest pripit, ceea ce conștientiză și ea imediat, uitându-se implorator spre Bredon, dar acesta înțelesese de mult cu cine avea de-a face.

– Prin urmare, ai scrisorile la dumneata. Ai fost foarte prevăzătoare, pot spune. Uite ce e, domnișoară Vavasour, ce rost are toată comedia asta? Mai bine ai fi sinceră cu mine. Recunoaște că te-ai gândit de la bun început să îl șantejezi pe Tallboy, amenințându-l că te vei duce cu scrisorile acelea la domnul Pym, dacă nu-ți va da satisfacție!

– Ba nu, cum era să fac așa ceva?!

– Ah! Înseamnă că îi ești atât de devotată lui Tallboy încât nu pleci nicăieri fără să nu ai în poșetă corespondența de la el?!

– Da... nu. N-am spus că am scrisorile la mine.

– Zău?! Dar tocmai ai recunoscut acest lucru, prin răspunsul dat. Ascultă mai bine de sfatul unui om care are de două ori vârsta dumitale. (Era o estimare generoasă, căci domnișoara Vavasour număra pe puțin treizeci și opt de primăveri.) Dacă te-apuci să faci scandal aici, nu se va întâmpla nimic, decât că, probabil, Tallboy ar rămâne fără serviciu și, prin urmare, lefter, ceea ce ar însemna că n-ai mai căpăta nici un ban de la el. Iar, dacă încerci să-i vinzi, cum s-ar spune, scrisorile acelea, gestul dumitale ar fi incalificabil.

– Păi, sigur, e ușor de zis, se îmbufnă domnișoara Vavasour, dar cu mine cum rămâne?! Din cauza lui am dat de bucluc acum. Ce-o să mă fac?! Sunt manechin, iar dacă îmi pierd slujba și îmi stric silueta definitiv...

– Ești convinsă că nu te înșeli?

– Asta-i bună, cum să nu știu eu ce e cu mine? Doar nu mă crezi o naivă?!

– În nici un caz, spuse Bredon. Negreșit, Tallboy va fi dispus să rezolve problema în mod convenabil. Dar – dacă-mi permiți să-ți dau o povață – fără amenințări sau scandal. Și, scuză-mă, mai există și alți oameni pe lumea asta.

– Da, așa e, recunoscu franc domnișoara Vavasour, dar care bărbat s-ar lega la cap când nu-l doare, încurcându-se cu o fată care are probleme, dacă înțelegi ce vreau să zic. Păi, ce, dumneata ai face-o?

– Oh, eu?! Eu nu intru în discuție, spuse Bredon, pe un ton prompt și ferm, dar deloc măgulitor pentru

interlocutoarea lui. Dar, în general vorbind, precis vei ajunge la concluzia că e preferabil să nu faci scene nimănui – în special aici, oricum. E foarte important, să ştii, fiindcă aceasta este o firmă de modă veche, unde nu se permit incidente neplăcute sau... ăăă... indecente.

– Dar bineînţeles, spuse cu viclenie domnişoara Vavasour. De-asta am şi venit aici.

– Da, sigur, dar ascultă-mă pe mine – nu vei obţine nimic dacă faci tărăboi. Zău, crede-mă. Ah, dar iată-l şi pe domnul care s-a lăsat aşteptat. Bine, eu am plecat. Hei, Tallboy, i-am ţinut companie doamnei, în lipsa dumitale.

Tallboy, livid la faţă, cu ochii febrili şi mişcându-şi incontrolabil buzele, se uită câteva clipe la Bredon, fără să spună nimic, după care:

– Mulţumesc frumos, îngăimă el pe un ton stins.

– Nu, nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, zise Bredon. Plăcerea a fost de partea mea.

Ieşi din sală şi închise uşa, lăsându-i pe cei doi înăuntru.

„Mă tot întreb", mormăi în barbă domnul Bredon, reluându-şi identitatea de detectiv, în timp ce cobora agale treptele spre biroul lui. „Oare chiar e posibil să mă fi înşelat în privinţa amicului Victor Dean?! Să nu fi fost el decât un necioplit de şantajist ordinar, dornic să profite de slăbiciunile omeneşti ale unui coleg de serviciu? Merita osteneala, oare, să-i

spargă țeasta careva și să-l azvârle pe scară în jos, fie ea și de fier, și de aceea letală? Tipul care ar putea, eventual, să mă lămurească este Willis, numai că Willis nu are urechi pentru șarmul discursului meu. Ar avea vreun rost să-l iscodesc din nou? Măcar dacă m-aș putea convinge că nu el a fost gentlemanul care l-a cotonogit pe bietul meu cumnat, Charles, și că nu el e cel care urzește și acum gânduri asasine la adresa obscurei mele persoane! Nu m-ar deranja, desigur, să știu că unii îmi poartă ranchiună, însă nu mi-ar conveni să-mi fac un confident din tipul pe care vreau să-l prind cu mâța-n sac, ca eroul acela imbecil dintr-un roman polițist, în care se descoperă în final că detectivul era, de fapt, omul rău. Măcar de l-aș fi văzut vreodată pe Willis făcând vreun sport, aș ști la ce să mă aștept, dar se pare că tipul detestă activitățile în aer liber – ceea ce, în sine, e ceva sinistru, dacă te gândești bine."

După ce mai reflectă un pic, porni spre biroul lui Willis.

– Oh, Willis, te deranjez cumva? spuse Bredon.

– Nu. Intră.

Willis ridică privirea de pe o foaie de hârtie, pe care erau scrise îmbietoarele sloganuri: „ALBE ȘI CATIFELATE CA O PETALĂ DE MAGNOLIE – așa se va spune despre mâinile tale." Altminteri, părea deprimat și bolnav.

– Willis, aș avea nevoie de sfatul tău, continuă Bredon. Știu că relațiile dintre noi nu sunt tocmai cordiale...

– Da, e vina mea, spuse Willis. După o scurtă frământare lăuntrică, rosti pe nerăsuflate, ca și cum cineva i-ar fi scos cuvintele cu forța din gură: Cred că îți sunt dator cu niște scuze. Se pare că m-am înșelat.

– Dar, de fapt, ce ai împotriva mea? Sincer să fiu, nu am reușit să-mi dau seama până acum.

– Am crezut că faci parte din gașca aceea păcătoasă de drogați și bețivani a lui Victor Dean și că încerci s-o atragi pe Pamela – domnișoara Dean – în mijlocul lor. Dar ea mi-a spus că nu e așa. Te-am văzut însă acolo cu ea, iar ea îmi spune acum că e vina mea dacă dumneata... dacă dumneata... oh, la naiba!

– *Ce* se întâmplă, spune-mi?

– Îți spun eu ce se întâmplă, zise Willis, cu violență. Te-ai băgat în sufletul domnișoarei Dean – Dumnezeu știe ce i-ai putut spune, fiindcă mie nu vrea să-mi zică. Te-ai purtat ca și cum ai fi fost un prieten de-al fratelui ei sau așa ceva – e-adevărat sau nu?

– Nu tocmai, așa cum pui problema dumneata. Pe domnișoara Dean am cunoscut-o într-o conjunctură legată de fratele ei, dar pe el nu l-am întâlnit niciodată, ceea ce știe și ea, desigur.

– Și ce legătură avea asta cu el, de fapt?

– Din păcate, nu-ți pot spune.

– Mi se pare de-a dreptul ciudat, zise Willis, întunecându-se la față, plin de suspiciune.

Apoi, amintindu-și că ar fi trebuit să-și ceară scuze, continuă:

– În fine, oricum, ai dus-o la banchetul acela oribil, pe malul apei.

– Nici asta nu corespunde întru totul realității. *Eu* am rugat-o să mă ducă acolo, fiindcă nu aveam cum să pătrund în cercul respectiv, fără să mă recomande cineva.

– Minți! Eu am intrat fără nici o problemă.

– Domnișoara Dean le-a spus să te lase înăuntru.

– Oh! exclamă Willis, descumpănit pe moment. Oricum, nu trebuia să-i ceri unei tinere decente să facă așa ceva. Exact din motivul acesta am ajuns să mă cert cu Dean. Domnișoara Dean nu are ce căuta într-un asemenea loc de pierzanie, lucru pe care-l știi și dumneata foarte bine.

– Da, și regret că am fost nevoit să o rog să meargă acolo. Ai remarcat, sper, că am avut grijă ca domnișoara Dean să nu pățească nimic.

– Asta n-am de unde să știu, mârâi Willis.

– Nu prea ai stofă de detectiv, zâmbi Bredon. Trebuie să mă crezi pe cuvânt că domnișoara Dean nu s-a aflat nici o clipă în pericol.

– Pe dumneata nu te cred pe cuvânt, dar pe ea, da. Dacă ea spune așa, presupun că trebuie să o cred. Dar, dacă nu ești și dumneata un ticălos desfrânat, de ce ai vrut să ajungi acolo?

– Iată încă un lucru pe care nu ți-l pot spune. Dar îți ofer, dacă vrei, câteva explicații rezonabile, care s-ar putea să corespundă cu realitatea. Poate că sunt un ziarist care a primit sarcina de a scrie un articol documentat despre cel mai nou club de noapte din metropolă. Sau poate că sunt un detectiv angajat să îi prind pe traficanții de droguri. Ori poate că sunt un fanatic care propovăduiește o nouă religie și încearcă să salveze sufletele păcătoșilor în această perioadă postbelică. Sau poate că sunt îndrăgostit de cineva – să zicem, dacă vrei, de faimoasa Dian de Momerie – și că mă gândeam să mă sinucid dacă nu reușeam să-i fiu prezentat. Iată, așadar, patru posibile soluții, pe care le-am găsit la repezeală, dar, dacă mi-aș pune mintea la contribuție, precis aș dibui și altele.

– Poate că ești chiar dumneata un traficant de droguri, zise Willis.

– La asta nu m-am gândit. Dar, dacă aș fi, nu prea cred că aș mai fi avut nevoie de domnișoara Dean ca să mă introducă în respectivul cerc.

Willis mormăi ceva neinteligibil.

– Dar prespun că domnișoara Dean m-a absolvit cumva de vina oricărei prezumtive venalități. Așadar, care-i necazul?

– Necazul e, gemu Willis, că dumneata... Dumnezeule! Dumneata te-ai purtat ca un porc și i-ai dat cu piciorul, iar ea zice că a fost vina mea!

– Nu-i frumos să vorbești așa, bătrâne, zise Bredon, efectiv mâhnit. Nu se face.

– Nu, dar nici nu pretind că aș fi vreun gentleman. Eu n-am fost niciodată...

– Dacă ai de gând să-mi spui că nici dumneata n-ai învățat la un liceu particular, zise Bredon, o să urlu, să știi. Mi s-a făcut lehamite ca indivizi de genul lui Copley, Smayle și alți cretini patetici, măcinați de diverse complexe de inferioritate, să-și tot dea cu părerea, invidioși, despre meritele diverselor școli, când de fapt chestia asta nu merită nici cea mai mică atenție, pe cuvânt. Băgați-vă mințile în cap! Indiferent ce școală ai absolvit, nimeni nu are voie să vorbească așa despre o fată. Mai ales, când nu există nici un temei pentru asemenea insinuări.

– Ah, ba nu, nu-ți dai seama dumneata, spuse Willis. Sigur, toți bărbații au aceleași trăsături și defecte, dar sunt unii, ca dumneata, de pildă, care au un fel de charismă, iar femeile se dau în vânt după așa ceva. Știu și eu că nu sunt mai prejos decât dumneata, dar asta nu se vede, și aici e toată hiba.

– Pot să te asigur, Willis...

– Știu, știu. Nu i-ai făcut curte niciodată domnișoarei Dean – asta voiai să spui –, nici un cuvânt, nici o privire, nici un gest, nu i-ai dat nici cel mai mic motiv – bah! Știu asta, a recunoscut și ea. Dar tocmai de-asta e și mai grav!

– Am senzația că vă purtați prosteşte amândoi, spuse domnul Bredon. Te înşeli complet în privința sentimentelor domnişoarei Dean, ascultă-mă pe mine.

– Posibil, fir-ar să fie!

– Eu aşa cred. În orice caz, mie n-ar fi trebuit să-mi spui nimic despre asta. Şi, oricum, eu nu pot face nimic, să ştii.

– Domnişoara Dean m-a rugat să-mi cer scuze față de dumneata şi să te fac – să te rog – să lămurim lucrurile, spuse Willis, pe un ton amărât.

– Nu avem ce lămuri. Domnişoara Dean ştie foarte bine că întrevederile mele cu ea au vizat doar probleme de afaceri. Tot ce pot să-ți spun, Willis, este că dacă ai acceptat o asemenea misiune ai apărut ca un mototol în ochii ei. De ce naiba nu i-ai zis că mai bine dădeai cu mine de pământ, ca să mă înveți minte?! Probabil că asta aştepta ea de la dumneata.

– Crezi?

– Sunt sigur, zise Bredon, care nu era sigur deloc, dar socotea că cel mai bine era să lase această impresie. Nu e bine să generezi situații insuportabile în jurul tău. Este foarte jenant pentru mine şi sunt convins că domnişoara Dean s-ar supăra groaznic dacă ar afla ce ai putut să spui despre ea. Tot ce-a vrut ea să spună, presupun, a fost că dumneata ai interpretat complet eronat o relație perfect banală legată de problemele fratelui ei şi că nu trebuia să te arăți atât de pornit şi înverşunat, aşa că ea te ruga să lămureşti lucrurile,

astfel încât, dacă eu voi mai avea nevoie pe viitor de ajutorul ei, să nu se mai iște situații jenante de acest fel. Nu e asta ce te-a rugat ea, dar folosind alte cuvinte?

– Ba da, spuse Willis.

Mințea, era conștient că Bredon știa că mințise, dar oricum, mințea ca un bărbat:

– Bineînțeles că asta am vrut să spun. Dar, din păcate, eu am dat o altă interpretare vorbelor ei.

– În regulă, ne-am înțeles, zise Bredon. Spune-i domnișoarei Dean că activitatea mea progresează foarte frumos și că, atunci când voi avea nevoie de ajutorul ei, nu voi ezita să i-l cer. Bun, asta e tot?

– Da, asta e tot.

– Ești sigur – dacă tot am avut discuția asta – că nu mai aveai nimic pe suflet?

– N-nu.

– Nu pari foarte sigur. Probabil că încerci să-mi spui toate astea de o bună bucată de timp.

– Nu, doar de câteva zile.

– Din ziua petrecerii de la firmă, poate?

Willis tresări violent. Bredon, scrutându-l atent, profită de avantaj.

– Asta voiai să-mi spui în seara aceea când ai fost pe Great Ormond Street?

– De unde știi?

– Nu știu, am ghicit însă. Ți-am spus și adineauri: nu ai stofă de detectiv. Parcă ai pierdut un creion cu acea ocazie, așa-i?

Scoase creionul din buzunar și i-l arătă.

– Un creion? Din câte știu eu, nu. Unde l-ai găsit?

– În imobilul de pe Great Ormond Street.

– Nu cred că-i al meu. Nu știu. Cred că pe al meu îl am aici, pe undeva.

– În fine, nu contează. În seara aceea, ai venit acolo cu intenția de a-ți cere scuze?

– Nu, nu de-asta. Am venit acolo cu intenția de a avea o explicație cu dumneata. Voiam să-ți trag un pumn în nas, dacă vrei să știi. M-am dus acolo înainte de ora zece...

– Ai sunat la ușa apartamentului meu?

– Nu, n-am sunat. Îți spun și de ce: m-am uitat în cutia dumitale poștală și am văzut înăuntru o scrisoare de la domnișoara Dean și... și nu m-am mai încumetat să urc. Mi-era teamă că nu voi putea să mă controlez. Îmi venea să te omor. Așa că am plecat și am colindat pe străzi. La sfârșit, eram atât de frânt de oboseală încât nu mă mai simțeam în stare să leg două idei.

– Am înțeles. Ai renunțat să mai ajungi până la mine?

– Da.

– Oh, mda, asta e, spuse Bredon, fluturând nonșalant din mână. E perfect. Nu contează. Eram doar un pic nedumerit apropo de creion.

– Cum adică?

– Am găsit creionul acesta sus, pe palier, chiar în fața ușii mele. Nu reușeam să-mi explic cum o fi ajuns acolo, atâta tot.

– N-am fost eu. Eu n-am urcat la etaj.

– Cât timp ai rămas în casă?

– Doar câteva minute.

– Și numai în holul de la parter?

– Da.

– Oh, da, înseamnă că nu poate fi creionul dumitale. E foarte ciudat, știi, deoarece creioanele astea nu au fost lansate pe piață.

– Poate ți-a scăpat dumitale din buzunar.

– Da, mai știi? Pare cea mai plauzibilă explicație. Oricum, nu are importanță.

Urmă o pauză scurtă și destul de incomodă. Willis o întrerupse, întrebând pe un ton crispat:

– În ce problemă doreai să-mi ceri sfatul?

– Era vorba despre vechiul nostru subiect, spuse Bredon. Acum, poate, după ce am avut această mică explicație, îți va veni mai ușor să-mi spui ceea ce aș vrea să aflu. Diverse conjuncturi m-au adus în preajma familiei Dean și mă încearcă o oarecare curiozitate în ceea ce-l privește pe regretatul răposat Victor. De la sora lui, am dedus că era un frate bun și cumsecade, dar, din păcate, moravurile lui cam lăsau de dorit – ceea ce înseamnă, înțeleg eu, că a ajuns să se îndrăgostească de Dian de Momerie. Din câte spunea sora lui, Dean o ducea în diferite locuri, unde știa că se putea întâlni cu frumoasa Dian. Când te-ai băgat pe fir dumneata, domnișoara Dean și-a dat seama care era situația și s-a retras din grupul unde o introdusese

fratele ei, detestând, cum era firesc, dar și ilogic, amestecul dumitale în toată această poveste. Până la urmă, Dian de Momerie i-a dat cu piciorul lui Victor și l-a trimis acasă. Cam asta este povestea, nu?

– Exact, spuse Willis. Doar că eu nu cred că Dean a fost amorezat vreodată cu adevărat de madam de Momerie. Presupun că se simțea flatat și, totodată, se gândea să profite cumva de pe urma relației cu ea. De fapt, Dean era un tip ordinar și josnic.

– Tipa îi dădea bani?

– Da, îi dădea, dar Dean nu prea s-a ales cu nimic din ei, fiindcă trebuia să facă față pretențiilor extravagante ale grupului pe care îl frecventa. Nu era, din fire, un risipitor. Nu-i plăceau jocurile de noroc, deși trebuia să le practice, pentru a fi asemenea celorlalți; și nici nu era un bețivan. Într-un fel, poate l-aș fi simpatizat mai mult, dacă ar fi fost. Nici nu se droga, de altfel. Presupun că acesta e motivul pentru care domnișoara de Momerie s-a săturat de el. Cel mai detestabil aspect la destrăbălații aceia este faptul că nu se potolesc până nu reușesc să-i corupă la viciile lor pe toți cei din anturaj. Dacă n-ar face decât să se drogheze, săpându-și singuri groapa, puțin mi-ar păsa, pe cuvânt. Vorba aceea, nici o pagubă dacă ar scăpa pământul de ei! Bucuros le-aș îndesa eu pe gât *marfa* de care nu se pot lipsi. Ei însă corup persoane decente și nu se lasă până nu le distrug pe viață. De-asta și eram așa de îngrijorat pentru soarta Pamelei.

– Dar spuneai că Victor a reușit să rămână nepervertit.

– Da, însă cu Pamela e altfel. Ea este cam impulsivă și e foarte – nu, nu influențabilă, ci impresionabilă. Este o tânără vivace și îi place să încerce orice, măcar o dată. Dacă se entuziasmează pentru o persoană, e dispusă să o imite în toate. Are nevoie de un om – în fine, să lăsăm asta. Nu vreau să discut despre Pamela. Voiam doar să spun că Victor avea o fire diametral opusă. Avea foarte multă grijă de persoana lui și tot timpul încerca să fie pe fază, ca nu cumva să rateze șansa cea mare.

– Vrei să spui că era genul de om care profită, fără scrupule, de prietenii lui?

– Victor era omul care nu avea niciodată țigări, deși fuma, și care nu era niciodată de găsit, dacă se putea, atunci când venea rândul lui să dea de băut. Și mereu încerca să fure ideile altora.

– Înseamnă, atunci, că o fi avut un motiv temeinic să se combine cu gașca lui Dian de Momerie. Cum spuneai adineauri, îți trebuie bani ca să faci față cheltuielilor lor.

– Da, o fi întrevăzut posibilitatea unui viitor câștig material. Și când s-a pus problema să-și sacrifice sora...

– Exact. Asta era. Uite ce mă interesa să aflu de la dumneata: presupunând că Victor Dean ar fi aflat că, poate, cineva – să zicem cineva din această firmă, cum ai fi dumneata, bunăoară – ar avea un schelet

în dulap, ca să folosim această plastică figură de stil, crezi că ar fi fost în stare să... să trimită acel schelet la un anatomist?

– Șantaj, asta vrei să spui? întrebă Willis, fără menajamente.

– E un cuvânt dur. Dar se poate numi și așa.

– Nu prea știu, zise Willis, după ce reflectă câteva clipe. E teribil să pui în cârca unui om o asemenea acuzație, nu crezi? Oricum, pot să-ți spun că întrebarea nu mă șochează deloc. Dacă mi-ai spune că Victor Dean a șantajat pe cineva, nu m-ar surprinde prea mult. Doar că, fiind vorba despre o infracțiune destul de gravă, ar fi trebuit să fie un gen de șantaj lipsit de riscuri, aplicat unei victime care nu și-ar permite să apară în fața unei instanțe de judecată. Atenție, însă, nu am nici cel mai mic motiv să presupun că s-ar fi putut preta vreodată la așa ceva. Și, în orice caz, nu mi s-a părut niciodată că l-ar da banii afară din casă. Sigur, asta poate nici nu are relevanță, în cazul unui individ precaut cum era el. În mod cert, *lui* nu i-ar fi căzut teancuri de bancnote din birou, să știi.

– Consideri că, dacă se întâmplă să-ți cadă teancuri de bancnote din birou, nu meriți să te bucuri de prezumția de nevinovăție?

– Nicidecum. E vorba doar despre neglijență, or în nici un caz Dean nu era un om neglijent.

– Îți mulțumesc pentru francheța cu care mi-ai vorbit.

– În regulă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu afle cumva Pamela ce-am spus eu despre Victor. Am avut și-așa destule necazuri din cauza asta.

Bredon îl asigură că nu avea de ce să se teamă de posibilitatea unei asemenea indiscreții și își luă la revedere, politicos, dar încă nedumerit.

Domnul Tallboy îl aștepta în capătul culoarului.

– Oh, Bredon, îți rămân foarte îndatorat, desigur. Am convingerea că pot conta pe dumneata că această chestiune nu se va propaga mai mult decât a făcut-o deja. Ce absurd! Prostul ăla de Tompkin s-a pierdut complet cu firea. L-am pus la punct, așa cum merita.

– Oh, da, sigur, replică Bredon. Chiar așa. Mult zgomot pentru nimic. Sigur, nu era nevoie să intervin, de fapt. Dar nu se știe niciodată. Adică, știi, dacă dumneata ai fi fost reținut mai mult, iar domnișoara Vavasour s-ar fi săturat să te aștepte ori... în fine, înțelegi ce vreau să spun.

– Da, zise Tallboy, umezindu-și buzele care i se uscaseră ca un pergament. Putea să iasă ceva foarte jenant. Când o fată devine isterică, vorbește gura fără ea, cum se spune. M-am purtat cam prostește, după cum îndrăznesc să cred că ai dedus și dumneata. Acum, am lămurit lucrurile. Totul e în regulă. Situația este îngrijorătoare, desigur, dar în nici un caz disperată, râse el stânjenit.

– Pari un pic cam stors.

– Așa mă și simt. De fapt, n-am dormit deloc azi-noapte. Soția mea – păi, de fapt, soția mea a născut aseară. Din cauza asta, într-un fel... ah, la naiba, ce mai contează, în fond?

– Înțeleg perfect, zise Bredon. E de-a dreptul epuizant. De ce nu ți-ai luat o zi liberă?

– N-am vrut. E ziua în care nu-mi văd capul de treabă. E mult mai bine să-ți ocupi mintea cu ceva. În afară de asta, nici nu era nevoie. Totul a decurs normal. Mă crezi, probabil, un mare porc.

– Nu ești primul, în orice caz, spuse Bredon.

– Nu – e ceva destul de obișnuit, presupun. Nu se va mai întâmpla, crede-mă.

– Cred că te-ai simțit oribil, cu toate problemele astea.

– Da. În fine, nu chiar groaznic. Cum spuneai, nu sunt singurul bărbat care a trecut prin așa ceva. Nu trebuie să te lași copleșit de necazuri, nu-i așa? În fine, mulțumesc încă o dată și asta e tot, da?

– Absolut. Nu ai de ce să-mi mulțumești. Da, zi, băiețelule, ce dorești?

– Aveți scrisori de trimis, domnule?

– Nu, mulțumesc, spuse Bredon.

– Oh, stai așa, spuse Tallboy. Da, am eu o scrisoare, interveni el, scotocindu-se în buzunarul de la piept, de unde scoase un plic deja lipit. Dă-mi un pic stiloul dumitale, Bredon. Uite, băiete, ia banii ăștia și fugi la domnișoara Rossiter să-ți dea un timbru.

Luă stiloul pe care i-l oferea Bredon și, aplecându-se peste birou, scrise repede adresa pe plic: „Dlui T. Smith." Prins cu privirile pironite pe plic, Bredon își ceru scuze.

– Iartă-mă, dar m-am molipsit în biroul dactilografelor de prostul năravde a trage cu ochiul.

– Nu-i nimic, e doar o notă către un agent de bursă.

– Norocos e cel care are de-a face cu treburile de la bursă!

Tallboy râse, lipi timbrul pe scrisoare și aruncă plicul în mâinile băiatului care aștepta.

– Și uite așa se încheie o zi extenuantă, remarcă el.

– Te-a obosit Toule?

– Nu mai mult decât de obicei. A refuzat „Ca Niobe, numai lacrimi". A zis că el habar n-are cine a fost Niobe și că presupune că nici alții nu știu. Dar a aprobat pentru săptămâna asta „Lacrimi, neînțelese lacrimi", fiindcă atunci când era mic tatăl lui obișnuia să recite din Tennyson, în fața întregii familii.

– Bine măcar că reclama asta a scăpat.

– Oh, da. Îi place, în general, ideea de a cita din poezii. Consideră că reclamele lui capătă ținută, astfel. Va trebui să mai născocești câteva. În opinia lui, sloganurile au rolul de a ilustra ideea.

– Perfect. „Ca ploaia de vară curgeau lacrimile ei." Asta e tot Tennyson. Imagine cu dădaca de nouăzeci de ani, punând bebelușul pe genunchi. Pruncii, în reclame, dau bine întotdeauna. (Scuze, dar tot de

copilași ne poticnim astăzi.) Textul începe: „Lacrimile sunt adesea o ușurare pentru nervii prea încordați, dar când curg prea des și prea ușor, e semn că ai nevoie de Nutrax." Aș băga și asta. Bassanio și Antonio: „Nu știu de ce sunt așa de trist." Citatul intră în text. Depresia fără motiv, ca în cazul lui Antonio, îl îngrijorează atât pe cel care o îndură, cât și pe prietenii lui. „Mergi la rădăcina lucrurilor și tratează nervii cu Nutrax." Pot face dintr-astea cu duiumul.

Domnul Tallboy zâmbi anemic.

– Ce păcat că nu ne putem vindeca singuri cu propriile noastre leacuri, nu-i așa?

Domnul Bredon îl scrută cu un ochi critic.

– Știi ce-ți *trebuie* dumitale acum? spuse el. O masă bună și o sticlă de șampanie.

Capitolul XIV

OPTIMISTA CONSPIRAȚIE URZITĂ DE DOUĂ OI NEGRE

Foarte tacticos, domnul în costum de arlechin își trase masca de pe față și o puse pe masă.

– Din moment ce virtuosul meu văr Wimsey a pus totul pe tavă, pot și eu să mă arăt la față. Din păcate, se întoarse el spre Dian, înfățișarea mea te va dezamăgi. În afară de faptul că sunt mai chipeș și mai puțin molâu, femeia care l-a văzut pe Wimsey m-a văzut pe mine. Este un handicap greu de depășit, dar nu am încotro. Asemănarea, sunt fericit s-o spun, este doar de suprafață.

– Incredibil, efectiv, exclamă maiorul Milligan, aplecându-se în față ca să poată cerceta mai îndeaproape fața celuilalt, însă domnul Bredon întinse leneș un braț și, fără nici un efort aparent, îl împinse înapoi.

– Nu-i nevoie să te apropii prea mult, remarcă el, insolent. Chiar și o mutră ca lui Wimsey e mai acceptabilă decât a ta. Ești bubos. Mănânci și bei prea mult.

Domnul Milligan, care se necăjise, într-adevăr, în acea dimineață, când descoperise că avea câteva coșuri pe frunte, dar sperase să treacă neobservate, mârâi furios. Dian râdea.

– Înțeleg că vrei să scoți ceva de la mine, continuă domnul Bredon. Asta vor întotdeauna indivizii de teapa ta. Despre ce este vorba?

– Nu am nici o obiecție în a fi sincer cu dumneata, replică maiorul Milligan.

– Ce drăguț să auzi pe cineva spunând asta. Poți fi sigur întotdeauna că urmează o minciună. Un om avizat face cât doi, știi zicala, nu?!

– N-ai decât să crezi ce vrei. Dar presupun că vei constata că e în avantajul dumitale să mă asculți.

– Un avantaj financiar?

– Mai există și altfel de avantaje?

– Chiar, mai există? Mutra ta începe să nu mă mai deranjeze atât de mult.

– Oh, zău? Poate, atunci, vei fi dispus să-mi răspunzi la câteva întrebări?

– Posibil.

– Cum ai ajuns să o cunoști pe Pamela Dean?

– Pamela? Ce fată încântătoare, nu-i așa?! Am avut privilegiul de a-i fi prezentat prin intermediul unui prieten comun, cum spune, în mod oribil, publicul

larg – sedus de nefericitul exemplu al incomparabilului *vulgarizator*, Charles Dickens. Recunosc că scopul pentru care am ținut să-i fiu prezentat era de natură strict prozaică; nu pot spune decât că mi-aș dori ca toate cunoștințele mele din domeniul afacerilor să fie la fel de drăguțe ca ea.

– Ce fel de afaceri?

– Afacerile acestea, dragă amice, aveau legătură cu un alt prieten comun de-al nostru, al tuturor – răposatul Victor Dean, care a murit, în mod cu totul regretabil, căzând pe o scară. Un tânăr remarcabil, nu crezi?

– În ce sens? întrebă repede Milligan.

– Cum, adică? Am crezut că știi. Altminteri de ce-aș fi acum aici?

– Vă comportați ca doi cretini și mă obosiți, se băgă în vorbă Dian. Ce rost are să vă tot dați târcoale unul celuilalt? Pomposul dumitale văr, domnule Bredon, ne-a povestit totul despre dumneata – apropo, presupun că ai și un prenume?

– Sigur. Se scrie „Death". Se pronunță cum vrei. Cei mai mulți dintre cei năpăstuiți cu acest prenume îl fac să rimeze cu „teeth", adică „Di:th". Dar mie mi se pare mai pitoresc când rimează cu „breath", adică „Deth". Și ce v-a spus amabilul meu văr despre mine?

– A zis că faci trafic de droguri.

– Să fiu al naibii dacă știu de unde obține vărul meu asemenea informații. Uneori, are dreptate.

– Și știi foarte bine că acasă la Tod poți obține tot ce vrei. Așa că hai mai bine să trecem la subiect!

– Cum dorești. Asta este fațeta personalității mele care te interesează pe dumneata, Milligan?

– Asta este fațeta personalității lui Victor Dean care te interesează pe *dumneata*?

– Un punct pentru mine, zise domnul Bredon. Până în acest moment, nu știam că personalitatea lui avea o asemenea fațetă. Acum, am aflat. Doamne! Cât de interesant poate fi totul, pe cuvânt!

– Dacă poți afla exact în ce mod era implicat Victor Dean în această scenetă, zise Milligan, s-ar putea să avem de profitat amândoi.

– Continuă.

Maiorul Milligan reflectă câteva clipe, după care păru dispus să pună cărțile pe masă.

– Ai aflat de la Pamela Dean ce slujbă avea fratele ei?

– Bineînțeles. Scria reclame într-o firmă numită Pym's. Nu-i nici un secret în această privință.

– Exact. Și, dacă tâmpitul ăla de Dean nu ar fi dat ortul popii, poate aflam și noi care era treaba, și ne-ar fi fost mai bine tuturor. Așa însă...

– Tod, dar eu credeam că era complet invers, spuse Dian. Aveam impresia că ție ți-era teamă ca *el* să nu afle prea multe.

– E-adevărat, se burzului Milligan. Ce sens ar mai fi avut dacă afla el primul?

– Nu prea înțeleg, spuse Bredon. Nu era secretul lui? Ce-ar fi să încetezi să mai vorbești ca în romanele polițiste și să ne spui pe șleau cum vine treaba?

– Nu vreau, fiindcă nu cred că dumneata știi la fel de multe ca mine despre individul ăsta.

– Nu știu, da. Nu l-am văzut niciodată. În schimb, știu foarte multe despre Pym's Publicity, Ltd.

– Cum așa?

– Lucrez acolo.

– Poftim?!

– Lucrez acolo.

– De când?

– De când a murit Dean.

– Din cauza morții lui Dean, vrei să spui?

– Exact.

– Cum ai ajuns acolo?

– Am primit informația, cum ar spune amicii din poliție ai scumpului meu văr Wimsey, că Dean descoperise ceva dubios despre Pym's. Așadar, cum niciodată nu iese fum fără foc, m-am gândit că n-ar strica să cercetez un pic ce se întâmplă pe-acolo.

– Și ce-ai descoperit?

– Dragul meu Milligan, și curcile ar râde dacă te-ar auzi. Eu nu furnizez informații gratis nimănui. Le exploatez în mod avantajos.

– Și eu la fel.

– Cum dorești. Dumneata m-ai invitat aici în seara asta. Nu eu te-am căutat. Există însă un lucru pe care

nu mă deranjează să ți-l spun, din moment ce i l-am spus deja domnișoarei de Momerie, și anume că Victor Dean a fost lichidat în mod deliberat, pentru a fi împiedicat să divulge ceea ce știa. Până acum, singura persoană care ar fi avut un interes să se descotorosească de el ești *dumneata*. S-ar putea ca poliția să aprecieze această pistă.

– Poliția?

– Oh! De-acord cu dumneata. Nu-mi plac polițiștii. Plătesc foarte prost și pun o groază de întrebări. Dar s-ar putea ca de data asta să fie util să-i ai ca aliați.

– Astea-s baliverne, zise Milligan. Nu mă sperii dumneata pe mine atât de ușor. Nu l-am omorât pe tipul acela. Și nici nu aveam vreun interes să-l omor.

– Dovedește, spuse Bredon, glacial.

Studia fața impasibilă a lui Milligan, care la rândul lui îl cerceta și el cu atenție.

– Renunță, sugeră Bredon, după cinci minute de tăcere încordată. Pot juca pocher la fel de bine ca dumneata. Dar de data asta simt că am mână bună.

– Mda, ce vrei să afli?

– Vreau să aflu ce crezi dumneata că ar fi putut să descopere Dean.

– Asta îți pot spune. Dean încerca să descopere...

– Dean descoperise.

– De unde știi?

– Dacă vrei să iei lecții despre metodele utilizate de un detectiv, va trebui să plătești suplimentar. Eu îți spun că Dean *descoperise*.

– Bun, atunci, Dean descoperise cine trăgea sforile în agenția Pym's.

– Te referi la droguri?

– Da. Și e posibil să fi descoperit, de asemenea, și modul în care funcționează toată treaba.

– Cum *funcționează?*

– Da.

– Vrei să spui că funcționează și în prezent?

– Din câte știu eu, da.

– Din câte știi dumneata? Nu s-ar zice că știi prea multe.

– Bun, dumneata cât știi despre felul în care a procedat banda dumitale?

– Nu știu nimic. Se primesc niște instrucțiuni...

– Apropo, cum ai ajuns să te ocupi de așa ceva?

– Scuze, dar nu-ți pot spune. Nici măcar dacă plătești în plus.

– De unde să știu eu, atunci, dacă pot avea încredere în dumneata?

Bredon râdea.

– Poate ți-ar conveni să te aprovizionezi de la mine, zise el. Dacă nu ești satisfăcut de rețeaua de distribuție pe care o ai, poți să te înscrii pe lista mea de clienți. Livrările se fac duminica și joia. Între timp – și ca o mostră – poate te interesează gulerul hainei mele.

E frumos, nu-i așa? Din catifea scumpă. Un pic cam extravagant, ai să zici poate – eventual cam prea multă întăritură pe dinăuntru? Posibil să ai dreptate. Dar e foarte bine croit și lucrat. Fanta e aproape invizibilă. Inserăm delicat indexul și degetul mare, tragem ușor de capăt și scoatem la iveală acest elegant săculeț din mușama subțire – fină ca o foaie de ceapă, dar extraordinar de rezistentă. Și înăuntru vei găsi suficientă inspirație pentru un număr impresionant de entuziaști. O haină de magician. Suntem tocmai acea materie din care visele-s făcute.

Milligan cercetă în tăcere conținutul săculețului, în care se afla, de fapt, o parte din faimosul pachețel, cu care se alesese domnul Hector Puncheon la White Swan.

– În regulă, până aici. De unde ai procurat-o?

– Din Covent Garden.

– Nu de la Pym's?

– Nu.

Milligan părea dezamăgit.

– În ce zi ai făcut rost de marfă?

– Vineri dimineață. La fel ca dumneata, și eu tot vinerea primesc marfa.

– Uite ce e, spuse Milligan. Noi doi trebuie să conlucrăm în problema asta. Dian, scumpete, du-te să te joci. Vreau să discut despre afaceri cu prietenul tău.

– Frumos mod de a mă trata în propria-mi casă! bombăni domnișoara de Momerie, dar, văzând că

Milligan nu glumea, se ridică înfășurată în mătăsurile ei și se retrase în dormitor.

Milligan se aplecă în față peste masă.

– Îți voi spune ceea ce știu, zise el. Dacă te ții de prostii și mă tragi pe sfoară, presupun că știi care e riscul. Să nu spui că nu te-am avertizat. Nu vreau să am de-a face cu afurisitul ăla de văr al dumitale.

Domnul Bredon își exprimă opinia despre lordul Peter Wimsey în câteva cuvinte bine alese.

– Perfect, zise Milligan. Acum, fii atent. Dacă putem afla cine coordonează chestia asta și cum funcționează întreaga rețea, vom putea ajunge la eșalonul de sus. E destul de rentabil și ce avem noi acum, într-un fel, dar e groaznic de riscant și cu multă bătaie de cap. În plus, e și scump. Uită-te numai ce palat sunt nevoit să întrețin. Omul din centrul cercului e cel care obține profiturile uriașe. Știm foarte bine amândoi cât de mult costă să achiziționăm marfa, apoi cât de anevoios e să o împărțim la toți cretinii ăștia și să adunăm banii cash. Bun, uite ce știu eu. Toată scamatoria asta este dirijată din agenția aia de publicitate a dumitale – Pym's. Am aflat chestia asta de la un tip care acum e mort. Nu-ți voi povesti cum am ajuns să intru în contact cu el – e o istorie prea lungă. Dar îți voi spune ce mi-a zis el. Cinam într-o seară cu el la Carlton; tipul era cam cherchelit. Intră în restaurant un individ cu o gașcă întreagă după el, iar tipul îmi zice: „Știi cine-i ăla?" „Nu, habar n-am", îi spun eu. Iar el face:

„E bătrânul Pym, șeful agenției de publicitate." După care a râs și a zis: „Dacă ar ști el cu ce se ocupă prețioasa lui agenție, ar face apoplexie, precis." „Cum așa?" zic eu. „Păi, nu știai? Tot traficul ăsta cu droguri este coordonat de-acolo", mi-a spus el. Bineînțeles, am început să-l întreb de unde știa toate astea și cum, dar brusc l-a apucat o criză de prudență și a devenit misterios, așa că n-am reușit să mai smulg nimic de la el.

– Cunosc genul ăsta de beție, spuse Bredon. Chiar crezi că tipul știa ce vorbește?

– Da, așa cred. M-am văzut cu el a doua zi, dar îi trecuseră aburii băuturii, așa că a avut un șoc când i-am povestit ce-mi zisese în seara precedentă. A recunoscut însă că e adevărat și m-a implorat să nu mai spun nimănui. Asta e tot ce-am putut scoate de la el, iar în aceeași seară l-a călcat un camion.

– Zău?! Extraordinar, ce accident oportun.

– Așa mi-am zis și eu, spuse Milligan. Oricum, nu mi-a picat deloc bine.

– Dar cum a intrat Victor Dean în toată povestea asta?

– Aici, e vorba despre greșeala mea, recunoscu Milligan. Dian l-a adus într-o seară...

– Stai un pic. Când a avut loc conversația cu prietenul acela imprudent?

– Acum aproape un an. Firește, încercasem să aflu în continuare amănunte despre acea filieră, iar când Dian mi l-a prezentat pe Dean și a spus că lucrează

la Pym's, m-am gândit că el era omul, probabil. Se pare că nu era el, totuși. Dar, din păcate, cred că a putut deduce câte ceva despre problema asta chiar de la mine. După un timp, am descoperit că încerca să mă lucreze pe la spate și să se bage peste mine în afacere, așa că i-am spus lui Dian să scape de el.

– De fapt, spuse domnul Bredon, ai încercat să-l tragi de limbă, exact cum încerci să mă tragi de limbă și pe mine, dar ai descoperit că, în schimb, el te trăgea pe dumneata de limbă.

– Cam așa ceva, mărturisi Milligan.

– Și, la scurt timp după aceea, a căzut pe o scară.

– Da, dar nu eu i-am dat brânci. Te rog să mă crezi, nu am vrut s-o mierlească. Mă interesa doar să-l dau la o parte și să nu mă mai deranjeze. Dian e o mare palavragioacă, în special când trage la măsea. Cu persoane de teapa ei, niciodată nu poți fi în siguranță. Te-ai aștepta să aibă măcar bunul-simț de a-și ține gura, spre binele lor, dar sunt niște smintiți cu toții și n-au pic de minte.

– Mda, ce să-i faci?! Dacă îi îndopăm cu droguri care le anihilează orice autocontrol, nu are nici un rost, presupun, să ne mai plângem când constatăm care sunt consecințele.

– Probabil, dar uneori este foarte agasant. Sunt vicleni ca niște vulpoi, dar totodată și complet cretini. Și foarte ranchiunoși, pe deasupra.

– Da. Dar Dean nu s-a drogat niciodată, nu-i așa?

– Exact. Dacă s-ar fi drogat, am fi putut să-l manipulăm mai bine; dar, din păcate, omul ăsta nu-şi pierdea capul niciodată. În orice caz, ştia perfect că ar fi fost bine plătit pentru orice informaţie.

– Foarte posibil. Problema e că tipul lua bani şi din cealaltă parte – cel puţin, aşa cred.

– Să nu-ţi treacă prin minte să faci la fel, spuse Milligan.

– N-am nici un chef să cad pe scară. Ce vrei dumneata, din câte înţeleg, este modul în care funcţionează schema şi numele individului care o pune în mişcare. Cred că pot să-ţi aflu aceste informaţii. Care sunt condiţiile?

– Ideea mea era să folosim informaţiile pentru a intra noi înşine în cerc, iar de-acolo fiecare să-şi vadă de afacerea lui.

– Bun. Tot la fel, presupun, strângem laţul în jurul domnului de la Pym's, când îl prindem, şi împărţim prada. În care caz, având în vedere că eu fac cea mai mare parte din muncă şi îmi asum cele mai mari riscuri, propun să iau şaptezeci şi cinci la sută.

– Nici în ruptul capului. Facem juma-juma. Eu port tratativele.

– Ei, nu mai spune! Asta-i culmea. În fond, de ce aş mai avea nevoie de dumneata? Nu ai ce tratative să porţi până nu-ţi spun eu cu cine să le porţi. Doar nu crezi că sunt venit cu pluta!

– Nu. Dar știind ce știu eu, aș putea face să zbori de la Pym's imediat, nu-i așa? Dacă Pym ar ști ce hram porți, crezi că te-ar mai ține vreo clipă în neprihănita lui agenție?!

– Bun, uite cum facem. Purtăm tratativele împreună, iar eu iau șaizeci la sută.

Milligan ridică din umeri.

– Hai s-o lăsăm așa deocamdată. Sper să iasă bine. Scopul nostru este să luăm hățurile în mână.

– Bine, fie. După ce reușim chestia asta, vom avea timp suficient să decidem care dintre noi va da tonul pe viitor.

Când rămase singur, Tod Milligan se duse în dormitor, unde o găsi pe Dian în genunchi pe bancheta de la fereastră, holbându-se în jos pe stradă.

– Ai reglat treburile cu el?

– Da. E un escroc, dar îl fac eu să priceapă că o încurcă rău dacă nu-i corect cu mine.

– Mai bine l-ai lăsa în pace.

– Nu mai vorbi tâmpenii, spuse Milligan, pe un ton grosolan.

Dian se răsuci cu fața spre el.

– Eu te-am avertizat, zise ea. Nu fiindcă mi-ar păsa cumva ce se întâmplă cu tine. Mă calci pe nervi, Tod. Ce-o să mă mai distrez când o să văd cum te duci la fund. Dar ai face mai bine să te ferești de omul ăsta.

– Te gândești să mă vinzi, ia zi?

– Nu va fi nevoie.

– Ai grijă ce faci. Ți-a sucit capul saltimbancul ăla sau ce?

– De ce trebuie să fii atât de vulgar? întrebă ea, plină de dispreț.

– Ce te-a apucat, de fapt?

– Sunt speriată, atâta tot. Atipic pentru mine, nu-i așa?

– Ți-e frică de derbedeul ăla de la agenția de publicitate?

– Zău, așa, Tod, uneori ești chiar prost! Nu vezi un lucru nici dacă îți sare în ochi. Te deranjează literele de-o șchioapă, probabil.

– Ești beată, zise Milligan. Dacă nu ți-a ieșit trampa cu măscăriciul ăla al tău...

– Taci din gură, zise Dian. Nu mă interesează individul, pricepi? Mai bine mă combin cu călăul din piața publică decât cu unul ca el.

– Sunt convins de asta. Pe tine te excită orice senzație nouă. Ce vrei, de fapt? Să ne certăm? Fiindcă, în cazul ăsta, nu am nici un chef să-ți fac pe plac, crede-mă.

O deprimantă convenție stipulează că prăbușirea finală a unei relații amoroase sordide trebuie să fie precedată de o serie de ciondăneli la fel de sordide. Dar de data aceasta, domnișoara de Momerie părea dispusă să se lipsească de respectiva convenție.

– Nu. Am terminat cu tine, asta e tot. Mi-e frig. Mă duc în pat... Tod, *tu* l-ai omorât pe Victor Dean?

– Nu.

Maiorul Milligan visă în acea noapte că Death Bredon, în costumul lui de arlechin, îl spânzura pentru uciderea lordului Peter Wimsey.

Capitolul XV

DECESUL SUBIT AL UNUI BĂRBAT ÎN HAINE DE GALĂ

Inspectorul-şef Parker continua să fie un om stresat. Înregistraseră un nou fiasco în Essex. O ambarcaţiune cu motor, aparţinând unui particular şi suspectată că ar fi fost implicată în traficul de droguri, fusese sechestrată şi percheziţionată, fără nici un rezultat – exceptând, bineînţeles, rezultatul nedorit de a-i pune în gardă pe cei implicaţi, în cazul că existau asemenea persoane. Mai mult, un automobil de mare viteză, care atrăsese atenţia prin deplasările frecvente în miez de noapte, de pe coastă în capitală, fusese urmărit cu multe eforturi până la destinaţie, dar se constatase că maşina îi aparţinea unui distins membru al corpului diplomatic, care o vizita incognito pe o doamnă stabilită într-o cunoscută staţiune de la malul mării. Domnul Parker, aflat încă în

incapacitatea de a participa personal la orice expediție nocturnă, se consola cu amara satisfacție de a spune că totul mergea prost atunci când el nu era de față. De asemenea, în mod cu totul nerezonabil îi purta pică lui Wimsey, în care vedea cauza fundamentală a incapacității lui.

Nici investigațiile de la White Swan nu se dovediseră deocamdată prea fructuoase. Zilnic, timp de o săptămână, diverși polițai plini de tact și experiență se transformaseră în stâlpi de cafenea, cum s-ar spune, nedezlipindu-se de bar, unde sporovăiau, cu oricine se nimerea prin jur, despre ogari, capre, papagali și alți prieteni necuvântători ai omului, fără a primi în schimb nici un fel de pachet misterios.

Bătrânul de la masa din colț fusese identificat destul de ușor, fiind un client obișnuit al localului. Ședea acolo în fiecare dimineață și în fiecare după-amiază, deținând un fond inepuizabil de povestioare în genul celei despre papagalul pastorului. Răbdătorii polițiști le ascultaseră pe toate. Cârciumarul – a cărui probitate nu putea fi pusă la îndoială – își cunoștea bine mușteriul, un fost hamal din Covent Garden, care trăia din pensia de bătrânețe, toată existența lui inofensivă fiind ca o carte deschisă pentru ochii oricui. Interogat, acest bătrân cumsecade și-a amintit de conversația cu domnul Hector Puncheon, dar a afirmat categoric că pe ceilalți nu-i mai văzuse niciodată până atunci, în afară de cei doi căruțași, pe care îi cunoștea destul

de bine. Și aceștia au convenit că domnul în haine elegante și individul pipernicit, care vorbise despre ogari, erau niște necunoscuți pentru ei. Totuși, nu era ceva ieșit din comun ca diverși gentlemeni puși la patru ace să intre la Swan, la spartul vreunui chef, seara târziu – cum, la fel de bine, veneau pe-acolo și gentlemeni îmbrăcați comun. Nici una dintre aceste informații nu a putut elucida, însă, misterul pachețelului cu cocaină.

Lui Parker i s-a mai ridicat moralul, totuși, ascultând relatarea lui Wimsey despre cele discutate de el cu Milligan.

– Ce noroc incredibil poți avea, Peter! Oameni care în mod normal ar fugi de tine ca de ciumă dau buzna la petrecerile tale exact când ai nevoie de ei și se oferă să se lase duși de nas de mâna ta măiastră.

– Nu e neapărat noroc, bătrâne, spuse Wimsey. E o bună orientare, atâta tot. I-am trimis frumoasei Dian o scrisoare anonimă, avertizând-o solemn împotriva mea și comunicându-i că, dacă dorea să afle tot ce putea fi mai rău despre mine, nu trebuia decât să se documenteze la adresa unde locuiește fratele meu. E ciudat, dar oamenii nu *rezistă*, pur și simplu, tentației de a da curs unei scrisori anonime. La fel se întâmplă și în cazul mostrelor gratuite. Toate se adresează instinctelor primare ale omului.

– Cât de diabolic poți fi! spuse Parker. O să dai de bucluc într-o bună zi. Dacă Milligan te recunoștea? Te-ai gândit la asta?!

– Am avut grijă să-i inoculez ideea unei asemănări izbitoare.

– Mă mir că nu s-a prins. Asemănările între rude nu includ, de obicei, amănunte cum ar fi dinții sau alte trăsături speciale.

– Nu i-am permis să se apropie într-atât încât să fi putut studia asemenea detalii.

– Mă mir că nu a intrat la bănuieli.

– Nu, fiindcă am fost grosolan cu el. M-a crezut fără nici o ezitare, tocmai fiindcă am fost grosolan. Oamenii devin suspicioși când văd că ții cu orice preț să le câștigi favorurile, însă bădărănia, nu știu de ce, este considerată întotdeauna drept chezășia bunei-credințe. Singurul om care a reușit vreodată să vadă dincolo de aparențele grosolăniei a fost Sfântul Augustin, dar nu cred că Milligan i-a citit *Confesiunile*. În afară de asta, Milligan își dorea să mă creadă pe cuvânt. Este un om lacom.

– Mda, văd că știi să te descurci. Dar apropo de treaba asta cu Victor Dean. Tu chiar crezi că șeful acelei bande de traficanți de droguri face parte din personalul firmei Pym's? Mie mi se pare de-a dreptul incredibil.

– Iată, tocmai de aceea, un excelent motiv de a crede că așa stau lucrurile. Nu în sensul *credo quia*

impossibile, ci doar fiindcă personalul unei respectabile agenții de publicitate poate constitui o excelentă ascunzătoare pentru un mare escroc. Escrocheria industriei de publicitate diferă radical de escrocheria și ticăloșia traficului de droguri.

– De ce? Din câte mi-am dat eu seama, toți agenții de publicitate fac negoț cu iluzii, altfel spus efectul drogurilor.

– Așa e. Da, dacă analizăm lucrurile în profunzime, constatăm o subtilă simetrie, care este extrem de artistică. Oricum, Charles, trebuie să recunosc că mi se pare dificil să accept cu ochii închiși tot ce-mi spune Milligan. I-am studiat cu atenție pe membrii personalului de la Pym's, dar până acum nu am reușit să identific pe nimeni care să semene cu un fel de Napoleon al crimei.

– Dar păreai convins că uciderea lui Victor Dean își avea mobilul în interiorul firmei. Sau ai ajuns să crezi acum că nu știu ce străin a stat pitit pe acoperiș și i-a făcut felul lui Dean, pentru că acesta avea de gând să divulge informații despre bandă? Cineva din afară ar putea ajunge pe acoperișul clădirii în care se află sediul Pym's, nu-i așa?

– Oh, da, foarte ușor. Dar atunci cum s-ar mai explica prezența praștiei în biroul doamnei Johnson?!

– Sau atacul asupra mea.

– Nu și dacă aceeași persoană care l-a ucis pe Dean te-a atacat și pe tine.

– Ceea ce înseamnă că s-ar fi putut să fie Willis? Oricum, înțeleg că Willis nu prea s-ar potrivi în rolul de Napoleon al crimei.

– Willis nu are stofă de Napoleon. Și același lucru e valabil și pentru tipul cu praștia, aș zice eu. În caz contrar, tipul ar fi avut atâta simț practic încât să-și folosească propria praștie, apoi să o ardă. Așa cum îl văd eu, omul acesta este foarte ingenios, dar deloc prevăzător; genul de persoană care se repede la primul lucru care i se oferă și îl exploatează la maximum, dar căruia îi lipsește profunzimea necesară pentru a face un succes din realizarea lui. Este omul care trăiește superficial și precar, cum se spune. Nu mă hazardez deloc spunând că aș putea să-l identific fără prea multă greutate, dar nu asta te interesează, nu-i așa? Tu-l vrei pe faimosul Napoleon al traficanților de droguri, nu? Dacă există un asemenea personaj, evident.

– Sigur există, spuse Parker, cu emfază.

– Așa mă gândeam și eu. Ce reprezintă, dacă stai să te gândești bine, un fleac cum ar fi un omor sau o agresiune fizică, în comparație cu metoda de lucru a unei rețele de traficanți de droguri, care a încurcat un întreg Scotland Yard? O nimica toată.

– Într-adevăr, replică Parker, foarte serios. Traficanții de droguri sunt niște ucigași, la puterea o mie. Ei sunt cei care omoară sute și sute de oameni, la trup și la suflet, pe lângă nenumăratele crime pe care le provoacă în rândul victimelor. În comparație cu asta,

a-i scurta viaţa unui nemernic de terchea-berchea poate părea un gest lăudabil.

– Zău, aşa, Charles! Pentru un om cu o educaţie religioasă ca a ta, această concepţie este de-a dreptul luminată.

– Dar nici chiar atât de *nereligioasă*, să ştii. Nu vă temeţi de cei care ucid trupul, ci temeţi-vă mai curând de acela care poate şi sufletul, şi trupul să le piardă în gheena. Ei, ce zici de asta?

– Ce să mai zic, într-adevăr?! Spânzură-l pe vinovat şi pe celălalt bagă-l la închisoare câteva săptămâni sau, dacă e de familie bună, obligă-l prin instanţă să respecte ordinea publică sau trimite-l înapoi la închisoare timp de şase luni, cu angajamentul de a da dovadă de bună purtare.

Parker se strâmbă agasat.

– Ştiu, bătrâne, ştiu şi eu. Dar ce rost ar avea să spânzuri nişte victime nenorocite sau nişte derbedei fără importanţă? Ar fi înlocuiţi imediat. Noi vrem să-i prindem pe şefii cei mari. Uite, bunăoară, individul acesta – Milligan, care e un nemernic fără pereche, mai ales că nu are nici o scuză pentru ceea ce face, din moment ce el nu se droghează, dar hai să presupunem că-l prindem şi-l pedepsim pe loc. Contrabanda cu droguri se va relua fără nici o problemă, cu un nou distribuitor şi un nou palat în care să-şi facă numărul, şi la ce bun atunci să-l mai fi arestat?!

– Exact, spuse Wimsey. Și, în fond, ce-ai realiza, să zicem, dacă l-ai prinde pe tipul plasat deasupra lui Milligan în ierarhia bandei? Se aplică și în acest caz ceea ce spuneai tu adineauri.

Parker făcu un gest de lehamite.

– Nu știu, Peter. Nu are nici un sens să ne frământăm atât. Treaba mea este să le prind pe căpeteniile bandei, dacă pot, și după aceea pe cât mai mulți dintre peștii cei mici. Nu pot să răstorn orașe întregi sau să ard pe rug toată populația.

– Cum spunea poetul: „Doar focul Judecății de Apoi mai poate curăța locul acesta, stârpind lepădăturile și eliberându-i pe prizonieri", spuse Wimsey. Sunt momente, Charles, când chiar și decența prozaică a fratelui meu și virtutea malefică a soției lui mi se par admirabile. Nu știu ce-aș putea spune mai mult.

– Peter, tu ai o decență deosebită, care îmi place mai mult, fiindcă nu este negativă, replică Parker, care, dând glas acelei atroce efuziuni sentimentale, se făcu roșu la față și încercă să repare imediat regretabila lui abatere de la bunul-gust. Dar în momentul de față nu ești prea util, să știi. Investighezi crima asta – dacă poate fi considerată *crimă* – de câteva săptămâni deja, iar singurul rezultat tangibil este clavicula mea ruptă. Dacă te-ai putea limita la performanța de a-ți rupe propria claviculă...

– A mai fost ruptă și cu altă ocazie, remarcă Wimsey, pentru o cauză la fel de bună. Fii drăguț, te rog,

și nu mai amesteca păcătoasa ta de claviculă în treburile mele.

În acel moment, începu să sune telefonul.

Era ora opt și jumătate dimineața, iar Wimsey se așezase devreme la micul dejun alături de cumnatul său, înainte ca fiecare să-și vadă de treburile lui. Lady Mary, care se ocupase de satisfacerea necesităților lor corporale, lăsându-i apoi să discute în liniște, ridică receptorul.

– E de la Yard, scumpule. Ceva în legătură cu tipul acela, Puncheon.

Parker luă receptorul și se avântă într-o discuție însuflețită, pe care o încheie, spunând:

– Trimite-i acolo imediat pe Lumley și pe Eagles și spune-i lui Puncheon să țină legătura cu noi. Vin și eu acum.

– Ce s-a întâmplat? se interesă Wimsey.

– Amicul nostru Puncheon l-a văzut din nou pe tipul în haine de gală, zise Parker, înjurând de ciudă că abia reușea să-și tragă sacoul peste umărul beteag. L-a văzut pierzând vremea pe lângă sediul gazetei *Morning Star* în dimineața asta, cumpărând până la urmă un ziar sau așa ceva. De-atunci, l-a urmărit peste tot, se pare. A aterizat tocmai la Finchley, auzi tu! Zice că, până acolo, n-a găsit nici un telefon de unde să sune. Gata, am șters-o! Ne vedem mai târziu. Pa, Mary, draga mea. Salutare, Peter!

Și țâșni grăbit pe ușă.

– Măi, măi, măi, făcu Wimsey.

Împinse scaunul în spate și rămase așezat, privind în gol la peretele din față, pe care atârna un calendar. Apoi, răsturnând brusc zaharnița pe fața de masă și încruntându-se hidos, începu să construiască un turnuleț înalt, din conținutul recipientului golit. Mary recunoscu imediat semnele inspirației și se furișă tăcută afară, ca să se ocupe de treburile gospodărești.

Peste patruzeci și cinci de minute, reveni în cameră. Fratele ei plecase, iar când trântise după el ușa de la apartament columna din zahăr cubic se împrăștiase pe masă, dar Lady Mary știa că fusese un edificiu înalt.

„A fi sora lui Peter este ca și cum ai fi rudă cu călăul din piața publică", își spuse ea, oftând, folosind, fără să știe, cuvintele altei femei, cu care nu avea mai nimic în comun. „Și a fi nevastă de polițist este și mai rău chiar. Presupun că rubedeniile călăului sunt încântate când acesta are mult de lucru. Oricum", se gândi ea, nu fără umor, „mai bine așa, decât să fii rudă cu un antreprenor de pompe funebre și să te bucuri de decesul bieților oameni."

Sergentul Lumley și agentul de poliție Eagles nu-l găsiră pe Hector Puncheon la micul birt din Finchley de unde telefonase acesta. Au găsit, totuși, un mesaj.

„Tipul a mâncat micul dejun și a plecat mai departe", scria în biletul mâzgălit la repezeală pe o foaie

ruptă dintr-un carnet de reporter. „Vă voi suna aici, de îndată ce voi putea. Mi-e teamă că s-a prins că-l urmăresc."

– Poftim! pufni sumbru sergentul Lumley. Treabă de amator. Păi, cum să nu se prindă ăla că e urmărit, ha?! Dacă ziaristul ăsta ar fi o muscă verde și s-ar ține după un elefant, precis s-ar duce să-i bâzâie elefantului în ureche, ca să știe și animalul la ce să se aștepte!

Agentul de poliție Eagles înmărmuri de admirație în fața imaginației înaripate a colegului său și râse cu poftă.

– Pun pariu cu tine că o să-i piardă urma acum, continuă sergentul Lumley. De-o să trebuiască să zburăm de-aici, fără să ne terminăm micul dejun.

– Nu văd de ce să nu mâncăm și noi ceva, dacă tot am ajuns aici, spuse subalternul lui, care vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor. Ce zici de niște pește afumat, ei?!

– Ce să zic, nu m-ar deranja, spuse sergentul. Dar măcar de ne-ar lăsa să ne tihnească mâncarea. Să vezi tu dacă n-am eu dreptate: nici nu apucăm noi să mestecăm primul dumicat, că tipul o să și sune. Ah, apropo, că tot a venit vorba, ia să telefonez eu acum la Yard și să-l opresc pe șefu', domnul Parker, să nu mai vină-ncoa'. Precis, e montat rău. Oh, nu!

Agentul de poliție Eagles comandă pește afumat și ceai. Mișca mai vioi din fălci când mânca, decât atunci când trebuia să vorbească. Sergentul reuși să

telefoneze și se întoarse, exact când bucatele erau puse pe masă.

– A zis că dacă tipul sună din altă parte să luăm mai bine un taxi, anunță el. Câștigăm timp, zice el. Cum naiba să găsim noi un taxi aici habar n-am. Nu trec decât tramvaie, lua-le-ar naiba!

– Comandă taxiul acum, sugeră Eagles, cu gura plină. Ca să-l avem pregătit, când va fi nevoie.

– Și să se învârtă aparatul de taxat degeaba? Crezi că or să ne deconteze ăia vreun sfanț? „Cheltuieli nejustificate", așa or să zică. Ia, plătește mătăluță din buzunar, asta or să-ți spună, fir-ar mama lor de scârțari!

– Hai, ia și mănâncă, sugeră domnul Eagles, împăciuitor.

Sergentul Lumley cercetă cu atenție peștele din farfurie.

– Sper să fie bun, mormăi el. Pare cam gras. Sper să fie bine pătruns. Dacă mănânci un pește care nu e bine gătit, toată ziua îți vine înapoi pe nas.

Înfipse furculița într-o bucată mare și o bagă pe toată în gură, fără să se mai sinchisească să-i scoată oasele, așa că trebui să piardă un minut, pe urmă, căznindu-se să le recupereze cu degetele.

– Pfiu! Ce l-o fi apucat pe Ăl-de-Sus să pună atâtea oase în chestiile astea?!

Agentul de poliție Eagles era șocat.

– Nu se cade să cercetezi căile Domnului, îl mustră el.

– Ia, vezi mai bine ce vorbe îți ies pe gură, băiete, și poartă-te respectuos, așa cum se cuvine cu cineva care are funcția mea.

– Nu există funcții în ochii lui Ăl-de-Sus, declară agentul de poliție Eagles, pe un ton ferm.

Tatăl și sora lui erau membri marcanți în Armata Salvării, așa că în materie de chestiuni religioase se simțea și el pe un teren sigur.

– Dacă El a avut voia să te facă sergent de poliție, foarte bine, dar asta nu-ți dă dreptul să Îl ei tu pe El la întrebări că de ce a pus atâtea oase în pești. Dacă te gândești bine, în ochii Lui dumneata și eu suntem exact ca viermii, fără nici un fel de oase.

– Ia, mai termină cu viermii la masă, spuse sergentul Lumley. Îi piere omului toată pofta de mâncare când te aude. Și, ascultă bine la mine, Eagles, viermi sau neviermi, dacă mai aud o vorbă de la tine... La dracu', sună telefonul! Ce ți-am spus eu?!

Tropăi greoi până la cabina telefonică insalubră, de unde ieși peste vreo două minute cu un aer triumfător, dar sinistru.

– El era. Kensington, de data asta. Fugi afară și cheamă un taxi, până plătesc eu aici.

– N-ar fi mai rapid cu metroul?

– Au zis cu taxiul, atunci, să dea naiba, cu taxiul o să mergem, decretă sergentul Lumley.

În timp ce Eagles plecă să caute un taxi, sergentul profită de ocazie ca să-și termine peștele din farfurie,

răzbunându-se astfel pentru înfrângerea suferită în disputa religioasă. Lucrul acesta îl înveseli atât de mult, încât consimți să ia metroul până la stația cea mai apropiată. Călătoriră într-o atmosferă relativ amiabilă până la stația South Kensington, iar de-acolo se deplasară până în locul indicat de Hector Puncheon, care era, de fapt, intrarea Muzeului de Istorie Naturală.

Nu exista nici o persoană în holul de la intrare care să fi semănat cât de cât cu Hector Puncheon.

– Dacă o fi plecat deja?! sugeră agentul de poliție Eagles.

– Și ce-oi vrea să fac eu dac-o fi plecat deja?! i-o trânti sergentul. I-am zis să telefoneze aici dacă pleacă sau să-i anunțe pe ăia la Yard. Mai mult de-atât io ce să fac? Mai bine dau o raită pe-acolo. Tu rămâi aici și vezi să nu iasă între timp. Dacă îi vezi că ies, fii pregătit să pornești pe urmele tipului și spune-i lui Puncheon să mă aștepte. Ai grijă să nu vadă tipul că vorbești cu Puncheon. Iar, dacă îi vezi că ies și mă vezi și pe mine că îi urmăresc, vino și tu după noi, dar ai grijă ca ăla să nu se prindă. Clar?

Pentru domnul Eagles era foarte clar – lucru deloc surprinzător, din moment ce își cunoștea și el îndatoririle la fel de bine ca sergentul Lumley. Dar viermele pizmei continua să îl roadă încă pe sergent. Domnul Eagles păși agale spre o colivie cu colibri, holbându-se absorbit la păsări, în timp ce domnul

Lumley urcă tropăind treptele, căznindu-se să arate ca vărul de la țară venit să viziteze metropola.

Stătea în holul de la intrare cam de zece minute și epuizase aproape complet păsările colibri, când văzu reflectat ceva în geamul vitrinei, așa că se răsuci binișor în loc, ca să aibă vizibilitate spre scară. Un individ corpolent, cu pardesiu și țilindru, cobora agale, ținând o mână înfundată adânc în buzunarul de la pardesiu și bălăngănind nonșalant din cealaltă. Agentul de poliție Eagles privi în sus, pe lângă tip: pe scară, nu se vedea țipenie de om, nici Hector Puncheon, nici sergentul Lumley. O fracțiune de secundă, polițistul ezită. Pe urmă, ceva îi atrase privirea. În buzunarul stâng al pardesiului, domnul de pe scări avea un exemplar pliat din *Morning Star*.

Nu e nimic anormal dacă vezi un gentleman cu un exemplar al gazetei *Morning Star*. Cititorii acestui important organ de presă scriu periodic la redacție, furnizând statistici despre numărul pasagerilor din cursa de opt și un sfert, care preferă să citească *Morning Star* în loc de alte publicații, iar scrisorile lor sunt tipărite pentru a putea fi savurate de oricine. Totuși, agentul de poliție Eagles se decise să riște. Mâzgăli câteva cuvinte la repezeală pe spatele unui plic și se duse spre portar.

– Dacă-l vezi pe amicul meu cu care am venit aici, dă-i asta din partea mea și spune-i că n-am mai putut să-l aștept. Am plecat să-mi văd de treabă.

Cu coada ochiului, îl văzu pe domnul în pardesiu ieșind printre ușile batante. De neoprit acum, Eagles porni în urmărirea individului.

La etaj, în capătul de sus al unei scări întunecoase barate de un grilaj pe care scria „Intrarea interzisă", sergentul Lumley, cu un aer îngrijorat, stătea aplecat peste forma inertă a lui Hector Puncheon. Răsuflarea anevoioasă a reporterului îl cam speriase pe sergent, mai ales după ce văzuse vânătaia urâtă de la tâmpla omului.

„Amatorii ăștia strică tot", reflectă sergentul Lumley, cu amărăciune. „Sper ca măcar Eagles ăla să fi rămas cu capul pe umeri. Dar asta e. Nu pot să fiu în două locuri în același timp."

Bărbatul în pardesiu mergea agale pe stradă spre stația de metrou. Nu privea înapoi. La câțiva metri în urma lui, agentul de poliție Eagles venea nonșalant, cu ochii pe prada din față. Dar nici unul dintre cei doi nu a văzut cum un al treilea individ, care nu se știe de unde apăruse, s-a luat după agentul de poliție Eagles, pășind la câțiva metri în spatele acestuia. Nici un trecător nu s-a sinchisit să arunce măcar o privire spre această mică procesiune, care a traversat Cromwell Road, ajungând la stația de metrou.

Bărbatul în pardesiu a aruncat o privire spre șirul de taxiuri, apoi, a părut să se răzgândească. Pentru

prima oară, a întors capul. Nu l-a văzut decât pe agentul de poliție Eagles cumpărând un ziar, o imagine nicidecum alarmantă, desigur. Pe celălalt individ nu ar fi avut cum să-l zărească, fiindcă, asemenea flotei spaniole, nu se arătase încă, deși agentul de poliție Eagles l-ar fi putut vedea, dacă s-ar fi uitat în direcția lui. Gentlemanul a renunțat așadar la ideea de a lua un taxi și a intrat în stație. Domnul Eagles, cu ochii ațintiți, chipurile, pe un titlu din ziar, despre taxele pe alimente, a intrat după el și a ajuns la timp la casă, unde a cumpărat și el un bilet pentru Charing Cross. Urmăritul și urmăritorul au intrat în lift împreună, gentlemanul ducându-se spre poarta din cealaltă parte a cabinei, în timp ce Eagles, modest, a rămas mai încoace. În lift, erau deja cam zece persoane, majoritatea femei, dar, exact când poarta se închidea, a mai urcat grăbit un bărbat. Nou-venitul a trecut pe lângă Eagles și s-a postat în mijloc, printre femei. Ajunși jos, au ieșit ciorchine cu toții, străinul împingându-se destul de grăbit pe lângă bărbatul în pardesiu și ajungând în fruntea plutonului care mergea spre peron, unde un tren care se îndrepta spre est tocmai intra în stație.

Ce anume exact s-a întâmplat atunci polițistului Eagles nu i-a fost prea clar pe moment, deși, în lumina evenimentelor ulterioare a putut vedea cu ochii minții câteva detalii pe care nu le sesizase inițial. L-a văzut pe al treilea bărbat stând foarte aproape de marginea peronului, cu un baston subțire în mână. L-a văzut

pe bărbatul în pardesiu trecând pe lângă el și apoi, brusc, oprindu-se și împiedicându-se. L-a văzut pe omul cu baston întinzând mâna și înșfăcându-l de braț pe celălalt, i-a văzut pe amândoi clătinându-se pe marginea platformei și apoi a auzit o femeie țipând pițigăiat. După aceea, cei doi au căzut împreună sub roțile trenului care intrase în stație.

Împingându-se prin mulțimea care vuia, Eagles și-a croit drum mai în față.

– Dați-vă la o parte, spuse el. Sunt reprezentantul legii. Toată lumea mai în spate, vă rog.

Oamenii s-au dat la o parte, cu excepția unui hamal și a altui individ, care trăgeau afară ceva dintre tren și platforma peronului. Apăru un braț, apoi capul, apoi restul corpului strivit al celui de-al treilea bărbat, cel cu bastonul. L-au întins pe jos pe peron; era plin de sânge și contuzii.

– Unde-i celălalt?

– S-a dus, săracul de el.

– Dar ăsta e mort?

– Da.

– Ba nu, nu e.

– Oh, Betty, simt că leșin.

– Uitați-vă, își revine! A deschis ochii!

– Da, dar cu celălalt ce-o fi?

– Nu vă mai împingeți.

– Atenție, uite un polițist.

– Șinele de jos sunt alimentate cu curent de înaltă tensiune.

– Un doctor, e vreun doctor pe-aici? Să vină un doctor.

– Treceți mai în spate, vă rog. Toată lumea, mai în spate.

– De ce nu opresc alimentarea cu energie electrică?

– Au oprit-o. Tipul ăla de-acolo a alergat să o oprească.

– Dar cum or să-l scoată de sub roți, fără să miște trenul?

– Probabil că e hăcuit tot, săracul de el.

– Ăla de-acolo a încercat să-l salveze.

– Pesemne că i s-o fi făcut rău sau era beat.

– Beat, atât de dimineață?

– Mai bine i-ar da niște coniac.

– Evacuați lumea din stație, spuse Eagles. Ăsta va scăpa cu viață. Pentru celălalt, nu se mai poate face nimic, presupun.

– E făcut bucăți. Oribil!

– Păi, asta înseamnă că nu mai ai cum să-l ajuți. Evacuați lumea din stație, chemați o ambulanță și anunțați să vină încă un polițist.

– S-a înțeles.

– Ăsta începe să-și revină, se băgă în vorbă omul care dăduse o mână de ajutor la scoaterea victimei de sub tren. Cum vă simțiți, domnule?

– Groaznic, spuse anemic bărbatul salvat din tunelul metroului. Apoi, conștientizând cumva unde se afla, adăugă: Ce s-a întâmplat?

– Vai, domnule, un gentleman – săracul de el – a căzut de pe peron și v-a tras după el în tunel.

– Da, sigur. Și a scăpat teafăr?

– Nu, domnule, din păcate e zdrobit rău. Ah! exclamă el, când văzu pe cineva venind în fugă cu o sticlă în mână. Sorbiți un pic din asta, domnule. Binișor, haide. Ridică-i capul. Nu-l brusca. Bine, așa.

– Ah! făcu omul. E mai bine deja. În regulă. Nu vă agitați fără rost. N-am pățit nimic la șira spinării și nici nu cred că am vreo fractură pe undeva.

Mișcă brațele și picioarele, ca să-și dea seama care era situația.

– O să vină un doctor imediat, domnule.

– Dă-l încolo de doctor. Doctor sunt și eu. Membrele sunt în regulă. Capul pare întreg, deși mă doare ca naiba. Coastele – eh, aici am niște dubii. Teamă mi-e că mi-a plesnit ceva pe-acolo. Pelvisul pare intact, slavă Domnului.

– Mă bucur nespus să aflu asta, zise Eagles.

– Cred că m-a agățat scara vagonului în mers. Țin minte că m-am tot rostogolit ca un calup de unt în chestia aia, am uitat cum se cheamă, spuse străinul, care, în ciuda temerii că pățise ceva la coaste, nu părea să aibă dificultăți cu respirația. Și am văzut roțile trenului încetinind și oprindu-se, iar atunci mi-am zis:

„Atâta mi-a fost, gata. Te-ai aranjat definitiv, băiete." Timpul s-a oprit şi am intrat în Eternitate. Dar văd că m-am înşelat.

– Bine că a fost aşa, domnule, spuse Eagles.

– Păcat că n-am reuşit să-l ţin mai bine pe amărâtul acela.

– Sunt convins că aţi făcut tot ce se putea, domnule, îl linişti Eagles, scoţând carneţelul din buzunar. Scuzaţi-mă, domnule, dar, ştiţi, eu sunt poliţist, aşa că vă rog dacă aţi putea să-mi povestiţi exact cum s-a întâmplat...

– Să fiu al naibii dacă mai ştiu, răspunse celălalt. Tot ce-mi amintesc este că stăteam exact cam în locul acesta, când tipul a trecut pe lângă mine, povesti el, după care făcu o pauză, trăgându-şi un pic respiraţia. Am remarcat că arăta destul de ciudat. Bolnav de inimă, aş zice. Dintr-odată, s-a oprit şi apoi a venit spre mine. L-am prins de braţ, dar s-a aplecat în faţă cu toată greutatea şi m-a târât după el în gaura metroului. Şi pe urmă nu mai ţin minte nimic decât huruitul trenului, roţile acelea înfiorător de mari, senzaţia că mă striveşte ceva şi că nu mai pot respira. Probabil că l-am scăpat din mână şi a căzut dedesubt.

– Nici nu-i de mirare, spuse Eagles, înţelegător.

– Mă numesc Garfield, continuă străinul. Doctor Herbert Garfield, preciză el, dând o adresă din Kensington şi o alta de pe Harley Street. Parcă văd un confrate medic care vine înspre noi; precis, va spune

că nu am voie să vorbesc, în starea asta, rânji el, vlăguit. Oricum, voi rămâne sub observație medicală în următoarele săptămâni, dacă veți dori și alte informații.

Agentul de poliție Eagles îi mulțumi doctorului Garfield și apoi se întoarse spre cadavrul bărbatului în pardesiu, care fusese scos deja de sub roțile trenului și întins pe peronul stației. Era o imagine oribilă. Chiar și Eagles, care din cauza profesiei lui se confruntase cu accidente și dezastre sinistre, a resimțit o scârbă violentă la gândul că trebuia să scotocească prin buzunarele mortului, pentru identificare. În mod ciudat însă nu a găsit nimic edificator: nici cărți de vizită, nici acte de identitate. Doar câteva obiecte nepersonalizate: un portofel cu câteva bancnote, o tabacheră de argint conținând câteva țigarete Turks, o marcă populară de tutun, o batistă fără monogramă și o cheie de la o ușă de intrare într-un imobil. Mai mult – și asta i-a plăcut foarte mult –, în buzunarul de la pardesiu a descoperit o mică măciucă de cauciuc, în genul celor pe care le cumpără șoferii pentru a se apăra împotriva bandiților care atacă automobilele pe șosea. În timp ce încerca să dibuiască vreo etichetă de marcă în interiorul costumului de haine al victimei, s-a auzit strigat de un inspector de poliție local, care sosise cu ambulanța.

Eagles era bucuros că îi venise în ajutor un coleg. Știa că trebuia să ia legătura cu sergentul Lumley și cu cei de la Scotland Yard. Acțiunile energice

întreprinse la locul accidentului de către factorii responsabili au făcut posibilă deplasarea, peste un ceas, la cea mai apropiată secție de poliție, unde Lumley sosise deja, după ce îl depusese la spital pe domnul Puncheon, care deocamdată nu își revenise în simțiri. Inspectorul-șef Parker a venit mâncând pământul în Kensington, a ascultat relatările lui Lumley și Eagles, a cercetat scena dezastrului și rămășițele pământești ale misteriosului bărbat în haine de gală, și s-a arătat foarte nemulțumit. Când un om pe care tu l-ai vânat cu cele mai sofisticate tehnici prin toată Londra are nerușinarea de a muri exact când tu ești pe punctul de a-l prinde, și la percheziție se dovește că asupra lui nu există nici o etichetă de marcă pe costumul de haine și, în general, nimic prin care să poată fi identificat; când, mai mult, individul acesta a fost atât de neglijent încât să iasă cu fața complet terciuită de pe șinele alimentate cu înaltă tensiune din tunelul metroului, ceea ce te privează, în mod frustrant, de posibilitatea utilă de a te fi folosit de fotografia lui, pentru a putea fi eventual recunoscut de rude sau prieteni, satisfacția ta la gândul că ai avut dreptate să presupui că personajul acesta era dubios se vede anulată de perspectiva sumbră a dificultăților implicate de operațiunea identificării lui.

– Nu avem nici un reper, bănuiesc, spuse inspectorul-șef Parker, în afară de emblema spălătoriei de haine. Și, firește, fișa dentară, dacă o fi existând pe undeva.

În mod absolut enervant, s-a descoperit că decedatul avea o dantură excelentă și cel puțin trei embleme de spălătorii diferite. Nici pantofii nu au furnizat mai multe indicii, fiind cumpărați de-a gata, deși fabricantul era o firmă care își făcea multă reclamă pentru produsele pe care le comercializa. De fapt, victima dezastrului plecase pe lumea cealaltă purtând încălțăminte de la Farley's și confirmând astfel, până la absurd, brava afirmație potrivit căreia, indiferent de ocazie, dacă te încalți de la Farley's ajungi precis oriunde.

În această situație dificilă, domnul Parker – stimulat poate de ideea reclamelor firmei Farley's – a sunat la Pym's Publicity și a cerut să vorbească la telefon cu domnul Bredon.

Domnul respectiv avea o discuție între patru ochi cu domnul Armstrong, când a sunat telefonul. Whifflets creau probleme. Vânzările țigaretelor Whifflets fuseseră grav afectate de metodele de publicitate ale unei mărci rivale, Puffin Cigarettes. Fabricanții țigaretelor Puffins avuseseră o idee genială. Ofereau cadou aeroplane. În fiecare pachet de Puffins, introduceau un cupon, pe care era scrisă denumirea unei părți componente a unui renumit aeroplan pentru timp liber, destinat piloților amatori. După ce colecționai setul complet de părți componente (respectiv o sută), trimiteai cupoanele împreună cu un mic eseu despre importanța aviației pentru tinerii britanici. Zilnic, autorul

celui mai bun eseu devenea proprietarul unui aeroplan, beneficiind, firește, și de un curs gratuit de pilotaj, în urma căruia obținea brevetul de pilot. Această ingenioasă schemă era susținută de o masivă campanie publicitară, foarte modernă și atractivă: „Viitorul aparține celor pasionați de aviație" – „Producția de țigarete zboară la înălțimi amețitoare" – „Puf-puf cu Puffins, și năzuințele tale vor atinge cele mai înalte culmi" – și așa mai departe. Dacă, din cauza vârstei înaintate sau a vreunei infirmități, erai în imposibilitatea de a te bucura de pilotarea unui aeroplan, primeai, în schimb, un număr de acțiuni la compania care producea avioanele-cadou. Campania beneficia de sprijinul unor aviatori celebri, ale căror chipuri, împodobite cu mult-râvnitele căști de zbor, te priveau și îți surâdeau din fiecare pagină a presei scrise, comunicându-ți totodată opiniile lor avizate despre Puffins, care contribuiau esențial la menținerea supremației *aripilor britanice*.

Whifflets se supăraseră. Voiau să afle, destul de agasați, de ce ideea aceasta strălucită nu le venise inițial celor de la Pym's. Susțineau sus și tare că doreau și ei o campanie publicitară axată pe un avion, care trebuia să fie, însă, mai mare, și însoțit de un hangar în care să fie adăpostit. Domnul Armstrong le-a atras atenția că singurul rezultat, în cazul unei asemenea campanii, ar fi crearea unei confuzii în mintea publicului, între Whifflets și Puffins, care, fiind oricum

destul de asemănătoare, ca aromă și aspect, îl derutau și-așa pe orice fumător.

– Sunt toate la fel, îi spuse el lui Bredon, referindu-se nu la mărcile de tutun, ci la fabricile de țigarete. Se iau unele după altele ca niște oi. Dacă Whifflets folosește în reclame fotografii mari cu staruri de cinema, cei de la Puffins vor vrea niște fotografii și mai mari, cu niște staruri și mai celebre. Dacă fabricanții țigaretelor Gasparettes dau cadou ceasuri, cei de la Puffins nu se lasă mai prejos și ies pe piață cu pendule masive, iar Whifflets cu cronometre. Dacă Whifflets anunță că țigaretele lor nu afectează plămânii, Puffins susțin imediat că țigaretele lor întăresc sistemul pulmonar, iar Gasperettes citează medici care recomandă această marcă de țigări pentru bolnavii de tuberculoză. Veșnic, vor căuta să-și fure ideile unii altora, într-o permanentă concurență neloială – și ce se va întâmpla? Fumătorii le încearcă pe toate, pe rând, exact cum au făcut și înainte.

– Și asta nu e un lucru bun pentru comerț? întrebă domnul Bredon, cu nevinovăție. Dacă unul dintre fabricanți ar monopoliza toate vânzările, ceilalți ar da faliment.

– Oh, nu, nicidecum, spuse domnul Armstrong. Doar ar fuziona. Ceea ce ar fi prost pentru noi, fiindcă atunci ar folosi toți aceeași agenție de publicitate.

– Bun, și-atunci ce e de făcut? se interesă Bredon.

– Trebuie să le ţinem piept. Trebuie să-i facem să renunţe la aeroplane. În primul rând, chestia asta va trece repede. Ţara nu este dispusă să se lase sufocată de aeroplane, iar părinţii multor tineri încep deja să se plângă de această situaţie. Gândeşte-te un pic şi încearcă să-ţi dai seama cât de puţini sunt, probabil, părinţii care ar accepta ca fiicele lor, crescute cuviincios în cartiere mărginaşe tihnite, să primească în dar... un aeroplan! Ne trebuie, însă, un nou proiect publicitar, bazat pe linii similare, dar cu mai multă priză în mediul familial şi care să poată contribui la propăşirea Angliei. Ne trebuie neapărat o notă patriotică.

Şi, exact în acel moment, când inspectorul-şef Parker îi cerea insistent centralistei să îi facă legătura solicitată, s-a produs miracolul şi domnului Death Bredon a i-a venit acea splendidă idee, pe care toţi şi-o amintesc şi despre care se mai vorbeşte şi astăzi – proiectul devenit celebru sub denumirea de „Cu Whifflets faci turul Angliei" – proiectul care a făcut ca vânzările respectivei mărci de ţigarete să crească de cinci ori în trei luni şi care le-a adus atâta prosperitate hotelierilor, transportatorilor rutieri şi feroviari britanici. Nu este necesar să intrăm în detalii. Probabil că mulţi cititori au călătorit şi ei cu Whifflets. Mulţi îşi amintesc, desigur, cum funcţiona totul. Adunai cupoane pentru orice – bilete de călătorie pe calea ferată, bilete de transport cu autobuzul, chitanţe hoteliere, bilete de teatru, tot ce-ţi puteai imagina că ai

dori să faci într-o vacanță. După ce strângeai suficiente cupoane pentru a acoperi perioada de timp pe care intenționai să ți-o petreci călătorind, îți luai cupoanele (nu trimiteai nimic la Whifflets, nu expediai nimic prin poștă și nici nu completai vreun formular) și porneai în turul tău prin Anglia. La gară, prezentai cupoanele care îți dădeau dreptul să călătorești, pe o anumită distanță, la clasa întâi, și primeai biletul necesar pentru a ajunge la destinația aleasă. Îți căutai hotelul (practic, toate hotelurile din Anglia s-au înscris bucuroase în acest proiect) și acolo prezentai cupoanele, care îți dădeau dreptul la atâtea sau atâtea nopți de cazare și masă, în conformitate cu termenii specificați de Whifflets. Pentru excursiile tale cu autobuzul, pentru băile în mare, pentru orice distracții, plăteai în cupoane Whifflets. Totul era extraordinar de simplu și fără bătaie de cap. Și garanta acea excelentă socializare, care constituie bucuria clasei de mijloc atunci când pleacă în vacanță. Când cereai să cumperi la bar un pachet de Whifflets, vecinul de alături te întreba în mod sigur: „Pleci și tu cu Whifflets?" Se organizau petreceri de fani Whifflets, dornici să plece în vacanță cu Whifflets și care făceau troc de cupoane Whifflets, fiecare după nevoile lui. Celebrul Club al fanilor Whifflets s-a înființat, practic, de la sine, iar fanii Whifflets, care se îndrăgostiseră în vacanțele lor cu Whifflets, obțineau niște cupoane Whifflets speciale, care le dădeau dreptul la o nuntă

Whifflets, cu un tort Whifflets și cu fotografiile lor în ziare. După ce acest lucru s-a întâmplat de câteva ori, s-au luat măsurile necesare ca tinerii căsătoriți, fani Whifflets, să poată aduna cupoane pentru o casă Whifflets, dotată, printre altele, cu o splendidă vitrină pentru fumătorii de Whifflets, în care găseai tot felul de fleacuri neincluse în nici o reclamă. După asta, nu a mai fost decât un pas până la Bebelușul Whifflets. De fapt, Campania Whifflets este și rămâne cea mai remarcabilă exemplificare a ceea ce poate însemna vizionarismul în advertising. Singurul lucru pe care nu-l poți obține prin cupoane Whifflets este un sicriu; nu se poate recunoaște că vreun fan Whifflets ar ajunge să aibă nevoie vreodată de așa ceva.

Să nu se creadă cumva că genialul proiect publicitar pentru promovarea țigaretelor Whifflets, în toată perfecțiunea lui grandioasă, ar fi țâșnit de-a gata din mintea domnului Bredon, atunci când domnul Armstrong a pomenit de necesitatea unui impact asupra vieții de familie a fiecărui potențial cumpărător. Nicidecum. În momentul la care ne referim, nu s-a produs decât o asociere mentală cu sintagma „hotel familial", în conjuncție cu palida conștientizare a unei străluminări interioare. Domnul Bredon a răspuns modest: „Da, înțeleg; voi încerca să mă gândesc la ceva", a strâns de pe masă niște foi de hârtie, pe care domnul Armstrong mâzgălise niște însemnări ilizibile și un desen care semăna cu un arici, după care a ieșit pe

ușă. Nu făcuse nici șase pași pe coridor, când sloganul cretin: „Cu Whifflets, visurile ți le împlinești" a pus stăpânire pe mintea lui; încă doi pași, și oribila propoziție s-a reformulat de la sine în: „Cu Whifflets, viața e un vis", iar când a ajuns la ușa biroului său posibilitatea practică a unui univers Whifflets a dat parcă aripi imaginației lui frenetice. Cuprins de febra creației, s-a repezit la masa de lucru, a înșfăcat la repezeală un blocnotes, pe care a apucat să scrie cu litere de-o șchioapă cuvântul WHIFFLETS, înainte ca domnișoara Rossiter să-și facă apariția, cu mesajul urgent că domnul Parker îl ruga pe domnul Bredon să îl sune imediat la sediul din Whitehall. Lordul Peter Wimsey intrase atât de profund în pielea domnului Death Bredon, încât s-a trezit exclamând cu patos: „La naiba!"

Oricum, s-a conformat solicitării, s-a învoit de la serviciu pentru rezolvarea unor probleme personale urgente și s-a deplasat la Scotland Yard, unde a inspectat hainele și bunurile găsite asupra bărbatului îmbrăcat elegant.

– Parcă văd că, până la urmă, va trebui să luăm la rând toate spălătoriile, spuse Parker. Eventual, mă gândesc că o fotografie publicată în câteva ziare londoneze și din provincie ar putea să ne ajute, de asemenea. Detest gazetele, însă sunt utile pentru a da diverse anunțuri, atunci când ai nevoie, mai ales dacă nu pierdem din vedere faptul că unele dintre aceste spălătorii sunt probabil din afara Londrei...

Wimsey se uită la el.

– Reclamele, dragă Charles, pot fi utile pentru creşterea profitului unor spălătorii, desigur, însă în cazul unor oameni ca noi sunt ca şi inexistente. Un gentleman care poartă un costum de haine croit atât de bine, dar care îşi permite să ignore importanţa unei etichete de marcă menită să pună în valoare profesionalismul croitorului său este, ca şi noi, genul de persoană care nu dă atenţie reclamelor publicitare. Iată, presupun, şi jobenul lui, care în mod misterios a rămas intact.

– S-a rostogolit pe sub tren, tocmai pe cealaltă linie.

– Ah, da. Uite, eticheta de marcă a fost scoasă şi de pe pălărie. Ce absurd, Charles! Marca nu este garanţia calităţii – cel puţin, în opinia unor persoane ca noi doi sau ca acest gentleman, desigur. Pentru noi, calitatea garantează marca. Există doi pălărieri în Londra, care ar fi putut confecţiona jobenul; în plus, sunt convins că ai remarcat deja aceste detalii: calota este vizibil dolihocefală, în timp ce curbura borului are, de asemenea, o linie specifică, amintind de o modă cumva depăşită deja. Şi, totuşi, în mod indubitabil, articolul este de fabricaţie recentă. Trimite-l pe unul dintre detectivii tăi la cele două ateliere de pălării, pentru a afla informaţii despre clientul cu craniu lung şi îngust, căruia îi place acest gen de bor la pălărie. Renunţă să mai umbli după tot felul de spălătorii, deoarece, crede-mă, e stupid şi inutil.

– Mulțam, spuse Parker. Știam eu că vei găsi tu o soluție pentru a da de urma pălărierului sau a croitorului.

Primul pălărier la care s-au dus s-a dovedit a fi omul pe care îl căutau. Grație informațiilor obținute de la el, investigațiile lor s-au îndreptat spre apartamentul unui domn Horace Mountjoy, care locuia în Kensington. Detectivii s-au înarmat cu un mandat de percheziție și au pornit într-acolo.

Domnul Mountjoy, au putut ei afla de la portarul imobilului, era un celibatar cu deprinderi de om liniștit, exceptând faptul că, în mod frecvent, rămânea seara în oraș, până la ore destul de înaintate. Locuia singur, de persoana lui și de îngrijirea apartamentului ocupându-se angajații blocului de locuințe respectiv.

Portarul începea serviciul la ora nouă dimineața. Nu exista nici un paznic de noapte. Între unsprezece seara și nouă dimineața, ușa de la intrarea în imobil era încuiată, fiecare locatar folosind cheia primită odată cu închirierea apartamentului, fără să-l mai deranjeze pe portar, care locuia în subsolul clădirii. Îl văzuse pe domnul Mountjoy plecând de-acasă în seara precedentă, cam pe la opt fără un sfert, în haine de seară. Nu știa când sau dacă domnul Mountjoy se întorsese acasă. Withers, valetul, era mai în măsură, probabil, să le spună dacă domnul Mountjoy fusese acasă în noaptea trecută.

Withers a putut să declare că, în mod cert, domnul Mountjoy nu venise acasă în acea noapte. Nimeni nu intrase în apartamentul domnului Mountjoy, în afară de el, Withers, și de camerista care făcea curat. Patul era neatins, dar lucrul acesta nu era ceva neobișnuit în cazul domnului Mountjoy. Se întâmpla, adesea, ca domnul Mountjoy să lipsească toată noaptea de-acasă, deși, în general, se întorcea dimineața și lua micul dejun la ora nouă și jumătate.

Parker a scos la iveală legitimația de serviciu, după care au urcat cu toți la etajul trei, unde se afla apartamentul respectiv. Withers se pregătea să deschidă ușa cu șperaclul lui, fiindcă, le-a explicat el, așa proceda întotdeauna dimineața, pentru a nu-i deranja pe locatari, însă Parker l-a oprit și a scos cele două chei pe care le găsise asupra cadavrului. Una dintre ele s-a potrivit în broască, ceea ce le-a confirmat oamenilor legii, fără putință de tăgadă, că nu greșiseră adresa.

Totul în apartament era în perfectă ordine. Exista un secreter în salonaș, conținând câteva facturi și niște bancnote, însă, din moment ce sertarele nu erau încuiate, biroul nu părea să conțină nimic secret. Tot la fel, în dormitor și în sufragerie nu au descoperit nimic deosebit. În baie, exista un dulăpior, în care se aflau articolele de toaletă uzuale și diverse medicamente obișnuite. Parker le trecu în revistă rapid, zăbovind câteva minute asupra unui pachețel pe care scria „Bicarbonat de sodiu", însă gustând și mirosind pulberea

albă dinăuntru se convinse că era vorba exact despre substanța indicată pe etichetă. Singurul lucru ce putea fi considerat oarecum ieșit din comun în întreaga locuință era prezența (tot în dulăpiorul din baie) a câtorva pachete de foițe de țigară.

– Domnul Mountjoy își răsucește singur țigaretele?

– Eu nu l-am văzut niciodată făcând așa ceva, replică Withers. De regulă, fuma țigări turcești – Abdullas.

Parker dădu din cap și confiscă foițele de țigară. Investigațiile făcute în continuare nu au scos la iveală nici un pachet de tutun pentru țigări. O serie de cutii de trabucuri și țigări au fost extrase dintr-un bufet din sufragerie. Păreau inofensive, iar câteva, pe care Parker le-a desfăcut fără să ezite, s-a dovedit că nu conțineau decât tutun de o calitate excepțională, și nimic altceva.

– Va trebui să iei totul la mână pe îndelete, Lumley.

– Da, domnule.

– Ceva corespondență acum, la prima oră?

Nu venise nici un fel de corespondență.

– Dar musafiri, azi?

– Nu, domnule. Asta dacă nu-l considerăm musafir pe funcționarul de la poștă.

– Oh? Și *el* ce voia?

– Nimic, replică Withers, doar că a adus noul anuar telefonic.

Și a arătat spre cele două volume aflate pe secreterul din salonaș.

– Oh! făcu Parker, intuind că se confrunta cu o problemă absolut banală. Și a intrat în cameră, aici?

– Nu, domnule. A bătut la ușă, când eu și doamna Trabbs eram amândoi aici. Doamna Trabbs măturа, domnule, iar eu periam un costum de haine de-al domnului Mountjoy. Eu am luat cărțile de telefon, domnule, și i le-am dat pe cele vechi.

– Am înțeles. Bine. Și, în afară de măturat și de periat, nu ați mai făcut nimic aici?

– Exact, domnule.

– Ați găsit ceva în coșul de gunoi?

– N-aș putea să vă spun, domnule. Întrebați-o pe doamna Trabbs.

Doamna Trabbs, interogată, a spus că nu fusese nimic în coșul de gunoi, în afară de un pliant publicitar de la un negustor de vinuri. Domnul Mountjoy trimitea rar scrisori și nici nu primea prea multă corespondență.

Stabilind, așadar, cu certitudine că nimeni nu mai umblase prin apartament după plecarea locatarului în oraș, în seara precedentă, Parker și-a îndreptat atenția spre dulap și scrin, unde a găsit diverse articole vestimentare, toate purtând etichetele cu numele croitoriei care confecționase costumele de haine sau cămășile respective. A remarcat că era vorba doar despre firme celebre. Un alt joben de mătase, similar celui care se afla acum la Scotland Yard, dar cu căptușeala întreagă și calota în stare perfectă, a fost descoperit într-o cutie

de pălării; mai erau acolo și alte pălării de fetru și un melon, toate executate de pălărieri de lux.

– Domnul Mountjoy era un om bogat?

– Părea un om foarte înstărit, domnule. Trăia pe picior mare. Mai ales de vreun an, aș zice.

– Și ce profesie avea?

– Cred că era un gentleman cu resurse independente. Nu l-am auzit niciodată vorbind despre afaceri sau serviciu.

– Știai că avea un joben, de pe care fusese scoasă eticheta de marcă?

– Da, domnule. A fost foarte supărat din această cauză. Zicea că un prieten de-al lui făcuse o glumă proastă și-i distrusese pălăria. M-am oferit de câteva ori să i-o repar, domnule, dar după ce i-a mai trecut năduful a zis că nu avea nici un rost. Nu folosea prea des pălăria aceea, domnule. Și, în afară de asta, de ce să fie el o reclamă vie pentru pălărierul lui?

– Știai că și costumul lui de gală nu mai avea nici o etichetă de marcă?

– Zău, domnule? Nu, nu pot spune că am băgat de seamă.

– Ce fel de om era domnul Mountjoy?

– Un gentleman foarte simpatic, domnule. Regret din suflet că a avut parte de un asemenea sfârșit tragic.

– De când locuia aici?

– De vreo șase sau șapte ani, cred, domnule. Eu sunt aici de patru ani.

– Și când i s-a jucat renghiul acela cu pălăria?

– Cam acum un an și jumătate, domnule, dacă țin minte bine.

– Așa de mult? Și eu care îmi imaginasem că pălăria aceea era mai nouă, după cum arăta.

– Păi, știți, domnule, cum vă spuneam, a purtat-o cel mult de două ori pe săptămână. Și domnul Mountjoy nu-și bătea capul cu tendințele modei la pălării. Lui îi plăcea o anumită formă, așa că toate pălăriile și le comanda pe același calapod.

Parker dădu aprobator din cap. Știa lucrul acesta deja – de la pălărier și de la Wimsey –, însă era bine să verifici informația din mai multe surse. Se gândea, de asemenea, că nu se întâmplase niciodată ca Wimsey să facă vreo gafă în materie de vestimentație.

– Mda, spuse el. Așa cum bănuiești, probabil, Withers, va avea loc o anchetă privind moartea domnului Mountjoy. E preferabil să nu discuți pe această temă cu persoane din afară. Îmi vei preda mie toate cheile de la apartament, iar poliția va rămâne aici o zi sau două, pentru a definitiva cercetările.

– Prea bine, domnule.

Înainte să plece, Parker se interesă de numele și adresa proprietarului blocului de apartamente, lăsându-l pe Lumley să-și continue investigațiile. De la proprietar, a obținut foarte puține informații. Domnul Mountjoy, care nu avea nici o ocupație, preluase apartamentul în urmă cu șase ani. Își plătise chiria

cu regularitate. Nu existaseră reclamații. Nu se cunoștea nimic despre prietenii sau rudele domnului Mountjoy. Era regretabil că un chiriaș atât de bun sfârșise în mod atât de tragic și brutal. Proprietarul trăgea nădejde că incidentul acesta nu va duce la dezvăluiri scandaloase, ținând seama de faptul că toate apartamentele acelea se bucuraseră întotdeauna de o excelentă reputație.

Următoarea vizită a lui Parker a fost la banca domnului Mountjoy. Aici, s-a confruntat cu uzuala atitudine refractară a bancherilor, dar în cele din urmă a reușit să aibă acces la registre. Exista un venit regulat, de aproximativ o mie de lire sterline pe an, care provenea din diverse investiții solide. Nici un fel de neregulă. Nici un fel de fluctuații misterioase. Parker plecă de-acolo cu impresia neplăcută că, de fapt, domnul Hector Puncheon nu descoperise decât praful de pe tobă.

Capitolul XVI

COMPORTAMENTUL EXCENTRIC AL UNUI DEPARTAMENT POȘTAL

Inspectorul-șef și-a exprimat părerea de față cu Wimsey, în aceeași seară. Lordul, cu atenția încă împărțită între detectivism și noua campanie pentru țigările Whifflets, care se conturase clar în acea după-amiază, l-a cam repezit:

– Praful de pe tobă? Și atunci ce l-a făcut KO pe Puncheon? O lovitură în cap cu bagheta toboșarului?

– Poate că Mountjoy se săturase să-l tot știe pe urmele lui. Și ție ți s-ar face lehamite dacă te-ar urmări prin toată Londra unul ca Puncheon.

– Posibil. Dar nu l-aș snopi în bătaie, lăsându-l lat pe jos. L-aș da pe mâna poliției. Cum se mai simte Puncheon?

– Nu și-a recăpătat cunoștința încă. Comoție. Se pare că a încasat o lovitură violentă la tâmplă și s-a ales cu o fisură urâtă la baza craniului.

– Hm. S-o fi izbit cu capul de perete, când Mountjoy l-a trosnit cu măciuca aia de cauciuc.

– Ai dreptate, negreșit.

– Eu am întotdeauna dreptate. Sper că nu-l scapi din ochi pe tipul acela – Garfield, parcă.

– Nu are cum să se miște o bucată de vreme. Dar de ce?

– Păi, ce să zic, mi se pare ciudat că Mountjoy a fost anihilat într-un moment atât de inoportun pentru tine.

– Doar nu presupui că acest Garfield ar avea vreun amestec în toată chestia asta? Gândește-te că a fost la un pas de moarte și el. În afară de asta, am făcut și noi niște verificări. Este o persoană foarte cunoscută pe Harley Street, cu numeroși pacienți din West End.

– Din rândul dependenților de droguri, poate?

– Este medic specialist în boli nervoase.

– Exact.

Parker fluieră.

– Vasăzică, tu asta crezi?

– Ascultă un pic, spuse Wimsey. Materia ta cenușie nu funcționează cum ar trebui. Ești obosit la sfârșitul zilei? Ai stări de moleșeală și letargie după mese? Încearcă Sparkletone, soluția din săruri de plante, care înviorează și purifică organismul. Unele accidente sunt prea accidentale pentru a fi adevărate. Când un gentleman își scoate etichetele de marcă de pe costumul de

haine și face efortul de a reteza cu lama eticheta pălărierului din interiorul jobenului, apoi umblă haihui, fără nici un motiv, din Finchley până la South Kensington Museum, gătit de gală la o oră imposibil de matinală, înseamnă că are ceva de ascuns. Iar dacă, tot acest comportament bizar culminează prin prăbușirea acelui gentleman sub roțile metroului, fără nici cea mai mică provocare aparentă, înseamnă că și altcineva are interesul ca anumite lucruri să rămână ascunse. Și, cu cât acel altcineva își asumă mai multe riscuri în acest proces, cu atât poți fi mai sigur că este foarte important ca lucrurile respective să rămână ascunse.

Parker se uita la el, rânjind în tăcere.

– Bravo, Peter, ești mare specialist la dezlegarea enigmelor. Ai fi surprins, totuși, dacă ai afla că nu ești singurul specialist de acest fel?

– Nu, nu m-ar mira deloc. Tu îmi ascunzi ceva. Ce anume? Un martor al asaltului, poate? Cineva care se afla pe peron? O persoană căreia nu prea i-ai dat atenție inițial? Ești un mare pișicher, se vede pe fața ta. Hai, spune repede – cine a fost? O femeie. O femeie isterică. O fată bătrână isterică. Am dreptate?

– Sigur că ai dreptate, afurisitule.

– Dă-i drumul, atunci. Povestește-mi tot ce știi.

– Când Eagles le-a luat declarații martorilor din stația de metrou, toți au spus că Mountjoy a trecut

pe lângă Garfield și, după aceea, imediat s-a clătinat pe picioare; Garfield l-a prins de braț și amândoi au căzut în tunel. Însă o femeie, domnișoara Eliza Tebbutt, cincizeci și doi de ani, nemăritată, menajeră, domiciliată în Kensington, zice că stătea foarte aproape de ei și că a auzit distinct o „voce îngrozitoare", ca să folosesc chiar cuvintele ei, spunând: „Marțafoi ce ești! Te-ai ras!" Femeia susține că Mountjoy s-a oprit imediat, ca împușcat, și că, făcând „o mutră cumplită", Garfield l-a prins de braț și i-a dat brânci. Poate vei avea și mai multă încredere în declarația acestei femei cumsecade, dacă vei afla că suferă de tulburări nervoase, că la un moment dat a fost închisă într-un ospiciu și că are ferma convingere că acest Garfield este un membru marcant al unei bande, care are drept scop uciderea tuturor etnicilor britanici și instituirea supremației evreilor în Anglia.

– Ia mai lasă-mă în pace cu evreii din Anglia. Dacă o persoană suferă de o monomanie nu înseamnă neapărat că se înșală în privința realității. De-acord cu tine, poate a fabulat și a inventat o bună parte din ceea ce a declarat, dar nu avea cum să fabuleze atât de mult, încât să inventeze ceva atât de fantastic ca „Marțafoi", adică „Mountjoy", cum a înțeles ea greșit numele. Ascultă-mă pe mine, Garfield e tipul pe care îl cauți – deși recunosc că îți va fi destul de greu să-l prinzi cu ceva. Dar, dacă aș fi în locul tău, aș trimite niște oameni

pe la sediile lui și i-aș pune să facă o percheziție – numai să nu fie deja prea târziu.

– Din păcate, probabil că e prea târziu. Ne-a luat peste un ceas ca să scoatem ceva cât de cât logic de la domnișoara Tebbutt, un interval de timp în care, firește, eroicul doctor Garfield a apucat să telefoneze deja atât la domiciliul lui, cât și la cabinetul medical unde dă consultații, explicând ce i se întâmplase. Oricum, suntem cu ochii pe el. Important, momentan, este să ne dumirim în privința lui Mountjoy. Cine era acest individ? Cu ce se ocupa? De ce a trebuit să fie lichidat?

– Este destul de limpede cu ce se ocupa. Mountjoy era implicat în traficul de droguri și a fost suprimat fiindcă, din prostie, se lăsase recunoscut și urmărit de Puncheon. Cineva îl supraveghea, probabil, îndeaproape; banda aceasta de traficanți își „marchează" membrii de parcă ar face parte din echipa adversă. Amărâtul de Mountjoy o fi cerut, probabil, ajutor, și ei l-au „ajutat" să treacă pe lumea cealaltă, considerând că aceasta era cea mai rapidă metodă de a rezolva dificultatea respectivă. Păcat că Puncheon nu poate vorbi – fiindcă el ne-ar putea spune dacă Mountjoy a dat vreun telefon sau dacă a discutat cu cineva, în timpul alergăturii lui prin oraș. Oricum, Mountjoy a făcut o greșeală, iar persoanele care fac greșeli nu au voie să scape cu viață. Ciudat însă mi se pare mie faptul

că nu ai aflat de nici o vizită în apartamentul lui. Ar fi fost de așteptat ca banda de traficanți de droguri să facă, eventual, niște cercetări pe-acolo, ca să se afle cum stăteau lucrurile. Presupun că servitorii aceia sunt oameni de încredere, nu?!

– Eu așa cred. Ne-am interesat și noi, toți au referințe bune. Portarul primește pensie de militar și are un trecut ireproșabil. Valetul și camerista sunt și ei niște persoane extrem de respectabile – nu a existat niciodată vreo reclamație împotriva lor.

– Hm. Și nu ai găsit nimic în afara unui pachet de foițe de țigară. Desigur, sunt foarte practice, dacă vrei să împachetezi o doză de cocaină, bunăoară, dar în sine foițele acestea de țigară nu dovedesc nimic.

– Mă așteptam să fi sesizat însemnătatea foițelor de țigară.

– N-am orbit încă și nici nu m-am tâmpit de tot, să știi.

– Dar unde sunt drogurile?

– Drogurile?! Zău, Charles, se poate?! Mountjoy urma să ia drogurile, când amicul Puncheon s-a băgat pe fir. Nu te-ai prins că schema asta face parte din rețeaua lui Milligan și că vinerea este ziua în care distribuie ei drogurile? Cei de-alde Milligan primesc stupefiantele vinerea și dau petreceri la ei acasă vineri seara și sâmbăta, când marfa intră în posesia adevăraților consumatori de droguri. Dian de Momerie mi-a povestit toate astea.

– Dar, oare, de ce se limitează la o singură zi? Mi se pare că e mai riscant așa.

– În mod evident, strategia aceasta se înscrie în funcționarea generală a întregului sistem. Marfa intră în țară să zicem joia. Partea asta este specialitatea ta. Apropo, nu s-ar zice că ai făcut însă mari progrese spre elucidarea acestui capitol al operațiunii. Bun. Marfa este dusă – undeva, nu se știe exact unde – chiar în acea noapte. A doua zi, este preluată de unii de-alde Mountjoy și trimisă altora de-alde Milligan, fără ca membrii celor două grupări să se cunoască între ei nici măcar din vedere. Iar sâmbăta, deja, întregul lot a fost distribuit și toată lumea are un weekend fericit.

– Sună plauzibil. În orice caz, așa s-ar putea explica de ce nu am găsit nici un fel de urmă de droguri în apartamentul lui Mountjoy, și nici asupra lui. În afară de foițele de țigară. Apropo, e corect ce spun? Dacă Mountjoy are foițe de țigară, nu înseamnă că el este unul dintre cei care distribuie drogurile consumatorilor finali?

– Nu neapărat. El primește marfa vrac – prezentată ca bicarbonat de sodiu sau mai știu eu ce. O împarte în pachețele, pe care le distribuie – atâtea lui Milligan, atâtea următorului detailist și așa mai departe; când sau cum nu știu. Așa cum nu știu nici cum se fac plățile.

– Mă bucur să aud că mai sunt și lucruri pe care nu le știi.

– Am zis „nu știu", ceea ce nu înseamnă că nu bănuiesc, totuși. Dar nu vreau să te mai încarc și cu presupunerile mele. Oricum, mi se pare ciudat cum de Garfield & Co. nu s-au atins de apartamentul acela.

– Poate că doctorul Garfield intenționa să se ducă acolo după aceea, dacă nu s-ar fi accidentat.

– Nu, nu ar fi amânat atât. Mai povestește-mi odată despre apartament.

Cu multă răbdare, Parker repetă relatarea vizitei lui și discuțiile cu servitorii. Nici nu ajunsese încă la jumătatea povestirii, când Wimsey păru să se învioreze brusc, afișând o expresie de mare concentrare și fascinație.

– Charles! Cât de imbecili putem fi! Păi, sigur că da, asta e toată schema!

– Care schemă? Ce?

– Anuarul telefonic, bineînțeles. Tipul care a adus volumele noi și le-a luat pe cele vechi. Unde s-a mai pomenit până acum ca Poșta să livreze *ambele* volume noi simultan?

– Fantastic! exclamă Parker.

– Sigur că e fantastic. Sună acum imediat și află dacă două volume noi au fost trimise astăzi la adresa lui Mountjoy.

– Nu va fi simplu să luăm legătura cu O.C. Directories seara, la ora asta.

– Și ce dacă? Ia stai un pic. Sună la alte apartamente din blocul acela și întreabă dacă au mai primit

și alți locatari anuare telefonice în dimineața asta. Experiența m-a învățat că până și departamentele guvernamentale fac aceste lucruri la scară mare, evitând să trimită special un curier pentru fiecare abonat în parte.

Parker dădu curs respectivei sugestii. Până la urmă, reuși să ia legătura cu trei dintre locatarii blocului de apartamente în care locuise și Mountjoy. Toți trei i-au dat același răspuns. Primiseră un nou volum L–Z, în urmă cu aproximativ două săptămâni. Noul volum A–K urma să apară ceva mai târziu. Unul dintre cei chestionați a ținut să dea mai multe detalii. Îl chema Barrington și se mutase de curând acolo. Se interesase când va apărea noul volum A–K, în care trebuia să figureze și noul lui număr de telefon, și i se spusese că probabil prin octombrie.

– Gata, e clar, spuse Wimsey. Amicul nostru Mountjoy își păstra secretele în cartea de telefon. Să nu uităm că această grandioasă operă conține reclame, reglementări ale serviciilor poștale, nume și adrese, dar *în special* nume și adrese. Să concluzionăm că secretul se cuibărea, probabil, printre nume și adrese? Eu așa aș zice.

– Pare logic.

– Foarte logic. Bun, cum facem acum ca să descoperim numele și adresele acelea?

– Păcătoasă treabă. Probabil că vom putea obține semnalmentele tipului care a venit cu cărțile azi-dimineață.

– Păi, sigur, și să luăm la scuturat milioanele de londonezi, în speranța că vom da de el, nu?! De parcă nu am fi presați de timp. Unde nimeresc simpaticele anuare telefonice când se duc să moară?

– La fabricile de hârtie, presupun.

– Și ultima înlocuire a volumului L–Z a avut loc acum două săptămâni. Există șansa ca lotul să nu fi fost topit încă. Charles, ia măsuri imediat. Este foarte posibil ca vechile anuare telefonice să fi avut anumite însemnări, ceea ce înseamnă că la fiecare înlocuire a cărților telefonice se schimbau și însemnările respective.

– Dar de ce? Lui Mountjoy i-ar fi fost foarte simplu să păstreze cele două tomuri care, probabil, aveau deja anumite semne, din loc în loc.

– N-aș prea crede, fiindcă asta ar fi însemnat ori să descoperim acest lucru, ori să ne spună valetul ceva în acest sens. Străinul a apărut la ușă; cele două volume curente i-au fost înmânate, iar tipul și-a văzut de drum, satisfăcut că misiunea fusese îndeplinită. Așa cum îmi imaginez eu această stratagemă, ideea ar fi să se folosească volumele curente, ca să nu se ridice suspiciuni, dovedind astfel că nu există nimic de ascuns, dar oferind în același timp avantajul de a putea elimina rapid și eficient orice mărturie.

– S-ar putea să ai dreptate. E o șansă, cum spuneai. Mâine dimineață la prima oară, iau legătura cu cei de la telefoane.

Se părea că norocul începea să le surâdă. În urma eforturilor asidue din dimineața următoare, s-a descoperit că vechile anuare telefonice fuseseră deja livrate, în saci mari, la fabricile de hârtie, dar deocamdată nu fuseseră topite. Șase funcționari au trudit tot weekendul și, luând la mână fiecare volum L–Z, din șarja colectată în districtul Kensington, au putut ajunge la agreabila constatare că nouă persoane din zece obișnuiau să facă diverse semne pe filele cărților lor de telefon. Rapoartele curgeau valuri. Wimsey ședea împreună cu Parker, în biroul acestuia de la Scotland Yard, analizând informațiile primite.

Duminică seară, târziu, Wimsey ridică privirea de pe un teanc de hârtii.

– Cred că asta e, Charles.

– *Ce*, adică?

Parker era extenuat și avea ochii injectați din cauza oboselii, însă o notă optimistă dădea elan vocii lui.

– Anuarul pe care îl căutam. Uite, au fost bifate numeroase cârciumi din centrul Londrei – trei la mijlocul literei L, două spre sfârșitul literei M, una la N, una la O și așa mai departe, inclusiv două la mijlocul literei W. Acestea două, de la W, sunt White Stag, din Wapping, și White Stoat, lângă Oxford Street.

Aș putea paria pe orice sumă de bani că în noul volum, luat astăzi din apartament, White Swan este bifat frumos la W.

– Nu prea înțeleg unde vrei să ajungi.

– Este o ipoteză destul de amplă, dar uite ce sugerez eu: Când marfa vine la Londra, joia, cred că este dusă la cârciuma care urmează la rând pe lista din anuarul telefonic. Într-o săptămână, va fi o cârciumă cu litera A – să zicem Anchor. În săptămâna următoare, va fi un local cu litera B – Bull & Dog sau Bricklayer's Arms. În cealaltă săptămână, va fi o cârciumă cu litera C și tot așa, în continuare, până la W, X, Y, Z – dacă or exista localuri cu asemenea inițiale. Persoanele care trebuie să preia drogurile apar în cârciuma indicată, unde marfa le este strecurată de către distribuitorul-șef și agenții lui, probabil fără ca proprietarul localului să aibă habar de traficul care are loc sub nasul lui. Și, din moment ce niciodată tranzacția nu are loc de două ori în același loc, polițaii tăi, drăgălașii de ei, pot ei să turuie despre papagali și capre la White Swan până se învinețesc la față, fiindcă va fi în van. Probabil, ar fi trebuit să se ducă la Yellow Peril sau la York & Lancaster.

– Ce idee grozavă, Peter. Hai să ne mai uităm o dată la lista aceea.

Wimsey îi dădu foaia de hârtie.

– Dacă în supozițiile tale sunt corecte, atunci săptămâna asta este săptămâna cu W, iar următoarea va

fi săptămâna cu X. Mda, cârciumi cu inițiala X – nu prea cred că există. Hai să zicem, atunci, săptămâna cu Y. Următoarea denumire cu Y, după ultima bifată, este Yelverton Arms, din Soho. Da, ia stai un pic, totuși. Dacă le-au luat în ordine alfabetică, de ce într-un caz au ajuns doar la sfârșitul literei M, iar în celălalt la WH?

– Pesemne că au mai trecut o dată prin W, și acum au luat-o de la capăt.

– Mda – presupun că există o sumedenie de localuri cu inițiala M. Dar și cu inițiala W cred că sunt *sute*. Oricum, Peter, noi o să încercăm. Ce este, Lumley?

– Un raport de la spital, domnule. Puncheon și-a recăpătat cunoștința.

Parker aruncă un ochi peste raport.

– Cam ceea ce ne așteptam și noi, spuse el, dându-i hârtia lui Wimsey. În mod cert, Mountjoy își dăduse seama că era urmărit. A dat un telefon de la Piccadilly Tube Station, după care a luat-o la trap ca bezmeticul, prin toată Londra.

– Așa se explică faptul că șefii bandei erau pregătiți să-l elimine.

– Sigur. Constatând că nu reușea să se descotorosească de Puncheon, care se ținea scai pe urmele lui, l-a ademenit în muzeu, l-a atras într-un cotlon izolat și l-a scos din joc. Puncheon crede că a fost lovit în cap cu un fel de armă. Și are dreptate. Nu a vorbit cu Mountjoy. De fapt, raportul acesta nu ne spune

nimic în plus față de ceea ce știam și noi deja, decât că, atunci când Puncheon l-a văzut prima oară, în acea zi, Mountjoy cumpăra un exemplar din ediția de dimineață a gazetei *Morning Star*, de la un bărbat din fața redacției.

– Zău? Asta e ceva interesant. Bun, fii cu ochii pe Yelverton Arms.

– Și tu fii cu ochii pe Pym's. Nu uita că noi vrem să-l prindem pe șeful cel mare.

– Același lucru urmărește și maiorul Milligan. Șeful cel mare al acestei rețele de traficanți de droguri este un personaj foarte căutat. Ei, bine, eu te-am salutat! Dacă nu-ți mai pot fi de folos cu nimic, cred că mă duc să pun cornul în pernă. Mâine, trebuie să termin proiectul acela pentru Whifflets.

– Îmi place proiectul acesta, domnule Bredon, spuse domnul Pym, bătând din deget peste planul campaniei publicitare, care îi fusese prezentat spre aprobare. Are Suflu. Are Viziune. Mai mult decât orice altceva, Reclama are nevoie de Viziune și Suflu. Aceste calități sunt ceea ce generează Atracția. În opinia mea, proiectul dumitale exercită Atracție. Va fi costisitor, desigur, și necesită o serie de ajustări. Bunăoară, dacă toate aceste tichete ar fi încasate simultan, costul per pachet ar urca vertiginos la o cifră pe care profiturile nu ar avea cum să o acopere. Dar cred că acest inconvenient poate fi depășit.

– Nu vor fi încasate toate în același timp, spuse domnul Armstrong. Sigur, asta dacă avem grijă să le amestecăm suficient de bine. Oamenii își vor lua un răgaz, pentru a aduna cupoane și a le preschimba. În felul acesta, vom beneficia de un interval de respiro, în faza de început. În plus, trebuie analizate costurile întregii afaceri și cheltuielile de publicitate. Vom avea nevoie de o explozie în presă, la startul campaniei, iar după aceea totul va curge de la sine, cu reclame mici, care nu ocupă mult spațiu în ziare.

– Toate bune și frumoase, Armstrong, dar noi trebuie să ne gândim și la situația noastră.

– Nici o problemă. Toate aranjamentele vor fi făcute direct cu hotelurile, căile ferate și așa mai departe, iar onorariul sau comisionul nostru va fi un procent din cifra de afaceri. Tot ce trebuie noi să facem este să stabilim o valoare medie, astfel încât solicitările financiare să nu depășească suma estimată pentru luna respectivă. Dacă afacerile vor căpăta amploare, toți factorii implicați vor dori să majoreze valoarea medie anticipată inițial. Un alt lucru pe care va trebui să-l facem presupune să avem grijă ca fiecare cupon să prevadă aproximativ aceeași valoare cash, ca nu cumva să încălcăm vreo prevedere a legii privind loteria națională. În fond, toată schema se reduce la asta: cât din profitul obținut pe fiecare pachet de un șiling sunt fabricanții dispuși să cheltuiască pentru publicitate? Să nu uităm, totodată, că proiectul acesta,

dacă va fi pus în aplicare așa cum trebuie, va rade de pe piață orice altă marcă de tutun, pe o bună perioadă de timp. Asta înseamnă că vom înscrie pe cupoane cel mult acea valoare, minus suma necesară pentru campania de presă inițială. În prezent, cheltuielile lor pentru publicitate sunt șaizeci de mii și vânzările lor... unde e raportul acela despre vânzări?

Cei doi directori se cufundară într-un labirint de date și cifre. Domnul Bredon își pierduse deja interesul.

– Costurile de tipar... faptul că ziarele trebuie să aibă o distribuție suficient de bună... un bonus pentru tutungerii... mostre gratuite... încercăm întâi cu hotelurile... valoarea ca știre... îi punem pe cei de la *Morning Star* să facă o demonstrație... nu, știu, dar e vorba și despre propășirea Angliei în toată chestia asta... îl îmbrobodesc pe Jenks... reducem cheltuielile de regie cu... să zicem două sute de lire pe zi... probabil că tot cam atât îi costă și pe ăia de la Puffins aeroplanele... reclamă de senzație pe prima pagină și cinci cupoane gratis... în fine, astea sunt chestiuni de amănunt...

– În orice caz, noi trebuie să facem *ceva*, spuse domnul Armstrong, destul de congestionat la față după acest schimb de opinii. Nu are nici un sens să le spunem oamenilor că toate cheltuielile pentru publicitate trebuie să iasă din calitatea produselor. Pe ei nu-i interesează asta. Tot ce vor ei e să capete ceva degeaba. Să dea bani? Da, sigur, în final plătesc și ei, dar până atunci cineva trebuia să scoată banul. Nu

poți lupta împotriva unor bunuri oferite cadou, aruncând pe piață lozinci solemne despre Calitate. În afară de asta, dacă produsul Whifflets iese de pe piață, în scurt timp va face rabat la calitate – și atunci noi ce rost mai avem aici?

– Nu-i nevoie să-mi spui toate astea, Armstrong, zise domnul Pym. Indiferent dacă îi convine clientului sau nu, cert este că, dacă nu crești vânzările încontinuu, va trebui ori să pierzi bani, ori să faci rabat la calitate. Sper că este un lucru pe care noi l-am învățat deja.

– Dar ce se întâmplă dacă ai crescut vânzările până la punctul de saturație? întrebă domnul Bredon.

– Nu se pun asemenea întrebări, Bredon, spuse amuzat domnul Armstrong.

– Nu, dar serios, acum. Să presupunem că toți bărbații și toate femeile din Anglia vor ajunge să fumeze atât de mult, încât ori vor fi nevoiți să se lase de fumat, ori vor muri de intoxicație tabagică?

– Suntem departe de o asemenea eventualitate, replică grav domnul Pym. Dar, ce bine că mi-am amintit. Proiectul acesta va trebui să aibă un mare impact asupra femeilor. „Ca să le oferi copiilor tăi o vacanță la mare, fumează Whifflets." Chestii de genul ăsta. Vrem să le facem pe femei să ia fumatul în serios. Prea multe persoane de sex feminin cochetează doar cu țigările. Trebuie să le dezvățăm de țigaretele acelea parfumate și să le forțăm să treacă pe tutun Virginia.

– Mahorcă, de fapt.

– Whifflets, spuse domnul Pym. Poți fuma multe țigarete Whifflets pe zi, fără să mori de plămâni. Și sunt mai ieftine. Dacă vom crește de cinci ori numărul fumătoarelor – și nu ar fi deloc greu...

Din nou, domnul Bredon nu se mai concentra asupra discuției.

– ...perfect, atunci, datăm cupoanele. Le lăsăm o valabilitate de doar trei luni. În felul acesta, se vor găsi destui fraieri cu care să jonglăm. Și să avem grijă să existe peste tot mărfuri proaspete. Apropo, esențial pentru vânzări...

Domnul Bredon se afundă într-un fel de reverie.

– ...dar trebuie să ai și o campanie de presă adecvată. Posterele sunt bune și ieftine, dar, dacă vrei cu adevărat să le induci oamenilor o idee, îți trebuie neapărat o campanie de presă. Nu neapărat una mare, dacă ai avut grijă să faci o lansare grandioasă. Ci, săptămână de săptămână, reclame scurte, incisive, eficiente, care să le reamintească...

– Foarte bine, domnule Bredon.

Creatorul proiectului de promovare a țigaretelor Whifflets se trezi din picoteală, tresărind.

– Le vom prezenta acest proiect celor de la Whifflets. Vrei, te rog, să te ocupi de redactarea unui text? Și n-ar strica să mai cooptezi și alte persoane, Armstrong. Ingleby – e în domeniu, cum s-ar spune. Și domnișoara Meteyard. Trebuie să ieșim cu ceva

până la sfârșitul săptămânii. Spune-i domnului Barrow să lase deoparte orice altceva și să conceapă niște ilustrații efectiv senzaționale.

Și domnul Pym dădu semnalul încheierii discuțiilor, dar apoi, ca și cum s-ar fi răzgândit în ultima clipă, îl chemă înapoi pe Bredon.

– Vreau să schimb câteva vorbe cu dumneata, Bredon. Aproape că uitasem motivul prezenței dumitale aici. S-au înregistrat ceva progrese privind soluționarea acelei chestiuni?

– Da, spuse lordul Peter Wimsey, din mintea căruia pieri aproape complet orice preocupare legată de campania Whifflets. De fapt, investigațiile se dovedesc a fi de o asemenea importanță încât nici nu știu dacă pot avea încredere în dumneavoastră pentru a vă informa despre mersul anchetei.

– Dar e absurd! exclamă domnul Pym. Eu te-am angajat pe dumneata.

– Nu. Nu mai are nici o legătură cu statutul meu de angajat aici. Problema respectivă este de competența poliției.

Umbrele neliniștii se adunară și se adânciră în ochii domnului Pym.

– Vrei să spui că acele bănuieli inițiale, despre care mi-ai pomenit, erau, de fapt, justificate?

– Oh, da. Amploarea chestiunii e mult mai mare.

– Nu vreau nici un fel de scandal.

– Poate. Numai că nu prea văd cum ar putea fi evitat un scandal, dacă se va ajunge în instanța de judecată.

– Uite ce e, Bredon, spuse domnul Pym. Nu-mi place deloc atitudinea dumitale. Eu te-am adus aici ca să investighezi discret, la cererea mea, cazul respectiv. Recunosc că te-ai făcut foarte util și în alte moduri, dar să știi că nu ești indispensabil. Dacă ai de gând să-ți depășești competențele...

– Puteți să mă dați afară. Sigur că da. Dar credeți că ar fi înțelept?

Domnul Pym își șterse broboanele de sudoare de pe frunte.

– Spune-mi și mie un lucru, reluă el agitat, după o tăcere în care s-ar fi zis că rumegase profund semnificația întrebării puse de salariatul lui. Suspiciunile dumitale vizează o anumită persoană? Este posibil să îndepărtăm acea persoană, prompt, din rândurile personalului nostru? Cred că ai înțeles ce vreau să spun. Dacă înainte ca acest scandal să izbucnească – indiferent despre ce este vorba – și efectiv consider că se cuvine să fiu pus la curent – dar atât timp cât putem spune că acea persoană nu mai lucrează în firma noastră, diferența ar fi enormă. Numele firmei ar putea fi ținut departe de acel scandal, nu-i așa? Renumele agenției Pym's înseamnă enorm pentru mine, domnule Bredon.

– Nu vă pot da un nume, zise Wimsey. Acum câteva zile, am crezut că știu despre cine este vorba, dar recent, am intrat în posesia unor informații care indică faptul că omul pe care l-am suspectat inițial s-ar putea să nu fie persoana căutată. Și, până nu voi avea o certitudine, nu pot să fac sau să spun nimic. În momentul de față, s-ar putea să fie oricine. Ați putea fi chiar dumneavoastră.

– Asta-i culmea! exclamă domnul Pym. N-ai decât să-ți iei banii și să pleci.

Wimsey clătină din cap.

– Dacă vă descotorosiți de mine, poliția va dori, probabil, să plaseze pe altcineva în locul meu.

– Măcar dacă aș avea poliția aici, i-o trânti domnul Pym, aș ști la ce să mă aștept. Despre dumneata, nu știu nimic decât că te-a recomandat doamna Arbuthnot. Nu m-a încântat niciodată ideea de a avea de-a face cu un detectiv particular, deși recunosc că la început, când te-am întâlnit, am crezut că ești cu o treaptă deasupra agenților de investigații obișnuiți. Însă insolența aceasta este ceva inacceptabil pentru mine. Voi lua legătura imediat cu Scotland Yard și sunt sigur că ți se va cere să declari limpede tot ceea îți închipui dumneata că ai descoperit.

– Cei de la Scotland Yard sunt deja la curent cu toată situația.

– Zău?! Nu pari deloc un prototip al discreției, domnule Bredon, zise el, apăsând pe sonerie. Domnișoară

Hartley, fă-mi legătura, te rog, cu Scotland Yard și cere-le să trimită aici un detectiv de nădejde.

– Sigur că da, domnule Pym.

Domnișoara Hartley zbură din birou în pas de dans. Aflase ceva senzațional. Spusese ea de la bun început că acest domn Bredon avea ceva ciudat, și acum, poftim, a fost prins cu mâța în sac. A șterpelit ceva bani, probabil. A sunat la centrală și a cerut Whitehall 1212.

– Stați o clipă, spuse Wimsey, când ușa se închise în urma ei. Dacă doriți într-adevăr să apelați la Scotland Yard, spuneți-i secretarei să-l ceară pe inspectorul-șef Parker și să-i comunice că lordul Peter Wimsey ar vrea să vorbească la telefon cu el. În felul acesta, inspectorul-șef va ști despre ce este vorba.

– Dumneata ești... De ce nu mi-ai spus până acum?

– M-am gândit că s-ar fi putut să creeze dificultăți în privința salariului, ceea ce s-ar fi dovedit de-a dreptul jenant, desigur. Am acceptat această slujbă fiindcă m-am gândit că advertisingul ar putea fi ceva amuzant. Și chiar este, adăugă Wimsey, amabil. Chiar este.

Domnul Pym vârî capul în biroul domnișoarei Hartley.

– Să-mi faci legătura aici, spuse el, pe un ton sec.

Dialogul încetă complet, în așteptarea convorbirii telefonice. Apoi, domnul Pym îl ceru la telefon pe inspectorul-șef Parker.

– Există aici un angajat de-al meu, care pretinde că ar fi...

Conversația se încheie repede. Domnul Pym îi dădu receptorul lui Wimsey.

– Vrea să discute cu dumneata.

– Salut, Charles! Ce mai faci? Ai certificat că sunt o persoană de încredere? În regulă... Nu, nici o problemă, doar că domnul Pym consideră că ar avea dreptul să știe despre ce este vorba... Să-i spun?... N-ar fi recomandabil?... Sincer să fiu, Charles, eu nu cred că el e persoana pe care o căutăm... Păi, da, sigur, asta-i cu totul altceva... Inspectorul-șef vrea să știe dacă vă puteți ține gura, domnule Pym.

– Mai bine și-ar ține toți gura, mârâi domnul Pym.

Wimsey transmise răspunsul.

– Cred că voi risca, totuși, Charles. Dacă după chestia asta cineva o va încasa urât pe întuneric, în nici un caz nu vei fi tu acela, iar în ceea ce mă privește știu să-mi port singur de grijă.

Închise telefonul și se întoarse spre domnul Pym.

– Am să vă spun direct și fără menajamente care este problema, zise el. Cineva coordonează o vastă rețea de traficanți de droguri chiar din interiorul acestei firme. Știți cumva dacă cineva de aici are mai mulți bani decât ar fi normal să aibă, domnule Pym? Țin să subliniez că avem în vedere un om foarte bogat. Ne puteți ajuta?

Dar domnul Pym nu mai era capabil să ajute pe nimeni. Se făcuse alb ca varul la față.

– Droguri? Din interiorul acestei firme? Ce Dumnezeu vor spune clienții noștri? Cum să dau eu ochii cu consiliul? Publicitatea...

– Publicitatea firmei Pym's, spuse lordul Wimsey, și râse.

Capitolul XVII

DE CE A IZBUCNIT ÎN PLÂNS NEPOTUL UNUI LORD

A fost o săptămână liniştită. Marţi, domnul Jollop a aprobat, foarte amabil, încă un slogan pentru Nutrax, din noua serie de „Citate": „...şi s-au sărutat din nou cu lacrimi în ochi" („Dar lacrimile şi despărţirile, fie ele cât de poetice, sunt aproape întotdeauna indiciul unor *nervi încordaţi*"); miercuri, margarina Păşuni Verzi a marcat o reducere de preţ, dar o îmbunătăţire a calităţii („Poate părea imposibil să mai îmbunătăţeşti Perfecţiunea, dar noi asta am făcut!"); Sopo a adoptat o nouă figură pentru reclame („Lăsaţi-o pe Susan Sopo să înlăture murdăria"); caramelele Tomboy şi-au încheiat Campania pentru Crichet cu o reclamă enormă, conţinând portretele unei echipe complete formate din unsprezece jucători renumiţi, toţi mâncând Tomboy; cinci persoane au plecat în

vacanță; domnul Prout a produs senzație, apărând la birou îmbrăcat cu o cămașă neagră; domnișoara Rossiter a pierdut o poșetă în care avea banii primiți ca primă și a recuperat-o de la biroul de obiecte pierdute, iar un purice a fost găsit în vestiarul pentru doamne, provocând un scandal monstruos, câteva acuzații nefondate și multă ranchiună. În biroul dactilografelor, subiectul puricelui a eclipsat, pe moment, tema mult mai savuroasă și mai incitantă a vizitatoarei domnul Tallboy. Căci, fie prin indiscreția lui Tompkin sau a flăcăului de la recepție, sau, de ce nu, a altei persoane (excluzându-i, totuși, pe domnul Ingleby sau pe domnul Bredon, care în nici un caz nu ar fi făcut așa ceva), povestea ieșise cumva la iveală.

– Cum poate face chestia asta cu salariul pe care îl are, nu-mi dau seama, remarcă domnișoara Parton. E o rușine, efectiv. Și ce femeie drăguță e nevastă-sa. Mai țineți minte, am cunoscut-o anul trecut la petrecerea din grădină.

– Bărbații sunt toți la fel, spuse domnișoara Rossiter, cu năduf. Chiar și domnul Tallboy ăsta al tău. Eu ți-am mai spus, Parton, că murătura de Copley nu merita blamată așa, aproapo de cealaltă chestiune, și acum, poate, îmi vei da dreptate. Ce vreau eu să zic este că, dacă un bărbat e capabil de o bădărănie, atunci cu siguranță va mai face și altele. Și, fiindcă te mirai cum poate să se descurce doar cu banii din salariu, ca să întrețină *asemenea* relații, țin să-ți amintesc,

bunăoară, de plicul acela cu cele cincizeci de lire sterline. E absolut evident *încotro* s-a dus suma aceea!

– Este evident întotdeauna încotro se duc banii, spuse sardonic domnișoara Meteyard. Problema este *de unde* vin banii.

– Așa obișnuia să spună și domnul Dean, zise domnișoara Rossiter. Mai țineți minte cum îl tachina pe domnul Tallboy apropo de brokerii lui?

– Faimoasa firmă a lui Smith, spuse domnul Garrett. Smith, Smith, Smith, Smith, Smith & Smith Unlimited.

– Cămătari, dacă vreți părerea mea, spuse domnișoara Rossiter. Te duci la meciul de crichet, domnișoară Meteyard? În opinia *mea*, domnul Tallboy ar trebui să-și dea demisia din funcția de căpitan și să lase pe altcineva să conducă echipa. Nici nu-i de mirare, în fond, că oamenii refuză să joace, având în vedere toate poveștile astea care circulă în ultima vreme la adresa persoanei lui. Dumneata nu crezi același lucru, domnule Bredon?

– Nicidecum, zise domnul Bredon. În cazul în care omul are calitățile necesare unui bun căpitan de echipă, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă are o sută de neveste, ca Solomon, sau dacă este și un escroc, și un ticălos, pe deasupra. Nu văd ce importanță au toate astea!

– Dar pentru mine au importanță, spuse domnișoara Rossiter.

– Cât de feminină poate fi, uitați-vă la ea, zise Bredon, lamentându-se spre ceilalți. Poftim, *dânsa* e capabilă să amestece considerentele personale cu chestiunile de afaceri.

– Lasă că știu eu mai bine, spuse domnișoara Rossiter. Pe pariu cu voi că, dacă Hankie sau Pymmy ar fi la curent cu toate astea, domnul Tallboy ar dispărea rapid de pe-aici.

– Directorii află întotdeauna ultimii ce se întâmplă cu salariații lor. Altminteri, continuă domnișoara Meteyard, cum credeți voi că ar fi ei în stare să mai stea în picioare la dineul companiei și să debiteze în fața întregului personal discursuri sforăitoare despre colaborare și despre faptul că toți angajații fac parte aici dintr-o mare și fericită familie!

– Certuri în familie, certuri în familie, flutură din mână domnul Ingleby. Copilașilor, iubiți-vă unii pe alții și nu mai fiți atât de băgăreți. Ce vă pasă vouă de extrasele de cont ale Hecubei sau Hecubei de extrasele voastre de cont?!

– Extrase de cont? Oh, te referi la extrasele de cont ale domnului Tallboy. *Eu*, una, nu știu nimic, în afară de ceea ce spunea mereu săracul Dean.

– Și cum de știa Dean așa de multe pe tema asta?

– A stat în biroul domnului Tallboy, câteva săptămâni. Practică profesională, așa se numește chestia asta. Poți fi sigur, domnule Bredon, că în curând te vor muta și pe dumneata prin alte sectoare din firmă.

Va trebui să te porți foarte frumos la tipografie. Domnul Thrale e un adevărat zbir. Nu te lasă nici măcar să ieși la o cafea.

– O să vin la dumneata aici, ca să-mi beau cafeaua.

– Nu-l lasă ei pe domnul Bredon să plece din departamentul ăsta nici în ruptul capului, spuse domnișoara Meteyard. I-a extaziat pe toți cu ideea lui genială cu Whifflets. Toată lumea a sperat întotdeauna că Dean se va descurca mai bine în altă parte. Tipul era ca romanul favorit – îți place de el atât de mult încât veșnic abia aștepți să-l împrumuți și altora.

– Cât de feroce poți fi, remarcă flegmatic Ingleby, cu un aer amuzat. Din cauza unor observații de acest fel, au ajuns intelectualele școlite să aibă un renume prost.

– Nu e ferocitate, interveni Willis, spre care Ingleby se întoarse mirat. Este faptul că nu există nici un fel de animozitate în spatele unor asemenea remarci. Toți sunteți așa, să știți.

– Îi dai dreptate lui Shaw: dacă îți bați copilul, fă-o măcar la nervi.

– Shaw este irlandez, spuse Bredon. Willis a punctat perfect care este adevărata agresivitate a englezului școlit: faptul că nici măcar nu se obosește să se enerveze.

– Exact, zise Willis. Este acea fațadă oribilă, sumbră, opacă, explică el, dar se opri, fluturând neputincios din mâini.

– Te refereai la fața lui Bredon? sugeră Ingleby, malițios.

– De o glacială regularitate, de o splendidă nulitate, spuse Bredon, mijind ochii la imaginea din oglinda domnișoarei Rossiter. Straniu, când te gândești că întreaga campanie Whifflets fierbe și înflorește în spatele acestei solide frunți de fildeș.

– Ai amestecat metaforele, spuse domnișoara. Supa fierbe, planta înflorește.

– Sigur că da; este o floare a retoricii culeasă din grădina de zarzavaturi.

– Nu are nici un rost, domnișoară Meteyard, spuse Ingleby. E ca și cum te-ai contrazice cu o anghilă.

– Apropo de anghile, zise domnișoara Meteyard, renunțând la confruntarea dinainte, ce-a pățit domnișoara Hartley?

– Minunea fără șolduri? De ce?

– A apărut deunăzi ca să informeze populația că poliția urma să aresteze pe cineva.

– Ce? spuse Willis.

– Poate ai vrut să spui *pe cine?*

– Pe cine, atunci?

– Pe Bredon.

– Pe domnul Bredon? zise domnișoara Parton. Mă întreb ce va mai urma.

– Adică, *și de ce?* Oameni buni, de ce nu spuneți niciodată ce gândiți, de fapt?

Domnișoara Rossiter se răsuci pe scaun și se uită spre domnul Bredon, căruia îi venea să râdă.

– Ce ciudat, spuse ea. Știți, domnule Bredon, nu v-am spus până acum, dar mie și lui Parton ni s-a părut că am văzut odată, într-o seară, cum erați arestat, în Piccadilly Circus.

– Zău?!

– Dar nu erați dumneavoastră, bineînțeles.

– Într-adevăr, nu eram eu. Oricum, nu vă întristați – încă se mai poate întâmpla așa ceva. Presupun însă că Pymmy nu-și ține milioanele în seiful de la firmă.

– Și nici în plicuri cu ștampila poștei pe ele, zise domnișoara Meteyard, cu nonșalanță.

– Să nu-mi spuneți că vor să-l salte pe domnul Copley!

– Sper să nu. Regimul alimentar de la penitenciar l-ar ucide.

– Dar de ce voiau să-l aresteze pe Bredon?

– Pentru că trage chiul, probabil, spuse din dreptul ușii o voce blajină.

Domnul Hankin vârî capul înăuntru și zâmbi sarcastic.

– Îmi pare rău că vă întrerup, dar dacă domnul Bredon ar putea să-mi acorde câteva minute din timpul său prețios, pentru a discuta despre ceaiurile Twentyman's...

– Vă rog să mă scuzați, zise domnul Bredon, luând poziția de drepți și pornind după domnul Hankin.

Domnișoara Rossiter scutură din cap.

– Țineți minte ce vă spun eu: e ceva misterios cu acest domn Bredon.

– E un scump, obiectă domnișoara Parton, cu multă însuflețire.

– Oh, Bredon e un tip în regulă, zise Ingleby.

Domnișoara Meteyard nu spuse nimic. Coborî la etajul de jos și se duse în secretariatul conducerii, de unde împrumută ultima ediție a anuarului *Who's Who*. Urmări cu degetul lista numelor cu inițiala W, până ajunse la alineatul care începea astfel: „WIMSEY, Peter Death Bredon (lord), decorat D.S.O., născut în 1890; al doilea fiu al lui Mortimer Gerald Bredon Wimsey – cel de-al 15-lea duce de Denver – și al lui lady Honoria Lucasta, fiica lui Francis Delagardie din Bellingham Manor, Bucks. *Educ.* Eton College și Balliol." Și citi tot articolul.

– Vasăzică asta era, mormăi în barbă domnișoara Meteyard. Eram sigură. Și acum? Nu face nimeni nimic? Cred că nu. Mai bine să nu mă amestec. Dar n-ar strica să-mi întind tentaculele pentru o altă slujbă. Fiecare trebuie să-și poarte de grijă.

Domnul Bredon, neavând habar că deghizarea lui fusese descoperită, nu acordă prea multă atenție intereselor ceaiurilor Twentyman's. Acceptă spășit atât sarcina de a pregăti o reclamă pentru vitrină – cu un titlu mare pe două rânduri, din care să reiasă cum se

poate prepara o infuzie mai concentrată, folosind mai puține linguriţe de ceai –, cât şi mustrarea delicată apropo de pierderea timpului prin biroul dactilografelor. Dar mintea lui era la Old Broad Street.

– Înţeleg că vei juca pentru noi sâmbătă, spuse domnul Hankin la încheierea întrevederii.

– Da, domnule.

– Sper ca vremea să ţină cu noi. Ai jucat crichet în echipe de prima mână, din câte ştiu.

– Da, dar a trecut mult timp de-atunci.

– Vei avea ocazia să le demonstrezi ce înseamnă să ai tehnică şi stil, spuse domnul Hankin, încântat. Stilul, da – a devenit ceva atât de rar în ziua de azi. Din păcate, vei constata că echipa noastră e un fel de adunătură improvizată pentru această ocazie, mai ales că, din diferite motive, câţiva dintre cei mai buni jucători ai noştri nu au posibilitatea, se pare, de a juca sâmbătă. Mare păcat. Dar vei vedea că domnul Tallboy e foarte competent. Un jucător bun la toate şi absolut remarcabil pe teren.

Domnul Bredon spuse că, într-adevăr, rar găseai echipe care să acorde atenţia cuvenită deplasării jucătorilor în teren. Domnul Hankin îi dădu dreptate.

– Domnul Tallboy e un sportiv excelent; e păcat că nu se poate dedica mai mult diverselor sporturi. Personal, mi-ar plăcea ca în firma noastră socializarea să includă mai multe activităţi sportive decât în prezent. Dar domnul Pym consideră că personalul ar fi

prea solicitat în această direcție, și cred că are dreptate. Totuși, rămân la părerea că un efort suplimentar de a cultiva spiritul de echipă ar prinde bine în firma noastră. Nu știu dacă dumneata, ca nou-venit, ai sesizat o anumită tensiune din când în când...

Bredon admise că remarcase și el așa ceva.

– Știi, domnule Bredon, spuse domnul Hankin, cam nostalgic. E greu uneori pentru directori să capteze adevărata atmosferă din interiorul firmei. Voi, salariații, ne țineți izolați ca într-o încăpere perfect etanșă, nu crezi? Firește, nu avem ce face, dar câteodată am impresia că există anumiți curenți sub suprafața...

În mod evident, se gândea Bredon, domnul Hankin își dăduse seama că urma să se producă o ruptură în interiorul companiei. Dintr-odată, i se făcu milă de el. Privirea îi alunecă spre un poster, tipărit în culori violente și prins în piuneze pe avizierul domnului Hankin:

TOȚI PRETUTINDENI ȘI MEREU APRECIAZĂ GUSTUL ȘI VALOAREA CEAIURILOR TWENTYMAN'S.

Negreșit, atât de rare erau ocaziile când toți oamenii împărtășeau aceeași opinie într-o lume mereu dezbinată, încât fantasticele sloganuri ale agenților publicitari nu omiteau niciodată să declare acest lucru, în mod atât de patetic și de absurd. În realitate, nu existau

păreri unanime, nici în privința unor fleacuri cum erau ceaiurile, și nici în privința unor chestiuni majore. În locul acesta, unde de dimineață până noaptea peste o sută de salariați ridicau în slăvi cumpătarea, virtutea, armonia, eupepsia și împlinirile casnice, ambianța spirituală vuia de turbulențe financiare, intrigi, disensiuni, indigestii și infidelități conjugale. Și existau acolo lucruri și mai grave: omoruri angro și cu amănuntul, vizând sufletul și trupul, omoruri cu arme și cu otravă. Lucrurile acestea nu făceau obiectul reclamelor sau, dacă o făceau, se prezentau sub alte nume.

Îi dădu un răspuns vag domnului Hankin.

La ora unu, plecă de la serviciu și luă un taxi spre centru, însuflețit de dorința subită de a-l vizita pe brokerul domnului Tallboy.

La ora unu și douăzeci, stătea pe trotuar, pe Old Broad Street, și sângele îi clocotea de emoția ce însoțește întotdeauna orice descoperire importantă.

Brokerul domnului Tallboy își avea biroul într-o mică tutungerie, pe firma căreia nu apărea numele „Smith", ci „Cummings".

– O adresă doar pentru primirea corespondenței, remarcă lordul Peter Wimsey. Foarte ciudat pentru un agent de bursă. Hai să investigăm mai în amănunt această chestiune.

Intră în tutungerie – o prăvălioară îngustă, neîncăpătoare și foarte întunecoasă. Un bărbat în vârstă

pași în față ca să-l servească. Wimsey trecu imediat la subiect.

– Pot vorbi cu domnul Smith?

– Domnul Smith nu locuiește aici.

– Atunci, poate îmi permiteți să vă las un bilet pentu el.

Bărbatul în vârstă plesni cu palma pe tejghea.

– Am spus-o de o sută de ori și o repet, dacă nu se poate altfel, se răți el, iritat. Nu există nici un domn Smith aici și nici nu a existat vreodată din câte știu eu. Și, dacă dumneata ești cel care îi trimite scrisori aici, fă bine, te rog, și bagă la cap ce ți-am spus. Mi s-a acrit și am obosit să tot predau poștașului scrisorile venite aici pe numele acestui Smith.

– Mă mir. Nu-l cunosc, personal, pe domnul Smith, dar m-a rugat un prieten să las aici un mesaj pentru el.

– N-ai decât să-i spui prietenului dumitale ce am zis eu. Nu are nici un rost să trimită scrisori aici. Absolut nici un rost, asta să fie clar! Nu știu de ce-și închipuie unii că n-aș avea de făcut altceva mai bun decât să predau poștașului scrisori cu adresantul necunoscut. Dacă nu aș fi un om onest, le-aș arde pe toate. Asta aș face. Le-aș da foc. Și chiar așa voi face, dacă treaba asta nu încetează o dată pentru totdeauna. N-ai decât să-i spui asta prietenului dumitale, din partea mea.

– Îmi pare teribil de rău, zise Wimsey. Se pare că s-a produs o confuzie.

– Confuzie?! repetă domnul Cummings, furios. Eu nu cred în confuzii din astea. Precis e o glumă proastă, asta e. Și mi s-a făcut lehamite, pe cuvânt.

– Dacă e cum spui dumneata, zise Wimsey, eu am fost fraierul, fiindcă am fost trimis să duc un mesaj unei persoane care nu există. Voi discuta cu prietenul meu despre asta.

– Așa aș face și eu în locul dumitale, spuse domnul Cummings. O festă urâtă, pe cuvânt. Spune-i prietenului dumitale că n-are decât să vină el aici, dacă vrea. Ar merita să-i zici vreo două, pe cuvânt.

– Bună idee, spuse Wimsey. Și dacă vine, dumneata îl vei trimite la plimbare.

– Poți paria pe ce vrei dumneata că așa voi face, domnule, spuse Cummings care, după ce-și vărsase năduful și indignarea, părea ceva mai calm. Dacă vine cumva prietenul dumitale, domnule, cum o să spună că îl cheamă?

Wimsey, care tocmai se pregătea să iasă din tutungerie, se opri brusc. În spatele lentilelor, ochii domnului Cummings erau foarte tăioși. Lui Wimsey îi veni o idee.

– Uite, ce e, începu el, aplecându-se confidențial peste tejghea. Pe prietenul meu îl cheamă Milligan. Îți spune ceva numele ăsta? Mi-a zis să vin la dumneata pentru schema aia. Înțelegi la ce mă refer?

Stratagema ținti se la fix; licărirea roșiatică din ochiul domnului Cummings îl convinse pe Wimsey că nu se înșelase.

– Nu știu ce tot îndrugi acolo, spuse domnul Cummings. N-am auzit de nici un Milligam și nici nu vreau să aud. N-am chef de tertipurile dumitale.

– Scuze, bătrâne, scuze, zise Wimsey.

– Și mai mult chiar, spuse domnul Cummings, nu vreau să am de-a face cu dumneata. Clar?

– Clar, spuse Wimsey. Am priceput. Bună ziua.

„Ce gafă am făcut", își spuse el. Va trebui să acționez rapid acum. Cred că urmează St Martin's-le-Grand."

Cu ceva presiuni la sediul central al Poștei, a obținut ce voia. Poștașii care duceau corespondența pe Old Broad Street au fost identificați și interogați. Era adevărat că, în mod frecvent, duceau la tutungeria domnului Cummings scrisori pentru un domn Smith și că aceste scrisori, invariabil, le erau returnate, cu mențiunea „Destinarul necunoscut". Unde se duceau misivele după aceea? La Oficiul pentru scrisori returnate. Wimsey a sunat la agenția Pym's, comunicând că era reținut cu niște treburi urgente, și a căutat Oficiul pentru scrisori returnate. După ceva timp, l-a găsit pe funcționarul care știa toată povestea.

Scrisorile pentru domnul Smith soseau cu regularitate în fiecare săptămână. Niciodată nu erau returnate expeditorului, cum se procedează de obicei. De ce? Fiindcă pe plic nu figura nici un nume de expeditor. De fapt, plicurile nu conțineau niciodată altceva decât o foaie albă de hârtie.

Mai aveau acolo scrisoarea de marțea trecută? Nu, fusese deja deschisă și distrusă. Ar vrea să fie atât de amabili să o păstreze pe următoarea care va veni și să i-o trimită lui? Văzând că lordul Peter Wimsey se bucura de sprijinul celor de la Scotland Yard, funcționarul a acceptat să dea curs solicitării lui. Wimsey i-a mulțumit și, îngândurat, și-a văzut de drum.

Plecând de la serviciu la ora cinci și jumătate, a luat-o pe jos pe Southampton Row spre Theobald's Road. Exista un chioșc de ziare la colț. Wimsey cumpără un exemplar din *Evening Comet* și se uită la repezeală peste știri. Un scurt paragraf la rubrica „Ultima oră" îi atrase atenția:

MEMBRUL UNUI CLUB RESPECTABIL A FOST UCIS ÎN PICCADILLY

La ora trei, în această după-amiază, un camion a derapat și a urcat pe trotuar în Piccadilly, rănindu-l mortal pe maiorul „Tod" Milligan, membru marcant al unui club renumit.

„Ce rapizi sunt", se înfioră Wimsey. „Pentru numele lui Dumnezeu, cum de mai sunt încă în viață?" Se blestemă pentru imprudența comisă, dându-se de gol în fața lui Cummings. Intrase nedeghizat în tutungerie, așa că acum știau cu siguranță cine era. Mai rău chiar, probabil că îl urmăriseră până la Poștă, iar de-acolo la Pym's. Probabil că îl urmăreau și acum.

Din spatele ziarului, aruncă rapid o privire spre străzile aglomerate. Oricare dintre acei bărbați cu mutre de pierde-vară ar putea fi urmăritorul. Planuri absurde și romantice îi trecură prin minte. Ce-ar fi să-i ademenească pe asasini într-un loc izolat, cum ar fi stația de metrou Blackfriars sau treptele din spatele obeliscului Cleopatrei, unde să-i atace și să-i omoare cu mâinile goale?! Sau ce-ar fi să telefoneze la Scotland Yard și să ceară o gardă de detectivi?! Ori ce-ar fi să se ducă direct acasă, cu un taxi („nu primul, nici al doilea care ar veni", își spuse el, amintindu-și fugitiv de profesorul Moriarty), unde să se baricadeze și să aștepte – ce? Niște arme pneumatice?... În această stare de perplexitate, zări dintr-odată o figură cunoscută – pe inspectorul-șef Parker, în persoană –, mergând spre casă mai devreme decât de obicei, cu o plasă de la pescărie, într-o mână, și cu o servietă, în cealaltă.

Lăsă ziarul jos și spuse:

– Salut!

Parker se opri.

– Salut, replică el, cam încurcat. În mod vizibil, nu știa dacă avea de-a face cu lordul Peter Wimsey sau cu cealaltă ipostază a lui – domnul Death Bredon. Wimsey veni spre el și-i luă din mâna plasa de la pescărie.

– Noroc că ne-am întâlnit. Ai picat la țanc, ajută-mă să nu fiu asasinat. Ce-ai aici, homar?

– Nu, calcan, spuse Parker, placid.

– Vin să-l mănânc cu tine. E puțin probabil să ne atace pe amândoi în același timp. M-am comportat prostește și m-am dat de gol, așa că putem să divulgăm totul și să fim veseli.

– Bun. Îmi place să fiu vesel.

– Dar ce s-a întâmplat? De ce te duci acasă așa de devreme?

– M-am săturat. Schema cu Yelverton Arms e o aiureală, se pare.

– Ai făcut o razie în local?

– Nu încă. Pe parcursul dimineții, nu s-a întâmplat nimic, dar la prânz, când localul se umpluse, Lumley a văzut cum un tip cu mutră de parior îi strecoară în mână ceva altui individ. L-au prins pe respectivul și l-au percheziționat. Dar n-au găsit asupra lui decât niște tichete de pariuri. E foarte posibil să nu mai apară nimic până diseară. În fine, dacă nu intervine nimic, vom percheziționa toată cârciuma. Înainte de ora de închidere, cred că e cel mai bine. Mă voi duce personal acolo. Așa că m-am gândit să trec întâi pe-acasă și să mănânc ceva.

– Bun. Trebuie să-ți povestesc și eu ceva.

Și-au continuat drumul, în tăcere, până pe Great Ormond Street.

– Cummings? zise Parker, după ce Wimsey termină de povestit. N-am auzit nimic de el. Dar ziceai că îl știa pe Milligan?

– În mod cert, am văzut cum a reacționat când i-a auzit numele. În plus, uite și dovada.

Îi arătă lui Parker știrea apărută la rubrica „Ultima oră".

– Dar tipul ăsta – Tallboy –, crezi că el e individul după care umbli tu?

– Sincer să fiu, Charles, nu prea îmi dau seama. Nu mi-l pot imagina în postura de mare șef în toată această afacere. Fiindcă, dacă ar fi, e greu să-ți închipui că ar ajunge să se încurce cu o amantă ieftină ca femeia aceea. Și nici banii nu i-ar intra sub formă de sume mici de numai cincizeci de lire. Dar o legătură, precis, există. Nu se poate altfel.

– Posibil ca el să nu fie decât o verigă în tot acest mecanism.

– Posibil și asta. Dar nu-mi iese din cap ce mi-a spus Milligan. Conform informațiilor lui, tot spectacolul e regizat din interiorul agenției Pym's.

– Tot ce se poate, desigur. Nu m-ar mira ca acest Tallboy să fie doar un pion în mâna unor personaje mai influente. Pym însuși e un om destul de bogat, nu-i așa?

– Eu nu cred că Pym ar putea fi vârful organizației. Armstrong, posibil, sau chiar discretul Hankie. Desigur, faptul că Pym a apelat la serviciile mele s-ar putea să fie doar o stratagemă menită să inducă în eroare, deși nu cred că Pym ar avea o minte atât de abilă, încât să născocească un asemenea subterfugiu.

Mai ales că era ceva de-a dreptul inutil. Doar dacă nu voia să afle, prin intermediul meu, în ce măsură Victor Dean fusese la curent cu întregul mecanism al afacerii. În care caz, se poate spune că și-a atins scopul, adăugă Wimsey, cu părere de rău. Dar nu pot crede că Pym a putut fi atât de naiv încât să accepte să fie la cheremul unuia dintre angajații săi. Îți dai seama câte posibilități de șantaj ar apărea într-o asemenea eventualitate?! Doisprezece ani de închisoare penală reprezintă o amenințare suficient de puternică, cu care să controlezi pe oricine. Totuși, șantaj a existat. Cineva era șantajat, asta e aproape cert. Dar Pym nu ar fi putut să-l lichideze pe Dean, întrucât în momentul decesului se afla într-o ședință. Nu, eu cred că pe Pym putem să-l achităm, cum s-ar spune.

– Ceea ce nu prea înțeleg, zise lady Mary, este de ce Pym's intră în discuție în toată afacerea asta. Cineva *de la* Pym's este un lucru, dar afirmația că spectacolul este „regizat din interiorul agenției Pym's" sugerează cu totul altceva – în opinia mea, oricum. E ca și cum *acea* organizație de traficanți ar folosi agenția de publicitate pentru ceva. Nu credeți?

– Ba da, îi dădu dreptate soțul ei. Dar cum? Și de ce? Ce legătură poate avea activitatea de advertising cu toată afacerea asta? Infractorii nu vor să-și facă reclamă, asta e clar.

– Nu știu, spuse Wimsey, pe un ton șoptit. Nu știu. Și nările îi fremătau, ca la iepuri. Pymmy spunea

chiar în această dimineață că, pentru a avea impact asupra unui număr cât mai mare de oameni din toată țara și în cel mai scurt timp cu putință, nu există ceva mai eficient decât o campanie de presă. Stai un pic, Polly – nu știu dacă nu ai spus, de fapt, ceva util și important, remarcă el.

– Tot ceea ce spun eu este util și important. Mai gândiți-vă la asta, până când eu mă duc să-i explic doamnei Gunner cum vreau să prepare calcanul.

– Și nostim este că ei chiar îi place, se pare, să-i explice doamnei Gunner cum să prepare calcanul, remarcă Parker. Ne-am putea permite să angajăm mai mulți servitori.

– Bătrâne, ascultă-mă pe mine, zise Wimsey. Servitorii sunt o pacoste. Nu îl pun la socoteală pe majordomul meu Bunter, fiindcă el este excepțional, dar să știi că pentru Polly e o adevărată plăcere să se ocupe de gospodărie, seara. Nu-ți face griji. Când va vrea servitori, îți va spune ea, negreșit.

– Mda, așa e, spuse Parker. Și mie mi-a părut bine când copiii s-au făcut mai mărișori și am putut să ne lipsim de o bonă internă. Apropo, Peter, am impresia că ție ți-ar prinde bine, în schimb, o bonă internă, dacă vrei să eviți accidentele urâte, nu crezi?

– Așa e. Bun, să revenim la discuția noastră. De ce nu m-au dat afară de-acolo? Mi se pregătește oare ceva extrem de urât?

Parker traversă tăcut încăperea și privi afară, pe fereastră, printr-o mică fantă dintre jaluzele.

– E-acolo... tipul, am impresia. Un tânăr nesuferit, cu o șapcă în carouri, stă pe trotuarul de vizavi, jucându-se cu un yoyo. Și văd că e foarte priceput; s-au adunat puștanii în jurul lui și-i admiră dexteritatea. Ce pretext grozav ca să pierzi vremea așa, aparent fără nici un rost. Ia uită-te la el! Știe o sumedenie de trucuri – trifoiul cu trei foi, de-a rostogolul peste cascadă, ridicarea non-stop, în jurul lumii. Formidabil, câtă îndemânare. Ar trebui să-l vadă și Mary, ca să ia lecții de la el. Știi ce, bătrâne, mai bine dormi la noapte aici.

– Mulțam. Cred că așa voi face.

– Și evită să te duci mâine la serviciu.

– Asta oricum voi face. Mâine, trebuie să joc un meci de crichet cu cei de la Brotherhood's. Terenul lor e tocmai la Romford.

– Dă-l încolo de meci de crichet. Deși nu știu ce să zic. E ceva amuzant și public. Dacă nu te trezești cu vreo minge în cap, poate fi un sport fără riscuri. Cum ajungi acolo?

– Cu un autobuz angajat de firmă.

– Bun. Te conduc eu până la locul de îmbarcare.

Wimsey încuviință din cap.

În continuare, nu s-a mai discutat nimic despre droguri sau alte primejdii. După cină, Parker a plecat la Yelverton Arms, iar Wimsey, luându-și un calendar, cartea de telefon, o copie a raportului oficial

privind volumul ridicat de la apartamentul lui Mountjoy, un blocnotes și un creion, s-a cuibărit pe canapea, cu o pipă.

– Sper că nu te deranjează, Polly, da? Vreau să reflectez.

Lady Mary îl sărută pe creștet.

– Cugetă și reflectează, savantule. Eu nu o să te deranjez. Mă duc sus, la copii. Și, dacă sună telefonul, vezi să nu te lași păcălit de vreun apel misterios, care să te cheme rapid la cine știe ce depozit pustiu de pe malul fluviului sau la Scotland Yard. Bine. Și, dacă sună cineva la ușă, ferește-te de tipii care se dau drept inspectori de la gaze și de polițaii în civil care nu au legitimație. Cât despre fetițele blonde și amărâte, chinezoii cu ochii oblici sau bătrânii încărunțiți și distinși, fălindu-se cu decorații faimoase – nici nu mai e nevoie să-ți spun că nu trebuie să cazi în capcana minciunilor lor.

Lordul Wimsey începu să reflecteze.

Scoase din portofel hârtia pe care o luase în urmă cu câteva săptămâni din biroul lui Victor Dean și compară datele cu calendarul. Toate cădeau marțea. După ce mai medită un pic, adăugă și data zilei de marți din săptămâna anterioară, adică ziua când venise la agenție domnișoara Vavasour, iar Tallboy îi ceruse *lui* stiloul, ca să scrie pe un plic o adresă de pe Old Broad Street. În dreptul acestei date, notă litera „T". Apoi, întorcându-se cu gândul înapoi în timp, își aminti că el venise la Pym's într-o marți și că Tallboy

intrase atunci în biroul dactilografelor ca să ceară un timbru. Domnișoara Rossiter citise cu glas tare numele destinatarului – care fusese inițiala? „K", sigur că da. Scrise pe hârtie și această literă. Apoi, ezitând, căută data zilei de marți dinaintea celebrei aventuri a domnului Puncheon la White Swan, și scrise „W?".

Până aici, toate bune. Dar de la „K" la „T" erau nouă litere – or, în total, nu fuseseră nouă săptămâni. Și nici nu se putea ca „W" să intre între „K" și „T". Care era regula din spatele înșiruirii literelor? Trase gânditor din pipă și se cufundă într-un fel de reverie, până când se dezmetici brusc, când auzi gălăgie și țipete de la etajul de deasupra. Apoi, ușa se deschise și în prag apăru sora lui, destul de agitată.

– Scuză-mă, Peter. Ai auzit tărăboiul? Juniorul care este tizul tău e foarte neascultător. A auzit glasul unchiului Peter și refuză să stea în pat. Vrea să vină jos ca să te vadă.

– Foarte măgulitor, zise Wimsey.

– Dar și epuizant, spuse Mary. Nu pot să sufăr să-i disciplinez pe oameni. De ce să nu-l vadă pe unchiul lui? De ce trebuie ca unchiul să fie ocupat cu chestiuni detectivistice anoste, când nepotul lui e cu mult mai interesant?

– Chiar așa, spuse Wimsey. Mi-am pus și eu, adesea, aceeași întrebare. Îmi imaginez că te-ai arătat intransigentă.

– Am făcut un compromis. I-am spus că, dacă e băiat cuminte și se bagă la loc în pat, s-ar putea ca unchiul Peter să vină să-i spună noapte bună.

– Și a fost băiat cuminte?

– Da. Până la urmă. Altfel spus, s-a băgat în pat. Sau, cel puțin, eu acolo l-am lăsat când am coborât, adineauri.

– Perfect, spuse Wimsey, punând pe canapea tot arsenalul pe care-l ținea în brațe. Atunci, și eu voi fi un unchi exemplar.

Urcă scările docil și-l găsi pe Peterkin, în vârstă de trei ani, în pat, adică în picioare *pe* pat, cu păturile azvârlite la o parte și zbierând cu patos.

– Hei, salutare! exclamă Wimsey, șocat.

Zbieretele încetară.

– Ce-nseamnă toată chestia asta? spuse Wimsey, dojenitor, urmărind cu vârful degetului dâra lăsată de o lacrimă rotundă, care aluneca pe obrazul copilului. Plângi, plângi fără rost? Mii de tunete și fulgere!

– Unchiule Peter! Am un avion spuse Peterkin, trăgând cu sârg de mâna unchiului, care dintr-odată nu mai părea să-i dea atenție. Ia uită-te la avionul meu. Avionul, avionul!

– Scuze, amice, spuse Wimsey, dezmeticindu-se parcă. Nu mă gândeam. Ce avion frumos. Zboară?... Hei! Nu-i nevoie să-mi arăți acum. Te cred pe cuvânt.

– Mami îl pune să zboare.

Și avionul zbură foarte profesionist, aterizând lin pe comodă. Wimsey îl urmări cu o privire vagă.

– Unchiule Peter!

– Da, băiete, e splendid. Auzi, ce-ai zice de o bărcuță cu motor?

– Ce-nseamnă bărcuță-cu-motor?

– O bărcuță care merge pe apă și face *pâc-pâc-pâc*, așa.

– Și-o să plutească în cădița mea?

– Sigur că da. O să navigheze pe Round Pound, să vezi tu ce frumos o să fie!

Peterkin cântări în gând oferta.

– Dar o să pot s-o iau în cădiță cu mine?

– Bineînțeles, dacă mami îți dă voie.

– Vreau o bărcuță în cădiță.

– Vei avea, amice, fii liniștit.

– Când, acum?

– Mâine!

– De-adevăratelea mâine?

– Da, promit!

– Spune: „Mulțumesc, unchiule Peter."

– Mulțumesc, unchiule Peter. Mâine o să vină repede?

– Da, dacă te culci cuminte acum și dormi liniștit.

Peterkin, care era un copil cu simț practic, închise ochișorii numaidecât, se vârî sub plapumă, fiind învelit cu promptitudine de o mână fermă.

– Zău, așa, Peter, nu-i bine să-l mituiești ca să se culce. Cum rămâne cu toată disciplina mea, mă rog?

– Dă-o-ncolo de disciplină, spuse Peter, din pragul ușii.

– Unchiule!

– Noapte bună!

– S-a făcut mâine deja?

– Nu încă. Dormi, acum, gata. Mâine nu poate să vină, dacă tu nu dormi mai întâi.

– Dar de ce?

– Fiindcă asta e regula.

– Oh! Am adormit, unchiule Peter, gata.

– Bine. Dormi mai departe, spuse Wimsey, trăgând-o pe sora lui după el, afară din cameră, și închizând ușa.

– Polly, nu voi mai spune niciodată că ăștia mici sunt o pacoste.

– Dar ce-ai pățit? Văd că plesnești de nerăbdare să-mi spui ceva.

– Am găsit, gata! Plângi, plângi fără rost. Băiețelul ăsta merită cincizeci de bărcuțe cu motor, drept răsplată pentru că a plâns atâta.

– Of, Doamne!

– Dar cum să-i spun lui așa ceva! Hai, vino jos și am să-ți arăt ceva.

O târî pe Mary în mare viteză până în salonaș, își luă lista cu diversele zile și date, împungând vesel spre hârtie, cu vârful creionului.

– Vezi data aceea? A fost marțea dinaintea zilei de vineri, când la White Swan s-a servit cocaină. În

marțea aceea, s-a aprobat în fine sloganul Nutrax pentru vinerea următoare. Și cum crezi tu că suna acel slogan? întrebă Wimsey, retoric.

– N-am nici cea mai vagă idee. Nu citesc niciodată reclamele.

– Mai bine te suprimau la naștere. Sloganul era următorul: „De ce să dai vina pe femeie[1]?" Observă, te rog, că începe cu „W". Dar și „White Swan" începe cu „W". Te-ai prins?

– Așa cred. Pare destul de simplu.

– Exact. Bun, în data aceea, sloganul Nutrax a fost „Plângi, plângi fără rost?" – un citat dintr-o poezie.

– Clar, zi mai departe.

– Asta e data în care sloganul a fost aprobat pentru publicare în presă.

– Am înțeles.

– Și e tot o zi de marți.

– Am sesizat și asta.

– În aceeași zi de marți, domnul Tallboy, care este director de zonă pentru Nutrax, a trimis o scrisoare unui domn „T. Smith". Ai priceput?

– Da.

– Foarte bine. Reclama aceea a apărut într-o vineri.

– Încerci cumva să-mi spui că toate aceste reclame sunt aprobate pentru publicare marțea și că apar în presă vinerea?

---

[1] *Why Blame the Woman*, în lb. engl. (n. tr.).

– Întocmai.

– Păi, de ce n-ai spus așa, în loc să te tot repeți?

– În regulă. Dar acum, mare atenție. Domnul Tallboy are obiceiul de a trimite scrisori marțea, adresate unui domn Smith – care, apropo, nu există.

– Știu. Ne-ai povestit deja toată partea asta. Domnul T. Smith este domnul Cummings; doar că domnul Cummings neagă acest lucru.

– Chiar așa. Dar poanta este că domnul Smith nu este întotdeauna domnul T. Smith. Uneori, domnul Smith are alte inițiale. Însă, în ziua în care sloganul Nutrax a început cu un „T", domnul Smith era domnul T. Smith.

– Și care era inițiala prenumelui domnului Smith în ziua în care sloganul Nutrax a început cu „W"?

– Din păcate, nu știu. Dar pot intui că a fost domnul W. Smith. În orice caz, în data asta de-aici, care corespunde cu ziua în care am început eu să lucrez la Pym's, sloganul Nutrax a fost „Kittle Cattle". În ziua aceea, domnul Smith...

– Stop! Lasă-mă să ghicesc. A fost domnul K. Smith.

– Așa e. Kenneth, poate, sau Kirkpatrick, sau Killarney. Killarney Smith ar fi un nume drăguț.

– Și în vinerea următoare s-a distribuit cocaină de la King's Head?

– Aș paria pe orice că așa a fost. Ce părere ai de chestia asta?

– Părerea mea e că ți-ar trebui mai multe dovezi în această privință. Nu ai avut nici un caz precedent, în care inițiala, sloganul și cârciuma să se reveleze simultan.

– Mda, aici e punctul slab, mărturisi Wimsey. Dar urmărește-mă în continuare. Marțea aceasta pe care o scriu eu aici este data în care s-a produs marele scandal Nutrax, pentru că sloganul a fost modificat în ultima clipă, joi seară. Vineri, a doua zi, s-a întâmplat ceva cu livrarea de droguri pentru maiorul Milligan. Marfa nu a mai apărut.

– Peter, eu chiar cred că ai dibuit o pistă bună.

– Zău, Polly, crezi tu asta? Foarte bine, fiindcă la fel cred și eu. Dar nu eram sigur dacă ipoteza i se va părea plauzibilă și altcuiva. Și hai să-ți mai spun! Mai ține minte o zi, zise Wimsey, începând să râdă. Am uitat care era data, dar sloganul a constat doar dintr-un rând gol și un semn al exclamării, ceea ce pe Tallboy l-a scos din sărite. Mă întreb ce-or fi făcut în săptămâna aceea. Probabil că au folosit inițiala de la subtitlu. Ce glumă bună!

– Dar oare cum funcționează tot mecanismul?

– Păi, nu cunosc detaliile, dar îmi imaginez că se procedează în felul următor: marțea, imediat ce se stabilește care va fi sloganul, Tallboy trimite un plic, pe adresa tutungeriei lui Cummings, având drept destinatar un domn A. Smith sau B. Smith, conform inițialei titlului reclamei respective. Cummings se

uită la plic, pufnește nervos și i-l dă înapoi poștașului. După aceea, îl informează pe distribuitorul-șef sau le comunică datele direct agenților. Nu știu în ce mod. Poate că dă și el un anunț în ziar, fiindcă important în toată această stratagemă, din câte constat, este ca între diferiții agenți să nu existe, dacă se poate, nici un fel de contact. Marfa este adusă joia, agentul o ia în primire și o ambalează în pachetele pe care scrie „Bicarbonat de sodiu" sau o altă substanță la fel de inofensivă. Apoi, ia cartea de telefon cu abonații din Londra și caută următoarea cârciumă de pe listă, al cărei nume începe cu litera pe care i-a comunicat-o Cummings. Imediat ce cârciuma deschide vineri dimineață, omul se prezintă acolo. Agenții detailiști, dacă îi putem numi astfel, au consultat între timp *Morning Star* și anuarul telefonic. Vin repede și ei la local, de unde preiau pachetelele. Răposatul domn Mountjoy era, probabil, unul dintre aceștia.

– Dar cum îi recunoaște angrosistul pe detailiști?

– O exista un fel de cod sau așa ceva, iar amicul nostru, Hector Puncheon, care a încasat-o atât de urât, o fi recepționat „parola", cu totul întâmplător. Va trebui să-l întrebăm chestia asta. Omul e reporter la *Morning Star*, așa că s-ar putea să fie ceva legat de *Morning Star*. Mountjoy, apropo, ținea să-și înceapă serviciul devreme, din moment ce avea obiceiul să-și ia un exemplar din *Morning Star* imediat ce ziarul ieșea de sub tipar, așa explicându-se, de altfel, faptul

că era prezent la datorie, în Covent Garden, la ora patru și jumătate dimineața, și că bântuia din nou pe Fleet Street, la prima oră, în vinerea următoare. Precis, Mountjoy a transmis cumva „parola"; s-ar putea ca Puncheon să o fi ținut minte. După aceea, împărțea marfa primită în pachetele individuale (așa se explică proviziile de foițe de țigară) pe care le distribuia cum și când avea el chef. Firește, există o sumedenie de lucruri pe care nu le cunoaștem deocamdată. Bunăoară, cum se fac plățile. Lui Puncheon nu i s-au cerut bani. Tallboy, se pare, își primește partea în bancnote. Dar astea sunt detalii. Ingeniozitatea acestei stratageme este faptul că marfa nu se distribuie niciodată de două ori din același loc. Nu-i de mirare că bietul Charles întâmpină atâtea dificultăți în anihilarea acestei rețele de traficanți de droguri. Apropo, l-am trimis aiurea în seara asta, la un loc care nu are legătură cu afacerea noastră. Ce mă mai înjură el pe mine acum, probabil!

Într-adevăr, domnul Parker înjură cu năduf când ajunse acasă.

– E numai vina mea, spuse Wimsey, cu dezinvoltură. Te-am trimis greșit la Yelverton Arms. Trebuia să te fi dus la Anchor sau la Antelope. Dar o să rezolvăm problema săptămâna viitoare, dacă vom mai fi în viață până atunci.

– Dacă vom mai fi în viață până atunci, repetă Parker, solemn.

Capitolul XVIII

FINALUL NEAȘTEPTAT AL UNUI MECI DE CRICHET

Grupul de jucători și suporteri de la Pym's a umplut un autobuz mare; pe lângă aceștia, câteva persoane s-au deplasat cu automobilele lor personale, marca Austin. Meciul avea două manșe și începea la ora zece, iar domnul Pym ținea la o largă participare din partea agenției. Câțiva angajați, alcătuind un personal de specialitate improvizat pentru această ocazie, au fost lăsați să apere meterezele agenției, în dimineața de sâmbătă, urmând ca după terminarea programului de lucru majoritatea acestora să ajungă la Romford, cu trenul, după-amiaza. Domnul Death Bredon, însoțit de lady Mary și de inspectorul-șef Parker, s-a urcat în autobuz printre ultimii.

Firma Brotherhood's credea în necesitatea asigurării unor condiții ideale pentru personalul ei, ceea

ce reprezenta forma lor preferată de punere în practică a creştinismului; în plus, aceste principii sunau foarte bine în campaniile lor publicitare şi constituiau o armă redutabilă împotriva sindicatelor. Asta nu însemna nicidecum însă că Brotherhood's ar fi avut vreo obiecţie faţă de mişcarea sindicală în sine. Patronii descoperiseră doar că oamenii care se simt bine şi sunt bine hrăniţi evită automat orice formă de organizare sindicală – aşa explicându-se totodată şi supuşenia de dobitoc a plătitorului de impozite.

În regimul de pâine şi circ aplicat de Brotherhood's, formele de sport organizat jucau, firește, un rol însemnat. Pe acoperişul pavilionului care dădea spre imensitatea terenului de crichet, flutura cu trufie un drapel roşu, brodat cu emblema comercială a firmei Brotherhood's, care înfăţişa două mâini strânse frăţeşte. Aceeaşi imagine împodobea blazerele şi caschetele roşii ale celor unsprezece componenţi ai echipei Brotherhood's. În comparaţie cu aceştia, cei unsprezece jucători de crichet de la Pym's făceau o slabă reclamă agenţiei lor de publicitate. Domnul Bredon era, într-adevăr, o pată strălucitoare în acest peisaj, având în vedere că pantalonii lui de casa erau impecabili, în timp ce blazerul său Balliol, deşi mai vechi, emana o notă de autenticitate. Şi domnul Ingleby purta o vestimentaţie corectă, deşi mai jerpelită. Domnul Hankin, cu haine primenite frumos, strica, din păcate, impresia generală, din cauza pălăriei de fetru maro,

în timp ce domnul Tallboy, ireproșabil sub alte aspecte, vădea nefericita tendință de a purta haine care nu-i veneau deloc bine peste piept și talie, vina purtând-o, desigur, croitorii lui. Ceilalți membri ai echipei prezentau diferite combinații de haine și culori, de la pantaloni de flanelă albi cu încălțăminte maro, pantofi albi cu o cămașă nepotrivită, sacouri de tweed cu pălării albe de in până la hidoasa înfățișare a domnului Miller care, neplăcându-i ideea de a-și ieși din ale lui pentru un simplu joc, a avut tupeul de a se prezenta pe teren în pantaloni de casa gri, o cămașă în dungi și bretele prinse de betelie.

Ziua a debutat prost, domnul Tallboy rătăcind moneda lui norocoasă, iar domnul Copley remarcând agresiv că, poate, domnul Tallboy ar prefera ca tragerea la sorți să se facă folosind o bancnotă. Domnul Tallboy s-a enervat peste măsură, iar Brotherhood's au câștigat tragerea la sorți, echipa lor urmând să înceapă jocul. Domnul Tallboy, nervos în continuare, și-a aranjat echipa pe teren, uitând în starea lui de agitație că domnul Hankin prefera să fie plasat la mijlocul spațiului de joc și plasându-l, în schimb, pe linia de apărare. Când, în fine, s-a remediat și această eroare, s-a constatat că domnul Haagerdon omisese să-și aducă mănușile de portar, așa că s-a procurat o pereche de mănuși din pavilion. Pe urmă, domnul Tallboy și-a dat seama că-i pusese alături, unul lângă celălalt, pe cei mai buni doi aruncători ai lui. A reparat

greșeala, rechemându-l pe domnul Wedderburn de pe linia de fund a terenului, pentru a arunca mingile lent, și renunțând la domnul Barrow, în favoarea domnului Beeseley. Această decizie l-a ofensat pe domnul Barrow, care s-a retras jignit în cel mai îndepărtat colț al terenului, unde s-ar fi zis că se pregătea să moțăie.

– De ce se întârzie atâta? se interesă domnul Copley.

Domnul Willis a opinat că domnul Tallboy încurcase, probabil, ordinea de intervenție a aruncătorilor.

– Lipsă de organizare, comentă domnul Copley. Trebuia să-și fi făcut o listă, pe care să o respecte cu strictețe.

Prima manșă a celor de la Brotherhood's s-a desfășurat destul de banal. Domnul Miller a ratat două prinderi ușoare, iar domnul Barrow, pentru a-și arăta resentimentul față de locul care i se repartizase pe teren, a lăsat ca o minge absolut obișnuită să ajungă la margine, în loc să fi alergat după ea. Cel mai în vârstă dintre domnii Brotherhood, un bătrânel sprinten, de șaptezeci și cinci de ani, a venit în pas vioi din spatele pavilionului și, vesel, s-a așezat jos lângă domnul Armstrong, ca să-i țină companie. A făcut acest lucru, amintindu-și cu savoare de toate marile meciuri de crichet pe care le văzuse într-o viață de om și, ținând seama că pasiunea lui pentru acest joc debutase din copilărie, ceea ce îl determinase să nu rateze niciodată vreun meci important, conversația aceasta a durat destul de mult, plictisindu-l îngrozitor

pe domnul Armstrong, pentru care crichetul era ceva anost, participarea lui la meciurile echipei agenției urmărind doar să nu contrazică neplăcut ideile fixe ale domnului Pym. La rândul său, domnul Pym, al cărui entuziasm nu era egalat decât de ignoranța sa privind regulile acestui joc, aplauda deopotrivă loviturile bune și loviturile rele.

În cele din urmă, cei de la Brotherhood's au fost respinși cu 155, iar cei unsprezece de la Pym's s-au adunat din cele patru colțuri ale terenului; domnii Garrett și Barrow, amândoi cam țâfnoși, concentrându-se la lovituri, iar restul echipei risipindu-se printre spectatori. Domnul Bredon, moale în mișcări, dar vesel, s-a lungit la picioarele domnișoarei Meteyard, în timp ce domnul Tallboy a fost luat în primire de către vârstnicul domn Brotherhood, ceea ce a însemnat eliberarea domnului Armstrong, care a acceptat cu promptitudine invitația unui Brotherhood mai tânăr de a inspecta o nouă mașinărie.

Manșa a debutat alert. Domnul Barrow, căruia îi plăcea să se dea în spectacol când mânuia bastonul de crichet, deși temperamental din fire, a reușit să trimită mingea în celălalt capăt al terenului și a înveselit spiritele echipei sale, punctând de două ori în prima serie de aruncări. Domnul Garrett, viclean și prudent, a jucat defensiv cinci mingi la rând din următoarea serie de aruncări, ca apoi să puncteze de trei ori. Ulterior, serviciul la aruncare i-a revenit domnului

Barrow, care, după un debut favorabil, afișa o superioritate relaxată, optând să alerge viguros de fiecare dată. Domnul Tallboy oftă ușurat. Puteai să te bizui întotdeauna pe domnul Barrow că va face treabă bună; deși, îndeobște încrezător în forțele lui și plin de succese pe teren, domnul Barrow avu ghinionul să rateze o lovitură, din pricina unei prinderi aproape nereușite sau din cauză că-i intrase soarele în ochi, sau din pricina unei siluete care trecuse prin dreptul panourilor, ceea ce îl făcu să devină defetist și nesigur pe el. În acel moment, căpitanul echipei Brotherhood's, văzând că oamenii lui nu prea făceau față loviturilor aruncătorilor adverși, decise să-l înlocuiască pe jucătorul de la marginea terenului, introducându-l în echipă pe un tip bondoc, cu mutră de bătăuș, pe care, văzându-l, domnul Tallboy intră în panică din nou.

– L-au băgat pe Simmonds foarte devreme, zise el. Sper să nu fie nimeni rănit.

– Ăsta e campionul lor la aruncări? se interesă Bredon, văzând cum portarul se retrage repede la o distanță respectuoasă în raport cu poarta.

Tallboy răspunse cu o mișcare afirmativă din cap. Ferocele Simmonds își umezi lacom degetele, își îndesă cascheta crunt peste ochi, își dezgoli dinții într-un rânjet plin de ură, se năpusti ca un taur și lovi mingea, care țâșni ca un proiectil în direcția domnului Barrow.

Asemenea majorității aruncătorilor rapizi, Simmonds era imprevizibil în materie de lungime. Prima lui rachetă, azvârlită din scurt, țâșni în sus ca un fazan, trecu șuierând pe lângă urechea domnului Barrow, fiind interceptată pe teren de către un jucător cu mutră flegmatică și mâini eficiente. Celelalte două aruncări au avut o deschidere largă. A patra lovitură a țâșnit în linie dreaptă și a avut o lungime bună. Domnul Barrow a întâmpinat-o curajos. Impactul l-a afectat ca un șoc electric; domnul Barrow a clipit și și-a scuturat degetele, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-și fi rupt oasele de la mâini. A cincea lovitură a proiectat spre el o minge mai ușor de abordat; domnul Barrow a lovit în ea bine și tare, iar apoi a luat-o la fugă.

„Iarăși!" răcni domnul Garrett, deja la jumătatea terenului dintre porți, pentru a doua oară, drept care domnul Barrow alergă și din nou se înfipse cu picioarele în pământ, pregătit pentru ofensiva adversă. Și atacul năvăli: mingea se cățără parcă pe bastonul lui, cu repeziciunea unei veverițe, îi strivi încheieturile degetelor și o zbughi lateral, oferind șansa de a marca, șansă care însă, din fericire, nu se concretiză. La sfârșitul acelei serii de aruncări, poziția jucătorilor pe teren se schimbă, iar domnul Barrow avu posibilitatea să stea deoparte și să-și oblojească rănile.

Domnul Garrett, aplicând tactica unei perseverențe crâncene pentru câștigarea unui avantaj la puncte, procedă sistematic la anihilarea loviturilor, blocând

primele patru mingi ale următoarei serii de aruncări. A cincea minge se soldă cu două alergări; pe a șasea, care se dovedi cam de același calibru, se mulțumi doar să o blocheze din nou.

– Nu-mi place crichetul ăsta jucat cu încetinitorul, se lamentă bătrânul domn Brotherhood. Când eram eu tânăr...

Domnul Tallboy clătină din cap. Știa foarte bine că domnul Garrett suferea de o anumită timiditate, când se confrunta cu aruncări rapide. Mai știa, de asemenea, că reacțiile domnului Garrett erau cumva justificate, ținând seama de faptul că purta ochelari. Dar știa tot la fel de bine ce părere putea să aibă domnul Barrow despre chestia asta.

Domnul Barrow, iritat, îl înfruntă pe redutabilul Simmonds, având sentimentul că fusese nedreptățit. Prima minge se dovedi inofensivă și inutilă; a doua nu reuși decât să-l întărâte, dar la a treia avu posibilitatea să lovească tare, ceea ce și făcu. O izbi cu patos spre marginea terenului, în uralele suporterilor. Următoarea minge evită poarta – doar prin mila lui Dumnezeu –, însă la a șasea minge domnul Barrow făcu un artificiu abil, dirijând mingea pentru a marca un punct sigur. După care adoptă strategia domnului Garrett, jucând cu perseverență doar în defensivă până la capătul acelei serii de aruncări și lăsându-l astfel pe domnul Garrett să-l înfrunte pe demonul numit Simmonds.

Domnul Garrett își dădu toată silința, dar prima minge se ridică perpendicular până sub bărbia lui și îl derută complet. A doua atinse solul cam la jumătatea distanței dintre porți și ricoșă periculos peste capul lui. A treia minge, propulsată destul de lung, se năpusti țipând parcă pițigăiat în direcția lui. Domnul Garrett se trase la o parte, se intimidă, se înmuie și se văzu învins irevocabil.

– Of, of! făcu domnul Hankin. Se pare că acum depinde totul de mine.

Își aranjă genunchierele de protecție și clipi de câteva ori. Domnul Garrett se retrase melancolic în pavilion. Domnul Hankin, cu o încetineală exasperantă, se îndreptă apatic spre linia de aruncare a mingii, din apropierea porții. Avea el metodele lui de a-i înfrunta pe aruncătorii brutali, așa că nu era deloc alarmat. Tatonă iarba pe toată lungimea liniei, întrebă de trei ori unde era mijlocul și începând de unde se ieșea în afara spațiului regulamentar, își potrivi cascheta pe cap, solicită să se mute un panou din spatele lui, întrebă din nou unde era mijlocul și începând de unde se ieșea în afara spațiului regulamentar, și îl înfruntă pe domnul Simmonds, cu un zâmbet agreabil și un baston foarte drept, cu cotul stâng mult în față și cu picioarele postate corect. Rezultatul: Simmonds, deja agasat de toate aceste manevre, efectuă o aruncare îngrozitor de largă, care se duse spre marginea terenului, după care urmară două mingi slabe, pe o distanță

scurtă, pe care domnul Hankin le pedepsi foarte abil. Acest comportament îl înveseli pe domnul Barrow și îl calmă. Reuși să lovească puternic, iar scorul urcă la 50. Abia se stinseseră ultimele aplauze, când domnul Hankin, păşind iute dincolo de poartă spre o minge lentă și aparent inofensivă, azvârlită destul de larg și excentric față de mijlocul terenului, se trezi pe neașteptate că mingea se răsucește și îi scapă de sub baston, lovindu-l în coapsa stângă. Portarul ridică brațele, invocând măsuri urgente.

– Afară! spuse arbitrul.

Domnul Hankin îi aruncă o privire nimicitoare și, păşind foarte lent și înțepat, ieși de pe teren, întâmpinat de un cor de regrete: „Ce ghinion, domnule, efectiv!"

– Chiar *a fost* un ghinion, replică domnul Hankin. Mă uimește reacția domnului Grimbold. (Domnul Grimbold era arbitrul, un ins bătrâior și impasibil, care lucra în Departamentul de Publicitate Exterioară al agenției Pym's.) Mingea a urmat o traiectorie cumplit de largă. N-ar fi avut cum să nimerească în apropierea porții.

– A avut o mică deviere laterală, asta e clar, sugeră domnul Tallboy.

– Cu siguranță, da, a avut o deviere laterală, recunoscu domnul Hankin, dar oricum tot pe o traiectorie largă ar fi continuat. Nu cred că m-ar putea acuza cineva că aș fi avut un comportament nesportiv, iar dacă mi s-ar mai fi întâmplat vreodată până acum să

joc neregulamentar, aș fi primul care ar admite acest lucru. Ați văzut și dumneavoastră, nu-i așa, domnule Brotherhood?

– Oh, da, am văzut perfect, spuse bătrânul domn, chicotind.

– Vă las pe dumneavoastră să judecați, dacă eu am fost în *l.b.w.*[1] sau nu, spuse domnul Hankin.

– Bineînțeles că nu ai fost, spuse domnul Brotherhood. Nimeni nu se face vinovat vreodată de așa ceva. Sunt șaizeci de ani deja, dragul meu, șaizeci de ani de când crichetul e viața mea. Asta înseamnă că eu am mâncat crichet pe pâine, într-o vreme când nici părinții dumitale nu știau că te vei naște într-o bună zi, și cu toate astea nu mi s-a întâmplat vreodată să văd pe cineva care să admită că a fost în *l.b.w.* și că a meritat să fie eliminat de pe teren, continuă el, chicotind din nou. Țin minte în 1892...

– Prea bine, domnule, spuse domnul Hankin. Mă supun verdictului dumneavoastră bazat pe atâta experiență. Cred că mă duc să fumez o pipă.

Și, plecând, domnul Hankin se duse să se așeze lângă domnul Pym.

---

[1] *Leg before wicket* (în lb. engl.) în regulamentul de crichet constituie o infracțiune (mingea lovește trupul apărătorului, în loc să atingă poarta) și se pedepsește cu eliminarea jucătorului respectiv (n. tr.).

– Săracul domnul Brotherhood, spuse el. A îmbătrânit rău de tot și s-a ramolit complet. Nu prea cred că-l vom mai vedea aici și la anul. Grimbold a luat o decizie foarte greșită. Desigur, e ușor să te înșeli în materie de arbitraj, dar ați putut vedea și dumneavoastră că, în nici un caz, eu *nu* am fost în *l.b.w.* Mi se pare ceva revoltător, efectiv, mai ales că tocmai începusem să-mi intru în mână.

– O neșansă strigătoare la cer, îi dădu dreptate domnul Pym, foarte vesel. Uite, intră Ingleby. Îmi place întotdeauna să-l urmăresc cum joacă. E un adevărat spectacol să-l vezi pe teren, nu-i așa?

– Nu are stil, spuse domnul Hankin, morocănos.

– Zău?! spuse domnul Pym, pe un ton placid. Dumneata te pricepi mai bine la chestiile astea, Hankin. Dar, uite, Ingleby parează întotdeauna. Îmi place să văd că un jucător de crichet parează loviturile adversarului. Ha! Extraordinar, ce lovitură! Excepțional! Of, Doamne!

Căci domnul Ingleby, parând mingea cu o lovitură excesiv de viguroasă, a fost prins în ofsaid și a ieșit de pe teren, alergând mai repede decât la venire.

Domnul Ingleby aruncă bastonul spre domnul Bredon, iar domnul Tallboy, îngăimând în grabă „Ce ghinion", intră pe teren în locul lui.

– Ce prostie! îl consolă domnișoara Rossiter. Faptul că ați reușit să interceptați o minge atât de rapidă este o performanță în sine, domnule Ingleby.

– Hm! făcu domnul Ingleby.

Eliminarea domnului Ingleby fusese cântecul de lebădă al redutabilului Simmonds. Vlăguindu-se inutil din cauza propriei ferocități în joc, acesta și-a pierdut vigoarea, devenind mai haotic decât de obicei, ceea ce, după o serie de lovituri perdante, a condus la înlocuirea lui cu un domn care executa lovituri standard. Lui i-a căzut victimă domnul Barrow, care s-a retras acoperit de glorie, cu un scor de 27. Domnul Barrow a fost înlocuit cu domnul Pinchley, care a pornit spre teren, fluturând triumfător din mâini și declarând că îi va face praf pe adversari cu loviturile lui imbatabile.

Domnul Pinchley nu și-a pierdut vremea, prostindu-se cu gesturi teatrale, cum ar fi pipăirea liniei de poziție sau determinarea mijlocului terenului, ci a pășit viguros spre locul pe care trebuia să-l ocupe, a ridicat bastonul la nivelul umerilor și s-a înfipt cu picioarele în pământ, pregătit să înfrunte orice urgie trimisă din Ceruri asupra lui. De patru ori, a azvârlit mingea în văzduh la marginea terenului. Apoi, a intrat pe mâinile filistinului care executa lovituri standard și a dirijat mingea drept în mâinile avide ale portarului.

– Scurt și delicios, spuse domnul Pinchley, revenind de pe teren, rumen la față și cu un zâmbet până la urechi.

– Patru de 4 contează mult, spuse domnul Bredon, amabil.

– Păi, asta zic și eu, spuse domnul Pinchley. Marchează rapid și lasă jocul să curgă, așa concep eu crichetul. Nu pot să sufăr când îi văd pe unii cum se fandosesc și tatonează de o mie de ori până să lovească în minge.

Observația se referea la domnul Miller, care avea un stil chinuit de a practica acest sport. A urmat o perioadă anostă, în care scorul a urcat molcom la 83, după care domnul Tallboy, pășind în spate cam neatent, la o lovitură înaltă, a alunecat pe gazonul uscat și a căzut în propria poartă.

În următoarele cinci minute, domnul Miller, alergând greoi pe teren, în încercarea galantă de a da curs unui apel imposibil din partea domnului Beeseley, a ieșit din spațiul de joc, după ce a încropit anevoios un scor de 12 puncte. Domnul Bredon, pășind senin spre poartă, încerca să se decidă ce tactică să adopte. Repetându-și ferm în gând că, oricum, în ochii celor de la Pym's și de la Brotherhood's, el era încă domnul Death Bredon de la agenția de publicitate, a decis că stilul lui de joc trebuia să denote o mediocritate ștearsă și searbădă. În nici un caz, tehnica lui de joc nu trebuia să amintească de performanțele lui Peter Wimsey, din urmă cu douăzeci de ani, când obișnuia să marcheze două sute de puncte în manșe succesive, pentru Oxford. Fără lovituri de mare clasă. Nu trebuia să se facă remarcat printr-o tehnică de joc rafinată. Pe de altă parte, susținuse că știa să joace crichet.

Prin urmare, era exclus să dea dovadă de incompetență în fața publicului spectator. A decis, așadar, să marcheze douăzeci de puncte, nu mai mult, dar, dacă se putea, nici mai puțin de atât.

Dar, așa cum s-a dovedit ulterior, ar fi putut la fel de bine să se decidă mult mai ușor, din moment ce nu a avut nici o ocazie favorabilă pe care să o fi putut valorifica în mod profesionist. Când Bredon reușise să marcheze doar de două ori 3 puncte și de două ori câte 1 punct cuminte, domnul Beeseley a făcut imprudența de a se pripi și a fost prins în afara spațiului regulamentar. Domnul Haagerdorn, care nu avea nici o pretenție de a fi un bun jucător de crichet, a supraviețuit unei serii de aruncări, după care a fost scos din joc, fără remușcări sau obiecții. Domnul Wedderburn, încercând să intercepteze o minge cu o traiectorie răsucită, deși mai bine ar fi lăsat-o în pace, a trimis mingea drept între mănușile portarului, iar cei de la Pym's au pierdut manșa cu 99 de puncte, domnul Bredon având satisfacția de a fi marcat 14.

– Bravo, ați jucat bine toți, spuse domnul Pym. Vreo doi jucători au avut ghinion, dar desigur așa e în sport. Va trebui să încercăm să obținem un rezultat mai bun, după prânz.

– Mai e ceva, remarcă încrezător domnul Armstrong, adresându-i-se domnului Miller. Se știe că Brotherhood's scot întotdeauna un scor bun în prima manșă. Lor le merge bine la începutul zilei, zic eu.

Domnul Ingleby avu un comentariu asemănător, într-o discuție cu domnul Bredon. „Apropo", mai adăugă el. „Tallboy e cam terminat."

– Da, și are o sticluță la el, interveni domnul Garret, care ședea lângă ei.

– Tallboy nu are nimic, spuse Ingleby. Ascultați-mă pe mine, Tallboy poate face față perfect. Îi merge mult mai bine dacă trage la măsea dintr-o sticluță decât dacă ar bea din mizeria asta de Sparkling Pomayne. Numai bule toată. Pentru numele lui Dumnezeu, băieți, lăsați-o baltă!

– Totuși, Tallboy are el niște motive de supărare, fiindcă altminteri nu ar fi așa de ursuz, spuse Garrett. Nu-l înțeleg; parcă s-a prostit de tot, de când cu tâmpenia aia de scandal cu Copley.

Domnul Bredon nu spunea nimic. Îl frământau tot felul de gânduri. Avea o senzație apăsătoare, ca și cum nori negri s-ar fi adunat amenințători prin apropiere, iar el nu știa dacă era sortit să simtă tunetele și furtuna sau să poată trece mai departe, fără să-l ude nici o picătură de ploaie. Se întoarse spre Simmonds, aruncătorul violent, care era așezat în stânga lui, și începu cu el o discuție despre crichet.

– Dar ce-a pățit astăzi domnișoara Meteyard a noastră? se interesă doamna Johnson, pe un ton înțepat, peste masa vizitatorilor. Ești foarte tăcută.

– Mă doare capul. E zăpușeală mare. Cred că va tuna.

– În nici un caz, spuse domnișoara Parton. Uite ce senin și frumos e afară.

– *Eu*, una, bănuiesc, declară doamna Johnson, urmărind privirea melancolică a domnișoarei Meteyard, că pe ea o interesează foarte mult ce se întâmplă la *cealaltă* masă. Haide, domnișoară Meteyard, mărturisește, pe cine ai pus ochii? Domnul Ingleby? Sper că nu e vorba despre favoritul meu – domnul Bredon. N-aș putea suporta să se bage altcineva între noi, să știi.

Gluma despre așa-zisa pasiune a domnului Bredon pentru doamna Johnson era deja cam răsuflată, iar domnișoara Meteyard o tră cu răceală.

– E jignită, decretă doamna Johnson. Precis, domnul Bredon este alesul. Uite-o că roșește! Când urmează masa și felicitările, domnișoară Meteyard?

– Mai ții minte sfatul pe care bătrâna doamnă i l-a dat tânărului isteț?! se răți dintr-odată domnișoara Meteyard.

– Nu, n-aș putea spune că mi-l amintesc. Cum era?

– Unii oamenii știu să fie nostimi fără să fie vulgari, iar alții sunt nostimi și *vulgari* deopotrivă. Eu ți-aș recomanda să optezi dumneata cum vrei să fii, adică ori într-un fel, ori în celălalt.

– Oh, zău?! spuse doamna Johnson, pe un ton vag. După câteva clipe de reflecție, sesiză sensul vechii butade și zise: Oh, zău?! din nou, cu un timbru vibrant. Doamne, cât de grosolani putem fi atunci când vrem. Detest din suflet persoanele care nu știu de glumă.

A doua manşă a celor de la Brotherhood's acţionă ca un balsam asupra orgoliului rănit al celor de la Pym's. Fie că era efectul băuturii carbogazoase Sparkling Pomayne sau al zăpuşelii din aer („Încep să cred că aveai dreptate în privinţa tunetelor", remarcă domnişoara Parton), cert era că mulţi dintre jucătorii lor nu mai manifestau aceeaşi acuitate vizuală şi nici aceeaşi energie ca în manşa precedentă. Doar un singur jucător se dovedi cu adevărat periculos – un tip înalt, cu o mutră cruntă, braţe groase ca nişte funii răsucite şi un accent specific celor din Yorkshire. Nici o aruncare nu părea să îl intimideze pe acest vlăjgan care avea urâtul obicei de a lovi extrem de dur drept în poartă. Individul acesta enervant se puse pe treabă gospodăreşte şi sumbru, reuşind să urce scorul la 58 de puncte, în aplauzele frenetice ale suporterilor echipei sale. Nu era numai faptul că scorul lui părea de-a dreptul formidabil, ci şi extrema epuizare pe care acest punctaj o adusese pe terenul de joc.

– Am băut prea mult sifon dulce, gâfâi Ingleby, întorcându-se prin dreptul lui Garrett, după un galop smintit până la marginea terenului. Iar păcătosul ăsta n-are nici pe naiba.

– Fii atent, Tallboy, spuse domnul Bredon, în timp ce traversau terenul la următoarea serie de aruncări. Nu-l scăpa din ochi pe grăsuţul acela din celălalt capăt. E stors de oboseală. Dacă tipul ăsta din Yorkshire îl mai hăituieşte aşa, precis se va întâmpla ceva.

Și, într-adevăr, ceva s-a întâmplat în următoarea serie de aruncări. Mardeiașul a proiectat viguros mingea, un pic cam prea sus, poate, pentru a putea spera să nimerească până în marginea terenului, dar aproape suficient pentru a marca 3 puncte. A rupt-o la fugă, iar bondocul, la fel. Mingea gonea peste gazon, iar Tallboy alerga s-o intercepteze, în timp ce ceilalți doi galopau înapoi.

– Haide-odată! strigă tipul din Yorkshire, deja la jumătatea terenului dintre porți, pentru a treia oară.

Dar Grăsunelul pufăia extenuat; o privire în spate îl lămuri că Tallboy se apleca spre minge. Răcni NU!, dar se recunoscu învins. Celălalt, văzând ce se întâmpla, se întoarse din drum. Tallboy, ignorând semnalele disperate făcute de Haagerdon și Garrett, avu o inspirație sublimă. Aruncă mingea din locul unde se afla, nu spre Garrett, ci direct în poarta rămasă descoperită. Mingea șuieră prin aer și culcă la pământ stâlpii porții adverse, la care tipul din Yorkshire nu reușise să ajungă la timp. Grăsunul, după o ultimă tentativă disperată de a se redresa, azvârli bastonul din mână și căzu lat.

– Oh, ce frumos! se entuziasmă bătrânul domn Brotherhood. Oh, ce joc extraordinar, domnule, ce joc extraordinar!

– A țintit superb, spuse domnișoara Parton.

– Ce-i cu tine, Bredon? întrebă Ingleby, în timp ce echipa se îndrepta fericită spre pozițiile de joc, în

așteptarea următorului jucător. Ești alb ca varul. Ai făcut insolație?

– Prea multă lumină din față, spuse domnul Bredon.

– Păi, ai grijă, ia-o mai ușor, îl sfătui domnul Ingleby. Nu ne vor mai face mari probleme acum. Tallboy e genial. Bravo lui, ce norocos.

Domnul Bredon simți un val de greață.

În restul manșei, Brotherhood's nu a realizat nimic remarcabil, iar în final echipa a ieșit din joc cu un punctaj de 114. La ora patru și jumătate dupa-amiază, în fața unei porți incendiare, domnul Tallboy, executând lovituri abile, le-a oferit coechipierilor săi șansa de marca, în condițiile în care le revenea misiunea formidabilă de a scoate un scor de 171, pentru a câștiga.

La cinci și jumătate, victoria părea încă posibilă, deși patru jucători fuseseră eliminați la 79 de puncte. Apoi, domnul Tallboy, ținând morțiș să forțeze o alergare, într-o situație în care nu existau șanse de a marca, a fost scos de pe teren la 7 puncte, iar imediat după aceea vânjosul domn Pinchey, nesocotind apelurile disperate ale căpitanului echipei care îl îndemna la un joc prudent, a izbit vitejește în minge și a ieșit frumos de pe teren. Începuse dezastrul. Domnul Miller, după ce a blocat dinadins mingea pe parcursul a două serii de aruncări, în timp ce domnul Beesely adăuga la scor 6 puncte cu greu câștigate, a fost eliminat

în fața jucătorului echipei adverse, care executa aruncări standard. În condițiile în care scorul indica 92, după ce 2 puncte fuseseră marcate fără ca mingea să fie atinsă, iar pe teren se perindaseră trei jucători la bătaie, inclusiv bine-intenționatul, dar inadecvatul domn Haagerdon, înfrângerea părea inevitabilă.

– Asta e, oftă morocănos domnul Copley. Oricum, stăm mai bine decât anul trecut, când ne-au bătut cu o marjă de 7 eliminări. N-am dreptate, domnule Tallboy?

– Nu, spuse domnul Tallboy.

– Scuze. Atunci, înseamnă că a fost acum doi ani. În fine, ar trebui să știi mai bine, din moment ce în ambele ocazii dumneata ai fost căpitanul echipei.

Domnul Tallboy nu catadicsi să furnizeze datele statistice la care domnul Copley se referise, mulțumindu-se doar să-i spună domnului Bredon:

– Meciul urmează să se încheie la șase și jumătate: încearcă să le ții piept până atunci, dacă poți.

Domnul Bredon încuviință din cap. Recomandarea îi convenea de minune. Lui Peter Wimsey nu i se potrivea nicidecum un joc cuminte și liniștit, axat pe o tactică pur defensivă. Se îndreptă plictisit spre linia albă de marcaj, irosi câteva momente prețioase pentru a se aranja pe poziție și se pregăti să întâmpine aruncarea adversarului cu o expresie blazată.

Totul ar fi decurs, probabil, conform calculelor, dacă nu s-ar fi întâmplat ca aruncătorul din capătul

terenului să nu fie o persoană cu apucături ciudate. Și-a început alergarea de undeva de departe, a accelerat furios cu un metru înainte de poartă, s-a oprit, a țopăit de câteva ori și, învârtind bastonul ca o roată de foc, a proiectat mingea, pe o distanță medie și cu o viteză moderată, în linie dreaptă, cu o precizie ireproșabilă, dar absolut neinspirată. Executând această manevră pentru a douăzeci și doua oară, i-a alunecat piciorul în faza de oprire-țopăială, și-a pierdut echilibrul, a aterizat în fund și s-a ridicat, șchiopătând și masându-și glezna. Drept urmare, a fost înlocuit pe teren cu Simmonds, aruncătorul rapid și brutal.

În acea fază a jocului, terenul din jurul porților nu era numai un spațiu al mișcărilor rapide, ci și al denivelărilor abrupte. La a treia aruncare a domnului Simmonds, mingea s-a ridicat periculos de pe un petic de pământ golaș și l-a pocnit violent pe domnul Bredon, drept în cot.

Cum orice om vede roșu în fața ochilor atunci când simte durerea și furnicăturile provocate de o lovitură la cot, și domnul Death Bredon a avut aceeași reacție: subit și în mod regretabil, n-a mai ținut seama de nimic și s-a dezlănțuit. A uitat că trebuia să fie prudent și să-și joace rolul în continuare, a uitat până și de bretelele domnului Miller; nu mai vedea decât gazonul verde, elipsa terenului de crichet într-o zi însorită și clădirea turtită, dar impozantă a fabricii de alături. Următoarea minge a constituit încă o mostră

a aruncărilor criminale executate de Simmonds, scurt și dur, iar lordul Peter Wimsey, înfoindu-se furios, țâșni de la linia albă, ca un duh al răzbunării, și lovi în minge, imprimându-i o traiectorie largă. La următoarea aruncare, lordul marcă 3 puncte, apoi, din celălalt capăt al terenului, izbuti să proiecteze mingea înapoi, în direcția opusă, înscriind un al patrulea punct pentru echipa sa. Ultima minge aruncată de domnul Simmonds a fost tratată cu disprețul pe care îl merita, fiind lăsată să treacă șuierând, la o distanță de jumătate de metru, și marcând astfel 1 punct.

În fața lui, se afla acum negustorul care efectua aruncări standard. După ce abordă cu prudență primele două mingi, pe a treia o expedie la marginea terenului, marcând 6 puncte. Cea de-a patra minge s-a ridicat într-o poziție ciudată, așa că lordul a anihilat-o cu dexteritate, însă a cincea și a șasea minge au avut soarta suratei lor de la numărul trei. Suporterii au izbucnit în urale, peste care admirația domnișoarei Parton se auzea cel mai strident. Lordul Peter surâse condescendent și își văzu de treaba lui, care era să marcheze puncte pentru Pym's.

În timp ce domnul Haagerdon gâfâia alergând la mijlocul terenului, buzele lordului se rugau în surdină: „Oh, Doamne, oh, Doamne! Nu mă lasa să mă fac de rușine! Arbitrul a anunțat încă 4 puncte marcate, după care echipele și-au schimbat poziția pe terenul de joc. Cu mâinile încleștate amenințător pe

baston, era decis să își apere poarta, cu prețul vieții. Mingea veni, lovi terenul, se ridică, iar el îi trase o lovitură ca de ciomag. Prima aruncare. Măcar dacă ar putea să reziste la următoarele cinci. La următoarea minge, procedă la fel. Lordul începea să își recapete încrederea în propriile forțe. Reuși să lovească atât de abil în a treia minge, încât se trezi alergând, în timp ce coechipierul lui îl încuraja, strigând: „Bravo! Lasă-i pe adversari în seama mea acum."

Domnul Haagerdon era fascinat. Ar fi fost în stare să alerge până crăpa sau să stea nemișcat până se preschimba într-o stană de piatră, în fine, orice, dacă ar fi știut că prin sacrificiile lui miracolul de pe teren putea continua la nesfârșit. Nu era un aruncător de elită, dar știa să joace crichet. Wimsey încheie seria de aruncări marcând încă 3 puncte, ceea ce îi dădea posibilitatea să păstreze privilegiul de a arunca mingea. Când se întâlni cu Haagerdon la mijlocul terenului, Wimsey îi spuse:

– Încerc să preiau tot ce pot, dar, dacă vreo minge ajunge la dumneata, blocheaz-o. Lasă alergările în seama mea și rămâi pe poziție.

– Da, domnule, spuse domnul Haagerdon, cu fervoare. Voi face cum spui dumneata, dar, te rog frumos, te rog eu, ține-o în continuare tot așa.

– S-a făcut, îl liniști Wimsey. O să-i snopim în bătaie pe ticăloșii ăștia. Nu are de ce să-ți fie teamă de ei. Te descurci perfect.

După alte șase lovituri, domnul Simmonds, care primise patru lovituri la marginea terenului, alergând, a fost înlocuit, fiind considerat un lux prea costisitor. În locul lui, a intrat un domn, pe care coechipierii săi de la Brotherhood's îl porecleseră „Morișca". Wimsey l-a întâmpinat cu entuziasm, interceptând operativ toate loviturile lui și trimițându-le pe terenul din fața postului său de joc, până când căpitanul celor de la Brotherhood's și-a mutat toți jucătorii, concentrându-i în fața porții. Wimsey a zâmbit condescendent, văzând această masare de jucători și, operativ, a trimis următoarele șase mingi pe terenul din spatele postului său de joc. Când, în culmea disperării, adversarii l-au împresurat din toate părțile, Wimsey a trimis în lungul terenului interior toate mingile pe care le-a putut prinde. Scorul a urcat la 150.

De bucurie, bătrânul domn Brotherhood sălta cu fundul pe scaun. Era în al nouălea cer.

– Oh, splendid, domnule! Din nou! Oh, ce joc excelent, efectiv, domnule! Și favoriții albi îi fluturau ca două flamuri pe obraji. Păi, domnule Tallboy, de ce naiba l-ai băgat pe omul ăsta în joc așa de târziu? Ăsta, da, este *jucător de crichet*. De fapt, e singurul care se pricepe la crichet din toată șleahta aia adusă de dumneata. Oh, ce lovitură! adăugă el, când mingea trecu razant printre doi adversați agitați, gata să se ciocnească rău cap în cap, în tentativa zadarnică de a o prinde. Uitați-vă un pic câtă măiestrie! Mereu le

tot spun flăcăilor mei că arta de a lovi mingea contează cel mai mult în jocul acesta. Și omul tău știe s-o facă. Dar cine e, apropo?

– Un nou coleg de serviciu, spuse Tallboy. A absolvit un liceu particular și mi-a zis că a jucat crichet destul de mult în școală, dar habar n-aveam că poate atinge asemenea performanțe pe teren. Ohoho, fenomenal! exclamă el, aplaudând o lovitură extrem de elegantă. N-am văzut în viața mea așa ceva.

– Zău?! spuse bătrânul domn, cu asprime. Ehehei, ce știi tu, băiete! De șaizeci de ani încoace am văzut meciuri de crichet cu duiumul și pot să-ți spun că erau pe teren jucători care ofereau un adevărat spectacol de lovituri abile, cam de același calibru cu ce vezi dumneata acum. Păi, când a fost, ia să vedem dacă îmi mai aduc aminte, da, înainte de război... Of, Doamne, am impresia că mă cam lasă memoria, în fine, nu-mi vine în minte numele acum, dar era un jucător din echipa universității, în 1910 sau o fi fost în 1911... nu, nu 1910, acela a fost anul în care...

Și cârâitul vocii lui se pierdu într-un cor de urale, când pe tabela de marcaj apăru scorul 170.

– Încă un punct, și am câștigat! șuieră domnișoara Rossiter, gâfâind de emoție. Oh!

Dar, exact atunci, domnul Haagedorn, care pentru câteva clipe rămăsese, din păcate, în zona de prindere din fața jucătorului aflat la bătaie, a sucombat în confruntarea cu o minge aruncată pe o traiectorie

afurisită și aproape imbatabilă: mingea i s-a încolăcit printre picioare ca un pisoiaș poznaș și a culcat la pământ stâlpul porții, ca pe un popic.

Domnul Haagerdorn părăsi terenul aproape plângând, iar domnul Wedderburn, tremurând de încordare, intră în joc în locul lui. Nu avea altceva de făcut decât să reziste încă patru mingi, după care, dacă nu intervenea vreun miracol, meciul se încheia cu victoria celor de la Pym's. Prima minge se ridică ispititor, dar un pic cam scurt; domnul Wedderburn ieși dincolo de linia lui, rată mingea, după care fugi repede înapoi, exact la țanc. „Oh! Fii atent! Fii atent!" gemu domnișoara Rossiter, iar bătrânul domn Brotherhood trase o înjurătură. La următoarea aruncare a adversarilor, domnul Wedderburn se căzni să împungă în minge, cumva în lungul terenului interior. Apoi, își șterse nădușeala de pe frunte. Următoarea minge țâșni prin aer ca o sfârleză; încercând să o blocheze, domnul Wedderburn o proiectă în văzduh, aproape perpendicular. Timp de câteva fracțiuni de secundă, percepute de asistență ca niște ceasuri nesfârșit de lungi, spectatorii urmăriră rotirile mingii – brațele întinse ale jucătorilor –, apoi mingea căzu, ratând la milimetru.

– Îmi vine să urlu, anunță neîntrebată doamna Johnson.

Domnul Wedderburn, de-a dreptul panicat acum, își șterse din nou fruntea. Din fericire, și jucătorul

aflat la bătaie era la fel de speriat. Mingea îi alunecă printre degetele transpirate și aterizează scurt, dar destul de larg.

– Las-o acolo! Las-o acolo! țipă pițigăiat domnul Brotherhood, ciocănind furios cu bastonul în pământ. Las-o acolo, nătărăule! Imbecilule! Nu...

Domnul Wedderburn, care se zăpăcise complet, porni spre minge, ridică bastonul, legănă adânc brațul, rată cu totul ținta și, auzind un pocnet când învelișul din piele al mingii se izbi de mănușile portarului, făcu singurul lucru posibil în acea situație: se aruncă în spate cu tot corpul, intenționând să nimerească în fund pe linia de marcaj, iar când aterizează pe jos auzi zgomotul micilor traverse de la poartă, care zburaseră de deasupra stâlpilor.

– Ce-a fost asta?

– N-a fost afară.

– Prostovanul! Ce cap pătrat, ce tăntălău! zbieră domnul Brotherhood, tropăind de furie. A fost cât pe-aci să dea meciul din mână! Ce nenorocire, să fi pierdut meciul din cauza tâmpeniei lui! Omul ăsta e un cretin! Ascultă-mă pe mine, tipul e un cretin notoriu!

– Lăsați, nu vă mai amărâți, domnule Brotherhood, spuse domnul Hankin, încercând să-l aline. De fapt, echipa dumneavoastră a pierdut, nu uitați asta.

– Dă-o-ncolo de echipă, ce dacă-i a noastră?! se burzului domnul Brotherhood. Eu am venit aici ca să văd un *meci de crichet*, nu o leapșa între amatori.

Așa că puțin îmi pasă mie cine câștigă sau cine pierde! Totul e să-mi pot delecta ochii cu un regal sportiv, așa să știi!

În ultimele cinci minute ale partidei, prima minge din seria de șase aruncări țâșni razant spre Wimsey, care izbi în ea necruțător, ca Saul împotriva filistinilor. Mingea se înălță în văzduh într-o splendidă parabolă, lovi acoperișul pavilionului cu un zgomot ca tunetul urgiei, se rostogoli zdrăngănind pe acoperișul de tablă, săltă de câteva ori în perimetrul unde ședeau marcatorii și sparse o sticlă de limonadă. Meciul era câștigat.

Domnul Bredon, pășind agale spre pavilion, la ora șase și jumătate, după ce marcase 83 de puncte, se trezi interceptat și încolțit de către bătrânul domn Brotherhood.

– Splendid ai jucat, domnule, splendid, efectiv! îl lăudă venerabilul gentleman. Scuză-mă, tocmai mi-am amintit numele. Nu ești dumneata Wimsey de la Balliol?

Wimsey văzu cum Tallboy, care era exact în fața lor, se oprește în loc și se răsucește spre ei, alb ca varul la față. Scutură din cap.

– Pe mine, mă cheamă Bredon, spuse el.

– Bredon? repetă domnul Brotherhood, vizibil contrariat. Bredon?! Nu-mi amintesc să fi auzit vreodată de numele acesta. Dar am impresia că te-am

văzut jucând pentru Oxford în 1911, nu-i așa? Stilul dumitale de prindere a mingii este inconfundabil, așa că aș fi putut jura că ultima oară când te-am văzut jucând a fost la Lord's în 1911, când ai scos 112 puncte. Dar parcă numele dumitale era Wimsey – Peter Wimsey de la Colegiul Balliol – lordul Peter Wimsey – și, acum dacă mă gândesc mai bine...

Exact în acel moment extrem de jenant, se produse un incident: doi bărbați în uniforme de poliție traversau terenul de joc, pășind în urma unui bărbat în civil. Cei trei își croiră drum prin mulțimea de jucători și spectatori, înaintând spre micul grup de lângă gardul pavilionului. Unul dintre polițiștii în uniformă îl atinse pe brat pe lordul Peter.

– Dumneata ești domnul Death Bredon?

– Da, eu sunt, spuse Wimsey, surprins.

– Atunci, va trebui să vii cu noi. Ești arestat sub învinuirea de omucidere. Este de datoria mea să te previn că orice vei spune de-acum încolo poate fi folosit ca probă în instanță.

– Omucidere? se răsti Wimsey.

Fără să fie nevoie, tonul polițistului fusese sonor și pătrunzător, așa că toată mulțimea de-acolo încremenise fascinată, urmărind scena.

– Pe cine sunt acuzat că aș fi omorât?

– Pe domnișoara Dian de Momerie.

– Doamne sfinte! spuse Wimsey.

Privind în jur, văzu că bărbatul în civil era inspectorul-șef Parker, care dădea din cap, cu subînțeles.

– În regulă, zise Wimsey. Accept să vă urmez, deși nu știu nimic despre o asemenea învinuire. Veniți mai bine cu mine, ca să-mi pun alte haine.

Și plecă încadrat de cei doi ofițeri. Domnul Bortherhood îl reținu câteva clipe pe Parker, care se pregătea să pornească în urma lor.

– Ziceai că pe omul acela îl cheamă Bredon?

– Da, domnule, replică Parker, cu emfază. Numele lui este Bredon. Domnul Death Bredon.

– Și este învinuit de săvârșirea unui omor?

– Da, domnule. A ucis o tânără. O crimă foarte brutală.

– Mda, spuse venerabilul gentleman. Foarte ciudat. Ești sigur că nu îl confunzi cu altcineva?

– Absolut sigur, domnule. E un personaj cunoscut în lumea criminalilor.

Domnul Brotherhood scutură din cap.

– Mda, continuă el. Chiar dacă numele lui este Bredon, află de la mine că omul acesta este nevinovat. Inocent ca un prunc, dragul meu. L-ai văzut jucând crichet? E un jucător excelent, crede-mă. Bag mâna în foc pentru el că nu ar fi în stare niciodată să comită o crimă.

– Se prea poate, domnule, spuse inspectorul Parker, flegmatic.

– Incredibil, vă dați seama?! exclamă domnișoara Rossiter. Am *știut* eu întotdeauna că e *ceva putred* aici. Ați auzit?! Omucidere! Dacă ne tăia beregata și nouă, v-ați gândit? Ce părere ai, domnișoară Meteyard? Ai rămas surprinsă?

– Da, spuse domnișoara Meteyard. În viața mea n-am fost mai surprinsă, pe cuvânt! Niciodată!

Capitolul XIX

DUBLA IPOSTAZĂ A UNUI PERSONAJ FAIMOS

– E adevărat, bătrâne, să știi, spuse Parker, în timp ce mașina poliției gonea înapoi spre Londra. Dian de Momerie a fost găsită în această dimineață, cu beregata tăiată, într-o pădure de lângă Maidenhead. Lângă trupul ei neînsuflețit, se afla un flaut, iar la câțiva metri mai încolo s-a descoperit o mască neagră agățată într-o tufă de muri, de parcă ar fi azvârlit-o cineva acolo, în fugă. Interogați, prietenii ei au dezvăluit faptul că, în ultima vreme, tânăra umblase noaptea prin oraș cu un arlechin mascat, pe nume Bredon. Prin urmare, pe bună dreptate suspiciunile l-au vizat negreșit pe numitul domn Bredon, iar Scotland Yard, acționând cu o promptitudine lăudabilă, l-a depistat pe învinuit tocmai la Romford și l-a arestat. Învinuitul, odată pus sub acuzare, a spus...

– „Eu sunt autorul crimei", zise Wimsey, încheind fraza în locul cumnatului său. Ceea ce, într-un fel, așa și este, Charles. Dacă nu m-ar fi întâlnit, fata aceea ar mai fi în viață și acum.

– Mda, dar nici nu se poate spune că dispariția ei ar fi o pierdere prea mare, remarcă inspectorul-șef, cu asprime. Am început să le înțeleg jocul. Nu s-au prins deocamdată că tu nu ești Death Bredon, iar intenția lor este să te pună pe tine pe linie moartă, pentru ca ei să aibă timp să-și pună la punct afacerile. Asta fiindcă e știut că, în cazul învinuirii de omor, nu există posibilitatea eliberării pe cauțiune.

– Am înțeles. Oricum, nu sunt atât de deștepți pe cât i-am crezut eu, fiindcă altminteri m-ar fi identificat de mult. Ce se va întâmpla în continuare?

– Eu zic să luăm măsuri imediat pentru a stabili indubitabil că domnul Death Bredon și lordul Peter Wimsey nu sunt una și aceeași persoană, ci doi inși diferiți. Lumley, ne mai urmărește încă tipul acela?

– Da, domnule.

– Ai grijă să nu ne piardă urma în traficul aglomerat din Stratford. Peter, te ducem la Scotland Yard, pentru interogatoriu, iar nătărăul ăsta trebuie să vadă că *ai intrat* în clădire. Am aranjat să fie acolo și câțiva reprezentanți ai presei, pe care îi vom trata cu detalii complete despre arestare și despre odiosul tău trecut. La sediul poliției, tu, în ipostaza de Bredon, te vei suna la telefon pe tine, în ipostaza de lord Peter Wimsey,

care va veni să te vadă, pentru a pune la punct apărarea ta. Vei fi scos clandestin din clădire, pe ieșirea din spate.

– Deghizat ca polițist? Oh, Charles, te rog frumos, lasă-mă să fiu și eu polițist! Mi-ar plăcea la nebunie.

– Mda, statura ta este sub înălțimea regulamentară, dar s-ar putea să aranjăm ceva până la urmă; cascheta camuflează perfect trăsăturile. Oricum, tu te duci acasă sau dacă vrei la club.

– Nu la club. Cum să mă duc la Marlborough îmbrăcat ca polițai?! Stai un pic, totuși – Clubul Egotiștilor, da, aș putea să mă duc acolo. Am o cameră la ei, iar egotiștilor nici nu le pasă ce face fiecare. Îmi convine asta. Zi, mai departe.

– Bine. Acolo, îți schimbi hainele și apoi vii furios la Yard, tunând și fulgerând împotriva domnului Bredon, care te-a băgat într-un asemenea scandal. Poți da și un interviu pe această temă, dacă vrei. După aceea, te duci acasă. Ziarele de duminică publică un articol amănunțit despre „voi doi", cu fotografii în dubla ta ipostază.

– Splendid!

– Iar luni îți susții apărarea în fața instanței de judecată. Păcat că nu vei putea fi prezent în sală ca să te auzi pe tine însuți, dar, din păcate, așa ceva este peste puterile noastre. Oricum, poți fi văzut imediat după aceea, făcând ceva care să atragă atenția opiniei

publice. Bunăoară, poți să mergi la călărie în Row și să cazi de pe cal.

– Exclus, ripostă Wimsey. Refuz categoric să cad de pe cal. Există niște limite, totuși. Nu mă deranjează să mă angajez într-un galop periculos și să reușesc să scap teafăr doar fiindcă excelez în arta echitației.

– Prea bine, atunci. Te las pe tine să alegi. Important este să se scrie despre tine în ziare.

– Fii pe pace. Îmi voi face singur reclamă, într-un fel sau altul. Advertisingul este punctul meu forte. Apropo, totuși, asta ar însemna ca luni să nu mă duc la serviciu.

– Normal.

– Dar nu se poate așa. Trebuie să termin campania Whifflets. Armstrong ține mult la acest proiect; nu-l pot lăsa baltă tocmai acum. Și, în plus, a început să mă pasioneze și pe mine chestia asta.

Parker se holbă uimit la el.

– Să nu-mi spui, Peter, că în tine mijește deja o palidă conștiință a muncii?

– Termină cu prostiile, Charles! N-ai înțeles nimic. Este vorba despre un plan monumental. Cel mai senzațional tur de forță din sfera publicității, de la Mustard Club încoace. Dar, dacă nici argumentul ăsta nu te impresionează, mai există un aspect. Dacă *eu* nu mă duc la birou, nici *tu* nu vei ști care este sloganul Nutrax pentru marți și, în consecință, nu-i vei putea prinde în flagrant delict pe distribuitorii mărfii.

– Putem afla sloganul și fără tine, bătrâne. Nu ne-ar ajuta cu nimic dacă te-ar omorî careva, nu crezi?

– Ba da. Nu înțeleg însă de ce încă nu i-au făcut de petrecanie lui Tallboy.

– Mda, chestia asta n-o pricep nici eu.

– Stai să-ți spun ce cred eu. Probabil că tipii nu și-au pus la punct încă noile planuri. Îl mai lasă, așadar, până după ziua de marți, fiindcă sunt obligați să livreze încă o comandă pe vechea rută. Își imaginează că, dacă eu nu le mai stau în cale, își pot asuma și acest risc.

– Posibil, da. Oricum, e de dorit să fie așa. În fine, uite, am ajuns. Dă-te jos din mașină și încearcă să afișezi mutra infractorului nedumerit de ceea ce i se întâmplă.

– S-a făcut! spuse Wimsey, schimonosindu-și fața într-un rânjet scârbos.

Automobilul intră pe poartă la New Scotland Yard și opri în fața clădirii. Sergentul coborî urmat de Wimsey care, privind jur, observă trei ziariști pierzându-și vremea prin curte. În momentul în care Parker se pregătea să iasă și el din mașină, Wimsey se întoarse spre sergent și-l pocni sub bărbie, nu prea dur, dar eficient, oricum, din moment ce polițistul se clătină ametit pe picioare; apoi, punându-i o piedică lui Parker, când acesta sări de pe treapta automobilului, o zbughi ca un iepure spre poartă. Doi polițiști și un reporter se năpustiră să-l prindă; Wimsey îi fentă pe curcani, îl trânti la pământ pe jurnalist,

țâșni ca o săgeată pe stradă, gonind năprasnic pe Whitehall. În timp ce alerga așa, auzea strigăte și țignale stridente. Diverși pietoni se alăturară plutonului de urmăritori; unii automobiliști accelerară, încercând să-l ajungă din urmă și să-l oprească; călătorii din autobuze se îmbulzeau la ferestre și se zgâiau la spectacolul de pe stradă. Wimsey se fofilă agil în vârtejul traficului, se învârti de trei ori în jurul Cenotafului, ca apoi să se repeadă pe trotuarul de vizavi, continuând să alerge, până când, până la urmă, regiză un deznodământ senzațional, lăsându-se prins chiar în Trafalgar Square.

– Gata, domnu', spuse omul care îl înșfăcase zdravăn – un salahor mătăhălos, care căra un sac cu scule. Uite, luați-l. Da' ce-a făcut?

– E învinuit de omor, anunță Parker, sec și sonor.

Un murmur de admirație se ridică în pieptul spectatorilor. Wimsey aruncă o privire disprețuitoare și agresivă spre sergentul Lumly.

– Voi, polițaii, sunteți toți prea grași. Nici nu puteți să alergați.

– Gata, ajunge, spuse sergentul, făcând o mutră sumbră. Întinde mâinile, băiete. Nu vrem să mai riscăm nimic.

– Bine, bine, fă cum vrei. Dar ești curat pe mâini? N-aș vrea să-mi murdărești manșetele.

– Băiete, gata, acum ajunge, spuse Parker, când cătușele se fixară pe încheietura mâinilor lui Wimsey.

Ne-ai creat destule problemele deja. Ia-o pe-acolo, haide, te rog, să mergem.

Mica procesiune porni înapoi spre Scotland Yard.

– Sunt mândru de mine, cât de bine mi-a ieșit, spuse Wimsey.

– Ah! făcu Lumley, pipăindu-și falca. Nu era nevoie să mă loviți atât de tare, milord.

– Verosimilitatea, spuse Wimsey. Verosimilitatea. Erai tare drăguț când abia te mai țineai pe picioare.

– Ah! zise sergentul Lumley.

Peste un sfert de ceas, un polițist în uniformă, cu pantalonii cam prea lungi pentru statura lui și cu o tunică destul de largă pe el, a ieșit din Scotland Yard pe o ușă laterală, s-a suit într-o mașină care l-a dus pe Pall Mall, până la o intrare discretă în clădirea Clubului Egotiștilor. Aici, polițaiul a dispărut înăuntru și nu a mai fost văzut niciodată după aceea, dar în scurt timp un gentleman îmbrăcat impecabil, în frac și cu joben, a ieșit, rămânând pe trepte, în așteptarea unui taxi. Un domn în vârstă, cu alură de militar, stătea lângă el.

– Vă rog să mă scuzați, domnule colonel. Nu voi lipsi mult timp. Individul acesta Bredon este o pacoste oribilă, dar ce pot face? Adică, n-am încotro, trebuie să fac ceva.

– Sigur, sigur, spuse colonelul.

– Sper măcar să fie pentru ultima oară. Dacă a făcut ceea ce zic ei că ar fi făcut, chiar *va fi* ultima oară.

– Oh, sigur, dragul meu Wimsey, sigur.

Apăru și taxiul.

– Scotland Yard, zise Wimsey, vorbind intenționat foarte tare.

Și mașina demară.

Domnișoara Meteyard, frunzărind ziarele în pat, duminică dimineață, remarcă în primul rând titlurile enorme:

O ARESTARE ÎN CAZUL UCIDERII LUI DE MOMERIE
ESTE IMPLICATĂ O CELEBRĂ CASĂ DUCALĂ
INTERVIU CU LORDUL PETER WIMSEY

Și, din nou:

CRIMA DIN PĂDUREA CU FLAUT
ARESTAREA CIRCARULUI MASCAT
INSPECTORUL-ȘEF PARKER INTERVIEVAT

Și, iarăși:

A FOST PRINS ARLECHINUL FLAUTIST
ÎNCĂIERARE CRÂNCENĂ PE WHITEHALL
FRATELE UNUI NOBIL ESTE ADUS
LA SCOTLAND YARD

Urmau lungi și pitorești descrieri ale arestării; fotografii cu locul unde fusese găsit cadavrul; articole despre lordul Peter Wimsey, despre familia Wimsey, despre istorica lor reședință din Norfolk; despre viața de noapte în Londra și despre flaute. Ducele de Denver fusese interogat, dar refuzase să declare ceva; lordul Peter Wimsey, pe de altă parte, avusese multe de spus. În sfârșit, cel mai mult a contrariat-o pe domnișoara Meteyard o fotografie în care lordul Peter și Death Bredon apăreau stând unul lângă celălalt.

„Ar fi zadarnic, spunea lordul Peter Wimsey într-un interviu, ținând seama de remarcabila asemănare dintre noi, să neg că ar exista o relație între mine și omul acesta. De fapt, în diferite ocazii acest individ a provocat necazuri, prezentându-se în societate sub identitatea mea. Dacă ar fi să ne vedeți împreună, ați putea observa că el este mai oacheș decât mine; mai există, de asemenea, și alte mici deosebiri în ceea ce privește trăsăturile fiecăruia dintre noi doi; dar, atunci când suntem văzuți separat, e foarte ușor să fim confundați unul cu celălalt."

Death Bredon, așa cum apărea în fotografie, avea părul mult mai închis la culoare decât Peter Wimsey; pe fața lui, se vedea un rânjet urât și acea indescriptibilă expresie de insolență grosolană, care este amprenta oricărui *chevalier d'industrie*[1]. În continuare,

[1] În lb. franceză, în text: escroc, șarlatan, impostor (n. tr.).

articolul din ziar aducea în discuție diverse detalii neverificabile.

„Bredon nu a studiat la universitate, deși uneori susține că spiritul său s-ar fi hrănit din învățătura primită la Oxford. A urmat cursurile unui liceu particular din Franța, unde sporturile englezești sunt practicate cu asiduitate. Este un excelent jucător de crichet; de altfel, Bredon juca într-un meci de crichet în momentul în care a fost arestat prin acțiunea promptă și inteligentă a inspectorului-șef Parker. Sub diferite nume, este foarte cunoscut în cluburile de noapte londoneze și pariziene. Se spune că ar fi întâlnit-o pe nefericita tânără – care i-a căzut victimă în omorul de care este învinuit – în locuința răposatului maior Milligan, decedat în urmă cu două zile, când a fost călcat de un camion în Piccadilly. Ca urmare a reproșurilor formulate de către familia Wimsey privind modul lui de viață, Bredon se angajase de curând într-o renumită firmă comercială, lăsând să se înțeleagă că întorsese o nouă filă în existența sa, dar..."

Și tot așa, mai departe.

Domnișoara Meteyard rămase multă vreme cu ziarele împrăștiate în jurul ei, fumând țigară de la țigară, în timp ce cafeaua i se răcea în cană. Apoi, se duse să facă o baie, sperând că va reuși astfel să-și mai limpezească gândurile.

Luni dimineață, la Pym's, spiritele erau extrem de agitate. Membrii Departamentului de creație ședeau în biroul dactilografelor și nu lucrau deloc. Domnul Pym a telefonat că nu se simțea bine și că nu va veni la birou. Domnul Copley era atât de stresat, încât a rămas timp de trei ceasuri cu o foaie albă de hârtie în față, apoi a ieșit în oraș să bea ceva – un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată în viața lui. Domnul Willis părea pe punctul de a avea o cădere nervoasă. Domnul Ingleby râdea de febrilitatea colegilor lui și spunea că ei, toți, trecuseră printr-o formidabilă și inedită experiență. Domnișoara Parton a izbucnit în lacrimi și domnișoara Rossiter a declarat că presimțirile ei se adeveriseră. Pe urmă, domnul Tallboy a mai înviorat atmosfera, leșinând în biroul domnului Armstrong și oferindu-i astfel doamnei Johnson (care avea tendința de a deveni isterică) posibilitatea de a se ocupa cu ceva util în următoarea jumătate de oră. Chiar și Joe Morcoveață, roșcovanul jovial, și-a uimit camarazii când, brusc, l-au apucat pandaliile și, fără nici un motiv, i-a ars o scatoalcă după ceafă bietului Bill.

La ora unu, domnișoara Meteyard a ieșit să ia masa în oraș și a citit în *Evening Banner* că domnul Death Bredon se prezentase în fața instanței la ora zece, sub acuzația de omor, și pledase nevinovat. La ora zece și jumătate, lordul Peter Wimsey (descris în mod pitoresc drept „cel de-al doilea protagonist în această

dramă cu droguri și morți"), în timp ce călărea în Row, evitase în ultima clipă o gravă accidentare, atunci când calul său se speriase din cauza zgomotului unei explozii la țeava de eșapament a unui automobil care circula cu mare viteză; animalul țâșnise într-un galop năvalnic și, doar datorită faptului că lordul Peter era un maestru în arta echitației, incidentul nu avusese urmări dramatice. Ziarul publicase o fotografie cu domnul Bredon intrând în tribunalul de pe Bow Street, într-un costum închis la culoare și cu o pălărie cu boruri moi; exista, de asemenea, și o fotografie a lordului Peter Wimsey întorcându-se de la călărie, în pantaloni bufanți, cizme și un melon pe cap; inutil să mai precizăm, desigur, că nu exista nici o fotografie a metamorfozei unei gentleman în celălalt, în spatele jaluzelelor trase ale unei limuzine Daimler, în timp ce străbătea cartierele liniștite situate la nord de Oxford Street.

Luni seară, lordul Peter Wimsey a asistat la spectacolul *Say When!*, la Frivolity, în compania unui membru al familiei regale.

Marți dimineață, domnul Willis a venit la serviciu mai târziu, plin de importanță și emoționat. Cu un zâmbet radios pe buze, a oferit o tratație cu bomboane de ciocolată și prăjituri în biroul dactilografelor, informând-o pe domnișoara Parton, care era

impresionată de atențiile lui, că el tocmai se logodise. În pauza de cafea, s-a aflat și numele viitoarei lui soții: domnișoara Pamela Dean. La ora unsprezece și jumătate, s-a aflat că fericitul eveniment urma să se desfășoare cât mai curând cu putință, iar la douăsprezece fără un sfert domnișoara Rossiter strângea contribuțiile bănești pentru cadoul de nuntă. Pe la ora două după-amiaza însă cotizanții se împărțiseră deja în două tabere, care susțineau cu încrâncenare puncte de vedere diferite: o facțiune pleda în favoarea achiziționării unui splendid ceas de sufragerie, cu melodii cristaline de la Westminster, în timp ce cealaltă facțiune dorea cu înfocare să cumpere un încălzitor electric, placat cu argint, pentru păstrarea mâncării la cald. Până la ora patru după-amiaza, domnul Jollop respinsese succesiv: „Nu mai suspinați, doamnelor", „Oh, ștergeți lacrimile" și „Cine plânge seara plânge și dimineața", pe care domnul Toule le aprobase în prealabil, și a refuzat batjocoritor și propunerea de înlocuire cu „Dacă îți vine să lăcrimezi", „Oh, spune-mi, de ce plângi tu?" și „Un suflet sărman stătea suspinând". Domnul Ingleby, incitat de căutarea frenetică a unor noi titluri, făcuse o criză de nervi când descoperise că *Dicționarul de citate* dispăruse în mod misterios. La ora patru și jumătate, domnișoara Rossiter, bătând cu înflăcărare la mașină, terminase de scris „Plâng și nu știu de ce" și „Tăcut și înlăcrimat", în timp ce domnul Ingleby, ajuns la disperare, se

gândea serios să propună „În acea beznă adâncă a nopții" (căci, așa cum remarca el, „nimeni nu se va prinde că e din Byron, dacă nu le spune cineva"), când domnul Armstrong le trimise vorbă că reușise să îl convingă pe domnul Jollop să accepte textul de la „Oh, spune-mi, de ce plângi tu?", în combinație cu „Rânced, veșted și zadarnic", așa că îl ruga frumos pe domnul Ingleby să verifice imediat dacă era „Rânced, veșted" sau „Veșted, rânced", după care să dea tot textul la dactilografiat din nou și să i-l predea numaidecât domnului Tallboy.

– Așa-i că e extraordinar domnul Armstrong al nostru? spuse domnișoara Rossiter. Cum găsește el întotdeauna o rezolvare la orice problemă! Poftim, domnule Ingleby, am verificat, este „Rânced, veșted". Va trebui modificată prima propoziție, presupun. Nu se poate să rămână în text „Uneori ești tentat să te întrebi, în cuvintele marelui bard", nu-i așa?

– Ba da, asta cred și eu, mormăi Ingleby. Hai să zicem mai bine: „Uneori, îți vine poate să exclami, ca Hamlet", pe urmă băgăm întregul citat și continuăm cu „totuși dacă te-ar întreba cineva de ce" și lipim totul de-acolo. Așa va merge. *Treburile lumii*, te rog, nu treburile *lunii*.

– Ţţţţ! exclamă indignată domnișoara Rossiter.

– Uite-l și pe Wedderburn, cu limba scoasă după text. Cum se mai simte Tallboy, Wedder?

– S-a dus acasă, zise domnul Wedderburn. Nu voia să plece, dar era stors, efectiv. Mai bine n-ar mai fi venit deloc la serviciu astăzi, dar cine să se poată înțelege cu el?! Oricum, o să se ocupe de text. Ăsta e?

– Da. E nevoie de o nouă ilustrație, evident.

– Evident, repetă domnul Wedderburn, posac. Cum vor oamenii ăștia să arate totul bine, dacă taie și modifică textul într-un asemenea hal. Oh, în fine! Ce e, ia să vedem? Hamlet. Oare ăia de la Grafică or avea ceva cu Hamlet?

– Da' de unde?! Ăia n-au niciodată nimic. Cine face schițele astea? Pickering? Du-i mai bine Shakespeare-ul meu ilustrat, cu complimentele mele, și roagă-l să nu-mi mâzgălească paginile cu tuș și soluție de șters.

– În regulă.

– Și să mi-l înapoieze până la Crăciun.

Wedderburn rânji amuzat și plecă la treburile lui.

Cam peste zece minute, telefonul începu să țârâie în biroul dactilografelor.

– Da? spuse domnișoara Rossiter, cu un ton mieros. Cine e la telefon, vă rog?

– Tallboy, se auzi în receptor.

– Oh!

Și vocea domnișoarei Rossiter trecu de la intonația melodioasă rezervată clienților și directorilor la un ton mai înțepat (fiindcă nu-l prea avea la inimă pe

domnul Tallboy), ușor îndulcit, totuși, din compasiune pentru sănătatea șubredă a interlocutorului ei.

– Oh, da? Te simți mai bine, domnule Tallboy?

– Da, mulțumesc. Am încercat să iau legătura cu Wedderburn, dar cred că nu e în birou.

– Probabil că s-a dus la Grafică, unde îl ține peste program pe bietul domn Pickering, ca să facă o nouă ilustrație pentru Nutrax.

– Oh! De fapt, asta voiam să știu. A aprobat Jollop textul acela?

– Nu – a respins tot lotul. E unul nou acum – oricum, un nou slogan, dar cu textul de la „De ce plângi tu?"

– Oh, un nou slogan? Care, adică?

– „Rânced, veșted și zadarnic." Știi, din Shakespeare.

– Oh! Oh, perfect! Mă bucur că au aprobat ceva până la urmă. Eram foarte îngrijorat.

– Totul e în regulă, domnule Tallboy, spuse domnișoara Rossiter și închise telefonul. Cât de înduioșător e devotamentul acesta față de firmă, remarcă ea către domnișoara Parton. De parcă lumea s-ar opri în loc, fiindcă nu e *el* aici!

– Poate că îi era teamă să nu se bage peste el moș Copley, din nou, pufni domnișoara Parton.

– Oh, ce figură și ăla! spuse domnișoara Rossiter.

– Ia să vedem, tinere, spuse polițistul. Ce dorești *tu*, de fapt?

– Vreau să vorbesc cu inspectorul-șef Parker.

– Ho! făcu polițistul. I-auzi la el? Nu crezi că vrei cam mult? Nu cumva vrei mai bine să vorbești cu primarul Londrei? Sau cu domnul Ramsay MacDonald?

– Hei, tataie, întotdeauna faci așa pe șmecherul? Nu te doare uneori capul de atâta deșteptăciune?! Du-te și spune-i inspectorului-șef Parker că domnul Joe Potts vrea să discute cu el despre crima arlechinului. Și mișcă-te repejor, fiindcă vreau să ajung acasă la cină.

– Despre crima arlechinului, eh? Și ce știi tu despre asta?

– Nu-i treaba ta. Spune-i doar ce ți-am zis eu. Spune-i că a venit la el Joe Potts, care lucrează la Pym's Publicity, și să vezi numai cum apare aici, fuga-fuguța!

– Oh! Ești de la Pym's! Ai ceva de povestit despre Bredon ăsta, nu-i așa?

– Exact. Haide, valea imediat, nu mai pierde vremea.

– Intră mai bine aici, flăcăule, și ai grijă cum te porți.

– S-a făcut! Pentru mine-i totuna.

Domnul Joseph Potts se șterse frumos pe picioare, pe preșul de la intrare, se așeză pe o banchetă de lemn, scoase un yoyo din buzunar și începu nonșalant să se joace, în timp ce polițaiul se retrăgea învins.

În scurt timp, omul legii reveni și, ordonându-i cu asprime domnului Joseph Potts să își descopere creștetul, îl conduse pe câteva coridoare până la o ușă, unde ciocăni reverențios. „Intră", spuse o voce dinăuntru, iar domnul Potts se trezi într-o cameră

spațioasă, mobilată cu două birouri, două fotolii confortabile și alte câteva scaune austere. La biroul din fundul încăperii, ședea un bărbat în haine civile, scriind, cu spatele spre ușă; la celălalt birou, cu fața spre ușă, era un alt bărbat într-un costum gri, cu un teanc de documente pe masă.

– Băiatul, domnule, anunță polițistul și se retrase.

– Stai jos, spuse sec bărbatul în gri, indicând unul dintre scaunele austere. Ia să vedem, ce spuneai că vrei să ne povestești?

– Scuzați-mă, domnule, dar dumneavoastră sunteți inspectorul-șef Parker?

– Hm, ce martor precaut, remarcă bărbatul în gri, fără să se adreseze cuiva în mod special. Și de ce ții neapărat să discuți numai cu inspectorul-șef Parker?

– Fiindcă e ceva important și confidențial, de-aia, zise domnul Joseph Potts, cu tupeu. Sunt informații prețioase, asta să știți. Vreau să tratez direct cu șeful cel mare, mai ales că lucrurile nu sunt abordate deloc așa cum ar trebui.

– Oh!

– Vreau să-i spun acestui Parker că nu tratează bine cazul ăsta. Clar? Domnul Bredon nu are nici un amestec în chestia asta.

– I-auzi! Ei bine, eu sunt inspectorul-șef Parker. Ce știi tu despre Bredon?

– Uite cum stă treaba, începu Joe Morcoveață, ridicând degetul arătător pătat de cerneală. *V-ați*

păcălit. Domnul Bredon nu-i un infractor, ci un mare detectiv, iar eu sunt asistentul lui. Suntem pe urmele unui criminal, ați înțeles? Iar chestia asta nu-i decât o abureală, o capcană pe care v-a întins-o banda aia de răufăcători pe care vrea să-i prindă domnul Bredon. Ați fost niște fraieri că v-ați lăsat îmbrobodiți de ei, pricepeți? Un om așa cumsecade ca domnul Bredon n-ar omorî el niciodată o tânără, darămite să mai fie și atât de nătărău încât să uite la locul faptei nu știu ce fluiere de-alea. Dacă vreți neapărat să înhățați un criminal, păi, aflați că domnul Bredon e pe urmele unuia chiar acum, așa că mai bine nu v-ați mai încurca în țele urzite de Păianjenul negru și gașca lui – adică, m-ați înțeles, mă refeream la banditii ăia. Asta e, și cum spuneam, eu n-am de gând să mai tac, fiindcă a venit vremea să divulg tot ce știu, clar?!

Bărbatul din celălalt capăt al camerei se întorsese și îi zâmbea acum lui Morcoveață, peste spătarul scaunului.

– Bravo, Morcoveață, spuse această persoană. Noi, aici, știm perfect totul. Îți rămân recunoscător pentru mărturia depusă. Sper că n-ai divulgat nimic în alte direcții.

– Eu, domnule?! Nu, domnule. N-am suflat nici o vorbă, domnule Bredon, zău. Dar când am văzut cum...

– E-n regulă, te cred, fii liniștit. Bun, Charles, cred că flăcăul acesta este exact omul nostru. Poți afla de

la el sloganul care te interesează, fără să mai fie nevoie să suni la Pym's. Morcoveață, s-a aprobat în după-amiaza asta sloganul reclamei pentru Nutrax?

– Da, domnule. „Rânced, veșted și zadarnic", ăsta era. Oh, să fi văzut câtă vânzoleală până să-l bată în cuie! Toată după-amiaza, le-a luat ca să se decidă, iar domnul Ingleby parcă turbase, pe cuvânt.

– Sigur, mi-l imaginez, spuse Wimsey. Haide, Morcoveață, acum fugi acasă și ai grijă să nu sufli nimic nimănui, da?!

– Sigur, domnule.

– Îți suntem foarte recunoscători că ai venit aici, adăugă Parker. Dar, vezi, nu suntem noi chiar atât de fraieri pe cât ai crezut tu. Îl cunoaștem bine pe domnul Bredon. Și, apropo, dă-mi voie să ți-l prezint pe lordul Peter Wimsey.

Joe Morcoveață rămăsese cu gura căscată.

– Uauu! Lordul Peter – și-atunci unde-i domnul Bredon? Acesta *este* domnul Bredon. Vă bateți joc de mine.

– Promit că îți voi povesti absolut tot, de azi într-o săptămână. Hai, șterge-o repede și fii băiat cuminte. Avem multă treabă.

Miercuri dimineață, domnul Parker primi un mesaj de la St Martin's-le-Grand. În interiorul plicului oficial se afla alt plic, pe care domnul Tallboy, cu scrisul său inconfundabil, îl adresase domnului „S. Smith, Esq.", la adresa lui Cummings, pe Old Broad Street.

– Și cu asta lucrurile s-au lămurit definitiv, spuse Wimsey, consultând anuarul telefonic, cu paginile însemnate strategic. Gata, uite. Localul Stag at Bay, pe Drury Lane. Fără greșeli, de data asta.

Abia joi seară, s-a decis domnișoara Meteyard să stea de vorbă cu domnul Tallboy.

Capitolul XX

BINEVENITA IEŞIRE DIN SCENĂ A UNUI UCIGAŞ NEPRICEPUT

– Lordul Peter Wimsey este acasă?

Majordomul se uită iscoditor la cel care îi pusese această întrebare şi, dintr-o privire rapidă, observă toate detaliile şi caracteristicile individului, de la privirea hăituită a omului până la încălţămintea lui respectabilă, amintind de clasa de mijloc a societăţii. Apoi spuse, înclinând politicos din cap:

– Dacă veţi avea amabilitatea să luaţi loc câteva minute, voi putea să mă asigur că Înălţimea Sa vă poate primi. Ce nume să îi comunic, vă rog?

– Domnul Tallboy.

– Cine e, Bunter? zise Wimsey, peste puţin timp. Domnul Tallboy? E o situaţie un pic cam jenantă. Cum arată tipul?

– Milord, dacă-mi permiteți să mă exprim mai poetic, aș zice că domnul Tallboy arată de parcă l-ar fi gonit și încolțit o haită de dulăi fioroși.

– Și, probabil, chiar ai dreptate. Nu m-ar mira dacă aș vedea vreun dulău fioros și la noi prin cartier. Aruncă o privire pe geam, Bunter.

– Prea bine, milord... Nu văd pe nimeni, dar am avut clar impresia că, atunci când am deschis ușa pentru domnul Tallboy, am auzit fără să vreau niște pași la etajul de dedesubt.

– Tot ce se poate. În fine, nu avem ce face. Poftește-l înăuntru.

– Prea bine, milord.

Tânărul intră, iar Wimsey se ridică în picioare ca să îl întâmpine.

– Bună seara, domnule Tallboy.

– Eu am venit, începu Tallboy, dar pe urmă tăcu abrupt. Lord Peter – Bredon – pentru numele lui Dumnezeu, care dintre ei sunteți, de fapt?

– Ambii, spuse Wimsey, cu gravitate. Nu vrei să iei loc?

– Mulțam, aș prefera însă... Nu știu... Am venit...

– Pari cam stors. Ți-aș recomanda să stai jos și să bei ceva tare.

Ca la comandă, parcă, picioarele interlocutorului său se pliară de la genunchi: Tallboy se așeză pe un scaun, fără alte obiecții.

– Cum merge campania Whifflets fără mine? se interesă Wimsey, turnând whisky într-un pahar.

– Whifflets?

– Nu contează. Te-am întrebat doar ca să-ți demonstrez că eu sunt într-adevăr Bredon. Dă asta pe gât dintr-o înghițitură. Ei, cum e, mai bine?

– Da. Îmi pare rău că m-am purtat așa prostește. Am venit la dumneata...

– Ai venit să afli cât de multe știu?

– Da... nu. Am venit fiindcă am simțit că nu mai pot suporta. Am venit să-ți povestesc tot.

– Stai o clipă. Mai întâi, trebuie să-ți spun eu ceva. Problema aceasta nu mai este în mâinile mele acum. Ai înțeles? De fapt, nu cred că mi-ai putea spune ceva ce eu să nu știu deja. Mascarada a luat sfârșit, bătrâne. Îmi pare rău – sincer, îmi pare rău, fiindcă presupun că ai trecut prin niște momente infernale, efectiv. Dar asta e.

Tallboy se făcuse alb ca varul. Acceptă încă un pahar de băutură, fără să obiecteze, și apoi zise:

– Mda, într-un fel mă bucur, să știi. Dacă n-ar fi fost să mă gândesc la nevastă-mea și la copilaș. Oh, Dumnezeule!

Își înfundă fața între palme, iar Wimsey se duse la fereastră de unde contemplă luminile din Piccadilly, atât de pale în acel amurg târziu de vară.

– Cât de prost am fost, spuse Tallboy.

– Același lucru l-ar putea spune cei mai mulți dintre noi, zise Wimsey. Zău, bătrâne, îmi pare nespus de rău.

Întorcându-se de la fereastră, rămase în picioare, privind în jos spre Tallboy.

– Uite ce e, spuse el. Nu-i nevoie să-mi spui nimic, dacă nu vrei. Dar dacă ții neapărat să faci asta, te rog să reții că situația nu se va schimba cu nimic. Adică, dacă simți nevoia să îți descarci sufletul, nu cred că lucrul acesta îți va înrăutăți situația.

– Aș vrea să-ți povestesc, zise Tallboy. Cred că dumneata m-ai putea înțelege. Îmi dau seama că nu are nici un rost să mă mai ascund acum. De fapt, care a fost indiciul de la care ai pornit?

– Scrisoarea lui Victor Dean. Ți-aduci aminte? Scrisoarea pe care tot amenința că i-o va trimite lui Pym. Presupun că ți-a arătat-o.

– Măgarul! Da, mi-a arătat scrisoarea. Dar n-a distrus-o?

– Nu, n-a distrus-o.

– Am înțeles. Mda, cel mai bine ar fi să încep cu începutul. Totul s-a declanșat aproximativ acum doi ani. Eram cam strâmtorat financiar și voiam să mă însor. Pierdusem bani la cursele de cai și, oricum, nu-mi mergea prea bine. Am cunoscut un bărbat într-un restaurant.

– Care restaurant?

– Era un bărbat de vârstă mijlocie, continuă Tallboy, după ce îi spusese numele localului. Un individ banal. Nu l-am mai văzut niciodată de atunci. În fine, am început să discutăm ba una, ba alta și despre cât de greu o duceam cu banii, ca apoi eu să-i spun unde lucram. După ce a rămas tăcut câteva clipe, tipul mi-a pus o sumedenie de întrebări despre cum se fac reclamele și cum ajung ele la ziare și așa mai departe, și dacă funcția mea în firmă îmi oferea posibilitatea de a ști dinainte care aveau să fie sloganurile diverselor texte publicitare. I-am răspuns, firește, că despre unele produse știam absolut tot, cum ar fi Nutrax, de exemplu, în timp ce despre altele nu cunoșteam mare lucru. Pe urmă, tipul a pomenit de reclama care se publică în *Morning Star*, vinerea, și m-a întrebat când puteam afla sloganurile pentru ea, așa că i-am răspuns că marți după-amiaza. Apoi, m-a întrebat brusc dacă mi-ar conveni să primesc în plus o mie de lire pe an, iar eu i-am zis: „Ba bine că nu! Spune-mi ce-ar trebui să fac." Așa că mi-a prezentat propunerea lui. Părea destul de nevinovat totul. Oricum, era limpede că era vorba despre un matrapazlâc, dar nu părea o infracțiune, așa cum prezentase el problema. Mi-a zis că, dacă eu îi comunicam, în fiecare marți, prima literă a sloganului de vineri, urma să primesc bani pentru asta. Bineînțeles, am obiectat, spunându-i că în felul acesta ar fi însemnat să divulg secrete de serviciu, dar tipul a ridicat oferta la o mie două sute de lire. Suna teribil

de tentant, mai ales că, nici în ruptul capului, nu-mi puteam imagina cum aș ajunge să lezez interesele firmei în vreun fel, dacă aș fi dat curs propunerii lui. Prin urmare, i-am spus că accept, am fixat împreună un cod...

– Știu totul despre aspectul acesta, zise Wimsey. A fost ceva foarte ingenios și simplu. Ți-a spus, presupun, că era o adresă doar pentru transmiterea corespondenței.

– Da, exact. Și, ce, nu era așa? M-am dus odată special ca să văd despre ce era vorba; la adresa aceea se află o tutungerie.

Wimsey confirmă, dând din cap.

– Am fost și eu acolo. Nu este doar o adresă pentru transmiterea corespondenței, în sensul la care te-ai referit dumneata. Omul acela nu ți-a dat nici un motiv pentru această rugăminte destul de ciudată?

– Ba da. Firește, m-a asigurat că nu trebuia să-mi fac griji și că, după aceea, nu voi mai avea de-a face cu el în nici un fel. Spunea că îi plăcea să facă pariuri cu prietenii, pe diverse subiecte, iar ideea lui era să parieze pe prima literă a sloganului din fiecare săptămână.

– Oh, înțeleg. Și că în felul acesta putea paria pe ceva sigur ori de câte ori dorea. Plauzibil; nu infracțional, dar suficient de mârșav încât să se justifice insistențele lui de a păstra secretul asupra acestei afaceri. Așa a fost sau mă înșel?

– Da. M-am lăsat ademenit... Eram la ananghie... Nu am nici o scuză. Și presupun că ar fi trebuit să intuiesc că dedesubturile propunerii lui erau mult mai murdare. Dar nu voiam să intuiesc sau să văd nimic. În plus, inițial, am crezut că totul era o păcăleală, dar, oricum, nu riscam nimic, așa că i-am transmis primele două scrisori codificate, iar după două săptămâni am primit cincizeci de lire. Fiind înglodat în datorii, am cheltuit banii imediat. După aceea – în fine, nu m-am încumetat să dau cu piciorul la așa ceva.

– Da, cred că ți-ar fi fost cam greu, oricum.

– Greu?! Bredon – Wimsey, dumneata habar n-ai ce înseamnă să fii sărac! La Pym's, salariile sunt mici; există nenumărați tipi care vor să plece din firmă și să găsească altceva mai bun, dar nu au curajul. Pym's îți oferă un loc de muncă sigur, patronii sunt cumsecade și amabili, nu te concediază, dacă pot evita acest lucru, dar, deși ești nevoit să trăiești dintr-o leafă modestă, pur și simplu nu îndrăznești să te rupi de-acolo. Competiția pe piața muncii este acerbă; n-ai încotro, trebuie să accepți condițiile, mai ales, după ce te căsătorești, când începi să plătești ratele la o casă și la mobilă. Nu-ți poți permite să stai degeaba o lună sau două, cât ți-ai căuta o altă slujbă. Ești nevoit să mergi înainte, cu toate că simți că ți se rupe sufletul și că nu mai ai pic de elan. Asta s-a întâmplat și cu mine, am mers mai departe. Firește, am sperat tot timpul că voi putea să pun niște bani deoparte și să ies din

combinația aceea, dar soția mea s-a îmbolnăvit, au apărut problemele și, pe nesimțite, am ajuns să cheltuiesc toți banii din salariu, plus ce primeam de la Smith. Pe urmă, nu știu cum s-a întâmplat, dar ticălosul ăla de Dean s-a prins de toată schema. Dumnezeu știe cum o fi aflat!

– Asta îți pot spune eu, zise Wimsey, și îi spuse.

– Am înțeles. În fine, a început să mă strângă cu ușa. În primul rând, a vrut să facem totul juma-juma, ca apoi să pretindă mai mult. Nenorocirea era că, dacă nemernicul m-ar fi dat de gol, rămâneam și fără serviciu, dar și fără banii de la Smith, iar situația de acasă se înrăutățea de la o zi la alta. Soția mea era însărcinată, eu aveam restanțe la plata impozitelor. Probabil că tocmai din cauza acestei senzații de catastrofă generală am ajuns să mă încurc cu tipa aceea – Vavasour. Firește, pe termen lung relația asta nu a făcut decât să complice și mai mult lucrurile. Și, pe urmă, într-o bună zi, am simțit că nu mai puteam suporta și i-am zis lui Dean că eu, unul, renunțam complet la toată tărășenia și că el n-avea decât să facă dracului ce îl tăia capul. Abia atunci mi-a povestit el care era adevărata față a afacerii, atrăgându-mi atenția că puteam face pe puțin doisprezece ani de pușcărie, pentru favorizarea traficului de droguri.

– Murdar, spuse Wimsey. Foarte murdar. Nu ți-a trecut prim minte să te predai de bunăvoie la poliție și să dai în vileag tot sistemul.

– Nu. Oricum, nu inițial. Eram îngrozit și nu puteam să judec rațional. Și, chiar dacă aș fi făcut asta, scandalul ar fi fost oribil. Totuși, până la urmă m-am gândit să procedez așa și i-am spus lui Dean ce aveam de gând să fac. Pe urmă, m-a informat că el voia întâi să-și asigure spatele, așa că mi-a arătat scrisoarea aceea pe care intenționa să i-o trimită lui Pym. Chestia aia m-a terminat efectiv; l-am implorat să mai aștepte o săptămână-două, ca să mă gândesc mai bine ce se putea face. De fapt, ce s-a întâmplat cu scrisoarea?

– A găsit-o sora lui, printre lucruri, după moartea lui Dean, și i-a expediat-o lui Pym, care m-a angajat pe mine, prin intermediul unei prietene, pentru a investiga cazul. Pym nu-mi cunoștea adevărata identitate. Nu mă așteptam la mare lucru, dar, oricum, am acceptat slujba asta din dorința de a căpăta experiență.

Tallboy dădea aprobator din cap.

– Ei, bine, ai avut parte de o experiență inedită. Sper că nu te-a afectat tot atât de mult, cum m-a afectat pe mine. Nu vedeam nici o ieșire din...

Tăcu și se uită la Wimsey.

– Poate ar fi mai bine să-ți povestesc eu cum a fost, zise lordul. Ai analizat situația pe toate părțile și ai conchis că Victor Dean era un netrebnic și un păduche, iar lumea nu ar pierde nimic dacă el ar dispărea de pe fața pământului. Într-o bună zi, Wedderburn a venit în biroul dumitale, chicotind amuzat fiindcă doamna Johnson îl prinsese pe Joe

Morcoveață cu o praștie, pe care i-o confiscase și o băgase la ea în sertar. Știai că erai un țintaș extraordinar de abil, indiferent de proiectilul folosit – omul care putea culca la pământ poarta adversarilor, lovind din celălalt capăt al terenului de crichet –, așa că ți-ai dat seama cât de ușor ți-ar fi să tintești prin luminator într-un om care cobora pe scara de fier. Dacă nu murea din cauza proiectilului tău, cu siguranță avea să moară din cauza căzăturii pe trepte și, oricum, merita încercat.

– Înseamnă că știi chiar totul?

– Aproape. Ai șterpelit praștia, deschizând sertarul cu cheile doamnei Johnson, în timpul pauzei de prânz, și te-ai antrenat puțin, în fiecare zi, trăgând cu praștia pe acoperiș. Ai uitat o pietricică odată acolo, să știi.

– Știu. A luat-o altcineva, până să apuc eu să o recuperez.

– Da. Ei, bine, a venit și ziua în care Dean urma să fie lichidat – o zi frumoasă și însorită, când toate luminatoarele erau deschise. Te-ai plimbat prin clădire destul de mult, în așa fel încât să nu știe nimeni exact pe unde erai, într-un moment sau altul, apoi te-ai suit pe acoperiș. Apropo, cum te-ai asigurat că Dean va coborî pe scara de fier la momentul oportun? Oh, da, și cum a fost cu scarabeul? Ideea de a folosi scarabeul a fost excelentă, fiindcă oricine l-ar fi găsit s-ar fi

gândit că obiectul se rostogolise din buzunarul lui Dean, când acesta căzuse pe scări.

– Văzusem scarabeul pe biroul lui Dean, după prânz. Știam că îl ținea adesea acolo. Și aveam atlasul *Times*, în biroul meu. L-am trimis pe Wedderburn cu niște treburi la Arhivă, pe urmă l-am sunat pe Dean de la telefonul meu. I-am spus că vorbeam în numele domnului Hankin, din sala mare de ședințe, și că îl rugam pe domnul Dean să vină jos, în legătură cu textul pentru Crunchlets, și să aducă și atlasul din biroul meu. Când Dean s-a dus să ia cartea, eu am șterpelit scarabeul și m-am strecurat sus pe acoperiș. Știam că îi va lua ceva timp ca să găsească atlasul, fiindcă avusesem grijă să-l pun sub un maldăr de dosare; în plus, eram aproape sigur că va coborî pe scara de fier, deoarece acela era cel mai scurt drum din biroul meu până în sala de ședințe. Realitatea e că s-ar fi putut ca planul să eșueze în acel punct, ținând seama că Dean nu a luat-o pe-acolo. Cred că s-a dus întâi înapoi, la el în birou, ca să mai ia ceva, după ce luase atlasul, dar, bineînțeles, nu am de unde să știu. Oricum, a coborât pe-acolo, iar eu am tras cu praștia în el, după ce trecuse de primele patru trepte.

– De unde ai știut unde trebuia să îl lovești?

– Poate părea ciudat, dar fratele meu mai mic a murit atunci când o minge de golf l-a lovit din greșeală exact în acel loc. Dar m-am dus să mă documentez la British Museum, pentru a fi sigur. Din câte

se pare, și-a rupt și gâtul; nu mă așteptasem la așa ceva. Am rămas sus pe acoperiș până s-a isprăvit tot tărăboiul, apoi am coborât încetișor pe scări. Nici țipenie de om nu mi-a ieșit în cale, bineînțeles, din moment ce toți jeleau și stăteau roată în jurul cadavrului. Când am aflat că reușisem, nu mi-a mai păsat. Eram bucuros. Și, află de la mine, dacă n-aș fi fost prins, nu mi-ar fi păsat nici acum.

– Pot avea înțelegere pentru atitudinea dumitale, zise Wimsey.

– Mi-au cerut un șiling, pentru coroana ticălosului, râse Tallboy. Bucuros le-aș fi dat douăzeci de șilingi sau chiar douăzeci de lire sterline... Și pe urmă ai apărut dumneata... N-am bănuit nimic... până când nu ai început să vorbești despre praștii... Atunci abia m-am speriat groaznic... și... și...

– Hai să trecem peste acest episod, spuse Wimsey. Îmi dau seama cât ai fost de șocat când ai descoperit că ai pocnit pe cine nu trebuia. Presupun că a fost atunci când ai aprins un chibrit ca să cauți scrisoarea Pamelei Dean.

– Da. Îi cunoșteam scrisul – văzusem ceva scris de ea în biroul lui Dean –, știam și ce hârtie folosea. De fapt, în seara aceea am vrut să aflu dacă știai într-adevăr ceva sau dacă încercai marea cu degetul, cum se spune. Când am văzut scrisoarea aceea, am fost sigur că era ceva la mijloc. Willis, de altfel, îmi spusese că dumneata și Pamela Dean erați amici la

cataramă. Mă gândeam că în scrisoarea aceea Pamela Dean îți povestea, probabil, tot scandalul dintre mine și Dean. Sincer să fiu, nu prea știam ce să mai cred. Pe urmă, când am constatat ce confuzie făcusem, m-am speriat rău și m-am gândit că era preferabil să nu mai încerc încă o dată.

– Mă așteptam la reacția dumitale. Când am văzut că nu se mai întâmplă nimic, am început să cred că n-ai fost dumneata autorul, ci altcineva, poate.

– Știai pe-atunci deja că eu eram în spatele celeilalte scheme?

– Nu știam că erai dumneata; dumneata erai doar una dintre posibilități. Dar, după scandalul cu Nutrax, și plicul cu cele cincizeci de lire sterline...

Tallboy ridică privirea, cu un zâmbet trecător și timid.

– Am fost teribil de incompetent și neglijent, în felul cum am procedat tot timpul. Scrisorile acelea – nu trebuia să le fi trimis de la serviciu.

– Exact. La fel și cu praștia. Trebuia să te fi gândit să îți confecționezi singur o praștie. Fiindcă, ține minte, o praștie fără amprente pe ea este ceva foarte ciudat.

– Într-adevăr. Nu m-am priceput deloc și am stricat totul, din păcate. N-am fost în stare să fac cum trebuie nici măcar un simplu omor. Wimsey – cât de mult din toată povestea asta va trebui să iasă la iveală? Totul, presupun? Chiar și combinația cu fata aceea Vavasour... ?

– Ah! exclamă Wimsey, fără să răspundă la întrebare. Nu-mi mai aduce aminte de Vavasour, te rog. M-am simțit ca un mitocan atunci. Ți-i minte că ți-am spus să nu-mi mulțumești.

– Da, știu, și chestia asta m-a speriat rău, fiindcă mi s-a părut că vorbești serios. Am înțeles atunci că aluzia la praștie nu fusese deloc întâmplătoare. Dar n-am avut nici cea mai mică idee cine ești, de fapt, până la meciul acela de crichet, când a fost pentru mine ceva infernal.

– Am dat dovadă de neglijență atunci. Dar afurisitul de Simmonds m-a scos din sărite, când m-a lovit cu mingea în cot. Să înțeleg, așadar, că nu te-ai lăsat păcălit de stratagema cu arestarea mea?

– Oh, ba da, cum să nu?! Nu m-am îndoit nici o clipă de veridicitatea acelei acțiuni a poliției și, în sinea mea, am zis bogdaproste că am scăpat.

– Și-atunci ce te-a făcut să vii aici astă-seară?

– Domnișoara Meteyard. M-a luat la rost aseară. Mi-a zis că, inițial, crezuse că dumneata și Bredon erați una și aceeași persoană, dar că acum crede că se înșelase. Dar mi-a spus că, în mod sigur, Bredon mă va turna la poliție, încercând să-și salveze propria piele, așa că ar fi preferabil să i-o iau înainte.

– Ți-a spus ea asta?! Domnișoara Meteyard? Adică ea a știut tot timpul ce se întâmpla în firmă?

– Nu știa despre schema cu Nutrax. Dar a știut de Dean.

– Doamne sfinte! se minună Wimsey, căruia această informație îi dăduse o dură lovitură în amorul propriu. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum a ajuns domnișoara Meteyard *să știe* despre chestia asta?

– A ghicit. Mi-a spus că a văzut odată cum mă uitam la Dean, fără ca eu să știu că era și ea acolo – și, de asemenea, se pare că și Dean i-a șoptit ceva la un moment dat. Întotdeauna, i s-a părut că decesul lui Dean era cel puțin dubios. Mi-a zis că luase hotărârea să nu se amestece în nici un fel, dar că, după ce ai fost arestat, a conchis că dintre noi doi dumneata ești cel mai mare ticălos. Putea să se împace cu ideea ca lordul Peter Wimsey să întreprindă o investigație în toată regula, dar nu concepea ca mizerabilul de Bredon să ciripească la poliție, ca să scape el basma curată. E o femeie ciudată, să știi.

– *Foarte* ciudată. Mai bine să încerc să uit toate astea, nu?! Domnișoara Meteyard a reacționat cu mult sânge rece la toate aceste incidente.

– Exact. Înțelegi dumneata, domnișoara Meteyard îl cunoștea foarte bine pe Dean. Tipul a încercat să o șantajeze odată, apropo de relația ei cu nu știu care bărbat. N-ai crede că e capabilă de așa ceva, după cum arată, nu?! spuse Tallboy, cu naivitate. Șantajul nu prea avea obiect, mi-a zis ea, însă exista riscul ca bătrânul Pym să reacționeze ca uraganul turbat, dacă bârfa aceea i-ar fi ajuns la urechi.

– Și ea ce-a făcut? întrebă Wimsey, fascinat.

– I-a zis să facă public totul și să se ducă dracului. Regret amarnic că nu am procedat și eu la fel. Wimsey – cât timp crezi că va mai dura acest suspans? Am trecut prin niște chinuri groaznice – am încercat să mă conving că era preferabil să mă predau de bunăvoie – știi, eu – soția mea – de ce n-am fost arestat până acum?

– Poliția a stat în expectativă, spuse Wimsey, pe un ton absent, fiindcă mintea lui făcea două raționamente în același timp. Știi, nu ești chiar atât de important ca banda aceea de traficanți de droguri. Odată ce ai fi fost arestat, traficul de droguri ar fi stagnat, iar șansa noastră de a-i prinde asupra faptului ar fi devenit minimă. Din păcate, dumneata ai fost momeala menită să atragă fiarele carnivore.

În tot acest interval, Wimsey stătuse cu urechile ciulite, așteptând ca telefonul să sune din clipă în clipă, pentru a-l anunța că raidul întreprins în localul Stag at Bay fusese o reușită. După arestarea persoanelor implicate în traficul de droguri și destrămarea bandei de traficanți, bătăușul, care stătea la pândă pe stradă, avea să devină inofensiv. Speriat, omul va fugi de-acolo mâncând pământul, iar Tallboy va putea să se ducă acasă, indiferent de ceea ce îl aștepta acolo. Dar dacă ar pleca acum...

– Când? insistă Tallboy. Când?

– Astă-seară.

– Wimsey, ai fost teribil de cumsecade cu mine. Spune-mi, nu există nici o posibilitate de a scăpa? Nu e vorba despre mine, neapărat, ci despre nevastă-mea și despre copilaș. I-ar afecta îngrozitor. E ca un blestem. N-ai putea să-mi acorzi un răgaz de douăzeci și patru de ore?

– Nu ai putea trece de punctele de control amplasate la toate ieșirile principale.

– Dacă aș fi fost singur, m-aș fi predat. Pe cuvânt.

– Există o alternativă.

– Știu. M-am gândit la asta. Presupun că e metoda – se opri și râse subit –, da, metoda de a ieși din impas care se învață implicit la liceele particulare. Eu – da – perfect. Nu cred că s-ar scrie ceva în ziare, așa-i? „Un fost absolvent al liceului Dumbleton s-a sinucis" este un enunț fără valoare de știre. Nu contează, ce naiba! Le vom demonstra că și Dumbleton poate năzui la distincția Etonului. De ce nu, în fond?

– Bravo! spuse Wimsey. Mai bea ceva. Haide, noroc!

Goli paharul și se ridică în picioare.

– Uite ce e! spuse el. Cred că mai există un mod de a ieși din această situație. Pe dumneata s-ar putea să nu te ajute, dar e posibil ca soției și copilului dumitale să le ofere o perspectivă complet diferită.

– Cum? spuse Tallboy, nerăbdător.

– Nu e nevoie ca familia ta să afle vreodată ceva despre asta. Nimic. Nimeni nu va afla nimic dacă vei proceda cum îți spun eu.

– Dumnezeule, Wimsey! La ce te referi? Spune-mi repede. Voi face orice.

– Nu înseamnă că dumneata vei putea scăpa.

– Asta nu are importanță. Spune-mi.

– Du-te acasă acum, zise Wimsey. Du-te pe jos și să nu mergi prea repede. Nu trebuie să privești în spate.

Tallboy se holba la el; îi pierise tot sângele din obraji, iar buzele i se făcuseră albe ca foaia de hârtie.

– Cred că am înțeles... Prea bine.

– Repede, haide, spuse Wimsey, pregătindu-se să-i strângă mâna. Noapte bună și mult noroc.

– Mulțumesc. Noapte bună.

Privindu-l de la fereastră, Wimsey îl văzu intrând în Piccadilly și îndreptându-se grăbit spre Hyde Park Corner. Văzu și umbra care se desprinse de lângă zidul unei clădiri învecinate, pornind în urmărirea lui.

„... și de-acolo la locul de execuție... și fie ca Domnul să se milostivească de sufletul tău."

Peste o jumătate de oră, sună telefonul.

– Am săltat toată șleahta, se auzi veselă vocea lui Parker. Am lăsat marfa să se ducă în oraș. Sub ce formă crezi tu că era transportată? Mostre de comis-voiajor – într-o mașină dintr-aceea închisă, cu jaluzele de jur împrejur.

– Înseamnă că acolo făceau pachețelele.

– Exact. L-am urmărit pe omul nostru până la Stag; pe urmă, i-am înhățat pe cei din barcă și din

mașină. După aceea, am stat cu ochii pe cârciumă și am așteptat ca nemernicii să ne cadă în plasă, unul după altul. Totul a mers splendid. Nici un fel de problemă. Oh, apropo – parola lor. Nu știu cum de nu ne-am dat seama. Putea fi orice lucru care avea legătură cu Nutrax. Unii dintre tipi aveau la ei ziarul *Morning Star*, desfăcut cu reclama la vedere, iar alții doar pomeneau de „Nutrax pentru nervi". Un individ avea o sticluță de Nutrax în buzunar, altul avea scris „Nutrax" pe o listă de cumpărături. Iar un ins, genial de-a dreptul, mustea de informații despre nu știu ce noi piste de curse pentru ogari. Simplu ca bună-ziua, nu-i așa?!

– Așa se explică povestea cu Hector Puncheon.

– Hector... Oh, ziaristul. Da. Probabil că avea la el un exemplar din *Morning Star*. L-am prins și pe bătrânul Cummings, bineînțeles. Se pare că el e șeful cel mare al întregii rețele; oricum, imediat ce l-am umflat, a scuipat toată povestea, ticălosul naibii. Știi, doctorul acela, care l-a împins pe Mountjoy sub tren, e băgat și el până la gât – deținem informații sigure în privința lui. Am pus mâna și pe gologanii lui Mountjoy. Are o casă de bani pe undeva și cred că știu unde pot găsi cheia. Întreținea o metresă în Maida Vale, dragul de el. În fine, pe ansamblu, a ieșit extraordinar de bine. Acum, nu ne-a mai rămas decât să-l băgăm la zdup și pe ucigașul ăla de la agenția ta, cum îl cheamă, că îmi scapă, și toate sunt bune și frumoase, în sfârșit.

– Superb, spuse Wimsey, cu o undă de amărăciune în glas. Pur și simplu, superb.

– Dar ce-i cu tine? Pari un pic cam dezumflat. Așteaptă un pic, până aranjez totul aici, și mergem împreună undeva, să sărbătorim evenimentul.

– Nu astă-seară, spuse Wimsey. Nu prea am chef să sărbătoresc nimic.

Capitolul XXI

DEATH PLEACĂ DE LA AGENȚIA DE PUBLICITATE PYM'S

– Prin urmare, vedeți, îi spuse Wimsey domnului Pym, nu e necesar ca incidentul acesta să ajungă vreodată la urechile presei, cu condiția să avem grijă, bineînțeles. Deținem suficiente dovezi împotriva lui Cummings și fără această verigă, iar opinia publică nu are de ce să afle toate detaliile privind sistemul lor de distribuție a mărfii.

– Slavă Domnului! exclamă ușurat domnul Pym. Ar fi fost o mare nenorocire pentru agenția de publicitate Pym's. Ultima săptămână a fost pentru mine un calvar. Mă mir că am reușit să rezist! Presupun că vei pleca din advertising?

– Da, din nefericire.

– Mare păcat! Ai un fler înnăscut pentru copywriting. Vei avea satisfacția de a vedea pe piață materializarea proiectului dumitale pentru Whifflets.

– Splendid! Voi începe imediat să colecționez cupoane.

– Extraordinar! Acuzațiile au fost retrase, spuse domnișoara Rossiter.

– Am zis *eu* întotdeauna că domnul Bredon e un scump, triumfă domnișoara Parton. Bineînțeles că *adevăratul* ucigaș era unul dintre ticăloșii aceia care făceau trafic de droguri. Ceea ce și era de așteptat. Am zis *eu* asta tot timpul.

– Dar eu nu te-am auzit, dragă, se răți domnișoara Rossiter. Apropo, domnișoară Meteyard, ați văzut ultimele noutăți? Ați văzut că domnul Bredon a fost achitat și că, de fapt, n-a omorât pe nimeni?

– Eu nu m-am mulțumit doar să văd ultimele noutăți, replică domnișoara Meteyard. Eu l-am văzut *personal* pe domnul Bredon.

– Nu se poate, unde?!

– Aici.

– *Nu* mai spune!

– Și, de fapt, el nu e domnul Bredon, ci lordul Peter Wimsey.

– Poftim?!?

Nasul lung al lordului Peter apăru de după ușă.

– M-a strigat cineva?

– Da. Așa zice ea, că dumneata ești lordul Peter Wimsey.

– Adevărat, așa este.

– Și-atunci ce cauți aici?

– Am venit aici, spuse lordul, fără să clipească, pentru a da curs unui pariu. Un prieten de-al meu a pus rămășag cu mine, pe zece lire sterline, că nu aș fi capabil să îmi câștig existența timp de o lună. Dar eu am reușit, nu-i așa? Îmi dați și mie o cafea, vă rog?

Bucuroase, domnișoarele i-ar fi dat orice.

– Apropo, spuse domnișoara Rossiter, când tumultul inițial se mai domolise, ați auzit de bietul domn Tallboy?

– Da, săracul de el.

– Ce soartă – să fie snopit în bătaie și ucis, în timp ce se ducea acasă! Și biata doamnă Tallboy, singură cu un copilaș – e groznic, pe cuvânt! Dumnezeu știe din ce-or să trăiască acum, fiindcă – în fine, asta e! Să nu uit, apropo, dacă tot ești aici, lord Peter, îmi dai un șiling pentru coroană? Adică, deși cred că vei pleca de la Pym's acum, presupun că vrei să contribui, da?

– Sigur, poftim.

– Mulțumesc frumos. Oh, da, mai e ceva! Cadoul de nuntă pentru domnul Willis. Știai că se însoară, nu?

– Nu, nu știam. Nu știu cum se face, dar totul se petrece parcă în absența mea. Cu cine se însoară?

– Cu Pamela Dean.

– Oh, bravo lui! Da, sigur. Și cât se dă pentru Willis?

– Păi, toată lumea, aproape, a dat cam doi șilingi, dacă poți să-ți permiți și dumneata.

– Da, cred că mă pot lipsi de doi șilingi. Și ce-i luați, apropo?

– Hm, s-a făcut *destul* tam-tam pe această temă. Departamentul de creație ținea enorm să-i dea în dar un ceas frumos, însă doamna Johnson și domnul Barrow s-au dus în oraș, de capul lor, și i-au cumpărat un încălzitor electric pentru păstrat mâncarea caldă – o prostie, evident, fiindcă sunt sigură că nu-l vor folosi niciodată. Și, în orice caz, domnul Willis face parte din departamentul nostru, așa că normal era să avem și noi un cuvânt de spus la alegerea cadoului de nuntă, nu crezi?! Prin urmare, vor exista două cadouri – personalul agenției, în totalitate, îi dă încălzitorul electric, iar Departamentul de creație, separat, îi dă propriul cadou. Din păcate, nu vom reuși să-i cumpărăm un ceas cu melodii, cum voiam noi, fiindcă nu le poți pretinde oamenilor să cotizeze cu mai mult de doi șilingi sau așa ceva, deși Hankie și Armstrong au fost foarte cumsecade și au ieșit la bătaie cu jumătate de liră sterlină fiecare.

– Păi, atunci, dau și eu tot o jumătate de liră.

– Oh, nu, spuse domnișoara Rossiter. Ești un dulce, dar nu e corect, zău.

– E foarte corect, spuse Wimsey. Există motive întemeiate pentru care se cuvine să contribui generos la cadoul de nuntă al domnului Willis.

– Da?! Credeam că nu vă aveți prea bine unul cu celălalt. Probabil că am făcut o gafă, ca de obicei. Dacă ești atât de sigur – oh, am uitat, ce *proastă* sunt. Bineînțeles, dacă dumneata ești lordul Peter Wimsey înseamnă că ești teribil de bogat, nu-i așa?

– Oarecum, da, mărturisi Wimsey. Suficient de bogat, oricum, încât să vă tratez cu prăjituri la ceaiul de după-amiază.

Lordul Peter a schimbat câteva cuvinte cu domnișoara Meteyard.

– Îmi pare rău, să știi, spuse el.

Umerii ascuțiți ai interlocutoarei lui se ridicară în semn de indiferență.

– Nu e vina dumitale. Așa a fost să fie. Dumneata faci parte din categoria celor care urnesc lucrurile din loc. Eu prefer să le las în pace. Lumea e formată din ambele categorii de persoane.

– Poate că metodele dumitale sunt mai înțelepte și mai caritabile.

– Nu, deloc. Eu mă scutur de orice răspundere, atâta tot. Las să curgă totul de la sine. Nu e treaba mea să mă amestec. Dar nu-i blamez pe cei care intervin în diferite situații. Într-un fel, chiar îi admir. Oamenii de acest fel fac efectiv ceva, chiar dacă e vorba doar

despre un lucru rău. Cei ca mine nu fac nimic. Cei ca mine profită de prostia celorlalți, umflă potul și se strâmbă batjocoritor văzând atâta prostie. Nu e deloc lăudabil. Dar n-are importanță. Hai, acum du-te, am de lucru. Trebuie să născocesc o nouă serie de reclame pentru Sopo. „O zi cu Sopo este o zi la cinema." „Lasă rufele să se spele singure, în timp ce tu urmărești un film sonor." Murdărie! Amăgire! Și ăștia care mă plătesc cu zece lire pe săptămână, pentru asemenea chestii. Și, totuși, dacă noi n-am face asta, ce s-ar alege de comerțul din această țară? Reclama e sufletul națiunii.

Apărând pe culoar, dommnul Hankin se întâlni cu ei.

– Am auzit că ne părăsești, domnule Bredon. De fapt, înțeleg că am crescut un cuc în cuibul nostru.

– Nici chiar așa, domnule. Las în urma mea câțiva dintre puișorii originali.

Domnișoara Meteyard se evaporă discret, iar domnul Hankin continuă:

– Teribil de tristă toată povestea asta. Domnul Pym îți este foarte recunoscător pentru discreția de care ai dat dovadă. Sper să luăm prânzul împreună într-o zi. Da, domnule Smayle, te ascult!

– Scuzați-mă, domnule – era vorba despre reclama asta pentru Păsunile Verzi...

Wimsey se îndrepta spre ieșire, salutând mecanic în dreapta și în stânga, în semn de rămas-bun. În holul

de la parter, lângă lift, se întâlni cu Morcoveață, care avea brațele pline de pachete.

– Ei bine, Morcoveață, eu am plecat, spuse Wimsey.

– Oh, domnule!

– Apropo, să știi că prăștia ta e la mine.

– Mi-ar plăcea să o păstrați, domnule, vă rog. Știți, domnule – Morcoveață se lupta cu o avalanșă de emoții –, dacă ar fi să rămână la mine prăștia aia, s-ar putea să m-apuc să le povestesc băieților, așa, fără să vreau, desigur. Adică, știți, prăștia asta e ceva istoric acum, nu-i așa, domnule?!

– Da, îi dădu dreptate Wimsey, înțelegător.

Nu orice flăcău are norocul ca prăștia lui să devină arma unei crime!

– Bine, o voi păstra. Îți mulțumesc pentru ajutor. Dar, știi ce?! Vreau să-ți dau ceva în schimb. Ce-ai prefera – un aeromodel în miniatură sau foarfeca aceea cu care stewardul din *Nancy Belle* i-a înjunghiat pe căpitan și pe răufăcător?, îl întrebă Wimsey.

– Ooh, domnule! Și foarfeca are urme pe ea, domnule?

– Da, Morcoveață. Pete de sânge originale, autentice.

– Atunci, domnule, vă rog, aș prefera foarfeca, dacă se poate.

– S-a făcut!

– Vă mulțumesc frumos *de tot*, domnule.

– Și n-o să spui niciodată nimic nimănui despre știi tu ce?

– Nici să mă ardă de viu, domnule, zău.

– Foarte bine. La revedere, Morcoveață!

– La revedere, domnule!

Wimsey ieși pe Southampton Row. În fața lui era un lung șir de panouri publicitare. Enorm, drept în centru, se lăfăia un poster caleidoscopic:

NUTRAX PENTRU NERVI

Pe spațiul de alături, un muncitor, cu o mătură și o găleată de pap, se pregătea să desfășoare un afiș și mai frapant, în albastru și galben:

EȘTI AMATOR DE WHIFFLETS?
DACĂ NU, DE CE NU?

Pe stradă, trecea un autobuz cu un banner lung pe părțile laterale:

CU WHIFFLETS FACI TURUL ANGLIEI!

Marea campanie începuse. Lordul Peter Wimsey, uluit, își contempla opera. Prin cele câteva cuvinte banale așternute de el pe o foaie de hârtie, milioane de oameni puteau visa acum la împliniri nesperate. Doi bărbați, trecând pe stradă, se opriră să se uite la panoul publicitar.

– Ce-o mai fi și chestia asta cu Whifflets, Alf?

– Habar n-am. Vreo reclamă senzațională, probabil. Țigări, parcă, nu?

– Splendid cum se gândesc ei la toate. Dar ce-o fi, de fapt, ai idee?

– Da' de unde?! Ia, hai să cumpărăm un pachet, ca să ne lămurim.

– În regulă. Nu zic nu.

Și își văzură de drum.

Să afle Anglia. Să afle lumea întreagă. Mănâncă mai mulți fulgi de ovăz. Ai grijă de tenul tău. Opriți războiul. Lustruiește pantofii cu Lustril. Cere la băcănie. Copiilor le place Laxamalt. Fii pregătit pentru marea întâlnire. Berea Bung e cea mai bună. Gustă cârnații de la Dogsbody's. Whoosh, și praful dispare. Dă-le Crunchlets. Cu supele Snagsbury's saturi un regiment. *Morning Star*, ziarul far. Alege Punkin și protejează-ți profiturile. Snuffo oprește guturaiul. Spală-ți rinichii cu Fizzlets. Spală-ți conductele cu Sanfect. Poartă Woolfleece direct pe piele. Remontează-te cu pilulele Popp's. Cu Whifflets, norocul ți-a surâs...

Cine nu-și face reclamă se duce la fund.

Cuprins

I. Death vine în agenţia de publicitate Pym's 7
II. Două dactilografe comit o indiscreţie jenantă .. 36
III. Conversaţiile iscoditoare
ale unui nou copywriter 54
IV. Remarcabilele acrobaţii ale unui arlechin 77
V. Surprinzătoarea metamorfoză
a domnului Bredon 117
VI. O armă letală bizar de neatinsă 145
VII. Alarmanta păţanie a unui inspector-şef 169
VIII. Zbuciumul convulsiv dintr-o agenţie
de publicitate 193
IX. Mascarada nesentimentală a unui arlechin 233
X. Consecinţele deplorabile
ale unui scandal la serviciu 254
XI. Inadmisibila tulburare a unui banchet ducal 290
XII. Surprinzătoarea achiziţie a unui tânăr reporter .. 317
XIII. Jenantele încurcături ale unui director
de produs 344
XIV. Optimista conspiraţie urzită
de două oi negre 369

XV. Decesul subit al unui bărbat în haine de gală 384
XVI. Comportamentul excentric
al unui departament poștal 422
XVII. De ce a izbucnit în plâns
nepotul unui lord 446
XVIII. Finalul neașteptat al unui meci de crichet 477
XIX. Dubla ipostază a unui personaj faimos 509
XX. Binevenita ieșire din scenă
a unui ucigaș nepriceput 530
XXI. Death pleacă de la agenția
de publicitate PYM'S 550

CÂND VICTOR DEAN,
angajatul unei respectabile firme londoneze de publicitate, moare căzând pe scările de la birou, totul pare doar un accident nefericit. Dar, exact înaintea morții sale, Dean începuse să redacteze o scrisoare ce demasca afacerile foarte dubioase din celebra agenție.

DEGHIZAT ÎN DEATH BREDON...
Lordul Peter Wimsey se angajează pe postul lui Victor Dean, descoperind că meseria de copywriter este mult mai interesantă decât pare: un pic de cocaină, doar o sugestie de șantaj și ceva petreceri cu femei ușoare sunt numai câteva dintre lucrurile care pot fi citite printre rândurile anunțurilor publicitare din ziare.

MOARTEA VIOLENTĂ...
a personajelor implicate, cinci la număr, nu reprezintă decât onorariul pentru publicarea fiecărui anunț, ce deschide calea spre fărădelege.

ISBN 978-606-8073-64-4

www.nemira.ro